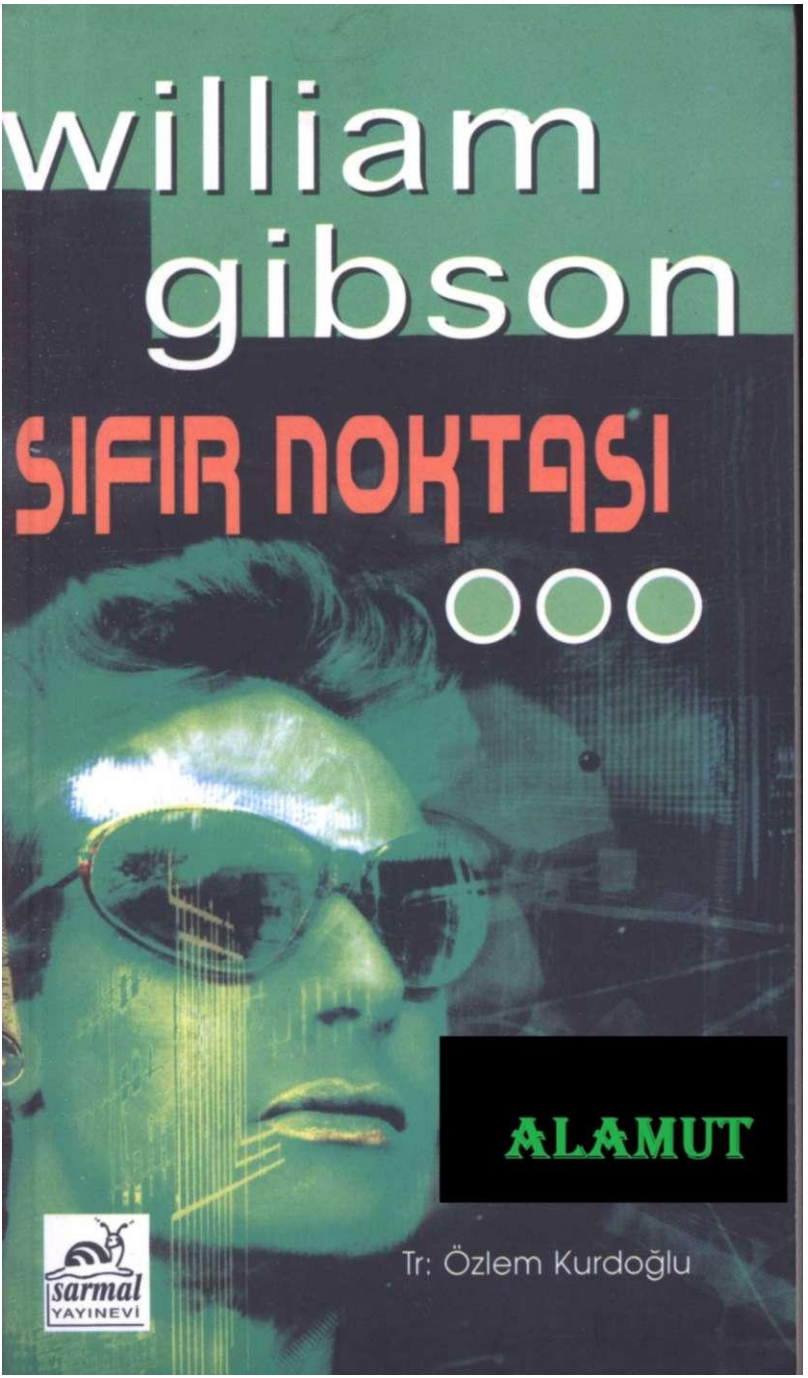

william
gibson
SIFIR NOKTASI
ALAMUT
Tr: Özlem Kurdoğlu
sarmal
YAYINEVİ

GÜNDÜZ
Basım Yayım Dağıtım
Ticaret ve San. Ltd. Şti.

Sıfır Noktası
Count Zero
William Gibson
Birinci Baskı: Mayıs 1999
© 1998 Kesim Ajans / İstanbul-Türkiye
Türkçe Yayın Hakları Gündüz Basım Yayım
Dağıtım Ticaret ve San. Ltd. Şti.'ne Aittir.
ISBN 975-8304-38-0

Türkçesi:
Özlem Kurdoğlu
Baskı-Cilt
Kayhan Matbaası

2k
SAßMAL YAYINEVİ
Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. 52/3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0 212) 513 94 23 - 513 95 21 Fax: (0 212) 522 45 78

WILLIAM GIBSON

SIFIR NOKTASI

Alamut
Çizgiliforum.com

Türkçesi
Özlem Kurdoğlu

SIFIR NOKTASINDA KESME

Kesme talebiyle karşılaştığında sayacı sıfırla.

Alamut
Çizgiliforum.com

1

KUSURSUZ İŞLEYEN SİLAH

Yeni Delhi'de Turnerin peşine, onun feromonlanna ve saç rengine göre ayarlanmış bir ava taktılar. Avcı Chandni Clıauk denen bir sokakta ona yetişti, çıplak kahverengi bacaklardan ve çekçek tekerlerinden oluşan bir ormandan geçerek kiralanmış BMW'sine doğnı ilerledi. Çekirdeği bir kilogram dolusu dönüşümlü kristali/e heksojen ve parçacıklı TNT'den oluşuyordu.

Adam onun gelişini fark etmedi. Hindistan'a dair gördüğü son şey. Khush-Oil Oteli denen bir yerin pembe sıvalı ön cephesi oldu.

İyi bir acentası olduğu için. iyi bir kontratı vardı. İyi bir kontratı olduğu için de. patlamadan bir saat sonra Singapur'daydı. Yani en a/.ından büyük bir kısmı oradavdı Hollandalı cerrah. Turnerin belirlenmemiş bir yüzdesinin o ilk

uçuşta Palanı International dan nasıl çıkamadığı, ve geceyi nasıl oradaki bir depoda, yaşam destek teknesinin içinde geçirmek zorunda kaldığı konusunda keyifli espriler yapıyordu.

Turner'ı tekrar toparlamak, Hollandalı adam ve ekibinin üç ayını aldı. Onun için bir metrekarelik deri klonlayıp kollajen dilimleri ve köpekbalığı-kıkırdağı polisakkaridleri üzerinde yetiştirdiler. Açık pazardan gözler ve genital organlar satın aldılar. Gözler yeşildi.

Turner bu üç ayın çoğunu. New England in bir önceki yüzyılındaki idealize çocukluğunun ROM-çıkışlı simstimle yaratılmış simulasyonunda geçirdi. Hollandalının vizitleri gri şafak rüyalarından ibaretti: gökyüzü ikinci kattaki yatak penceresinin üzerinde ışımaya başladığında yok olan kabuslardı. Gece geç saatlerde leylakların kokusunu duyabiliyordunuz. Yelkenli okyanus gemisi resimleri basılı bir abajurla gölgelenmiş, altmışlık bir ampulün ışığında Conan Doyle okuyordu. Temiz pamuklu çarşaf kokulan arasında kendini tatmin ediyor ve amigo kızları düşünüyordu. Hollandalı, beyninin gerisinde bir yerlerde bir kapı açıp somlar sormak üzere içeri dalıyordu, ama sabahlan annesi onu VVheatie gevrekleri, domuz sucuklu yumurta ve sütlü şekerli kahveyle donatılmış kahvaltı sofrasına çağırıyordu.

Ve bir sabah, bir pencerenin yanında duran Hollandalı çevreye tropikal yeşillik ve gözlerini acıtan parlaklıkta güneş ışığı saçarken, yabancı bir yatakta kendine geldi. "Artık eve dönebilirsin. Turner. Seninle işimi/, bitti. Yepyeni oldun."

Yepyeni olmuştu. Yepyeni olmak ne kadar iyi sayılıyordu'.' Bir fikri yoktu. Hollandalının ona verdiklerini aldı ve

Singapur'dan uzağa uçtu. Evi bir sonraki Hyatt havaalanındaydı.

Ve bir sonrakinde. Ve bu böylece sürdü.

Uçmaya devam etti. Kredi çipi san kenarlı, siyah aynadan bir dikdörtgendi. Tezgahlann arkasındaki insanlar bunu gördüklerinde gülümseyip başlarını sallıyorlardı. Kapılar açılıyor, onun arkasından kapanıyordu. Tekerlekler demirle güçlendirilmiş beton üzerinde yürüyor, içkiler getiriliyor, yemek sen isi yapılıyordu.

Heathrovv'da engin bir anı parçacığı, **havaalanı** göğünün oluşturduğu boş kubbeden ayrılıp başından aşağı geçiverdi. Adımlannı hiç yavaşlatmadan mavi plastik bir kaba kustu. Koridonın sonundaki tezgaha ulaştığında biletini değiştirdi.

Meksika'ya uçtu.

Ve yer karolan üzerinde çelik kovalann sesleriyle ıslak paspasların sürtünmeleri arasında uyandı. Bir kadının sıcak bedeni onunkine yaslanmıştı.

Oda yüksek tavanlı bir mağaraydı. Çıplak beyaz sıva sesleri fazlasıyla benak biçimde yansıtıyordu: temizlikçilerin gündüz avluda çıkardığı gürültünün ötesinde bir yerlerde, dalgaların kıyıya çarparak kınlına sesleri yankılanıyordu. Parmaklaman arasına topladığı çarşaflar, sayısız yıkamalarla yumuşamış kaba kambridendi.

Geniş, hafif renkli bir camdan süzülen güneş ışığını anımsıyordu. Bir havaalanı barı. Puerto Vallarta. Uçaktan inmiş, güneş yüzünden gözlerim sıkıca yumarak yirmi metre yürümek /.orunda kalmıştı. İniş pistinin betonu üzerinde preslenerek kum bir yaprak gibi yapışmış ölü yarasayı anımsıyordu.

Bir otobüse bindiğini, gittikleri dağ yolunu, içten yanmalının kokusunu, ve kenarlarına azizlerin mavi ve pembe hologram kartları yapıştırılmış ön camı da anımsıyordu. Pembe bir lusit küresini ve ortasındaki cıvanın tedirgin dansım izlerken dik yamaçlı manzaraya bakmamıştı bile. Beyzbol topundan biraz daha irice olan topuz, aktarma kolunun eğrilmiş çelik sapı üzerine yerleşmişti. Berrak camdan üflenmiş, içi boş, yarı yarıya civa dolu, sinmiş bir halde bekleyen bir örümceğin çevresine kalıp halinde dökülmüştü. İoför inişli çıkışlı yolda otobüsü zıplatırken cıva da zıplayıp kayıyor, yolun düz kısımlarında salınıp titriyordu. Gülünç, el yapımı, tehditkâr görünüşlü bir şeydi o topuz: ona Meksika'ya hoşgeldin demek için oradaydı.

Hollandalı'nın verdiği bir düzineden fazla microprogram arasından bir tanesi, bir dereceye kadar akıcı İspanyolca konuşabilmesini sağlayacaktı.

Ancak bunun yerine Vallarta'da sol kulağının arkasını yoklayarak bir tıpa yerleştirmiş, tıpayı ve girdiği soketi ten renginde, kare biçimli bir mikroporla gizlemişti. Otobüsün arkasındaki bir yolcunun radyosu vardı.

Bir ses üflemeli çalgıların hakim olduğu müziği adeta ezbere dua okurcasına sık sık bölmüş, on basamaklı sayılar sıralamış, ve milli piyangoda o gün kazanan numaralan sayıp durmuştu.

Yanındaki kadın uykusunda kıpırdandı.

Ona bakmak için bir dirseği üzerinde doğruldu. Yabancı bir yüzdü, ama otellerde geçen hayatının beklemeyi öğrettiği türden değildi. Öylesinde, ucuz elektif cerrahiyle ve modanın insafsız Darwinizmiyle kotarılmış sıradan bir güzellik beklerdi, geçen beş yılın belirgin medyatik çehrelerinden derlenmiş tipik bir örnek olurdu gördüğü.

Çene kemiğinde Orta Batıdan bir esinti, eski ve Amerikalı. Mavi örtüler kadının kalçaları üzerinde buruşmuş, tahta pancurlardan süzülen güneş ışınlan uzun baldırları üzerinde altın renkte, çapraz şeritler çiziyor.

Dünya otellerinde birlikte uyandığı yüzler Tanrı'nın kendi örtü süslerine benzerlerdi. Uyuyan kadın yüzleri, yalnız ve birbirinin aynı, çıplak, dosdoğru boşluğa dönük. Ama bu seferki farklıydı. Her nasılsa, şimdiden, bir anlam taşıyordu. Bir anlam ve bir isim.

Kalktı, bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Tabanlarının altındaki serin yer karoları üzerinde gevrek plaj kumunu hissetti. Ortalıkta hafif, yaygın bir böcek ilacı kokusu vardı. Çıplak bir halde, başı zonklayarak ayakta dikildi. Bacaklarını kıpırdamaya zorladı. Yürüdü, ilk iki kapıyı denedi; **beyaz** karolar, biraz daha beyaz sıva. ve pasla lekelenmiş demir borudan sarkan ampul biçimli, krome bir duş başlığı buldu. Lavabodaki musluklardan kan ılıklığında su akıyordu. Büyük plastik bir bardağın yanına antika bir kol saati bırakılmıştı, soluk renkte deri kayışlı mekanik bir Rolex.

Banyonun pancurları kapanmış, ince yeşil plastik bir ağla çatılmış pencereleri gölgeleıuuişti. Tahtanın aralıklarından dışarıya göz attı. sıcak ve dum güneşte yüzünü buruşturdu, çiçek desenli karolarıyla kuru bir havuzu ve bir VW Rabbit'in paslanmış cesedini gördü.

Allison. Kadının adı buydu işte.

Kadının üzerinde paçaları püsküllenmiş haki bir şort ve adamın beyaz tişörtlerinden biri vardı. Bacakları iyice kahverengileşmişti. Kurmalı Rolex"in mat. paslanmaz gövdesi ve domuz derisinden kayışı sol bileğini çevreliyordu. Plajın

kavsinden ileriye. Barre de Navidad'a doğru yürüyüşe çıktılar. Dalgaların vurduğu çizginin üzerinde kalan sıkı. ıslak kumların oluşturduğu dar şerit üzerinden yürüyorlardı.

Birlikte bir geçmişleri vardı şimdiden: o sabah kadının küçük kasabanın demir çatılı *mercaciosundaki* bir tezgahta, ellerinde iri bir seramik kupa dolusu kaynamış kahveyi tutuşunu anımsıyordu. Bir tortilla ile çatlak beyaz tabaktan yumurta ve salsa sıyırırken, birbirine örülmüş ondüleli demirler ve palmiye yapraklan arasından yolunu bulan sineklerin güneşin uzattığı parmaklann arasında daireler çizişini izlemişti. Aralannda kadının Los Angelesdaki kamım bir fınna ile bağlantılı işi ve Redondo'dan biraz uzaktaki harap, derme çatma kasabalardan birinde nasıl vaşadığıyla ilgili konuşmalar geçmişti. Adam ona personele dahil olduğunu söylemişti. En azından, bir zamanlar. "Belki yeni bir alanda iş aranın..."

Ama konuşmalar aralarında olup bitene göre ikinci planda gibiydi, ve şimdi de başlarının üzerinde bir ateş kuşu rüzgara karşı uçuyor, vana kayıyor, hızlanıyor ve gözden uzaklaşıyordu. Onun özgürlüğü, havada umursamazca ka-**V** ıp gidişi, her ikisini de türetmişti. Kadın adamın elini tutup sıktı.

Mavi bir figür, plajda bulundukları yere doğnı geliyordu. Kasabaya yönelmiş bir askeri polisti bu. Tükürükle parlatılmış gibi görünen kara botları, plajın yumuşak parlaklığına ters düşüyordu. Adam aynalı gözlüklerin arkasındaki karanlık ve hareketsiz yüzüyle geçerken. Turner Fabrique Nationale görüntülü, hafif silah biçimindeki Slciner-Optik lazeri fark etti.

Mavi üniforma lekesizdi ve pilclcri jilet gibi ürtilüydü.

Turner hiç üniforma giymemiş olmasına rağmen, yetişkin \aşanımın çoğunu kendine has bir asker olarak geçirmişti. Paralı askerdi, ve işverenleri ekonominin tüm kontrolünü ele geçirmek için gizlice savaşan geniş şirketlerdi. En üstteki yetkilileri ve araştırmacıları bulup çıkarmakta uzmandı. Adına çalıştığı çok uluslular. Turner gibi adamların varlığını asla itiraf etmezlerdi...

"Dün gece bir şişe Herradıira'nın çoğunu bitirdin." dedi kadın.

Başını salladı. Kadının eli elindeydi, sıcak ve kuru. Tırnaklarındaki pembe ojesi yer yer soyulmuş ayak parmaklarının lier adımda yere nasıl yerleştiğini izliyordu.

Kenarları yeşil cam gibi saydam dalgalar onlara doğru ilerliyordu

Serpintiler, kanının güneş yanığı cildinde parlıyordu.

Birlikte geçirdikleri ilk günden soma. yaşam basil bir düzene olurdu. *Mercado'da.* beton tezgahı cilalı mermer misali pürüzsüzleşmiş bir bölmede kahvaltı ediyorlardı. Sabahı, güneş onları otelin panjurlu serinliğine geri dönme-\c zorlayana kadar yüzerek geçiriyorlardı. Sonra tayan vantilatörünün ağır ağır dönen tahta kollarının altında sevişiyor, ve uyuyorlardı. Akşam üzerleri Avenidanın arkasındaki dar sokaklardan oluşan labirenti keşfe çıkıyor, ya da tepelerde yürüyüşe çıkıyorlardı. Sahil lokantalarında akşam yemeği yiyorlar ve beyaz otellerin bahçelerinde içkilerini içiyorlardı. A> ışığı dalgaların kenarlarında kıvrıntılar oluşlunu ordu.

Ve yavaş yavaş, sözcüklere dökülmeden, kadın ona yeni bir tür tutkuyu öğretmişti Yetenekli profess öneller tarafın-

dan kendisine hizmet edildiğini görmeye alışkındı. Şimdi ise. bu beyaz mağarada, yer karolarının üzerine çömeliyordu. Başını eğiyor, dilini kullanıyor, kadının Pasifik tuzuyla karışık ıslaklığım hissediyor, onun bacaklarının iç kısımlarına yasladığı yanaklanndaki serinliği duyuyordu. Avuçlarıyla onun kalçalarını kavrar, kucaklar, bir kadeh gibi kaldırır ve dudaklarını sıkıca bastırırken, diliyle o bölgeyi, o noktayı, onu yuvaya döndürecek o frekansı arıyordu. Soma gülümseyerek onun üzerine çıkıyor, içeriye giriyor ve orada kendi yolunu arayıp buluyordu.

Sonra, bazen, denizin sesine katılmak üzere döne döne uzayıp giden konuşmalar yapıyor, belli bir konu olmadan öylece anlatıyordu. Kadın çok az yanıt veriyordu, ama o bu birkaç kelimeye gereken değeri vermeyi öğrenmişti, ve kadın her zaman ona sarılıyordu. Ve dinliyordu.

Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha. Birlikte geçirdikleri son güne yine aynı serin odada gözlerini açtı. onu yanında buldu. Kahvaltı sırasında ona kadında bir değişiklik, bir gerilim hissetmiş gibi geldi.

Güneşlendiler, yüzdüler, ve tamdık yatakta endişenin belirsiz varlığını unuttu.

Öğleden sonra, plajın ötesine. Barrea doğru yürümelerini önerdi kadın, tıpkı o ilk sa$ah gittikleri gibi.

Turner kulağının arkasındaki soketten tıpayı çıkardı ve yerine bir mikroprogram parçası yerleştirdi. İspanyolca'nın yapısı camdan bir kule gibi içine yerleşti, görünmeyen kapılar şimdiki, gelecek, şartlı ve geçmiş zaman kiplerindeki menteşelere oturdular. Kadım odada bırakarak Avenida'yı geçti ve markete girdi. Hasır bir sepet, birkaç

teneke soğuk bira, sandviç ve meyve aldı. Dönüşte Avenida'daki satıcıdan yeni bir güneş gözlüğü aldı.

Güneşten cildi iyice koyulaşmış. renk her yerine düzgünce yayılmıştı. Hollandalının greftlerinden kalan açılı yama izleri kaybolmuştu, ve kadın ona vücudunun bütünlüğünü öğretmişti. Sabahları banyo aynasında karşılaştığı yeşil gözler ona aitti, ve artık Hollandalı kötü esprileri ve kum öksürüğüyle rüyalarına girip rahatsızlık vermiyordu. Bazen, hâlâ, rüyasında Hindistan'dan parçalar görüyordu. Çok az tanıdığı bir ülke. parlak tahta parçalan. Chandni Chauk. tozun ve kızaran ekmeklerin kokusu...

Harabe halindeki otelin duvarları, körfezin kavsine kadar giden yolun dörtte birine kadar uzanıyordu. Burada dalgalar daha kuvvetliydi, her dalga yeni bir patlamadan farksızdı.

Kadının onu buraya doğru çekiyordu şimdi. Gözlerinde yeni bir şey vardı, kasılıp kalmış bir şey. Onlar boş kapılanıl ötesindeki gölgeleri izlemek üzere elele gelirken martılar kaçıştı. Kum. yapının ön cephesinin girinti yapmasına izin vererek çekilmiş, duvarlar kaybolarak üç katın her biri değişik renkte ve şekilde karolarla kaplanmış zeminlerini koca taş parçalan gibi. parmak kalınlığında paslanmış çelik tendonlarından sarkar halde bırakmıştı.

Otel Playa Del M adı, duvanndaki beton kemerlerden birinin üzerine deniz kabuğuyla dizilmiş çocuksu, büyük harfli yazıyla işlenmişti. "Mar." diyerek yarım kalan ismi tamamladı Turner. Mikroprogramı çıkannıştı halbuki.

"Bitti artık." dedi kadın, kemerin altına, gölgeye doğm adımım atarak.

"Neymiş biten?" Hasır sepet kalçasına sürünerek onu i/ledi. Buradaki kum soğuk ve kuruydu, parmaklarının arasına gevşekçe giriyordu.

"Bitti. Sona erdi. Burası. Burada /aman yok. gelecek yok."

Kadına baktı, gö/.leri onu geçerek ufalanmakta olan iki duvarın kesiştiği noktada takılmış paslı yatak yaylarına kavdı

"Burası idrar kokuyor." dedi. "Haydi yüzelim."

Deniz soğukluğu gidermişti, ama şimdi aralarında bir mesafe vardı. Turnerin odasından gelen bir battaniyenin üzerinde oturup sessizce yemek yediler. Harabenin gölgeleri uzuyordu. Rüzgar kadının güneşten açılmış saçlarını kımıldatıyordu.

Bana allan hatırlatıyorsun." dedi adam sonunda.

"Eh." dedi kadın, yorgunluğunun derinliklerinden konuşur gibi. "Sonuçta nesilleri sadece otuz yıl önce tükendi."

"Yok." dedi adam. '"Saçları. Ensclerindeki saçları, hani koştukları zaman."

"Yeleleri." dedi kadın, ve gözlerinde yaşlar belirdi "Kahretsin."" Omuzlan inip kalkmaya başlamıştı. Derin bir soluk aldı Elindeki boş Cana Bianca kutusunu plajdan öteye doğnı fırlattı. "O. ben. ne fark eder'.'" Kolları yine adamın boy ılımdaydı. "Oh. haydi. Turner. Haydi."

Kadın onu da çekerek geriye doğru yatarken, adam bir şey fark etti. Suyun gökyüzüyle buluştuğu verde, uzaklık yüzünden beyaz bir çizgi gibi görünen bir tekne.

Kesilmiş blucinini çekerek ayağa kalktığında yatı gördü. Çok yakına gelmişti şimdi. Beyaz gövdesi suyun hemen üzerinde zarafetle kayıyordu. Derin sularda. Dalgaların burada kıyıya çarpış gücüne bakılırsa, plaja neredeyse dik açıda olmalıydı. Otel dizisinin neden plajdan o kadar geride bittiğini, ve harabenin neden hayatta kalamadığım açıklıyordu bu. Dalgalar temelini yalayıp yok etmişti.

"Sepeti uzat."

Kadın bluzunun düğmelerini ilikliyordu. Turner bluzu ona Avenida'daki küçük, zaman yorgunu dükkanlardan birinden almıştı. Elektrik mavisi Meksika pamuklusu, işçiliği kötü. Dükkanlardan'aldıkları giysiler çoğunlukla birkaç günden fazla dayanmıyordu. "Sepeti ver dedim."

Verdi. Turner geçirdikleri öğleden somanın sepetin içindeki kalıntılarını karıştırdı, bir torba dolusu limon suyu içirilip biber serpilmiş, dilimli ananasın altındaki dürbününü bulup çıkardı. Çift mercekli. 6 x 30 savaş dürbünü. Objektiflerin ve kenarları yastıkçıklı göz merceklerinin üzerinden kapaklarını kaldırdı, ve Hosaka logosonun modernize resim-yazısını inceledi. San bir şişine bot yatın kıç tarafından dolanıp plaja doğru yola koyuldu.

"Turner, ben-"

"Kalk." Battaniyeyi ve kadının havlusunu sepete tıktı. Sepetten son bir ısınmış Carta Bianca kutusu çıkarıp dürbünün yanma koydu. Kadını hızla ayağa kaldırarak sepeti ellerine tutuşturdu.

"Belki yanılıyonımdur." dedi "Eğer öyleyse, buradan kaybol. Şu ikinci sıra palmiyelerin oraya doğnı yönel." Eliyle işaret etti. "Otele geri dönme. Manzanillo'ya ya da

Vallarta'ya giden bir otobüse bin. Eve dön.'" Bot motorunun homurtusunu duyabiliyordu artık.

Gözyaşlarının başladığım gördü, ama kadın dönüp koşmaya koyulduğunda, ve elinde sıkıca tuttuğu sepetle yolun kumlu bir yerinde tökezleyerek harabeyi geçerken hiç ses çıkarmamış, geriye bakmamıştı.

Turner dönüp yata baktı. Şişme bot kıyıya vuran dalgaların üzerinde zıplamaya başlamıştı. Yatın adı *Tsıtshimaydı,* ve Turner onu en son Hiroshima körfezinde görmüştü. Onun güvertesinden Itsukushima'daki kızıl Shinto kapışım izlemişti.

Şişine botun yolcusunun. Hosakanın ninjalarından pilot Conroy olduğunu görmek için dürbüne ihtiyacı yoktu. Soğumaya başlayan kumda bağdaş kurup son Meksika birasını açtı.

Tsushima ma teka ağacından parmaklıklarına tutunmuş, gerideki beyaz oteller dizisine bakıyordu. Otellerin arkasından küçük kasabanın üç hologramı parıldıyordıı: Banamex. Aeronaves. ve katedralin altı metrelik Virgin i. Conroy yanında dikiliyordu. "Acil iş." dedi. "Nasıl olduğunu bilirsin." Sesi düz ve ifadesizdi, sanki ucuz bir ses cipini örnek almış gibi. Yüzü geniş ve beyazdı, ölü gibi beyaz. Geniş bir alından geriye doğru taranmış peroksitli bir saç örtüsünün altında gözleri çukura kaçmıştı, çevrelerinde koyu renkli halkalar vardı. Siyah polo gömleği ve siyah bol pantolon giymişti. "İçeri girelim." dedi dönerek. Turner onu izledi, kabin kapısından içeri girmek için eğildi. Beyaz pencereler, soluk renkte hatasız çam tahtası- Tokyo'nun karakteristik sade şıklığı.

Conroy arduvaz grisi ultraşüetten yapılmış alçak, dikdörtgen bir şilteye yerleşti. Turner ayakta kaldı. Ellerini gevşekçe iki yanma bırakmıştı. Conroy aralarındaki alçak mine masadan gümüş renkte bir inhaler aldı. "Kolin yükselticisi ister misin?"

"Hayır."

Conroy inhaleri burun deliklerinden birine tıkarak içine çekti. "Biraz suşi ister misin?" inhaleri masaya geri koydu. "Bir saat kadar önce bir çift kızıl balık yakaladık."

Turner olduğu yerde dikilmiş, Conroy'a bakıyordu.

"Christopher Mitchell," dedi Conroy. "Maas Biyolaboratuvarlanmn baş hibridom elemanı. Hosaka'ya geliyor."

"Adım hiç duymadım."

"Hadi oradan. Bir içeceğe ne dersin?"

Turner başım iki yana salladı.

"Silikon çıkışa geçti, Turner. Mitchell biyoçiplerin çalışmasını sağlayan adamdı, ve tüm önemli patentler Maas'ın elinde. Biliyorsun. Monoklonallerin adamı o. Çıkmak istiyor. Sen ve ben, Turner, birlikte onun naklini sağlayacağız."

"Ben emekli olduğumu düşünüyorum, Conroy. Orada iyi vakit geçiriyordum."

"Tokyo'daki psiko ekibi de böyle söylüyor. Demek istediğim, bu senin devre dışı kaldığın ilk sefer değil, değil mi? O kadın Hosaka'nın hizmetinde bir saha psikologu."

Turner'ın uyluğunda bir kas seğirmeye başladı.

"Senin hazır olduğunu söylüyorlar, Turner. Yeni Delhi'den sonra bir parça endişelenmişler, ve durumu gözden geçirmek istediler. Gözden uzakta biraz terapi. Hiçbir zararı olmaz, öyle değil mi?"

Alamut
Çizgiliforum.com

MARLY

Görüşme için en iyi elbiselerini giymişti, ama Brüksel'de yağmur yağıyordu ve taksiye verecek parası yoktu. Eurotrans istasyonundan yürüyerek yola koyuldu.

En iyi ceketinin -bir Sally Stanley'di, ama neredeyse bir yıllıktı- cebindeki eli, buruşmuş telefaksın çevresinde beyaz bir yumruk halini almışü. Adresi ezberlediğinden artık ona ihtiyacı yoktu, ama ona ne elini gevşetip kağıdı bırakmasına, ne de onu burada tutan transtan çıkmasına imkân yokmuş gibi geliyordu. Gözünü erkek giyimi satan pahalı bir mağazanın vitrinine dikti. Bakışları sakin renkli flanel gömlekler ve kendi koyu gözlerinin camdaki yansıması arasında gidip geliyordu.

Sadece bu gözler bile işi kaybetmesine yetecekti tabii. Bunun için bir de üstüne şimdi Andrea'ya kestirtmediğine

pişman olduğu ıslak saçlarına hiç gerek yoktu. Gözleri herkesin okuyabileceği bir acı ve eylemsizlik yansıtıyordu, ve büyük olasılıkla bunlar, işvereni olma şansı çok düşük olan Herr Josef Virek'e hemen iletilecekti.

Telefaks geldiğinde, bunu acımasız bir eşek şakası veya yeni bir telefaks sapığı oyunu olarak değerlendirmekte direnmişti. Medya sağolsun, böyle şeylerle fazlasıyla karşı karşıya kalıyordu. Öyle ki, Andrea evin telefonu için fihristinde listelenmemiş numaralardan gelen çağrıları filtreleyip devre dışı bırakan özel bir program sipariş etmişti. Ama Andrea telefaksın gelme nedeninin de bu olduğu fikrinde ısrarlıydı. Başka türlü ona nasıl ulaşılabilecekti ki?

Marly ise başını iki yana sallamış ve Andrea'nın eski bornoz kumaşından sabahlığına iyice gömülmüştü. Neden Virek gibi son derece zengin bir kolleksiyoncu ve sponsor, minik bir Paris galerisinin gözden düşmüş eski işletmecisini işe almak isteşindi ki?

Sonra baş sallama sırası Andrea'ya gelmişti; artık tüm günlerini evde geçirmeye başlamış olan, bazen giyinmeye bile zahmet etmeyen bu yeni, *gözden düşmüş* Marly Krushkhova'yla ilgili huzursuzluğunun ifadesiydi bu. Paris'deki satışın tek bir imza taklidi yüzünden Marly'nin hayal ettiği ilgi çekici yeniliğin çok uzağında kaldığından bahsetmişti. Eğer, diyordu, medya o iğrenç Gnass'ın budalalığım göstermekte bu kadar ısrarlı olmasaydı, ki adam gerçekten de öyleydi, imza olayının herhangi bir haber değeri olacağı fazlasıyla şüphe götürürdü. Gnass iyi bir haftasonu skandali yaraülabilecek kadar zengin ve iri bir lokmaydı. Andrea gülümsemişti. "Biraz daha az güzel olsaydın, bundan çok daha az ilgi çekecektin."

Marly başını iki yana sallamışü.

"Üstelik sahtekarlığı yapan Alain'di. Sen masumdun. Unuttun mu?"

Marly üzerindeki eskilikten incelmiş sabahlığın içinde sinmiş bir halde, yanıt vermeden banyoya girmişti.

Arkadaşının rahatlatmak ve yardımcı olmaktaki istekliliğinin alünda, çok küçük bir alanı mutsuz ve para ödemeyen bir konukla paylaşmak zorunda kalan birinin sabırsızlığını çoktan hissetmeye başlamıştı Marly.

Ve Andrea Eurotrans'm yol parası için de ona borç vermek zorunda kalmıştı.

Bilinçli bir çabayla iradesini zorlayarak kendini düşüncelerinin döngüsünden kurtardı ve ciddi Belçikalı alışverişçilerin yoğun ama sakin akışına kaüldı.

Parlak bir tayt ve bir erkek arkadaşının fazla büyük metal ceketini giymiş, tertemiz ve gülümseyen bir kız ona sürünerek geçti. Bir sonraki kavşakta, kendi öğrencilik günlerinde beğendiği bir moda çizgisinin saüldığı bir tezgah fark etti. Giysiler fazlasıyla genç işi gibi görünüyordu şimdi.

Gizlediği beyaz yumruğunun içinde telefaks duruyordu.

Galeri Duperey, 14 Rue au Beurre, Brüksel.

Josef Virek.

Galeri Duperey'nin serin, gri bekleme odasındaki resepsiyonist, mineli bir klavye monte edilmiş bir blok parlak mermerin ardına kök salıp büyümüş, muhteşem ve belki de zehirli bir bitki gibiydi. Marly yaklaşırken o da parlak gözlerini kaldırıp bakü. Marly kepenklerin tıkırdayıp vınlayarak kapanışını hayal etti; kendi yağmurda kalmış

görüntüsü de Josef Virek'in imparatorluğunun uzak bir köşesine atılıp kalacakü.

"Marly Krushkhova," dedi, artık bütünleşmiş bir top gibi duran telefaksı çıkarıp serin ve pürüzsüz mermerin üzerinde düzeltmek için hastalıklı bir çabaya girişme isteğiyle savaşarak. "Herr Virek için geldim."

"Fraulein Krushkhova," dedi resepsiyonist, "Herr Virek bugün için Brüksel'de olmayacak."

Marly gözünü kusursuz dudaklara dikti; duyduğu sözcüklerin kendisinde yaratüğı acıyı, ve hayal kırıklığından almayı öğrenmeye başladığı o keskin zevki aynı anda hissetti. "Anlıyorum."

"Ancak kendisi, görüşmeyi kurulacak bir duyusal bağlantı aracılığıyla yürütmeye karar vermiş bulunuyor. Eğer solunuzdaki üçüncü kapıdan içeri girerseniz..."

Oda boş ve beyazdı. İki duvara yağmurda lekelenmiş mukavvaya benzeyen, üzerine çeşitli araçlarla birbiri ardına delikler açılmış çerçevesiz yüzeyler asılmışü. *Katatonenkunst.* Muhafazakâr. Hollandalı ticaret bankası kurullarının sağa sola gönderdiği komitelere satılan türden bir çalışma.

Deri kaplı alçak bir sıraya oturdu, ve sonunda kendini telefaksı elinden bırakmaya ikna edebildi. Yalnızdı, ama bir şekilde gözlem altında tutulduğunu düşünüyordu. "Fraulein Krushkhova." Marly'nin girdiği kapının karşısındakinin ağzında, üzerine koyu yeşil teknisyen gömleği giymiş genç bir adam dikiliyordu. "Biraz sonra lütfen odayı geçip bu kapıdan içeri giriniz. Kapı kolunu lütfen yavaşça, sıkıca, elinizin ayasıyla maksimum dokunma yüzeyini sağlayacak

biçimde kavrayınız. İçeriye dikkatle giriniz. Çok düşük ölçüde uzaysal yön kaybı olabilir."

Marly gözünü kırpışürarak ona bakü. "Rica etsem-"

"Duyusal bağlantı," deyip çıkü genç adam, ve kapı arkasından kapandı.

Marly ayağa kalktı, ceketinin nemli klapalarını şekle sokmak için biraz uğraştı, saçına dokundu, vazgeçti, derin bir soluk aldı, ve kapıdan geçti. Resepsiyonistin söyledikleri onu bildiği tek bağlanü türüne hazırlamışü: Bell Europa üzerinden gelen bir simstim sinyali. Üzeri dermatrodlarla bezenmiş bir başlık giyeceğini, Virek'in de insan kamera olarak pasif izlemeye geçeceğini sanmıştı.

Ama Virek'in zenginliği tamamen farklı bir ölçüye tabiydi.

Parmaklan serin pirinç tokmağın çevresinde kapandığında tokmak kıvrandı sanki, ve ilk temas anı sırasında dokunma duyusuna hitap eden bir spektrum boyunca varolan tüm doku ve ısıyı sergileyip geçti.

Sonra yine metal haline geldi: bir perspektif hattı boyunca dışan ve aşağı uzanan yeşil boyalı demir,'Marly'nin şaşkınlık içinde tutunduğu eski bir parmaklık.

Yüzüne doğru birkaç damla yağmur uçtu.

Yağmur ve ıslak toprak kokusu.

Küçük detaylardan oluşan bir karmaşa, Virek'in illüzyonunun mükemmelliğiyle savaşan kendi sarhoş sanat okulu pikniğinin anısı.

Altında, Sagrada Familia Kilisesi'nin garip çan kulelerini kaplayan dumanlanyla Barselona'nın apaçık panoraması seriliydi. Marly parmaklığa diğer eliyle de tutunarak

vertigoyla savaştı. Bu yeri biliyordu. Güell Park'taydı, Antonio Gaudi'nin şehir merkezinin ardındaki çıplak tepeye yayılmış derme çatma masallar ülkesi. Solunda, pürtüklü taştan bir rampanın ortasında, iniş sırasında dönüvermiş gibi duran, çılgın şekillere girmiş dökme seramikten yapılma dev bir kertenkele vardı. Gülümseyen ağzındaki fıskiye, altındaki yorgun çiçekleri sulamaktavdı.

"Yön duygunuzu kaybettiniz. Lütfen beni bağışlayın. "

Josef Virek aşağıda, parkın yılansı banklarından birine tünemişti. Geniş omuzlarının üzerinde yumuşak bir pardesü vardı. Yüz hatları Marly'ye zaten hayatı boyunca hafifçe tamdık gelmişti. Şimdi de her nedense Virek'in ve İngiltere kralının birer fotoğrafı geldi aklına. Adam ona gülümsedi. Başı büyüktü, sert ve koyu gri saçların altında hoş bir şekle salüpti. Burun kanatlan, sanki görünmeyen sanat ve ticaret rüzgarlarını kokluyormuşçasına hep genişti. Simgesel özellik taşıyan yuvarlak, çerçevesiz gözlüklerin ardındaki çok iri gözleri soluk mavi, ve garip biçimde yumuşak bakışlıydı.

"Lütfen." İnce eliyle bankın çatlak seramiğinin rastgele mozayiğine pat pat vurdu. "'Teknolojiye olan bağımlılığımı bağışlamalısın. On yıldan fazla bir süredir bir yaşam destek teknesinin içinde tıkılı durumdayım. Stokholm'ün çirkin bir endüstriyel banliyösünde. Ya da belki cehennemin. Ben iyi bir adam değilim. Marly. Yanıma otur."

Derin bir soluk alarak taş basamaklardan indi ve kaldınm taşlanmn üzerinden yürüdü. "Herr Virek," dedi, "sizi Münih'deki bir konuşmanızda gördüm, iki yıl önce. Faessler ve *autistiches Theater* \ üzerine bir kritikti. O zaman iyi görünüyordunuz..."

"Faessler mi?" Virek'in güneşte bronzlaşmış aim kırıştı. "Bir ikincil gördün sen. Belki bir hologram. Birçok şey benim adıma gerçekleştirilir. Marly. Servetimin tezahürleri derece derece özerkleşmişür: bazen birbirleriyle savaştıkları bile olur. Finansal ekstremitelerde isyan. Ne var ki. tamamiyle gizli kalması gerekecek kadar karmaşık nedenlerle, hastalığımla ilgili gerçek halka asla açıklanmadı."

Marly adamın yanına oturdu ve gözlerini siyah Paris botlarının sürtünmeden erimiş uçları arasındaki kirli kaldırımın üzerinde gezdirdi. Renksiz bir çakıl parçası, paslı bir kağıt tutturucu, bir arının ya da eşekarısının küçük, tozlu cesedi. "İnanılmaz derecede ayrıntılı..."

"Evet." dedi adam. "yeni Maas biyoçipleri. Bilmen gerekir ki." diyerek devam etti, "özel yaşamın hakkında bildiklerim de en az bunun kadar ayrıntılı. Hatta bazı noktalarda, senin bildiğinden de fazla."

"Sahi mi?" En kolayının şehir üzerinde odaklanıp, öğrenciyken yaptığı yarım düzine kadar tatilden aklında kalan tanıdık yerleri bulmaya çalışmak olduğunu fark etti. İşte. tam şurada Ramblas olmalı: papağanlar ve çiçekler, siyah bira ve kalamar satan tavernalar.

"Evet. Seni kayıp bir orjinal Cornell bulduğuna ikna edenin sevgilin olduğunu biliyorum..."

Marly gözlerim kapatü.

"İki yetenekli öğrenci el sanatçısını, ve kendini bazı kişisel zorlukların ortasında bulan tanınmış bir tarihçiyi kiralayarak sahtekârlığı yürüten oydu... Onların ücretim senin galerinden çoktan sızdırmış olduğu parayla ödemiş olduğunu şüphesiz ki sen de tahmin etmişsindir. Sen ağlıvorsun..."

Marly başını salladı. Serin bir işaret parmağı el bileğini tıpışladı.

"'Gnass'ı ben satın aldım. Vakadan çekilmesi için polisi ben satın aldım. Basın satın almaya değmezdi; genelde değmezler. Ve şimdi, belki de, hafif kötü ünün avantaj haline getirilebilir."

'Herr Virek, ben-"

"Bir dakika lütfen. Paco! Buraya gel, evlat."

Marly gözlerini açtı ve belki altı yaşlarında olabilecek bir çocuk gördü. Koyu renk palto ve golf pantolonu, soluk renkli çoraplar, yüksek düğmeli siyah rugan botlar ile sıkıca giydirilmişti. Kahverengi saçlar düzgün bir perçem halinde alnından dökülüyordu. Ellerinde bir şey vardı, bir tür kutu taşıyordu.

"Gaudi parka 1900'de başladı," dedi Virek. "Paco o zamanın kostümünü giyiyor. Buraya gel, evlat. Bize elindeki harikayı göster."

Paco peltek bir çocuk sesiyle "Senor," dedi. eğildi, ve elinde tuttuğu şeyi sergilemek için bir adım öne geldi.

Marly baktı. Cam cepheli, basit tahtadan bir kutu. İçinde...

"Cornell," dedi gözyaşlarını unutarak. Virek'e döndü. "Cornell?"

"Elbette hayır. O kemik parçasına yerleştirilmiş nesne bir Braun biyomonitörüdür. Bu yaşayan bir sanatçının çalışması."

"Başkası da mı var? Başka kutular?"

"Ben yedi tane buldum. Üç yıllık bir süre içinde. Anlayacağınız, Virek Kolleksiyonu bir tür karadelik gibidir.

Servetimin doğa dışı yoğunluğu kaçınılmaz olarak insan ruhunun eşine en az rastlanır ürünlerine yöneliyor. Otomatik bir gidiş bu, ve normalde çok az ilgimi çeken bir şey...."

Ama Marly kutunun içinde; hatırlattığı kaybın, şiddetli özlemin, imkânsız uzaklıkların anısında kaybolmuştu. Kederli, nazik, ve bir parça da çocuksu bir şeydi. İçinde yedi tane nesne vardı.

İnce uzun, ondüleli kemik; uçuş için şekillendiği, büyük bir kuşun kanadından çıküğı kesinlikle belli. Üzeri alün labirentlerle kaplanmış üç eski, modası geçmiş devre kartı. Pişmiş kilden düzgün, beyaz bir küre. Zamanla kararmış bir dantel parçası. İnsan bileğinden çıktığını tahmin ettiği grimsi beyaz bir kemikten parmak uzunluğunda bir parça. İçine bir zamanlar cilt üzerinde gezdiği belli -ama yüzeyi körelip kararmış- küçük bir aygıtın silikon şaftı düzgünce yerleşmiş.

Kutu sanki bir evrendi, insan tecrübesinin sınırlarında donmuş bir şiirdi sanki.

"Gracias, Paco."

Kutu ve çocuk ortadan kayboldu.

Marly şaşkın şaşkın baktı.

"Ah. Bağışla, bu geçişlerin senin için fazla ani olduğunu unuünuşum. Ama şimdi senin görevin hakkında..."

"Herr Virek," dedi Marly, ""Paco' nedir?"

"Bir altprogram."

"Anlıyorum."

"Seni kutunun yapımcısını bulman için işe aldım."

"Ama, Herr Virek, sizin elinizdeki kaynaklarla-"

"Şimdi sen de onlardan biri oldun, evlat. İş istemiyor musun? Dikkatim Gnass'ın sahte bir Cornell ile sekteye uğratılmış işine çekildiğinde, senin bu konuda işe yarayabileceğini gördüm." Omuzunu silkti. "İstenen sonuçlan elde etmek için bazı yeteneklerini benim adıma kullanabilirsin."

"Elbette, Herr Virek! Ve evet, çalışmayı istiyorum!"

"Çok güzel. Sana bir aylık ödenecek. Bazı kredi hatlanna girişin sağlanacak, ama yine de, diyelim ki büyük miktarda gayrimenkul satın alman gerektiğinde-"

"Gayrimenkul mü?"

"Ya da bir şirket, veya uzay aracı. Böyle bir durumda benden dolaylı olarak izin alman gerekecek. Çok büyük olasılıkla alacaksın da. Bunun dışında tamamen yetkili olacaksın. Yine de sana rahat edebileceğin bir ölçek üzerinden çalışmam öneririm. Yoksa önsezinle bağlantım kaybetme tehlikesiyle karşılaşırsın, ve böyle durumlarda önsezinin yaşamsal önemi vardır." Ünlü gülümsemesi Marly için bir kez daha pınldadı.

Marly derin bir soluk aldı. "Herr Virek, ya başansız olursam? Bu sanatçıyı bulmak için ne kadar zamanım var?"

"Yaşamının geri kalanı kadar," dedi adam.

"Bağışlayın," dediğini fark etti Marly, kendine pek şaşırarak, "ama söylediğinizi yanlış anlamadıysam bir şeyde mi yaşıyorsunuz- yani bir- destek teknesinde?"

"Evet, Marly. Ve o sona pek yakın bakış açısından gördüğüm kadanyla, sana kendi vücudunun içinde her saatini yaşamam önereceğim. Geçmişte değil, bilmem anlatabiliyor muyum. Vücut hücrelerinin kendilerini bireysel işlerine adayarak yaşamayı seçtiği o basit duruma daha fazla daya-

namayan biri olarak konuşuyorum. Sanırım daha şanslı birinin, ya da daha fakir birinin, sonunda ölmesine ya da bir parça bilgisayar malzemesinin ortasında bir yerlere kodlanmasına izin verilirdi. Ama görünüşe göre ben yıllık gelirimin, anladığım kadarıyla, onda biri kadarına ihtiyaç duyan karmakarışık bir düzenlemeyle zorla alıkonulmuş durumdayım. Sanıyorum bu beni dünyanın en pahalı engellisi yapıyor. Marly, senin kalbini vererek yaptığın çalışmaların yüreğime dokundu. Düzenli işleyerek onları gerçekleştirebilen bedenini kıskanıyorum."

Bir an için Marly dosdoğru o yumuşak mavi gözlerin içine baktı, ve memeli içgüdüsünün olanca keskinliğiyle emin oldu: fazla zengin insanların artık insan olmakla uzaktan bile ilgileri kalmıyordu.

Gecenin bir kanadı, geniş ve yavaş hareket eden bir kepengin anlık titremesi misali Barselona göklerini taradı, Virek ile Güell ortadan kayboldu, ve Marly yine kendini alçak deri sırada oturmuş, lekeli mukavvaların yırtık yüzeylerini seyrederken buldu.

Alamut
Çizgiliforum.com

3

BOBBY WİLSONA DÜŞÜYOR

Çok kolay bir şeydi şu ölüm. Bunu arüamışü artık: Oluveriyordu işte. Bir parça tökezleyip hata yapsanız karşınıza çıkıveriyordu, buz gibi ve kokusuz, annenizin Barrytovvn oturma odasının dört aptal köşesinden birden.

Hay lanet, diye düşündü, Tvvo-a-Day gülmekten yerlere yatacak, daha ilk çıkışım ve şimdiden vvilsona düşüyorum.

Odadaki tek ses. titreşen dişlerinden çıkan, geribildirimi sinir sistemini adeta oyarak süpersonik bir felç yaratan hafif ve devamlı vızıltıydı. Onu öldürmekte olan bağlanüyı kesebilecek kırmızı plastik düğmeden birkaç santim uzaktaki donmuş eline baktı, ince ince titrediğini gördü.

Hay lanet.

Eve dönmüş ve doğrudan işe koyulmuştu. T\vo-a-Day'den kiraladığı BUZ kinciyi yükleyip bağlantı kurmuş,

ilk canlı hedefi olarak seçtiği siteye ulaşmak için komutları girmişti. Bu işin yolunun bu olduğunu düşünmüştü; madem yapmak istiyorsun, öyleyse *yap*. Küçük Ono-Sendai terminali sadece bir aydır elindeydi, ama yalnızca bir Barrytown hackeri olmaktan daha fazlasını istediğini çoktandır biliyordu. Bobby Newmark, diğer adıyla Sıfır Noktası. Ama çoktan bitmişti bile. Filmler asla bunun gibi, daha başlarken bitmezdi. Bir filmde kovboy kahramanın kız arkadaşı ya da ortağı sahneye girer, trodlan çekip çıkarır, o küçük kırmızı KAPAT düğmesine basıverirdi. Böylece sen de basan sağlamış, işin üstesinden gelmiş olurdun.

Ama Bobby yalnızdı, otonom sinir sistemi Barrytovvn'dan üç bin kilometre uzaktaki bir veri üssünün savunma sistemleri tarafından devre dışı bırakılmış durumdaydı, ve o bunun farkındaydı. Tepede asılı duran o karanlığın sihirli bir kimyası vardı sanki; ona halı-renkli halısı ve perde-renkli perdeleriyle, kirlenip solmuş köpükten kanepe takımıyla, altı yıllık bir Hitachi eğlence modülünün parçalannı taşıyan açılı krome çerçevesiyle o odanın sonsuz istenirliğini fark ettiren bir şeydi bu.

O perdeleri dikkatle kapatarak seansı için hazırlık yapmıştı, ama şimdi her nasılsa yine de dışarıyı. Gökdelenlerin daha koyu renkli kulelerine çarpıp kırılan o beton dalgasını oluşturan Barrytown apartmanlarım görebiliyordu sanki. Arada ipler boyunca dizilmiş kuruyan çamaşırlanyla o apartman dalgası, böcek antenlerinden ve kümes telli çanaklardan oluşan ince bir kürkle kaplannuşçasına parlıyordu. Annesi bu konuda dırdır etmekten hoşlanırdı; onun bir kurutucusu vardı. Onun bronz taklidi balkon parmaklıklanna tutunmuş ellerinin eklem yerlerindeki beyazlıklan. bileklerinin katlandığı yerlerdeki kuru kınşıklan anımsıyordu. Büyük Oyun Alanı'ndan dışanya metal alaşımı bir

sedye üzerinde taşınan, polis arabası renginde plastiğe sarılmış ölü oğlanı anımsıyordu. Düşmüş ve başım vurmuştu oğlan. Düşmüştü. Başı. Wilson.

Kalbi durdu. Ona sanki kalbi yana doğru düşmüş, çizgi filmdeki bir hayvanmışçasına tekmelenmiş gibi geldi.

Bobby Newmark'in ölümünün altmışıncı saniyesi. Hackerinin ölümü.

Ve bildiği veya hayal ettiği her şeyin en uzak köşesinden daha ötede bir yerlerden, uçsuz bucaksızlığı anlatımın ötesinde bir şey içeriye doğru *eğildi,* ona dokundu.

NE YAPIYORSUN? SANA BUNU NEDEN YAPIYORLAR?

Kızsesi, kahverengisaç, koyurenkgözler...

ÖLDÜRÜYOR BENİ ÖLDÜRÜYOR ÇEKÎN ÜZERİMDEN KURTARIN BENİ.

Koyurenkgözler, çölyıldızı, güneşgömleği, kızsaçı-

AMA BU BİR TUZAK, TAMAM MI? SADECE ONUN SENİ YAKALADIĞINI SANIYORSUN. BAK. ŞİMDİ BEN BURAYA UYUYORUM VE SEN ARTIK DÖNGÜYÜ TAŞIMIYORSUN.

Ve kalbi tekrar dönüp sırtüstü yerleşti, kırmızı çizgi ayaklarıyla midesindeki öğle yemeğine bir tekme atıp yukarı gönderdi, galvanik kurbağa bacağı spazmı onu sandalyesinden aşağı fırlattı, alnındaki trodlar yırtılıp çıktılar. Başı Hitachi'nin köşesine çakıldığında mesanesi kendini koyverdi, biri halının toz kokusunun içine doğru kahretsin

kahretsin kahretsin diyordu. Kızsesi gitmiş, çölyıldızı yok, serin rüzgarın ve suyla aşınmış taşın anlık görüntüsü...

Sonra başı patladı. Uzaklarda bir yerden açıkça gördü bunu. Fosfor elbombası gibi.

Beyaz.

Işık..

4

İŞE BAŞLAMA SAATİ

Siyah Honda terkedilmiş petrol platformunun sekizgen güvertesinden yirmi metre yukarıda, havada duruyordu. Şafak yakındı, ve Turner helikopter iniş alanındaki biyotehlike yoncasının soluk dış hatlarını görebiliyordu.

"Aşağıda biyotehlike durumu mu var, Conroy?"

"Alışkın olmadığın hiçbir şey yok," dedi Conroy.

Kırmızı tulum giymiş birisi Honda'mn pilotuna seri kol işaretleri yapmaktaydı. Onlar inerken paketlemelerden kalmış çöp parçaları iticilerin gücüyle denize uçtu. Conroy emniyet kemerini çözen plakaya bastı, rampayı açmak için Turner'in üzerinden eğildi. Rampa kayarak açılırken motorların kükremesi kulaklarım tırmaladı. Conroy omuzunu dürtüyor, yukarıya çevirdiği elinin ayasıyla ani kaldırma işaretleri yapıyordu. Parmağıyla pilotu gösterdi.

Turner kendini dışarıya çekti, iticilerin yarattığı karmaşık fırtınayı hissetti, atladı. Bir an sonra Conroy yanında çömelmiş vaziyette belirdi. Honda'mn rüzgarı pantolon paçalarım bileklerine dolandırırken, helikopter iniş alanlarında başvurulan kırık dizli yengeç yürüyüşünü kullanarak yoncanın soluk çizgilerinden hızla uzaklaşülar. Turner'ın elindeki tek bagaj, balistik ABS'den şekillendirilmiş basit gri bir valizdi; biri tarafından otelde onun için hazırlanmış, sonra *Tsushima An* onu beklemişti. Motor sesindeki ani bir değişiklikten Honda'mn yükselmekte olduğunu anladı. Araç hiçbir ışık yakmadan, tiz bir vınlamayla sahile doğru uçtu. Ses kaybolup giderken, Turner martıların çığlıklarını ve Pasifik dalgalarının çarpıp geri kayarken çıkardıkları sesi duydu.

"Bir defasında biri burada data cenneti kurmaya çalışmıştı," dedi Conroy. 'Uluslararası sular. O zamanlar yörüngede yaşayan kimse yoktu, ve o yüzden birkaç sene için mantıklı bir yatırım gibi görünmüştü..." Petrol sondasının gövdesini destekleyen paslı kiriş ormanına doğru yürümeye başladı. "Hosaka'nın bana gösterdiği bir senaryo, Mitchell'i buraya çıkarmamız, temizlememiz, *Tsushima'ya* tıkmamız ve eski Japonya'ya doğru tam yol gaza basmamız şeklindeydi. Onlara böyle bir zırvalığı unutmalarım söyledim. Maas işe koyulursa buna istedikleri gibi müdahale edebilirler. Şu D.F.'deki tesisiniz, dedim onlara, işte biletiniz orası, tamam mı? Maas bir sürü boktan numarayı işte orada çekemez, yoksa lanet olası Mexico City'nin orta yerinde değil..."

Başının şekli bir görüntü amplifikatörünün pörtlek gözlü maskesi yüzünden garip görünen biri, gölgelerden dışarıya doğru bir adım atü. Elindeki küt ve kalabalık ok uçlu Lansing silahıyla onlara el salladı. "Biyotehlike," dedi

Conroy, yanından geçerlerken. "Burada başını eğ. Ve dikkat et, basamaklar kayganlaşıyor."

Platform pas, kullanım dişilik ve tuzlu su kokuyordu. Penceresi yoktu. Rengi atmış krem duvarlar genişleyen pas odaklarıyla lekelenmişti. Başlarının üzerindeki kirişlere birkaç metrede bir, bir zamanlar kuvvetli yandığı belli olan, çirkin yeşilimsi ışığı rahatsız edecek kadar değişken pilli floresan fenerler yerleştirilmişti. Bu merkezi odada en az bir düzine kişi çalışıyordu. İşinin ehli teknisyenlerin rahat ve kesin hareketlerine sahiptiler. Profesyoneller, diye düşündü Turner; gözleri pek seyrek karşılaşıyordu, az konuşuyorlardı. İçerisi soğuktu, çok soğuktu, ve Conroy ona üzeri şerit ve fermuar dolu iri bir parka vermişti.

Kuzu yününden bombacı ceketi giymiş sakallı bir adam, fiberoptik kablo demetlerini gümüş bantla çentikli bir bölme duvarına bağlamakla meşguldü. Conroy, Turner'ınkine benzeyen bir parka giymiş siyah bir kadınla fısıltı halinde tartışıp duruyordu. Sakallı teknisyen işinden başını kaldırdı ve Turner'ı gördü. "Hay içine ettiğim," dedi, hâlâ dizlerinin üzerinde durarak. 'Büyük bir iş olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda sert de geçecek galiba." Avuçlarını otomatik bir hareketle kot pantolonuna süerek ayağa kalktı. Tüm diğer teknisyenler gibi o da mikropor cerrah eldivenleri takmıştı. "Sen Turner'sın." Sırıttı, Conroy'dan tarafa bir bakış attı, ceket cebinden siyah plastik bir şişe çıkardı. "Biraz ısınalım. Beni hatırlarsın. Marakeş'deki o işte çalışmışüm, IBM adamı Mitsu-G'ye geçmişti. Senin ve Fransız'ın otel lobisine sürdüğü o otobüsün üzerine cephaneyi ben yerleştirmiştim."

Turner şişeyi aldı, kapağını çekti, tepesine dikti. Burbon. Derinlemesine batıcı ve ekşiydi, sıcaklığı göğüs kemiğinin çevresinden tüm vücuduna yayıldı. "'Sağol." Şişeyi geri verdi, adam alıp cebine koydu.

"Oakey," dedi. "Adım Oakey. Hatırladın mı?"

"Tabii," diye yalan söyledi Turner. "Marakeş."

"Yabani Hindi," dedi Oakey. "Schipol içinden uçtuk, ben freeshop dükkanına çarpüm. Şu ortağın," Conroy'dan tarafa bir bakış daha, "pek rahat biri sayılmaz, değil mi? Yani, Marakeş'deki gibi değil, ha?"

Turner başıyla evetledi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Oakey, "bana söyle."

"Ne gibi?"

"Bir içki daha, ya da biraz Peruvian tozum var, şu gerçek san olanından." Yine sınttı Oakey.

"Sağol," dedi Turner, Conroy'un siyah kadından aynldığını görerek. Oakey de gördü, hemen çömelip yem bir parça gümüş bant kopardı.

"Kimdi o?" diye sordu Conroy, Turner'ı kenarları çürümüş, siyah dar bir kapıdan geçirdikten sonra. Kapıyı kilitleyen tekerleği çevirdi; biri onu kısa bir süre önce yağlamışü.

"Adı Oakey," dedi Turner, yeni odayı inceleyerek. Daha küçüktü. Fenerlerin ikisi, katlanan masalar, sandalyeler, hepsi yeniydi. Masalann üzerinde, toza karşı plastik örtüyle örtülmüş birtakım aletler vardı.

"Arkadaşın mı?"

"Hayır," dedi Turner. "Bir kez benim için çalışmıştı." En yakın masaya gitti ve örtülerden birini çekip açü. "Nedir

bu?" Konsolun fabrika prototiplerini andıran boş, yanbitmiş bir görüntüsü vardı.

"Maas-Neotek siberuzay terminali."

Turner kaşlarım kaldırdı. "Senin mi?"

"Elimizde iki tane var. Biri üste. Hosaka'dan. Matriksteki en hızlı şey olduğu aşikar, ve Hosaka onları kopyalayacak cipin mühendisliğini bile çözemez. Tamamen farklı teknoloji."

"Mitchell'den mi buldular bunları?"

"Söylemiyorlar. Bizimkilere avantaj sağlayabilmek için bu kadarını açık etmeleri bile adamı ne kadar çok istediklerinin bir işareti."

"Konsolda kim var, Conroy?"

"Jaylene Slide. Biraz önce onunla konuşuyordum." Başıyla kapı yönünü işaret etti. "Siteye girecek adam LA.'dan, Ramirez diye bir çocuk."

"Yeterince iyiler mi?" Turner örtüyü yerine geri koydu.

"Olsalar iyi olur, onca para alacaklar. Jaylene son iki sene içinde sıkı bir şöhret edindi, ve Ramirez onun dublörü. Hay lanef'-Conroy omuzlarının silkti-"bu kovboyları bilirsin. Kafayı yemiş boktan tipler..."

"Nereden buldun onlan? Hele Oakey'i nereden buldun?"

Conroy gülümsedi. *"Senin* acentandan, Turner."

Turner ona baktı, soma başını salladı. Dönüp diğer örtünün kenarım kaldırdı. Masanın soğuk metali üzerinde düzgünce sıralanmış, plastik ve ısı korumalı köpükten kutular gördü. Üzerine gümüşten S&W harfleri basılmış mavi plastik bir dikdörtgene dokundu.

"Senin acentan," dedi Conroy, Turner kutuyu açarken. İçindeki silah, kendi şekline göre dökülmüş soluk mavi köpükten mahfazasında yatıyordu. Kısa namlunun alündan çıkımı yapan çirkin mahfazasıyla iri bir revolverdi. "S&W Kısa Menzilli, .408, zenon projektörlü," dedi Conroy. "Bunu isteyeceğini söyledi."

Turner silahı eline aldı ve projektörün batarya test düğmesine bastı. Ceviz kabzanın üzerindeki kırmızı bir LED iki kere yanıp söndü. Turner silindiri çıkardı. "Cephane?"

"Masanın üzerinde. Elle doldurmalı, patlayıcı başlıklı."

Turner amber renkli plastikten saydam bir küp buldu, sol eliyle açtı, bir fişek çıkardı. "Bu iş için neden beni seçtiler, Conroy?" Fişeği inceledi, silindirin alü mermi yuvasından birine dikkatle yerleştirdi.

• Bilmiyorum," dedi Conroy. "Bana baştan beri programa seni koymuşlar gibi geldi, Mitchell'dan haber alır almaz..."

Turner silindiri luzla çevirdi ve sert bir hareketle yerine soktu. "Sana "Bu iş için neden beni seçtiler, Conroy?' dedim." Silahı iki eliyle kaldırıp kollarım uzatarak Conroy'un yüzüne doğrulttu. "Böyle silahlarda bazen delikten içeriyi olduğu gibi görebilirsin, eğer ışık doğru açıdan geliyorsa, ve orada kurşun olup olmadığım anlayabilirsin."

Conroy başını çok hafif bir hareketle iki yana salladı.

"Ya da belki onu diğer mermi yuvalarından birinde görürsün..."

""Hayır." dedi Conroy, çok yumuşak bir sesle, "olmaz."

"Belki de kafa doktorları çuvalladı, Conroy. Buna ne dersin?"

"Hayır," dedi Conroy. Yüzü ifadesizdi. "Çuvallamadılar. ve sen bunu yapmayacaksın."

Turner tetiği çekti. İğne boş bir mermi yuvasına çarptı. Conroy bir kere gözlerini kırptı, ağzını açtı, kapatü, Turner'ın Smith & Wesson'i indirişini izledi. Saç çizgisinden tek bir ter tanesi yuvarlanarak kaşının içinde kayboldu.

"Ee?" diye sordu Turner, silahı yana indirmiş bir halde.

Conroy omuz silkti. "Yapma şu haltı."

"Beni o kadar çok mu istiyorlar?"

Conroy başıyla evetledi. "Bu senin gösterin, Turner."

"Mitchell nerede?" Silindiri tekrar açıp kalan beş mermi yuvasını doldurmaya başladı."

"Arizona. Sonora hattından elli kilometre kadar ötede, bir mesa üstü araştırma arkolojisinde. Kuzey Amerika Maas Biyolablan. Oralardaki her şey onlara ait, taa sımra kadar, ve mesa dört ayrı keşif uydusu izdüşümlerinin tam ortasında. İş sıkı."

"Nasıl gireceğiz öyleyse?"

"Girmeyeceğiz. Mitchell dışarı çıkacak, tek başına. Onu bekleyeceğiz, oradan alacağız, ve tek parça halinde Hosaka'ya getireceğiz." Conroy siyah gömleğinin açık yakasına parmağım geçirerek bir parça siyah naylon sicim çekip çıkardı, ve sonra bunu Velcro mühürlü küçük siyah naylon bir zarf izledi. Conroy zarfı dikkatle açtı, içinden bir nesne çıkarıp açık elinin üzerinde Turner'a uzattı. "İşte. Gönderdiği şey bu."

Turner silalu en yakın masaya koydu ve Conroy'un elindekini aldı. Şişmiş gri bir mikroprograma benziyordu:

bir ucu normal bir nörofişti, ancak diğer ucu daha önce hiç görmediği garip, yuvarlak yapıda bir şeydi. "Nedir bu?"

"Biyoprogram. Jaylene onu taktı, ve bir YZ çıktısı olduğu sonucuna vardı. Mitchell hakkında bir tür dosya bu, ve ucuna Hosaka için bir mesaj eklenmiş. Sen de denesen iyi olur; duruma çabuk hakim olabilmen için..."

Turner gri şeyden gözlerini kaldırıp bakü. "Jaylene'i nasıl etkiledi?"

"Bunu denerken yatar pozisyonda olsan iyi olacağını söyledi. Pek de hoşlanmış gibi görünmüyordu."

Makine rüyaları özel bir vertigo yaraür. Turner derme çatma yatakhanedeki daha önce kullanılmamış bir parça yeşil köpük şilte üzerine yattı ve Mitchell'in dosyasını takü. Dosya yavaş harekete geçti; Turner gözlerini kapatacak zamanı buldu.

On saniye sonra gözleri açıktı. Yeşil köpüğe tutunarak mide bulanüsıyla savaştı. Tekrar gözlerini kapattı.... Dosya geri geldi. Titreşen, düzensiz hatlı, gerçekler ve algılarla yüklü data yavaşça belirginleşti. Gerçeküstü sıçramalardan oluşan kesintiler ve üstüste bindirmelerle aktarılan bir öykü gibiydi. Varlıkla yokluk arasında rastgele gidip gelen bir korku tüneli trenine binmeye benziyordu bu. İnanılmaz ölçüde hızlı geçen aralıklar, değişen yükseklik, saldırı, ve lüçliğin nabzının her atışında beliren yön bilgisi; yalnızca bu değişimlerin hiçbirinin fiziksel yön duygusuyla ilgisi yoktu. Daha çok çekim ve sembol sistemindeki yıldırım hızında gerçekleşen değişikliklerle bağlantılıydı. İçerdiği data kesinlikle insan algısı için hazırlanmış bir şey değildi.

Gözleri açık bir halde o şeyi başının arkasındaki soketten çıkarıp eline aldı. Avucu terden sırılsıklamdı. Bir kabustan uyanmaktan farksızdı bu. Etkili korkuların basit, ürkütücü şekiller aldığı, çığlıkla uyanılan türden değil; ama çok daha rahatsız edici, her şeyin gayet uygun ve korkunç bir biçimde normal, ve fena halde *yanlış* olduğu türden bir rüya...

Bu şeyin *mahremiyeti* rezil denebilecek düzeydeydi. İşlenmemiş aktarma dalgalarını basürmak için çabaladı. Tüm iradesini toplayıp, uzayan bir gözlem sonucu gözlemcinin hedefine karşı hissetmeye başladığı o sevgiye benzeyen, obsesif düşkünlüğe yakın duyguyu bastırıp yok etmek için yüklendi. Biliyordu ki günler veya saatler soma, Mitchell'in akademik siciline ait en ince aynnülar bilinç yüzeyinde belirebilirdi. Ya da beraber olduğu bir kadının adı olabilirdi bu, ya da onun gün ışığında parlayan dolgun kızıl saçlarının kokusu-

Hızlıca ayağa kalkü, pabuçlarının plastik tabanı paslı güverteye çarpü. Parka hâlâ üzerindeydi. Smith & Wesson hâlâ yan ceplerinden birinde duruyor, sallanarak kalça kemiçine çarptıkça acıtıyordu.

Geçecekti bu. Mitchell'in psişik kokusu zamanla kaybolacaktı, tıpkı özel sözlükteki İspanyol gramerinin her kullanımda biraz daha buharlaşması gibi. Yaşadığı deneyim yalnızca duygu sahibi bir bilgisayarın düzenlediği bir Maas güvenlik dosyasından ibaretti, hepsi bu. Biyoprogramı Conroy'un küçük siyah cüzdanına geri bıraktı, başparmağını bastırarak Velcro mührü düzleştirdi, ve kabloyu boynuna astı.

Platformun böğrüne çarpan dalgaların sesini fark etti.

"Hey, patron," dedi biri, yatakhane bölgesinin girişine asılmış kahverengi asker battaniyesinin ardından, "Conroy senin birliği teftiş etme zamanının geldiğini söylüyor, ve sonra ikiniz diğer bölümler için yola çıkacakmışsmız." Oakey'in sakallı yüzü battaniyenin ardından belirdi. "Yoksa seni uyandırmazdım, tamam?"

"Uyumuyordum," dedi Turner, ayağa kalkü, parmakları refleksif bir hareketle başına implante edilmiş soketin çevresindeki deriyi sıvazladı.

"Çok kötü," dedi Oakey. "Seni güzelce uyutacak derinlerim var. Tam bir saatlik uykudan soma devreye adamı uyandınp işinin başına gönderecek sağlam bir uyarıcı sokuyorlar, inan buna..."

Turner başım iki yana salladı. "Beni Conroy'a götür."

5

iş

Marly ağır pirinç saksılardaki yeşil bitkilerin süslediği, aşınmış mermerden satranç tahtalarına benzer karolarla kaplı koridorları olan küçük bir otele kaydoldu. Asansör limon yağı ve küçük puroların kokusunu taşıyan, gül ağacı panellerden oluşmuş kıvrımlı ve yaldızlı bir kafes gibiydi.

Odası beşinci kattaydı. Gerçekten açılabilen türden tek bir yüksek pencere bulvara bakıyordu. Gülümseyen görevli gittiğinde. Marly kendini pelüş kumaşı fazla renkli olmayan Belçika halısıyla hoş bir kontrast sağlayan bir koltuğa attı. Eski Paris botlarının fermuarlarım son defa açtı. botları ayağından attı, ve görevlinin yatağın üzerinde bıraktığı bir düzine parlak torbaya baktı. Yarın bir valiz alacağım, diye düşündü. Bir de diş fırçası.

"Şoktayım," dedi yataktaki torbalara. "Dikkatli olmam gerekiyor. Hiçbir şey gerçek değil sanki." Yere baktı ve çoraplarının her iki ayağımn parmak ucunda da delik olduğunu gördü. Başım iki yana salladı. Yeni çantası yatağın yanındaki beyaz mermer masada duruyordu; siyahü, ve Flemish tereyağı kadar yumuşak ve kalın inek derisinden yapılmıştı. Bir aylık kiradan payına düşen için Andrea'ya borçlanacağı miktardan daha pahalıya gelmişti, ama bu otelde geçireceği tek bir gece için de aynısı geçerliydi. Çantanın içinde pasaportu ve Galeri Duperey'den verilen, Hollanda Algemeen Bankasının yörüngedeki bir şubesinde adına açılan hesaba bağlı kredi çipi vardı.

Banyoya gitti, büyük beyaz musluğun pürüzsüz pirinç kollarım ayarladı. Sıcak, havalı su tıslayarak Japon malı bir filtre cihazından fışkırdı. Otelden paket paket banyo tuzları, birkaç şişe krem ve kokulu yağlar verilmişti. Marly dolmakta olan küvete bir şişe yağ boşalttı ve giysilerini çıkarmaya başladı. Sally Stanley'i çıkanp arkasında bıraktığında bir kayıp duygusu hissetti. Bir saat öncesine kadar, bir yıllık ceket onun en sevdiği giysisi, ve belki de sahip olduğu tek pahalı eşyası olmuştu. Şimdi temizleyicilerin alıp götüreceği bir şeydi, belki dönüp dolaşıp şehrin bit pazarlarından birine düşecekti, hani bir sanat okulu öğrencisiyken kendisinin kelepir eşya avladığı türden bir yere...

Banyo kokulu buharla doldukça aynalar da buharlandı, damla haline gelen sular cam üzerinde yollar çizmeye başladı, Marly'nin çıplak vücudunun görüntüsü bulanık hale geldi. Gerçekten bu kadar kolay mıydı bu işler? Virek'in ince, alün rengi kredi çipi onu mutsuzluğundan çıkanp havlulann beyaz, kalın ve kaşındırıcı olduğu bu otele mi getirmişti? Bir tür ruhsal vertigo hissinin farkındaydı, bir uçurumun kıyısında titriyordu adeta. Yeterincesine sahip

olunduğunda, yani gerçekten yetecek kadarına, paranın gerçekte ne kadar güçlü olabileceğini merak etti. Bunu sadece dünyanın Virek'lerinin gerçekten bilebileceğini düşünüyordu, ve büyük olasılıkla onlar da fonksiyonel olarak *bilmekten* acizdiler; Virek'e sormak bir balığı su hakkında daha fazla şey öğrenmek için sorgulamaktan farksız olacaktı. Evet canım, ıslaktır; evet çocuğum, tabii ki sıcaktır, kokuludur, kaşındıran havluları vardır. Küvete girip suyun içine uzandı.

Yarın saçını keStirecekti. Paris'te.

Marly özel programı hatırlayana kadar Andrea'mn telefonu onaltı defa çaldı. Program herhalde hâlâ yerindeydi, ve bu küçük pahalı Brüksel oteli listede yoktu. Ahizeyi mermer masadaki yerine bırakmak üzere uzandı, ve telefon bir kere, yumuşak bir tıngırtıyla çaldı.

"Galeri Duperey'den bir kurye paket bıraktı."

Görevli -bu kez daha genç biri, esmer ve muhtemelen İspanyol- gittikten sonra pakedi pencereye götürüp inceledi. Tek bir kat el yapımı kağıtla sarılmıştı, koyu griydi, yapıştırıcı ya da ip gerektirmeyen o esrarengiz Japon yöntemiyle katlanıp tutturulmuştu. Marly onu bir defa açtıktan sonra bir daha aynı şekilde saramayacağını biliyordu. Galerinin adı ve adresi kabartma harflerle bir köşeye işlenmişti, ve Marly'nin adıyla otelinki mükemmel italik elyazısıyla ortaya yazılmıştı.

Kağıdı açtı ve kendini elinde yeni bir Braun holoprojektörle saydam plastikten yassı bir zarf tutarken buldu. Zarfta yedi tane numaralanmış holofiş parçası vardı. Minyatür demir balkonun ötesinde güneş, Eski Kasaba'yı

altın rengine boyayarak batmaktaydı. Marly otomobil kornalarını ve çocuk bağırtılarım duyuyordu. Pencereyi kapatıp bir yazı masasının başına geçti. Braun solar pillerle çalışan pürüzsüz yüzeyli, siyah bir dikdörtgendi. Şarjı kontrol etti, zarftan ilk holofişi aldı ve yarığa soktu.

Virek'in Güell Parkındaki simulasyonunda gördüğü kutu, müzelerde kullanılan türden en iyi hologramların kristal berraklığındaki çözünürlüğüyle Braun'un üzerinde çiçek gibi açıverdi. Kemik ve alün renkli devre, eskimiş dantel, ve kilden yapılmış mat beyaz bilye. Marly başını iki yana salladı. Kim bu parçalan, bunca çöpü, insanın kalbine dokunup ruhuna olta misali geçiverecek şekilde düzenlemiş olabilirdi böyle? Ama sonra başım salladı. Yapılabilirdi, biliyordu; yıllar önce Cornell denen, yine böyle kutular yapan bir adam tarafından aynısı gerçekleştirilmişti.

Neden sonra soluna, şık gri kağıdın masa üzerinde durduğu yere baktı. Bu oteli alışverişten yorulduğu bir sırada, rastgele seçmişti. Kimseye burada olduğunu haber vermemişti, özellikle Galeri Duperey'den hiç kimseye.

6

BARRYTOWN

Annesinin Hitachi'sinin üzerindeki saate bakılırsa, aşağı yukarı sekiz saatlik bir süreyi kendinde olmadan geçirmişti. Bacağının altına sıkışmış sert bir şeyin tozlu suratina bakarken kendine geldi. Ono-Sendai. Yuvarlanıp doğruldu. Bayat kusmuk kokusu.

Kendini duşta buldu soma. Nasıl olup da oraya geldiğinin farkında değildi, giysileri hâlâ üzerindeyken musluğun başlıklarım çevirmekteydi. Yüzünü kaşıdı, çekiştirdi, pençeledi. Yüzüne lastik bir maske geçmiş gibi hissediyordu.

"Bir şey oldu." Büyük, kötü bir şey, ne olduğundan emin değildi.

Islak giysileri birer birer duşun karolu zeminine düşerek bir tepe oluşturdu. Sonunda duştan çıkü, lavaboya gitti,

ıslak saçlarını gözlerinden geriye çekti, aynadaki yüze baktı. Bobby Newmark, sorun yok.

'Hayır Bobby, sorun var. Senin bir sorunun var..."

Omuzlarında havluyla, üzerinden sular damlayarak, dar koridoru geçip yatak odasına girdi. Kondonun en gerisinde küçük, kama biçimli bir odaydı bu. İçeri girerken holoporno ünitesi açıldı, yanm düzine sırıtan kız onu belirgin bir hayranlıkla süzmeye başladı. Odanın duvarlarının ötesinde, puslu pudra-mavisi bir manzaranın içinde duruyormuş gibi görünüyorlardı. Beyaz gülümsemeleri ve sıkı, genç vücutları neon misali parlaktı. İkisi öne doğru adım atıp kendilerine dokunmaya başladılar.

"Kes şunu," dedi Bobby.

Emri üzerine projeksiyon ünitesi kendini kapattı; hayali kızlar ortadan kayboldu. Daha önce Ling Warren'in ağabeyine aitti bu şey; kızların saçları ve giysileri eski moda ve biraz da komikti. Onlarla konuşabilir ve kendileriyle ya da birbirleriyle bir şeyler yapmalarım sağlayabilirdiniz Bobby onüç yaşında ve Brandi'ye aşık olduğu zamanları anımsıyordu. Sentetik mavi pantolonlu olanıydı Brandi. Şimdi ise projeksiyonlara daha çok idarelik yatak odasında yaratabildikleri genişlik imajı için değer veriyordu.

"Boktan bir şey oldu oralarda," dedi üzerine siyah kot ve neredeyse temiz denebilecek bir gömlek giyerken. Başım iki yana salladı. "Hay lanet olası, *neydi* peki o?" Hat üzerinde bir tür enerji düzensizliği mi? Fizyon Müdürlüğünde belirsiz bir hareketlenme mi? Belki sızmaya çalıştığı sitede garip bir tür hasar oluşmuştu, ya da başka bir bölgeden saldırıya uğramıştı... Ama Bobby'de biriyle *görüşmüş* olduğuna dair bir his kalmıştı, şey yapan biri... Farkında olmadan sağ elini uzattı, parmakları açık, yalvarır gibi bir

pozisyona girdi. "İttir git," dedi. Parmaklan toplanıp yumruk haline geldi. Sonra o geri döndü: önce o büyük, o *gerçekten* çok büyük şeyle ilgili, hani şu siberuzaydan geçip ona uzanan, ve sonra şu kız-izlenimi. Yıldızlarla dolu ve rüzgârlı garip, parlak bir karanlıkta bir yerlerde çömelmiş, kahverengi, ince biri. Ama zihni onu kovalarken o tamamen kaçıp kayboldu.

Karnı açü. Sandaleüerini giydi ve nemli bir havluyla saçım kurulayarak geriye, mutfağa döndü. Oturma odasından geçerken, Ono-Sendai'nin halının üzerinde durduğu yerden dik dik ona bakan AÇIK işaretini fark etti. "Hay lanet olası." Orada dikilip dişlerini emmeye koyuldu. Alet hâlâ hattaydı. Giriş yapmaya uğraştığı siteyle hâlâ bağlantıda olması mümkün müydü? Oradan Ölmüş olmadığım anlayabilirler miydi? Hiçbir fikri yoktu. Ama bildiği tek şey numarasını bulmuş olduklanydı, hem de kesinlikle. Hatü geriye doğru izleyip onu bulmalanm engelleyecek devre açıcılar ve manevralarla uğraşmaya zahmet etmemişti.

Adresini tespit etmişlerdi.

Açlığını unuttu, banyoya girdi, kredi cipini bulana dek sınlsıklam giysilerini elden geçirdi.

Çok parçalı bir tornavidanın içi boş plastik tutamacına zulaladığı ikiyüz on Yeni Yen'i vardı. Tornavidayı ve kredi cipini kotuna güvenle yerleştirmiş bir halde, en eski ve ağır botlarım ayağına çekti, soma yatağın alündan kirli çamaşırlannı çekip çıkardı. Aralanndan en az bir düzine cebi olan siyah kanvas bir ceket buldu. Ceplerden biri, içe yerleştirilmiş bir sırt çantası gibi, sırtın ortasından geçen tek bir koca kese halindeydi. Yastığının alünda turuncu saplı

bir Japon yerçekimi bıçağı vardı. O da ceketin sol kolundaki, bileğine yakın dar bir cebe yerleşti.

O çıkarken hayali kızlar yine devreye girdi: "Bobby, Bobb-y, geri gel, oynayalım..."

Oturma odasında Ono-Sendai'nin fişini Hitachi'nin üstünden çekti, fiber-optik kabloyu sarıp ceplerinden birine tıktı. Aynısını trod setine de yaptı, sonra Ono-Sendai'yi ceketin arka cebine kaydırdı.

Perdeler hâlâ kapalıydı. İçinde yeni ve keyifli bir heyecanın uyandığını hissetti. Gidiyordu. Gitmek *zorundaydı.* Ölümle teğet geçmenin yarattığı o hastalıklı hoşnutluk hissini unutmuştu bile. Perdeleri dikkatle araladı, başparmak genişliğinde bir açıklık bıraktı, dışarı baktı.

Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi. Birkaç saat içinde Gökdelenlerin koyu renkli gövdelerinde ilk ışıklar göz kırpmaya başlayacaktı. Büyük Oyun Alanı bir beton denizi gibi uzanıyordu. Gökdelenler karşı kıyının ötesinde, kedibalığı akvaryumlanyla, solar ısıtma sistemleriyle, her yere yayılmış kümes telli çanaklanyla ve rastgele dağılmış, tamir görmüş sera balkonların görüntüsüyle yumuşatılmış uçsuz bucaksız yapılar halinde, düz bir çizgi üzerinde yükseliyordu.

Two-a-Day oralarda olmalıydı şimdi. Uyuyordu herhalde, hem de Bobby'nin hiç görmemiş olduğu bir dünyada, bir minkom arkolojinin dünyasında. Two-a-Day iş için şehre inerdi, çoğu zaman Barrytown'daki hackerlerle görüşürdü, ve sonra yerine geri çıkardı. Oralar Bobby'ye, geceleri balkonlarda kömür korlarının kızıl lekeleri arasında yaşananlarla, iç çamaşırları içinde maymun sürüsü gibi gezen küçük çocuklarıyla hep hoş görünürdü. Çocuklar öyle küçük olurlardı ki, onları zor görürdünüz. Bazen rüz-

gar yön değiştirir, yemek kokulan Büyük Oyun Alanına yayılırdı, ve bazen de çok yükseklerde gizli bir çatı tepesi ülkesinden süzülüp uçan bir tüysiklet görürdünüz. Ve bir milyon kişinin konuşmasımn oluşturduğu o kanşık ritim ile rüzgarda belirip kaybolan müzik dalgalan daima duyulurdu.

Two-a-Day hayaü ve nerede yaşadığı hakkında hiç konuşmazdı. Two-a-Day iş konuşurdu, ya da daha sosyal davranmış olmak için kadınlardan bahsederdi. Two-a-Day'in kadınlar hakkında söyledikleri bazen Bobby'nin Barrytown'dan gitmeyi her zamankinden fazla istemesine neden olurdu, ve Bobby kendisi için tek gidiş biletinin iş olacağını biliyordu. Ama şimdi dağıtıcıya farklı bir nedenle ihtiyacı vardı, çünkü şu anda olaylar kavrayışının tamamen dışında kalmıştı.

Belki Two-a-Day ona ne olduğunu söyleyebilirdi. O site çevresinde ölümcül bir şey olmaması gerekiyordu. Orayı Bobby için Two-a-Day seçmişti, ve girebilmesi için gerekli programı da ona kiralamıştı. Üstelik Two-a-Day Bobby'nin oradan çıkarken getirebileceği her şeyi kamufle etmeye hazırdı. Yam Two-a-Day biliyor olmak zorundaydı. Hiç değilse *bir şeyler* biliyor olmalıydı.

'Numaram bile bilmiyorum be adam," dedi Gökdelenlere doğru. Perdeleri bırakü, kapandılar. Annesi için bir şey bıraksa mıydı acaba? Belki bir not? "Hadi oradan," dedi arkasındaki odaya doğru, *"çık* şuradan dışan," ve soma kapıdan çıkıp koridora, merdivenlere doğruldu. Bir çıkış kapışım tekmeyle açarken ekledi. "Hem de *sonsuza* kadar."

Büyük Oyun Alam, Tannyla öfkeli bir konuşmaya dalmış, üzerinde gömlek olmayan tek bir toz bağımlısı hariç, yeterince güvenli görünüyordu.

Bobby toz bağımlısından uzak kalacak şekilde büyük bir kavis çizdi; adam bağınyor, zıplıyor, havada karate kesmeleri atıyordu. Çıplak ayaklarında kurumuş kan vardı, ve bir zamanlar büyük olasılıkla Lobe türü olan bir saç kesiminin kahnülannı taşıyordu.

Büyük Oyun Alam tarafsız bölgeydi, yani en azından teoride, ve Lobeler Gothicklerle gevşek bir birlik içindeydiler; Bobby'nin Gothicklerle oldukça sağlam ilişkileri vardı, ama bağımsız statüsünü de korurdu. Barrytown bağımsız olmak için riskli bir yerdi. Arkasında bıraküğı toz bağımlısının öfkeli zırvalıklan hafifleyip kaybolurken, hiç değilse çeteler insana bir şekil veriyor, diye düşündü. Sen bir Gothick iken Kasualler seni hacamat ettiğinde, bunun bir mantığı vardı. Belki olayın arkasındaki temel nedenler çılgınca şeyler olurdu, ama hiç değilse kurallar vardı. Ama bağımsızlar beyin sapıyla yaşayan toz kullanıcıları tarafından, hatta taa New York kadar uzaklardan yola çıkan gezgin ve yalnız avcılar tarafından doğranıyordu- örneğin geçen yazki, ganimetlerini cebine koyduğu plastik bir poşette saklayan şu Penis Kolleksiyoncusu tiplemesi gibi...

Bobby bu topraklardan çıkıp gidecek bir yol çizmeye doğduğu günden beri, ya da en azından ona bu kadar uzun görünen bir süredir uğraşıyordu. Şimdi yürürken sırt cebindeki siberuzay terminali belkemiğine çarpıyordu. Sanki o bile Bobby'ye gitmesi için ısrar eder gibiydi. "Hadi, Two-a-Day," dedi ötede yükselen Gökdelenlere doğru, "poponu kaldırıp in şuradan aşağıya, ve ben Leon'un yerine gittiğimde sen de orada ol, tamam mı?"

Two-a-Day Leon'un yerinde değildi.

Asında Leon'un kendisi sayılmazsa kimse yoktu orada. O da kıvrılmış bir ataşla duvar-ekranı konvertörünün esrarlı iç kısımlarını kurcalamaktaydı.

'"Niye eline bir çekiç alıp boktan şey çalışana kadar onunla vurmuyorsun?" diye sordu Bobby. "Bu yaptığın kadar işe yarardı o da."

Leon konvertörden başım kaldırıp baktı. Büyük olasılıkla kırk yaşlanndaydı, ama emin olmak kolay değildi. Hiçbir ırka mensup değil gibi görünüyordu, ya da başka bir açıdan bakılırsa, kendisinden başka kimsenin mensup olmadığı bir ırktandı sanki. Hipertrofiye uğramış yüz kemikleri ve ışığı yansıtmayan kıvırcık siyah saçlardan bir yele. Adamın bodrum kaündaki korsan kulübü son iki yıldır Bobby'nin yaşamındaki değişmezlerden biri olmuştu.

Leon sinir bozucu gözleriyle Bobby'ye boş boş baktı. Sedefimsi gri gözbebekleri zeytin renginde ışık geçirmez bir tabakayla kaplıydı. Leon'un gözleri Bobby'nin aklına midyeleri ve tırnak cilasını getirirdi; gözlerle bağlantılı olarak düşünmekten hoşlanmadığı iki şeydi bunlar. Bar taburelerini kaplamak için kullanılan türden bir renkleri vardı.

"Sadece o tür zamazingoyu didikleyerek tamir edemeyeceğini anlatmaya çalışıyorum," diye ekledi Bobby huzursuzca. Leon başını yavaşça iki yana salladı ve yaptığı işe geri döndü. İnsanlar oraya girmek için para ödüyordu, çünkü Leon kaçak kino ve simstim hatü çekmişti, ve Barrytovvn'lulann giriş ücretini başka türlü karşılayamayacağı şeyleri bol bol sunuyordu. Arka tarafta servis vardı, ve isterseniz içkiler için "bağışta" bulunabilirdiniz. Bu içki çoğunlukla Leon'un endüstriyel miktarlarda üretip depoladığı sentetik bir portakal suyuyla karıştınlnuş temiz Ohio viskisi olurdu.

"Baksana, ehm, Leon," diyerek tekrar söze başladı Bobby. "Son zamanlarda Two-a-Day'i burada gördün mü?"

Korkunç gözler tekrar Bobby'ye döndü ve onu fazlaca uzun bir süre boyunca süzdü. "Hayır."

"Belki dün gece?"

"Hayır."

"Ondan önceki gece?"

"Hayır."

"Ah. Peki. Sağol." Leon'un canını sıkmanın bir anlamı yoktu. Aslında bunu yapmamak için çok neden vardı. Bobby etrafındaki geniş ve loş odaya, simstim ünitelerine ve kapalı duran kino ekranlarına baktı. Kulüp, bekarların oturduğu ve küçük bir hafif sanayii kıvılcımını barındıran yarı-yerleşilmiş harap bir yerin bodrumundaki bir seri, birbirinin neredeyse aynısı odalardan oluşuyordu. İyi bir ses yalıtımı vardı: müzik dışarıdan duyulmuyordu. Bobby'nin Leon'un yerinden haplarla ve gürültüyle dolu bir kafayla çıkıp kendini adeta büyülü bir sessizlik ortamında buluverdiği. Büyük Oyun Alanından geçip eve gidene kadar yol boyunca kulaklarında zillerin öttüğü çok akşam olmuştu.

Şimdi ilk Gothickler sökün etmeden önce büyük olasılıkla bir saat kadar vakti vardı. Çoğu Gökdelenlerden gelen siyahlar, ya da şehirden veya bir başka banliyöden gelen beyazlar olan dağıtıcılar, üzerinde çalışacakları birkaç Gothick çıkana kadar ortalıkta görünmezlerdi. Hiçbir şey bir dağıtıcıyı orada öylece oturup bekliyor durumda olmaktan daha kötü gösteremezdi, çünkü bu hiçbir hareket yakalayamadığınız anlamına gelirdi, ve gerçekten iyi iş yapan hiçbir dağıücı Leon'un yerinde sırf zevk olsun diye oyalanmazdı. Leon'un yerinde sadece hacker muhabbeti, ve

ellerinde ucuz ternünalleriyle Japon BUZ kırıcı kinolar seyreden haftasonu tipleri vardı...

Ama Tvvo-a-Day böyle biri değil, dedi Bobby kendi kendine, beton merdivenlerden yukarıya çıkarken. Two-a-Day yoldaydı. Gökdelenlerden, Barrytown'dan, Leon'un yerinden uzaklaşıyordu o. Şehre gidiyordu. Paris'e belki, ya da Chiba'ya. Ono-Sendai Bobby'nin belkemiğine çarpıp duruyordu. Two-a-Day'in BUZ kinci kasetinin hâlâ içinde olduğunu anımsadı. Bu konuda kimseye açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu. Bir haber kioskunun önünden geçti. *Asahi Shimbun'vav* New York baskısından bir yello faks aynalı yan bölmedeki plastik bir vitrinin ardında dönüyor, Afrika'da düşen bir hükümetten, Mars'taki Rus muhabbetlerinden bahsediyordu...

Günün her şeyi olanca açıklığıyla görebildiğiniz bir saatiydi. Sokaklann taa ucuna kadar en ufak aynntıyı, beton içindeki deliklerinden siyah dallan çıkan ağaçlann üzerinde yeni yeşeren yapraklan, bir blok ötede bir kızın botundaki çeliğin pınlüsını, hava neredeyse karardığı halde sanki görmeyi kolaylaştıran özel bir suyun içinden bakarcasına rahatça izleyebiliyordunuz. Bobby döndü ve gözünü Gökdelenlere dikti. Bazı katlar tamamiyle karanlık kalırdı hep; ya terkedilmişlerdi, ya da pencereleri karartılmıştı. Oradakiler neler yapıyordu acaba? Belki bir ara Two-a-Day'e sorabilirdi.

Kioskun Cola reklamlı saatine bakü. Annesi bu sıralarda Boston'dan dönmüş olmalıydı, mutlaka, yoksa en sevdiği arkası yann dizilerinden birini kaçırırdı. Kafasında eksik bir tahta daha. Zaten çılgındı kadın; Bobby doğmadan öncesinden beri taşıdığı soketin bir sorunu yoktu, ama yıllar boyu parazitten, çözünürlükten, duyusal taşmadan şikayet ederek sızlanmış, ve sonunda ucuz bir yenileme için Boston'a

gidecek krediyi bir araya getirmişti. Bir ameliyat için randevu bile alınmayan türden bir yer. Git ve o şeyi kafana monte ediversinler.... Tanıyordu annesini, evet, kapıdan içeri koltuğunun altındaki kağıda sanlı şişeyle nasd gireceğini, paltosunu bile çıkarmadan dosdoğru gidip Hitachi'ye nasıl bağlanacağım, alü uzun saat boyunca beynini nasıl eriteceğini çok iyi biliyordu. Gözleri odağım kaybederdi, ve bazen, gerçekten hoşuna giden bir bölümse, bir parça salyası bile akardı. Yaklaşık yirmi dakikada bir şişeden bayanlara yakışacak şekilde bir yudum almayı anımsamayı da başarırdı.

Bobby'nin haürladığı kadarıyla annesi hep böyle olmuş, Bobby'nin hayatı boyunca dinlemek zorunda kaldığı, sürekli simstim fantezilerinden oluşan yanm düzine sentetik yaşantıya gittikçe daha çok gömülmüştü. Kadının bahsettiği karakterlerden bazılanmn kendi akrabalan olabileceğine, • eğer kendisi bu kadar edepsiz bir küçük velet olmasaydı bir gün çıkagelecek zengin ve güzel teyze ve amcalan olduklanna dair ürpertici hislere hâlâ kapılıyordu. Belki de bir bakıma doğruydu, diye düşündü; ne de olsa annesi hamileliği boyunca o boktan şeylere bağlanmayı sürdürmüştü. Bunu söylemişti de, yani kanunda kıvnlmış yatan fetüs Nevvmark'ın yaklaşık bin saat boyunca *Önemli İnsanlar* ve *Atlanta* dizilerinin yankılanm dinlediğini anlatmıştı. Ama Bobby Marsha Nevvmark'ın kanunda kıvnlıp yatmış olma fikrini düşünmekten hoşlanmıyordu. Bu fikir onu terletiyor, kendim adeta hastalıklı hissettiriyordu.

Marsha-anne. Bobby -şimdi gördüğü kadanyla- dünyayı annesinin burada nasıl olup da hâlâ yolunu bulmayı başardığım merak edecek kadar iyi anlamayı ancak geçen yıldan beri başarabilmişti, her ne kadar o yol kadımn içki şişesi ve arkadaş niyetine geçen soket hayaletleriyle oldukça marji-

nal bir hale gelmişse de. Bazen, bazı ruh hallerine girmiş ve yeterli sayıda yudum çekmişse, ona babası hakkında öyküler anlatmayı denerdi. Bobby ise dört yaşından beri o öykülerin zırvalık olduğunu bilirdi, zira aynnülar her seferinde değişirdi, ama yine de yıllar boyunca kendine onlardan belli bir zevk alma iznini verebilmişti.

Leon'un yerinin birkaç blok baüsında bir yükleme limanı buldu, sokaktan görülmeyi engellemek için yer yer içine göçük ve çentikli çeliğinin üzeri ıslak ıslak parlayan, yeni boyanmış mavi bir çöp bidonunu kullandı. Limanın üstünde asılı tek bir halojen tüp vardı. Ono-Sendai'yi sarsmamaya dikkat ederek beton üzerinde rahat bir çıkıntı bulup oturdu. Bazen yalnızca beklemek gerekirdi. Two-a-Day'in ona öğrettiği şeylerden biri de buydu.

Çöp bidonu değişik ve karmakarışık endüstriyel artıklarla dolup taşıyordu. Haber muhabirlerinin bahsetmekten hoşlandığı şu "gölge ekonomisi"nin bir parçası olan yankanuni üreticilerden Barrytown da payını almıştı, ama Bobby haber muhabirlerini fazla umursamazdı. İş. Bunların hepsi sadece işti, hepsi bu.

Pervane böcekleri halojen tüpün etrafında eğri yörüngeler çizerek uçuşuyordu. En fazla on yaşlarında üç çocuk çöp bidonunun mavi yüzeyine bir parça kirli beyaz naylon ip ve bir zamanlar bir palto askısına ait olabilecek idarelik bir kanca ile tırmanırken Bobby boş gözlerle izledi. Sonuncusu kendini bidonun tepesinden içeri bıraküktan sonra ip hızla yukarı çekildi. Çöpün içinden gıcırtılar ve sürtünme sesleri gelmeye başladı.

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Bobby. Bu haltı ben de yapardım, odamı çöpten bulduğum acayip şeylerle doldurdum. Bir seferinde Ling VVarren'ın kızkardeşi birinin

kolundan geri kalanı bulmuştu, yeşil plastikle paketlenip kauçuk bantla çepeçevre sarılmış bir halde.

Marsha-anne de bazen şu iki saatlik dini krizlerine girer, Bobby'nin odasına dalıp en iyi çöplerini dışarı atar, yatağının başucuna da kendinden yapışkanlı sevimsiz bir hologram asardı. Belki İsa olurdu bu, belki Hubbard, belki de Bakire Meryem; o ruh hali bastırdığında hangisi olduğu annesi için fark etmezdi. Bobby'yi fazlasıyla kızdırırdı bunlar, ve günün birinde elinde yuvarlak başlı bir çekiçle ön odaya yürüyüp onu Hitachi'nin tepesine indirecekmiş gibi poz alacak kadar büyümüştü: eşyalarıma bir kere daha dokunursan ben de senin arkadaşlarını öldürürüm anne, hem de hepsini. Annesi bir daha asla aynı şeye kalkışmamışü. Ama o yapıştırmalı hologramların Bobby üzerinde belli bir etkisi olmuştu, çünkü artık din onun için hakkında düşünüp bir kenara koyduğunu hissettiği bir şeydi. Temel düşüncesi, çevrede o tür zırvalıklara ihtiyaç gösteren bazı insanlar olduğuydu; tahminine göre böyleleri her zaman var olmuştu. Ama kendisi onlardan biri değildi işte, ve böyle bir ihtiyacı da yoktu.

Çöpteki çocuklardan biri kafasını uzatıp gözlerini kısarak yakın çevresini kolaçan etti, soma eğilip tekrar gözden kayboldu. Çarpma ve sürtünme sesleri yükseldi, küçük beyaz eller yıpranık alaşımdan bir kovayı kaldırıp naylon iple kenardan sarkıttı. Kıyak iş, diye düşündü Bobby; onu bir metal bayiine götürüp biraz para kazanabilirdiniz. Kovayı kaldırıma, Bobby'nin ayağını bastığı yerden bir metre kadar öteye indirdiler, yere değerken şöyle bir döndü ve içinde bir yerde biyotehlike anlamına gelen altı boynuzlu sembol göründü. "Hey, kahretsin," dedi refleksif bir hareketle ayaklarını geri çekerek.

Çocuklardan biri ipten aşağı kaydı ve kovayı devrilmeyecek şekilde yere koydu. Diğer ikisi onu izledi. Bobby onların ilk bakışta düşündüğünden de küçük olduklarım gördü.

"Hey," dedi, "onun içinde gerçekten tehlikeli bir halt olabilir, tamam mı? Kanser filan yapan türden."

"Sen git de kanayana kadar köpek poposu yala," dedi ipten ilk inen velet, kancayı çözüp iplerim sararlarken. Kovayı sürükleyerek çöp bidonunun köşesinden dönüp gözden kayboldular.

Bir buçuk saat bekledi. Yeterli bir zamandı bu; Leon'un yerinde işler pişmeye başlamıştı artık.

Ana salonda en az yirmi Gothick, biryantinli saç dalgaları hoplayıp zıplayan yavru dinazor sürüsü misali toplanmış, poz veriyordu. Çoğu Gothick idealine yakın görünüşteydi: uzun boylu, zayış, kaslı, ama üzerinde belli bir ince huzursuzluk hissedilen, tüketiciliğin ilk evrelerinde genç atletler. Mezarlıktan çıkmışa benzeyen soluk cilt bir zorunluluktu, ve Gothick saçı hep siyah olarak tarif edilirdi. Bobby vücudunu bu altkültürel kalıba uyacak şekle sokamayan az sayıdaki birkaç tanesinden uzak durulması gerektiğini bilirdi, kısa boylu bir Gothick sorun demekti, şişman bir Gothick ise cinayet anlamına gelebilirdi.

Şimdi Leon'un yerindeki tiplerin kıpırdanıp ışıldamalarını izliyordu. Parlak ve yapışkan bir sıvının koyu renk deri ve lekesiz yükseltilerden oluşan bozyap gibi bir yüzeyde şekillenerek oluşturduğu tek bir yaratığın parçalarıydılar sanki. Çoğunun, ayrınülan kino bankalarından derlenip toplanan eski arketiplere göre şekle sokulmuş hatlara sahip yüzleri, neredeyse birbirinin aynıydı. İçlerinden, gece yaşa-

yan kertenkelelerin çiftleşme gösterilerim andıran bir biçimde uçuşan saçıyla sanatçı ruhunu özellikle yansıtmış olan Dekan'ı seçip yaklaştı. "Abi," diyerek başladı lafa, ama onunla daha önce karşılaşmış olup olmadığından emin değildi.

"Adamım," diye yanıtladı Dekan kayıtsızca. Çiğnediği sakız sol yanağım şiş gösteriyordu. "Bebek, işte bu bizim Kont," dedi yanındaki kıza, laf arasına açıklama sıkıştırır gibi, "Kont Sıfır Noktası." Sırtında yeni kabuklanmış bir yaranın boydan boya uzandığı uzun, soluk eli, kızın deri eteğinin altından poposunu kavradı. "İşte bu da benim kızım, Kont." Gothick kız Bobby'yi hafif bir ilgiyle, ama hiçbir tanıma belirtisi göstermeden süzdü. Sanki daha önce duymuş olduğu, ama satın almayı hiç düşünmediği bir ürünün reklamına bakar gibiydi.

Bobby kalabalığı gözleriyle taradı. Birkaç ifadesiz surat gördü, hiçbiri tanıdık değildi. Two-a-Day yoktu ortada. "Hey, bak," diyerek sırrını açtı, "böyle şeyleri sen bilirsin, yakın bir arkadaşımı arıyorum, bir iş arkadaşımı" -bu laf üzerine Gothick saçtan ibiğini vakur bir tavırla aşağı yukarı salladı- "Two-a-Day olarak tanınıyor..." Durakladı. Gothick ifadesiz bir yüzle sakızını çiğnemeye devam etti. Kız sıkılmış görünüyor, hafifçe kıpırdanıyordu. "Program satıcısı," diye ekledi Bobby, kaşlarını kaldırarak, "zenci program satıcısı."

"Two-a-Day," dedi Gothick. "Elbette. Two-a-Day. Değil mi, bebek?" Yanındaki kız başım çevirip uzaklara bakmaya başladı.

"Onu tanır mısın?"

"Elbette."

"Bu gece geldi mi buraya?"

"Hayır," dedi Gothick, ve anlamsızca gülümsedi.

Bobby ağzım açtı, kapadı, kendini başını sallayarak kabul ifadesi vermeye zorladı. "Sağol, abi."

"Adamım için her şeyi yaparım," dedi Gothick.

Bir saat daha geçti. Durum aynıydı. Çok fazla beyazlık çarpıyordu göze, tebeşir solukluğunda Gothick beyazı. Kızlarının ifadesiz parlak gözleri, botlarının abanoz iğnelere benzeyen topukları. Bobby simstim odasından uzak durmaya çalışü. Leon oraya ormanda geçen ve insanı değişik türden hayvan fazlarına sokup çıkaran acayip bir tür seks kaseti koyuyordu. Ağaç tepelerindeki onca çılgın cambazlık Bobby'nin yönünü bir parça yitirmesine neden oluyordu. Şimdi de kendini biraz uçuk hissedecek kadar açtı, ya da belki akşam başına gelen o şey her neyse işte onun yan etkilerini yaşıyordu; dikkatim yoğunlaştırmakta güçlük çekmeye başlamışü, ve düşünceleri garip yönlere kayıyordu. Örneğin, simstim görüntülerini elde etmek için kim o yılanlarla dolu ağaçlara ürmanmış, o sıçansı şeylerin iki tanesine kim rol yaptırmışü?

Gothickler kendilerini iyiden iyiye kaptırmışlardı ama. Ortalığı birbirine katarak tepmiyorlardı; çoğu ağaç-sıçam kimliğine girmişti bile. Leon'un yeni hit kasedi, diye karar verdi Bobby.

Hemen solunda, ama stim menzilinin epeyce dışında, barok süslemeleri Gothicklerin tek renkliliğiyle keskin bir kontrast yaratan iki Gökdelenli kız dikiliyordu. İşlemeli ipekliden sıkı kırmızı yeleklerin üzerine önü açık uzun siyah redingotlar giymişlerdi. Muazzam beyaz gömleklerinin kuyrukları dizlerinin altına kadar sarkıyordu. Esmer yüz haüan, üzerine tutturulmuş antik altın parçalarının sallandı-

ğı şapkalarının kenarları altında saklı kalmıştı: yaka iğneleri, muskalar, dişler, mekanik saatler. Bobby onları belli etmeden izledi; giysilerine bakılırsa paralan vardı, ama bununla ilgili niyetleri olabilecek biri için durumu ölüm kalım sorununa çevirmeye hazır birileri de olduğu belliydi. Bir defasında Two-a-Day Gökdelenlerden sırtında şu dizleri elmas tokalı, buz mavisi renkte, traşlanmış kadife dalgayla inivermişti; üzerini değiştirmeye zaman bulamamıştı herhalde. Ama Bobby sanki program satıcısı her zamanki deri giysilerinin içindeymiş gibi davranmıştı, çünkü iş ilişkilerinde kozmopolit bir tutumun çok önemli olduğunu düşünürdü.

Onlara doğru dümdüz gidip konuyu açıvermeyi hayal etti: Hey, siz bayanlar mutlaka benim iyi dostum Bay Two-a-Day'i tanıyorsunuzdur? Ama kadınlann yaşı onunkinden büyüktü, ondan daha uzundular, ve hareketlerinde cesaret kırıcı bulduğu bir asalet vardı. Büyük olasılıkla yalnızca gülerlerdi, ama nedense Bobby bunu hiç istemiyordu.

Şu anda istediği şey yemekti* ve gerçekten fena halde açtı. Kolunun kumaşı üzerinden kredi cipine dokundu. Sokağın karşısına geçip bir sandviç alabilirdi... Sonra orada bulunma nedenini anımsadı, ve birden cipini kullanmak pek akıllıca gelmemeye başladı. Yaptığı girişimden sonra kendini belli ettiyse, çip numarasını da şimdiye kadar ele geçirmiş olmalan gerekirdi; onu kullanmak spot ışıklarını siberuzayda izini arıyor olabilecek birinin lehine kendi üzerine çevirmek anlamına gelecek, Barrytown ağındaki yerini karanlık bir futbol stadyumunda otoyol göstergesi misali belli edecekti. Nakit parası vardı, ama bununla yiyecek parası ödenmezdi. Nakit sahibi olmak gerçekte yasa dışı değildi, yalmzca kimse onu meşru işler için kullanmazdı. Çipi olan bir Gothick bulup ondan, büyük olasılıkla fena

halde zararına, bir Yeni Yenlik kredi alması ve yemeğin parasını Gothick'e ödetmesi gerekecekti. İyi ama, sonra lanet olası para üstünü hangi şekilde alacaktı?

Belki de boşuna ürktüm, dedi kendi kendine. İzinin sürüldüğüne emin değildi, ve sızmaya çalıştığı site meşruydu, en azından hesapta öyle olması gerekiyordu. Tvvo-a-Day'in ona siyah BUZ konusunda endişelenmesi gerekmediğini söyleme nedeni buydu. Yumuşak kino pornosu kiralayan bir yerin çevresine kim ölümcül geribildirim programlan yerleştirirdi ki? Sadece birkaç saatlik dijitalize kino sızdırmak, kaçak pazara düşmemiş yeni bir şeyler bulmak istemişti. Kimsenin sizi öldürmeye kalkışacağı türden bir vurgun değildi bu...

Ama biri denenüşti. Ve başka bir şey olmuştu. Tamamen farklı bir şey. Merdivenlerden yorgun yorgun geri ürmanıp Leon'un yerinden çıktı. Matriks hakkında bilmediği çok şey olduğunu biliyordu, ama daha önce hiç bu kadar garip bir şey de duymamışü... Hayalet hikayeleri vardı tabii, ve siberuzayda bazı şeyler gördüğüne yemin eden hackerler; ama Bobby onlan toz çekmişken bağlanan vvilsonlar olarak düşünmüştü. Sonuçta matrikste de başka her yerde olduğu kadar kolayca halüsinasyon görebilirdiniz...

Belki de olan buydu, diye düşündü. O ses ölümün, düzçizgiye düşmenin bir parçasıydı belki, ya da beyninizin size kendinizi biraz daha iyi hissettirmek için icat ettiği bir tür çılgın zırvalık; ve orada, kaynakta bir şeyler olmuştu, belki ağın onlar tarafındaki kısmında bir karartma, ve BUZ Bobby'nin sinir sistemi üzerindeki kavrayışını kaybetmişti.

Belki. Ama Bobby emin değildi. İşin dolambaçlarım bilmiyordu. Son zamanlarda bilgisizliği onu rahatsız etmeye başlamıştı, çünkü yapması gereken hareketleri gerçekleştirmesine engel oluyordu. Daha önce bu konuda pek

fazla düşünmemişti, ama hiçbir özel konuda o kadar fazla bilgisi yoktu zaten. Aslında hackerlik yapmaya başladığı zamana dek, ihtiyacı kadar bilgi sahibi olduğunu sanmışü hep. Gothickler de böyleydi işte, ve o yüzden burada kalıp toz çekerek kendilerini tüketiyor, ya da Kasualler tarafından doğranıyorlardı. Böylece süregelen yıpratma savaşı sonucunda onlardan geriye kalan belirli bir yüzde, bir somaki çocuk yetiştiren, kondo satın alan Barrytownlu neslini oohışturacak, ve her şey yeniden başlayıp aynı şekilde sürecekti.

Bobby bir okyanusun yanında büyümüş ve onu gökyüzü kadar doğal kabul etmiş bir çocuk gibiydi. Ama akıntılar, gemi rotaları, ve hava şartlarının kaprisleri hakkında hiç bilgisi yoktu. Okulda onu uzay olmayan uzayın uçsuz bucaksız derinliklerinden geçiren oyuncaklar olan terminaller kullanmışü. İnsan türünün düşünülemeyecek kadar karmaşık ortak halüsinasyonuydu bu. Büyük birleşik işlem merkezlerinin neon novalar gibi yandığı matriks, siberuzay, en dar sınırdan ötesini anlamaya kalktığınızda başımzı duyusal yüklenmeyle derde sokacak kadar yoğun data.

Ama hackerliğe başladığından beri her şeyin nasıl yürüdüğüne dair ne kadar az bilgisi olduğunu anlamaya başlamıştı, ve bu sadece matrikste gerçekleşmemişti. Bir şekilde belirginleşip dökülmüştü işte, ve Bobby merak etmeye, düşünmeye koyulmuştu. Barrytown'm nasıl yürüdüğünü, annesinin yaşamına nasıl devam ettiğini, Gothicklerle Kasuallerin onca enerjiyi birbirlerini gebertmeye çalışmak uğruna nasıl harcadıklarını. Ya da Two-a-Day'in neden zenci olduğunu, niye Gökdelenlerde yaşadığını, ve bunu neyin farklı kıldığını.

Yürürken bir yandan dağıücıyı aramaya devam ediyordu. Beyaz çehreler, daha fazla beyaz çehre. Karnından bazı

sesler gelmeye başlamıştı; evde, buzdolabında duran taze bir paket buğday pirzolası geldi aklına. Biraz soyayla onlan kızartıp bir paket de ince krill bisküvisi açmayı düşündü....

Kioskun önünden tekrar geçerken Cola reklamlı saate bir göz attı. Marsha mutlaka evde olmalıydı. Neredeyse yirmi yıldır, bir soket aracılığıyla dişi kahramanının yaşamım paylaştığı *"Önemli İnsanlarım* labirentsi karmaşasınır derinliklerine dalmıştı herhalde. *Asahi Shimbun* faksı ufak vitrin camının ardında hâlâ dönmeye devam ediyordu, ve Bobby oraya, A Blok, Düzey 3, Covina Concourse Courts, Barrytown, New Jersey adresinin bombalanmasıyla ilgili ilk haberi görmek üzere tam zamanında yaklaşü....

Sonra haber bitti, geçip gitti, ve sonra Cleveland Yakuza hamisinin resmi cenazesiyle ilgili bir öykü geldi. Geleneklere tamamen uygundu. Katılan herkesin elinde siyah şemsiyeler vardı.

Bobby tüm hayatı boyunca 503, A Blokta yaşamıştı.

O koca şey havada yolunu bulup Marsha Newmark'i ve Hitachi'sini dümdüz etmek için gelmişti. Ve tabii asıl hedefi Bobby di.

Kendi sesini duydu. "Oyun oynamıyor bunlar."

"Hey! Adamım! Kont! Toz mu çektin, abi? Hey! Nereye gidiyosun?"

İki Dekan'in gözleri, boyunu aşan paniğinin arasından kıvrılıp bükülerek onu izliyordu.

Alamut
Çizgiliforum.com

7
ARAZİ

Conroy mavi Fokker'i savaş öncesinden kalma, aşınmış otoyol şeridinden yana kaydırdı ve gaz kesti. Needles'dan beri uçuşarak onları izleyen, horoz tüyü misali uzun, soluk renkli tozdan kuyruk yatışarak kaybolmaya yüz tuttu; hoverkraft şişmiş hava yastığının üzerine iniş yaparak durdu.

"Hareket yeri burası, Turner."

"Ne çarpti buraya?" Önünde düzgün dikdörtgensi bir duvar halindeyken dağılarak küllenmiş ve hava şartlarına maruz kalmış, düzensiz beton blokların manzarası uzanıyordu.

"Ekonomi," dedi Conroy. "Savaştan önce. Burayı asla bitiremediler. Buradan on klik kadar baüda koca altbölüm-

1er var, sadece kaldırım ızgaralarından ibaret. Ev yok, hiçbir şey yok."

"Mevzi ekibinin büyüklüğü ne?"

"Seni saymazsak dokuz kişilik. Bir de doktorlar var."

"Ne doktoru?"

"Hosaka'dan. Maas'ın işi biyolojikler, tamam mı? Bizim oğlam ne şekle sokmuş olabileceklerini bilemeyiz. Bu yüzden Hosaka küçük sıradan bir nöroşirurji ünitesi kurdu, personele de üç delifişek seçti. İkisi şirketin adamı, üçüncüsü kanunsuz übbı her iki renkten hastalara uygulayabilen bir Koreli. Tıbbi kapsül şuradaki uzun olanın içinde"-parmağıyla işaret etti-"parçalı tavanın bir kısmı ona ait."

"Onu mevziye nasıl getirdin?"

"Bir tankerin içinde Tucson'dan getirdim. Arıza taklidi yaptık. Tankerden çıkardık, yerine soktuk. Hepimizin uğraşması gerekti. Belki üç dakika sürdü."

"Maas," dedi Turner.

"Elbette." Conroy motorları susturdu. "Şansına güvenmen gerekiyor," dedi oluşan ani sessizlikte. "Belki de gözden kaçırmışlardır. Ona bakarsan tankerdeki adamımız da CB başında oturup Tucson'daki gönderenine elindeki şu bok yiyen ısı düzenleyicisi ve onu tamir etmenin alacağı süre konusunda şikayetlenmişti. Senin hesaba göre o konuşmayı da kaydetmişlerdir. Bu işi halledecek daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?"

"Müşteri o şeyi mevzide istediğine göre, hayır. Ama şu anda burada, onların keşif uydusu izdüşümlerinin orta yerinde bekliyoruz..."

"Şekerim," diyerek ekşi ekşi güldü Conroy, "belki de sadece biraz oynaşmak için mola vermişizdir. Tücson'a yolculuğumuza ara vermek için, ha? Burası o tür bir yer. İnsanlar burada işemek için mola veriyor, tamam mı?" Siyah Porsche saatine baktı. "Bir saat içinde orada olacağım, bir helikopteri sahile geri götürmek için."

"Platforma mı?"

"Hayır. Senin lanet jetine. Onu kendim hallederim diye düşündüm."

"İyi."

"Ben olsam yer-etkili bir Dornier Sistem uçağım tercih ederdim. Onu Mitchell'in geldiğini görene dek yolun ucunda bekletirdim. Doktorlar adamın temizlik işini halledene kadar o buraya varırdı; adamı ona aûp Sonora sınırına doğru yola çıkardık..."

"Sesaltı hızda," dedi Turner. "Olmaz. Sen bana o atlama jetini almak için California'ya gideceksin. Adamımızı buradan modası geçmiş bile sayılmayacak bir multi-görev savaş uçağıyla çıkaracağız."

"Pilot olarak düşündüğün biri var mı?"

"Ben," dedi Turner, ve kulağının arkasındaki sokete tık tık vurdu. "Bu tamamiyle entegre interaktif bir sistemdir. Sana iç erişim programını satacaklar ve ben direkt bağlantı yapacağım."

"Uçabildiğim bilmiyordum."

"Uçamam. Ama kapağı Mexico City'ye atmak için pratik yapmış olmak gerekmez."

"Hâlâ aynı vahşi çocuksun, değil mi Turner? Yeni Delhi'de birilerinin senin malafatım havaya uçurduğuna dair

bir söylenti var, biliyor musun?" Conroy dönüp Turner ile yüz yüze geldi. Belirgin ve soğuk bir biçimde sırıtıyordu.

Turner parkayı sandalyenin arkasından çekti, silahı ve cephane kutusunu çıkardı. Parkayı yerine geri tıkarken Conroy "Sende kalsın," dedi. "Burası geceleri cehennem gibi soğuk olur."

Turner kokpit kapağının kilidine uzandı ve Conroy motorları çalıştırdı. Hoverkraft birkaç santim yükseldi, Turner kapağı itip dışarı atlarken hafifçe sallandı. Güneş bembeyaz, hava sıcak pelte gibiydi. Mavi iş gömleğinin cebinden Meksika malı güneş gözlüklerini çıkanp taktı. Beyaz güverte pabuçları ve tropikal kamuflajlı savaş üniforması giymişti. Patiayıcı mermilerle dolu kutuyu kalça ceplerinden birine kaydırdı. Silahı sağ elinde tutuyordu, parkayı katlanmış bir halde sol kolunun altına sıkıştırmışü. "Uzun binaya git," dedi Conroy motorun başından. "Seni bekliyorlar."

O Fokker'i tekrar çalıştınp geriye, otoyolun üzerine yöneltirken, Turner da çöl öğleden sonrasının panldayan, fınnsı sıcağına aüadı. Aracın doğu yönünde hızlanışını, küçülen görüntüsünün yükselen ısı dalgalanyla çarpılışını izledi.

Araç gittiğinde geriye ne bir ses kaldı, ne de hareket. Turner yüzünü harabeye döndü. Küçük, taş grisi bir şey kayalann arasından görünüp kayboldu.

Yıkık dökük duvarlar otoyoldan seksen metre kadar uzaktan itibaren başhyordu. Aradaki boşluk bir zamanlar park yeri olarak kullanılmıştı.

İleriye doğru beş adım atip durdu. Denizin sesini, dalgaların çarpışını, sulann geriye düşerken çıkardığı hafif

patlamayı duydu. Silah elindeydi. Fazla iriydi, fazla gerçekti, metali güneşte ısınıyordu.

Deniz yok, deniz yok, dedi kendi kendine, duyduğum o değil. Güverte pabuçları kahverengi ve yeşil şişe kınklanyla karışık pencere camı parçalarından oluşan eskilerden kalmış örtü üzerinde kayarak yürümeye devam etti. Yerde bir zamanlar şişe kapağı olan paslı yuvarlaklar, alüminyum konserve kutuları olan yassılmış dikdörtgenler vardı. Alçak boylu kuru bitki yumaklarından böcekler havalanıyordu.

Bitti. Halloldu. Bu yer. Zaman yok.

Tekrar durdu, içinde yükselen o şeye isim vermesine yardım edecek bir şey ararcasına öne doğru uzandı. İçi boş bir şeydi bu...

Arazi bir değil, iki kere ölüydü. Meksika'daki plaj oteli bile bir zamanlar yaşamıştı, en azından bir mevsim için...

Güneşle aydınlanan kül blokları, ucuz ve ruhsuzca, park yerinin ötesinde bekliyordu.

Onları bir parça gri duvarın sağladığı dar bir gölgeye sığınıp çömelmiş halde buldu. Üç kişiydiler; daha onları görmeden önce kahve kokusunu duydu. Alevden kararmış emaye tencere, ufak Primus ocağının üzerinde tehlikeli bir dengede duruyordu. Kokuyu duysun diye salmışlardı zaten; onu bekliyorlardı. Öyle olmasa harabeleri boş bulacaktı, ve sonra, her nasılsa, pek sessizce ve neredeyse doğal nedenlerle ölüverecekti.

İki adam, bir kadın; Texas'dan çıkma çatlamış, tozlu botlar, ve üzerine büyük olasılıkla su geçirmez hale getirecek derecede sıvaşmış yağdan parıldayan kot kumaşları. Erkekler sakallıydı, uzun saçları işlenmemiş inek derisinden

iplerle güneşin sararttığı kuyruklar halinde toplanmıştı. Kadımn saçları ortadan ayrılmış ve kırışık, rüzgar-yanığı çehresinden sıkıca geri çekilmişti. Pistoleden çıkma kahverengi ve gri çöl kamuflajıyla lekeli, aşınmış boyası ve benekli kromesiyle antika bir BMW motorsiklet duvara dayanmışü.

Turner Smith & Wesson'in kabzasını bırakıp, silahın işaret parmağının çevresinde namlunun yukarıyı ve arkayı göstereceği şekilde dönmesini sağladı.

"Turner," dedi adamlardan biri kalkarak. Dişlerindeki ucuz metal panldadı. "Sutcliffe." Hafif bir aksan, büyük olasılıkla Avustralyalı.

."Kılavuz ekip?" Diğer ikisine baktı.

"Kılavuz," dedi Sutcliffe, ve güneşten yanmış baş ve işaret parmaklarını ağzına sokup sararmış, çelik kapaklı bir protez çıkardı. Kendi dişleri beyaz ve son derece düzgündü. "Mitsu için IBM'den Chauvet'yi aldın," dedi, "ve Semenov'u Tomsk'dan senin çıkardığım söylüyorlar."

"Bu bir soru mu?"

"Sen oteli paüattığında ben IBM Marakeş'in güvenlik görevlisiydim."

Turner adamın gözlerinin içine baktı. Mavi, sakin ve çok parlakülar. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Korkma," dedi Sutcliffe. "Sadece senin çalışmanı daha önce gördüğümü söylüyorum." Protezi tekrar yerine koydu. "Lynch," dedi başıyla diğer adamı işaret ederek. Soma aynı şekilde kadını göstererek "ve Webber," dedi.

"Hikayeyi anlat bakalım," dedi Turner, eğilip kendini gölge parçasına sığdırarak. Silahı hâlâ elinde tutarak kalçaları üzerine çömeldi.

"Üç gün önce geldik," dedi Webber, "iki motorsikletle. Gerekirse burada kamp yapmak konusunda bir açıklama yapabilmek için motorsikletlerden birinin krank milinin kırılmasını sağladık. Nüfus seyrek ve gezginlerden oluşuyor, çingene motorsikletliler ve kültçülerden. Lynch bir makara optikle alü kilometre doğuya yürüyüp bir telefon hattına girdi..."

"Özel telefon mu?"

"Ödemeli kulübe telefonu," dedi Lynch.

"Bir test sümüğü gönderdik," diye devam etti kadın. "İşe yaramamış olsaydı haberin olurdu."

Turner başım salladı. "Gelen trafik?"

"Yok gibi. Büyük gösteri için son derece uygun, o her neyse." Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Birinin buradan ayrılmasına yardım edeceğiz."

"O kadarı belli zaten," dedi Sutcliffe, arkasını duvara vererek Webber'in yanına yerleşirken. "Ama operasyonun genel havasına bakülrsa biz kiralıkların kimi kaçırdığımızı bilmemiz bile söz konusu değil. Doğru mu, Bay Turner? Yoksa bunu faksta okuyabilecek miyiz?"

Turner onu duymazdan geldi. "Devam et, Webber."

"Yer hattımızı kurduktan soma tayfanın gerisi de birer ikişer buraya döküldü. Son gelen bize bir tank dolusu Japon için hazırlık yaptırdı."

"Beceriksizce bir işti," dedi Sutcliffe. "Fazla ortalıkta kaldı."

"Sizce bizi ele vermiş olabilir mi?" diye sordu Turner.

"Belki, belki de değil. Oldukça çabuk naklettik. Onu altına tıkacak bir çatı olduğu için çok şanslıydık."

"Ya yolcular?"

"Sadece gece çıkıyorlar," dedi Webber. "Ve o şeyden beş metreden fazla uzaklaşmaya kalkarlarsa onları öldüreceğimizi biliyorlar."

Turner Sutcliffe'e şöyle bir bakü.

"Conroy'un emirleri," dedi adam.

"Conroy'un emirleri artık geçersiz," dedi Turner. "Ama bu hâlâ gerekli. Nasıl insanlar bunlar?"

"Doktorlar," dedi Lynch, "satılık doktorlar."

"Doğrudur," dedi Turner. "Ya tayfanın geri kalanı?"

"Uyduruk muşambalarla biraz gölge sağladık. Vardiyalarla uyuyorlar. Yeterli su yok ve yemek pişirmekle ilgili fazla riski göze alamayız." Sutcliffe kahve kabına uzandı. "Nöbetçilerimizi yerleştirdik ve belli aralıklarla yer hattımn bütünlüğünü kontrol ediyoruz." Bir köpek tarafından çiğnenmişe benzeyen plastik bir kupaya sade kahve döktü. "Bu durumda dansımızı ne zaman yapıyoruz, Bay Turner?"

"Doktorcuklannızı beslediğiniz şu tankı görmek istiyorum. Bir komuta noktası görmek istiyorum. Bu konuda hiçbir şey söylemediniz."

"Hepsi hazır," dedi Lynch.

"Güzel. İşte." Turner silahı Webber'a verdi. "Bak bakalım, bana bunun için kullanabileceğim bir tür kılıf bulabilecek misin. Lynch, haydi gidip şu doktorları görelim."

"Sen olduğunu tahmin etmişti," dedi Lynch, fazla dik olmayan, moloz yayılmış bir yokuştan rahatça tırmanırken. Turner arkasından geliyordu. Daha genç olan adam başını geri çevirip kirli, güneşten yer yer sararmış bir tutam saçın altından Turner'a bir bakış attı. "Epey bir ünün var."

"Gereğinden fazla," dedi Turner. "Bunun en azı bile çok fazladır. Daha önce de onunla mı çalışıyordun? Marakeş'de?" Lynch kül bloğunun bir yerindeki boşluktan yana doğru kaydı, ve Turner hemen ardından onu izledi. Çöl bitkileri bir katran kokusu yayıyor, geçerken sürünüldüğünde cildi yakıyor ve dalıyorlardı. Turner bir pencere için oyulmuş boş, dikdörtgen bir açıklıktan baküğında pembe dağ zirveleri gördü; soma Lynch çakıltaşlı bir eğimden aşağı uzun adımlarla inmeye etmeye başladı.

"Elbette, daha önce onun için çalıştım," dedi, kaygart /eminin bittiği noktada duraklayarak. Antik görünümlü bir deri kemer kalçalarının üzerine kadar inmişti. İri tokası küt, arka kısmında piramidal yükseltiler olan, kararmış gümüşten bir kurukafa şeklindeydi. "Marakeş- orası benden önceki bir işti."

"Connie de mi, Lynch?"

"Nasıl yani?"

"Conroy. Daha önce onun için mi çalışün? Daha önemlisi- şu anda onun adamı mısın?" Turner konuşurken adımlarım dikkatle ve yavaşça atarak çakılların üzerinden aşağı indi; güverte pabuçlannın altında çatırdayarak kayıyor, basmasım zorlaştınyorlardı. Lynch'in kot yeleğinin alündaki kılıfta duran küçük, hassas projektil silahı görebiliyordu.

Lynch kuru dudaklarını yaladı, yerinden kımıldamadı. "Bu Sut'm bağlantısı. Ben adamla tanışmadım."

"Conroy'un bir sorunu var, Lynch. Sorumluluk paylaşmayı başaramıyor. Daha baştan kendi adamını ayarlamayı sever, gözlemcileri gözlemleyecek birini. Her zaman. Bu biri sen misin, Lynch?"

Lynch hayır yanıtım iletmek için yeterli olacak en hafif biçimde başım iki yana salladı. Turner çöl bitkilerinin katransı kokusunun arasından adamın ter kokusunu alabilecek kadar yakınmdaydı şimdi.

"Conroy'un iki kaçırma işini bu şekilde çuvallattığım gördüm" dedi Turner. "Kertenkeleler ve cam kırıkları mı, Lynch? Buralarda ölmek mi istiyorsun?" Yumruğunu Lynch'in yüzünün önüne getirip işaret parmağım tam yukarıyı gösterecek şekilde yavaş yavaş kaldırdı. "İzdüşümlerinin içindeyiz. Comoy'un kondurduklarından biri buradan en hafifinden boktan bir sinyal kırpınüsı gönderse anında tepemize binerler."

"Tabii çoktan binmedilerse."

"Bak bu doğru."

"Aradığın Sut," dedi Lynch. "Ben değilim, ve Webber olduğunu da sanmıyorum." Siyah kenarlı, kırık ürnaklanm kaldırıp dalgın dalgın sakalını kaşıdı. "Şimdi, beni buraya özellikle bu küçük konuşma için mi getirdin, yoksa hâlâ bizim konserve kutusundaki Japonları görmek istiyor musun?"

"Görelim bakalım."

Lynch. Aradığı kişi Lynch'ti.

* * *

Yıllar önce bir sefer, Meksika'dayken, Turner portatif bir tatil modülü kiralamıştı. Fransız malı, güneş enerjili, yedi metrelik gövdesi cilalı alaşımdan oyulmuş kanatsız bir kara sineğe benzeyen, hafifçe renklendirilmiş ve ışığa duyarlı plastikten yarım küre şeklinde bir çift gözü olan bir şeydi. Turner bunların ardında otururken eski, çift itmeli bir Rus kargo taşıyıcısı modülü pençelerine alıp sahilden aşağı paldır küldür taşımış, oradaki en uzun palmiyelerin tepesini uçurmasına ramak kalmışü. Siyah kumlu uzak bir plaja bırakılan Turner, teka astarlı dar kabinde şımarücı derecede lüks bir yalnızlık halinde üç gün geçirmiş, dondurulmuş yiyecekleri mikrodalgada ısıtıp serin tatlı suyla israfsız ama düzenli olarak banyo yapmıştı. Modülün dikdörtgen toplayıcı panelleri güneş ışınlarım izleyerek dönerdi, ve Turner onların durumuna göre saatin kaç olduğunu tahmin etmeyi öğrenmişti.

Hosaka'nın portatif nöroşirurji ünitesi o Fransız modülünün gözsüz bir versiyonuna benziyordu. Belki iki metre daha uzundu, ve mat kahverengine boyanmışü. Yeni kaynak yapılmış delikli köşe demiri parçalan gövdenin alt kısmı boyunca aralıklı olarak sıralanmıştı, ve on adet şişman, ağır ve kaba kırmızı plastikten bisiklet tekerine takılı basit yaylı suspansiyonlan taşıyorlardı.

"Uyuyorlar," dedi Lynch. "Hareket ettikleri zaman dışandan anlaşılıyor, çünkü gövde sallanıyor. Zamanı geldiğinde tekerleri çıkaracağız, ama şimdilik ne yaptıklanm izleyebilmek işimize geliyor."

Turner kahverengi kapsülün çevresini yavaşça dolaştı. Bundan çıkıp yakındaki küçük, dikdörtgensi bir depoya uzanan parlak siyah bir atık hortumu dikkatini çekti.

"Onu boşaltmak zorunda kaldım, dün akşam. Tanrım." Lynch başını iki yana salladı. "Yiyecekleri ve biraz sulan var."

Turner kulağım gövdeye dayadı.

"Ses geçirmiyor," dedi Lynch.

Turner başlarının üzerindeki çelik çatıya bir göz attı. Ameliyat kapsülü yukandan, rahat on metrelik boyu olan paslı çatıdan bir paravanla gizlenmişti. İnce tabaka halindeki çelik, üzerinde yumurta pişirilecek kadar sıcaktı şimdi. Başım salladı. O sıcak dikdörtgen, Maas'm kızılötesi taramasında kalıcı bir faktör olacaktı.

"Yarasalar," dedi Webber, siyah naylon bir omuz kılıfına koymuş olduğu Smith & Wesson'i ona uzatarak. Alacakaranlık sanki insanın içinden geliyormuş gibi gelen seslerle doluydu, metalik çığlıklar ve böceklerin vızılülan, görünmeyen kuşların bağırtılan. Turner kdrfı ve içindeki silahı parkanın ceplerinden birine attı. "İşemek istersen yukan, şu mescitin oraya git," dedi kadın. "Ama dikenlere dikkat et."

"Nerelisin sen?"

"New Mexico." Hafif ışıkta yüzü oyma tahtaya benziyordu. Dönüp muşambalan saklayan duvar boyuna doğru yürüdü. Turner'ın gözleri orada duran Sutcliffe'i ve genç bir zenciyi aynmladı. Mat folyo kaplardan bir şeyler yiyorlardı. Ramirez, site-üstü konsol cambazı, Jaylene Slide'ın ortağı. Los Angeles'dan.

Turner çanaksı gökyüzüne baktı. Sınırsızdı, yıldızlar harita gibi yayılmıştı. Buradan daha büyük görünmesi ne garip, diye düşündü. Yörüngeden bakıldığında bir uçurum-

dan daha fazlası değil, üstelik şekilsiz, ve ölçülerin hiç önemi kalmıyor. Bu gece uyuyamayacaktı, biliyordu, ve Büyükayı onun için dönerek ufka dalacak, kuyruğu da onun peşinden gelecekti.

Dalga halinde çarpan mide bulantısı ve yön kaybı duygusuyla sarsıldı. Biyoprogram dosyasından imajlar benliğinin içinde hiçbir engelle karşılaşmadan yüzmeye başlamıştı.

Alamut
Çizgiliforum.com

8

PARİS

Andrea pek eski olan binasının, onun sokağındaki diğerleri gibi, şehrin insafsız onarımcıları tarafından kum püskürtücülerle yıkılmayı beklediği Quartier des Ternes'de yaşıyordu. Karanlık girişin üzerinde, Fuji Elektrik'in biyofloresan şeritlerinden biri, küçük tahta posta kutularından oluşan viran bir duvarın üzerinde cansızca parlıyordu. Kutulardan bazılarının yarıklı kapakları hâlâ sağlamdı. Marly bir zamanlar postacıların o yarıklardan her gün gelen mektupları attıklarını biliyordu; bu bir parça romantizmi olan bir fikirdi, her ne kadar kutular, çoktan ortadan kaybolmuş olan kiracıların mesleklerinin yazıldığı, sararmakta olan kartvizitleriyle, Marly'ye her zaman bir tür kasvet veriyor olsalar da. Koridor duvarlarına çıkıntı yapmış kablo ve fiberoptik ruloları raptiyelenmişti. Bunların her bir lifi, talihsiz bir tesisat tamircisi için potansiyel kabus anlamı

taşıyordu. Uzak uçta, açık duran tozlu, buzlu cam panelli bir kapının ötesinde, taşlan nemden parlayan, kullanılmayan bir avlu vardı.

Marly binaya girdiğinde kapı görevlisi avluda, daha önce içinde şişeler dolusu Evian suyunun bulunduğu boş beyaz plastik bir kasaran üzerinde oturuyordu. Eski bir bisikletin siyah zincirinin her bir halkasını sabırla yağlamaktaydı. Marly ilk kat merdivenlerinden çıkmaya başladığında gözlerim kaldınp şöyle bir baktı, ama özel bir ilgi göstermedi.

Merdivenler mermerden yapılmışü, ve nesiller dolusu kiracılann etkisiyle aşınmış ve parlaklıklannı kaybedip çukurlaşmışlardı. Andrea'mn dairesi dördüncü kattaydı. İki oda, mutfak, ve banyo. Marly galerisini son defa kapattığında buraya gelmişti. Alain'le paylaşmış olduğu, dükkanın arkasındaki o ufak idarelik yatak odasında uyumak artık imkânsızdı çünkü. Şimdi de bina içinde depresif hisler uyandırmaya başlamıştı, ama üzerindeki yeni giysisinin verdiği his ve bot topuklannın mermere çarparken çıkardığı düzenii ükırtı depresyonu belli bir uzaklıkta tutuyordu. Çantasından birkaç ton açık renkte büyük bir deri palto, yün bir etek, ve Paris Isetan'dan ipek bir gömlek giymişti. O sabah Faubourg St.Honor,'de, Doğu Alman yapımı lazer kalemi olan Burmalı bir kıza saçını kestirmişti; fazla muhafazakâr kaçmadan ustalıklı görünmeyi başaran pahalı bir kesim olmuştu bu.

Andrea'mn kapısının ortasına vidalanmış yuvarlak plakaya dokundu. Aletin parmak uçlanndaki kıvnmlan ve çizgileri okurken bir kere, yumuşak bir sesle öttüğünü duydu. "Benim Andrea," dedi minik mikrofona. Arkadaşı

kapının kilitlerini açarken arka arkaya bir dizi takırtı duyuldu.

Andrea üzerinden sular damlayarak, eski havlu bornozun içinde kapıda dikildi. Marly'nin yeni görünüşünü inceledi, soma gülümsedi. "İşi mi aldın, yoksa banka mı soydun?" Marly adımım aüp içeri girdi, arkadaşının ıslak yanağım öptü. "Her ikisi de oldu gibi," diyerek bir kahkaha attı.

"Kahve," dedi Andrea, "bize kahve yap. *Grandes crèmes.* Ben saçımı durulamalıyım. Seninki de güzel olmuş..." Banyoya yollandı, ve porselen üzerine fışkıran suyun sesi geldi.

"Sana bir armağan getirdim," dedi Marly, ama Andrea onu duyamadı. Mutfağa gidip çaydanlığı doldurdu, eski moda kıvılcımlı çakmakla ocağı yaktı, ve kahveyi bulabilmek için kalabalık rafları aramaya başladı.

"Evet," diyordu Andrea, "Gerçekten görebiliyorum." Marly'nin ilk defa Virek'in Gaudi parkı taklidinde görmüş olduğu kutunun hologramına bakıyordu. "Bu sana göre bir şey." Bir kontrol düğmesine dokundu ve Braun'un yaratüğı görüntü yok oldu. Odanın tek penceresinin ötesinde, birkaç tutam sirrus bulutu gökyüzüne dağılmıştı. "Benim için fazla neşesiz, fazla ciddi. Senin galerinde gösterdiğin şeyler gibi. Ama bu sadece Herr Virek'in iyi bir seçim yaptığı anlamına gelir; onun için bu esrarı çözersin sen. Alacağın maaş düşünülürse, yerinde olsam zamanlama konusunda fazla aceleci olmazdım." Andrea'nın sırtında Marly'nin armağanı vardı. Gri Flemish flanelinden, pahalı, güzelce detaylandınlmış bir erkek gömleğiydi bu. Soluk renkli saçlarını belirginleştirmişti, ve rengi gözlerinin rengine oldukça yakındı. Kadı-

run en sevdiği tür şeylerden biriydi, ve duyduğu mutluluk gözle görülebiliyordu.

"Oldukça korkunç biri, yani Virek, yani sanırım..." Marly duraksadı.

"Büyük olasılıkla öyle," dedi Andrea, kahvesinden bir yudum daha alarak. "Onun kadar zengin birinin hoş, normal türden biri olmasını mı bekliyorsun?"

"Bir ara onun tam olarak bir insan olmadığım hissettim. Çok güçlü bir biçimde hem de."

"Ama zaten değil, Marly. Sen bir projeksiyonla konuşuyordun, bir özel efektle."

"Yine de..." Çaresizlik ifade eden bir el hareketi yaptı, yapar yapmaz da kendi kendine kızdı.

"Yine de o çok, çok zengin, ve sana belki de sadece senin uygun özellikleri taşıdığın bir şeyi yapman için para ödüyor." Andrea gülümsedi ve ince bir kıvrım verilmiş kömür karası kol ağızlarından birini tekrar ayarladı. "Pek fazla seçeneğin yok, öyle değil mi?"

"Biliyorum. Sanırım beni huzursuz eden de bu."

"Şey," dedi Andrea, "sana bahsetmeyi biraz daha erteleyebileceğimi düşünmüştüm, ama korkarım seni huzursuz edebilecek bir şey daha var. Eğer 'huzursuz' uygun kelimeyse."

"Evet?"

"Sana hiç söylememeyi de düşündüm, ama onun eninde sonunda sana ulaşacağından eminim. Para kokusu aldı herhalde."

Marly boş fincanını karmakarışık hintkamışı masanın üzerine dikkatle koydu.

"O konuda oldukça uyanıktır," dedi Andrea.

"Ne zaman?"

"Dün. Sanırım senin Virek'le görüşmenden bir saat kadar sonrasına denk geliyor. Beni işten aradı. Buraya mesaj bırakmış, kapı görevlisinin iletmesi için." Telefonu gösterdi. "Filtre programım kaldırsam herhalde yarım saat içinde telefonu çaldırır."

Marly kapı görevlisinin gözlerim, bisiklet zincirinin fıkırdayışını düşündü.

"Konuşmak istediğini söyledi," dedi Andrea. "Sadece konuşacakmış. Onunla konuşmak istiyor musun, Marly?"

"Hayır." Sesi küçük bir kızınki gibi çıkmışü, yüksek ve gülünç. "Numara bıraktı mı?" diye sordu sonra. Andrea içini çekti, başını yavaşça iki yana salladı, yanıtladı. "Evet, elbette bırakü."

9

GÖKDELENLERDEN YUKARI

Karanlık kan renginde peteksi şekillerle doluydu. Her şey sıcacıktı. Yumuşaktı da, çoğunlukla yumuşak.

."Ne kargaşa," dedi meleklerden biri. Sesi uzak, ama alçak, zengin ve oldukça berraktı.

"Onu Leon'un yerinden dışarı çekmeliydik," dedi diğer melek. "Yukarıdakiler bundan hoşlanmayacak."

"Şu büyük cepte bir şey vardı herhalde, bak? Onu çıkarmaya çalışırken kesik atmışlar."

"Her şeyi kesmemişler, kardeş. Tanrım. İşte."

Bir şey başım oynatırken şekiller sallanıp yüzüyordu. Yanağına serin bir el ayası yaslandı.

"Gömleğine bulaşmasın," dedi ilk melek.

"Two-a-Day bundan hoşlanmayacak. Sence niye öyle korkup kaçtı?"

Sinirleniyordu, çünkü yapmak istediği şey uyumaktı. Şu anda zaten uyuyordu da, ama her nasılsa Marsha'nın soket rüyaları kafasına sızıyor, onu *Önemli İnsanlarım* kesik sahneleri arasında bocalatıyordu. Dizi o doğmadan öncesinden beri devamlı yayınlanıyordu. Kurgusu birkaç ayda bir kendi kuyruğunu yemek üzere başa dönen çok kafalı bir öykü solucanıydı sanki, ve her seferinde gerilim ve itici güç için açlık duyan yeni kafalar peydahlanıyordu. Onun bir bütün halinde kıvranışını görebiliyordu, hem de Marsha'mn asla göremeyeceği bir biçimde. Uzun bir Sense/Net DNA sarmalı, sayısız aç hayalciye uzatılmış, ucuz, gevrek ektoplazma. İşte, Marsha da Michèle Morgan Magnum'un POV'undan alacağını almış. Kadın başrol oyuncusu bu. Magnum AG'nin kalıümsal mirasla geçmiş ortak yöneticisi. Ama bugünkü bölüm Michèle'in çılgıncasına karmaşık romantik ilişkileriden garip bir şekilde uzak kalıyor. Gerçi Bobby zaten bunların izini kaybetmemek için uğraşmaya hiç zahmet etmemişti. Ama bugün konu Soleri-stili minkom arkolojilerin detaylı sosyomimari tariflerine kayıp duruyor. Detayların bir kısmı Bobby'ye bile şüpheli geliyor. Örneğin tümüyle dizleri elmas tokalı, buz mavisi renkte, traşlanmış kadifeden gündelik kıyafet satışına ayrılmış düzeyler olduğunu, ya da sürekli karanlık kalan bazı düzeylerde yalmzca açlıktan ölen bebeklerin oturduğunu hiç sanmıyordu. Bu sonuncusunun, Gökdelenlere sanki günün birinde çıkmaya zorlanacağı, başlarının üzerinde yükselen bir tür dikine cehennemmiş gibi baül bir korkuyla bakan Marsha için bir inanç sorunu olduğunu anımsayabiliyordu. Soket rüyasının diğer bölümleri ona Sense/Net'in her stim aboneliğiyle

bedava devreye sokup seslendirdiği Bilgi kanalını hatırlatıyordu; Gökdelenlerin iç yapılarının özenle hazırlanmış anime diyagramları ve çeşitli tiplerdeki sakinlerinin yaşam biçimleri hakkında görüntüsüz bir sesin monoton bir tonla anlatıp durduğu derslerdi bunlar. Üzerlerine odaklanabildiği zamanlarda, ona buz mavisi kadifeden de, karanlıkta sessizce sürünen yabani bebeklerden de daha az ikna edici geliyorlardı. Tertemiz bir tek-oda evin mutfak köşesinde, neşeli bir genç annenin iri bir endüstriyel su bıçağıyla pizza dilimleyişim izledi. Duvarlardan biri olduğu gibi sığ bir balkona ve dikdörtgen çerçeveli, çizgiroman mavisi bir gökyüzüne açılıyordu. Bobby'ye sanki kadın zenci olmadan zenciymiş gibi geldi, tıpkı yatak odasındaki ünitenin porno bebeklerinden birinin çok, çok koyu renkli ve yeni anne olmuş bir versiyonu gibiydi. Ve görünüşe göre, aynı ufak ama çizgiroman çizimi misali mükemmel göğüsleri vardı. (Bu noktada, içinde bulunduğu koyu karmaşaya ek olarak, şaşırtıcı derecede yüksek ve pek Net-dışı bir ses şöyle dedi. "Bak işte, *buna* kesinlikle yaşam belirtisi derim, Jackie. Gidişat pek umut verici değilse de hiç değilse öyle olan bir şey var işte.") Ve soma Michèle Morgan Magnum'un derinliksizce parıldayan evrenine döne döne geri düştü. Kadıncağız Magnum AG'nin meşum Shikoku-tabanlı Nakamura endüstriyel klanının eline geçmesini önlemek için umutsuzca çabalamaktaydı. Klanın bu vakadaki temsilcisi (kurgunun bir komplikasyonu olarak) Michele'in bu sezon için ilgilendiği başlıca kişi olan, zengin (ama her nasılsa yeni milyarlara fena halde ihtiyaç duyan), ve görünüşü ve giyimi Leon'un yerindeki GotmcUerinkine ilgi çekici derecede benzeyen, Yeni Sovyet delikanlı-politikacı Vasily Suslov'du.

Görünüşe göre bu bölümün heyecanlı bir yerine gelmişlerdi- antika bir BMW yakıt-hücresi konversiyonu, Covina Concourse Courts'un altındaki sokakta servo-pilotlu minyatür Doğu Alman helikopterleri tarafından az önce yaylım ateşine tutulmuştu. Michèle Morgan Magnum, hain olduğu ortaya çıkan özel sekreterini nikel kaplamalı bir Nambu kabzası ile safdışı etmekle meşguldü. Bobby'nin gittikçe daha çok benimsemeye başladığı Suslov, bir Japon olduğu halde Bobby'ye holoporno ünitesindeki hayali kızlardan bir diğerini fena halde çağnşüran müthiş dişi koruma görevlisiyle birlikte kapağı şehir dışına atmak için sakin sakin hazırlık yaparken- biri çığlık attı.

Bobby daha önce kimseden öyle bir çığlık yükseldiğini duymamıştı, ve sesin korkunç derecede tanıdık gelen bir yanı vardı. Ama bununla ilgili endişelere kapılmaya fırsat bulamadan, o kan kırmızısı bal petekleri yeniden ortalıkta girdaplar halinde uçuşmaya başlayarak ona *Önemli İnsanlar'm* sonunu kaçırttılar. Olsun, diye düşündü benliğinin bir bölümü, kırmızılar siyaha dönüşürken. Sonunun nasü bittiğini her zaman için Marsha'ya sorabilirdi.

"Aç gözlerini be adam. Ha, şöyle. Işık fazla mı parlak geliyor?"

Öyleydi, ama değişmedi de. Beyaz, beyaz, kafasının yıllar önce nasıl patladığını anımsadı, o serin rüzgarlı çöl karanlığında kaüksız beyaz bir el bombası. Gözleri açıkü, ama göremiyordu. Sadece beyazlık vardı.

"Senin durumundaki bir delikanlıyı normalde baygın tutardım, ama bana bu iş için para ödeyenler acele et diyor, ben de o yüzden seni işim bitmeden ayılttım. Niye bir halt göremediğini merak ediyorsun, değü mi? Sadece ışık, bütün

görebildiğin bu, doğru. Buradaki şey bir nöral devre kesintisi. Bak, aramızda kalsın, bu bir seks oyuncakları dükkanından geldi, ama istersek onu übbi işlerde kullanmamak için hiçbir neden yok. Ve bunu istiyoruz, çünkü hâlâ fena halde acı çekiyorsun, ve sonuçta ben işimi yaparken senin uslu durmanı sağlıyor." Ses sakin ve metodikti. "Şimdi, büyük sorunun sırtınla ilgiliydi, ama birkaç tel zımba ve birkaç santimlik pençeyle bunun icabına baktım. Burada plastik cerrahimiz yok, anlarsın, ama kızlar o yara izlerim epey ilginç bulacak. Şimdi yaptığım şey, şu göğsündekini temizlemek. Sonra ona da ufak bir pençe takacağım ve işimiz bitecek, ama birkaç gün için dikkatli hareket etsen iyi olur, yoksa zımbalardan birini attırırsın. Üzerinde birkaç derm bıraktım, şimdi birkaç tane daha yapıştıracağım. Bu arada, duyu sistemini işitsel ve tüm görsellere açıyorum ki buraya uyum sağlayabilesin. Kana aldırma; hepsi senin, ama artık daha fazla akmıyor."

Beyazlık gri bir buluta dönüştü, nesneler toz görüntüsünün acelesizce işlenmesiyle şekillendi. Yumuşak bir şeyler döşenmiş tavana dümdüz yaslanmış, tam altındaki üzeri kan lekeli beyaz bir oyuncak bebeğe bakıyordu. Başı yoktu bunun, sadece omuzlarından çıkıyormuş gibi görünen yeşilimsi mavi bir cerrah lambası vardı. Lekeli yeşil önlük giymiş zenci bir erkek, bebeğin kalça kemiğinin hemen üstünden sol meme başının hemen altına çapraz olarak uzanan sığ bir kesiğe san renkte bir şey püskürtmekteydi. Adanun zenci olduğunu anlayabiliyordu, çünkü başı çıplaktı, çıplak ve traşlı, terden sırılsıklam; ellerinde sıkı yeşil eldivenler vardı ve Bobby'nin bütün görebildiği adamın başınm parlayan tepesiydi. Bebeğin boynunun her iki tarafında cilde yapıştırılmış pembe ve mavi dermadiskler vardı. Yaranın kenarları çikolata şurubuna benzeyen bir şeyle

boyanmış gibi görünüyordu, ve san boya minik gümüş tüpten fışkırırken bir üslama sesi çıkarıyordu

Sonra Bobby manzarayı kavradı, ve evren kendini hasta edici bir biçimde tersine çevirdi. Lamba tavana asılıydı, tavan ayna döşeliydi, ve oyuncak bebek de kendisiydi. Uzun elastik bir kordondan geri kaçü sanki, kızıl peteklerden geçti, siyah kızın çocukları için pizza dilimlediği hayali odaya geldi. Mikroskopik kesici ucu iğne inceliğindeki yüksek hızlı su akıntısında asılı duran su bıçağı hiç ses çıkarmıyordu. Bobby kızı uyarabilmek için bağırmak istiyordu, çünkü bu şeyin mikrodalgada ısıülmış pizza değil, cam ve alaşım kesmek için kullanıldığını biliyordu, ve kızın acı bile hissetmeye fırsat bulamadan başparmağını uçuruvermesi olasılığı onu dehşete düşürmüştü.

Ama bağıramryor, hareket edemiyor, hiçbir ses çıkaramıyordu. Kız son dilimi de sevgiyle kesti, bıçağı kapatan ayak kontrolüne parmak ucuyla bir tekme atû, düimlenmiş pizzayı çirkin beyaz seramik bir tabağa geçirdi, soma çocuklanmn bulunduğu, balkonun ötesindeki mavi dikdörtgene dönerek- hayır, dedi Bobby kendi derinliklerinde bir yerlerden, *olmaz* öyle şey. Çünkü çark edip kıza doğru atılan şeyler planörle uçan çocuklar değil bebeklerdi, Marsha'mn kabusunun canavar bebekleri, ve yırtık pırtık kanatlan pembe kemik, metal ve plastik parçalanyla yamalı gergin zarlann oluşturduğu bir karmaşaydı... Bobby onlann dişlerini gördü...

"Oha," dedi zenci adam "bir an için seni kaybettim. Fazla uzun sürmedi, anlarsın, belki sadece bir New York dakikası..." Yukandaki aynadan görünen elleri, Bobby'nin kaburgalanmn yanındaki kanlı çaputtan saydam mavi plastikten yapılma yassı bir makara aldı. Baş ve işaret parmak-

lannın özenli hareketleriyle bir tür kahverengi, boncuklu plastik ipten bir parça çekti. Minik ışık noktalan bunun kenarlannda pınldadılar ve sanki titreyerek yer değiştirdiler. "Pençe," dedi adam, ve diğer elinin baş parmağıyla kapalı mavi makaranın içindeki bir kesiciyi harekete geçirdi. Kesilen boncuklu malzeme havada sallanmaya, kıvnlıp bükülmeye başladı. Adam bunu Bobby'nin görüş alanına sokarak "Kaliteli malzeme," dedi. "Yeni. Bugünlerde Chiba'da kullandıklarından." Kahverengiydi, başı yoktu, her boncuk bir vücut parçasını oluşturuyordu, ve her parçanın kenannda renksizce ışıldayan ayaklar vardı. Adam yeşil eldivenli bileklerini bir sihirbaz gibi hareket ettirerek kırkayaksı şeyi açık yara boyunca yerleştirdi, ve Bobby'nin yüzüne yakın uçtaki son parçayı iki parmağı arasında özenle sıktı. Parça yerinden çıkarken, malzemenin sinir sistemi olarak görev yapan parlak siyah bir sicimi de kendiyle birlikte dışan çekti, ve bu çekilirken tüm ayakların ucundaki pençe çiftleri birer birer kapanıp kilitlenerek yarayı yeni bir deri ceket misali sıkıca fermuarladı.

"İşte gördüğün gibi," dedi siyah adam, ıslak beyaz bir petle kahverengi şurubun son kalıntılanm silerken, "bu hiç de fena değildi, ha?"

Two-a-Day'in apartmanına girişi, onca zaman boyunca hayal ettiği şekle hiç benzemiyordu. Her şeyden önce, içeriye birinin St.Mary's Maternity'den arakladığı bir tekerlekli sandalyeyle sokulacağı hiç aklına gelmemişti- isim ve seri numarası koltuğun sol kolunun mat kromesi üzerine lazer baskısıyla düzgünce işlenmişti. Sandalyeyi iten kadın Bobby'nin fantezilerinden birine rahatlıkla sığabilecek bir tipti; adı Jackie'ydi, Leon'un yerinde gördüğü iki Gökde-

lenli kızdan, ve anladığı kadarıyla sesini duymuş olduğu o iki melekten biriydi. Tekerlekli sandalye apartmanın dar girişim duvardan duvara kaplayan pürüzlü gri zemin üzerinde kayarken sessizdi, ama onu iten Jackie'nin şapkasmın üzerindeki altın halkalar neşeli neşeli tıngırdıyordu.

Bobby Two-a-Day'in yerinin bu kadar büyük olabileceğini, ya da böyle ağaçlarla dolu olabileceğini de hiç düşünmemişti.

Pye, yam bir doktor *olmadığını* ama sadece "arada sırada yardımı dokunan" biri olduğunu dikkatle anlatan şu doktor, idarelik ameliyathanesindeki yırtık bir bar sandalyesine yerleşip arkasına yaslanmış, kanlı yeşil eldivenlerini çıkarmış, bir mentollü sigara yakmış ve ciddi bir tavırla Bobby'ye önündeki bir hafta kadarlık süre boyunca gerçekten dikkatli hareket etmesini öğütlemişti. Dakikalar sonra, Jackie ve Rhea, yani diğer melek, ona çok ucuz bir ninja kinosundan çıkmışa benzeyen buruşuk siyah pijamalar giydirmiş, tekerlekli sandalyeye oturtmuş, ve arkeolojinin ortasındaki merkezi asansörlere doğru yola koyulmuşlardı. Pye'ın ilaç deposundan çıkan, biri ikibin mikroluk endorfin analoğuyla yüklü üç ek derm sayesinde Bobby kendindeydi, ve ağnsı yoktu.

Onu onyıllar boyunca tamir görmüş borular ve tesisatla tehlikeli derecede daralmış olan bir koridora doğru iterlerken "Eşyalarım nerede?" diyerek itiraz etti. "Giysilerim, terminalim ve diğer şeylerim nerede?"

"Giysilerin, şekerim oldukları gibi bir plastik torbaya tıkılıp bantlandılar. Pye'ın onları lağım tenekesine atması için bekliyorlar. Pye mezbaha masasının üzerinde onları senin üstünden keserek çıkardı, ve o sırada zaten kanlı çaputlardan başka bir şey değillerdi. Eğer terminalin ceke-

tinin arkasında idiyse, herhalde seni doğrayan tipler onu da aldı derim. Bu sırada seni de gebertmenin çok yakınına gelmişler. Ve sen de benim Sally Stanley gömleğimi *mahvettin,* seni küçük bokkafa." Melek Rhea pek de dostça davranmıyordu.

"Oh," dedi Bobby, bir köşeyi dönerlerken. "Tamam. Peki, orada hiçbir tornavidaya rasüadmız mı? Ya da bir kredi cipine?"

"Cip filan yoktu, bebek. Ama bahsettiğin tornavida şu tutamacına ikiyüz on Yeni papel sokuşturulmuş olansa, bu benim yeni gömleğimin parasıydı..."

Two-a-Day Bobby'yi gördüğüne pek de mutlu olmuş gibi değildi. Aslında onu hiç görmüyormuş gibi bir hali vardı. Gözleri onu pas geçip direkt olarak Jackie ve Rhea'ya baktı, sinirli ve uykusuz olduğunu belli eden bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Bobby'nin sandalyesini Two-a-Day'in göz yuvarlaklarının ne kadar san göründüğünü fark edebileceği kadar yakına ittiler. Tavandan rastgele sarkıyormuş gibi görünen gro-ışık tüplerinin pembemsi-mor ışığında adamın gözleri neredeyse portakal rengini almıştı. "Siz iki sürtük neden geciktiniz?" diye sordu program satıcısı, ama sesinde öfke yoktu. İliklerine işlemiş yorgunluk vardı sadece, ve Bobby'nin ilk başta adlandıramadığı bir şey daha.

"Pye," dedi Jackie, Two-a-Day için sehpa görevi yapan koca tahta bloktan bir paket Çin sigarası almak için kabadayı bir yürüyüşle tekerlekli sandalyenin yanından geçerek. "Mükemmeliyetçi bir adam, şu bizim Pye."

"Bunu veteriner okulunda öğrenmiş," diye ekledi Rhea, Bobby'ye açıklama yaparak. "Sadece genelde öyle yüksek uçuştadır ki, kimse onun bir köpek üzerinde çalışmasına bile izin vermez..."

"Demek," dedi Two-a-Day, sonunda gözlerini Bobby'ye çevirerek, "kefeni yırtmayı basardın." Gözleri öyle soğuk, yorgun ve uzak, Bobby'nin o zamana kadar adamın kişiliği olarak kabul ettiği aceleci manik çenebaz saücı davranışından öyle uzakü ki, yüzü kızaran Bobby'nin tüm yapabildiği gözlerini indirip bakışlarını masaya kilitlemek oldu.

Masa neredeyse üç metre uzunluğunda ve bir metreden biraz daha genişti, Bobby'nin bacağından daha geniş kütükler bir araya getirilip bağlanarak oluşturulmuştu. Bir zamanlar suda kalmış olmalı, diye düşündü; parçalar hâlâ suda sürüklenmişliğin beyazlamış gümüşsü parlaklığını koruyordu, tıpkı uzun bir zaman önce Atlantic City'de yanında oynadığım anımsadığı o kütük gibi. Ama epeydir su yüzü görmemişti, ve üzeri mum damlaları, şarap lekeleri, üstüste püskürtülüp garip şekiller almış mat siyah mineden işaretler, ve yüzlerce sigaranın neden olduğu koyu yanık lekelerinin yoğun bir mozayiğiyle kaplanmışü. Üzerinde yiyecekler, çöpler ve çeşitli aletler öylesine yığılmıştı ki, sanki bir sokak satıcısı elindeki hırdavaü boşaltmak üzere hazırlanırken birden akşam yemeği yemeğe karar vermiş gibi bir görüntü oluşmuştu. Üstüste istiflenmiş program paketlerinin yanmda yan yenmiş pizzalar -kızıl sosta krill köfteler, ve Bobby'nin midesi kazınmaya başladı- lekeli bardakların dibindeki mor şarap kahnülannda söndürülmüş sigara izmaritleri, bayat görünüşlü kanapelerin düzgün sıralar halinde dizildiği pembe stirenden bir tepsi, açılmış ve açılmamış bira kutuları, yassı bir parça cilalı mermer üzerinde kılıfsız yatan antika bir Gerber savaş hançeri, en

az üç tabanca, ve belki iki düzine karmaşık görünüşlü, normal şartlar altında Bobby'nin ağzını sulandıracak kovboy malzemesi tipi konsol takımı

Şimdi ağzı bir dilim soğuk krill pizzası için sulanıyordu, ama Two-a-Day'in umurunda bile olmadığını görmekle yaşadığı beklenmedik küçük düşme hissi karşısında açlığı önemsiz kalıyordu. Aslında Bobby onu tam anlamıyla bir dost olarak düşünmemişti, ama Two-a-Day'in onu ***birisi*** olarak; yetenekli, insiyatif sahibi ve Barrytown'dan çıkmak için şansı olan birisi olarak gördüğü fikrine kesinlikle belli bir değer vermişti. Ancak Tvvo-a-Day'in gözleri ona hiçbir özelliği olmadığını, hatta bir vvilson olmaktan öteye gidemediğini söylüyordu...

"Buraya bak ahbap," dedi biri, Two-a-Day olmayan biri, ve Bobby başını kaldırdı. Geniş krome ve deri kanepede oturan Two-a-Day'in iki tarafında iki adam daha vardı, ikisi de siyahtı. Konuşmuş olanın sırtında bir tür gri cübbe vardı, ve plastik çerçeveli antika gözlükler takmışü. Çerçeveler kare biçimli ve pek iri şeylerdi, camlan yok gibi görünüyordu. Diğer adamın omuz genişliği Two-a-Day'inkinin iki kaü kadardı, ama sırtında kindardaki Japon işadamlarının giydiği o iki parçalı,, siyah ve çirkin kıyafetlerden vardı. Lekesiz beyaz Fransız kol ağızlan parlak birer dikdörtgen şeklindeki altın mikrodevrelerle düğmelenmişti. "Sana yatakta geçirip iyileşebileceğin bir süre verememiz çok ayıp," dedi ilk adam, "ama burada kötü bir problemimiz var." Durakladı, gözlüklerim çıkardı, burun kemerini ovuşturdu. "Yardımına ihtiyacımız var."

"Lanet olsun," dedi Two-a-Day. Öne doğru eğüdi, masadaki paketten bir Çin sigarası aldı, iri limon büyüklüğündeki mat kurşun alaşımından bir kafatasıyla yaktı, ve bir

kadeh şaraba doğru uzandı. Gözlüklü adam uzun kahverengi işaret parmağıyla Tvvo-a-Day'in bileğine dokundu. Tvvo-a-Day kadehi bıraktı, yüzünü dikkatle ifadesiz tutarak arkasına yaslandı. Adam Bobby'ye gülümsedi. "Kont Sıfır Noktası," dedi, "bize lakabının bu olduğunu söylediler."

"Bu doğru," demeyi başardı Bobby, her ne kadar çıkardığı ses gıcırtıya benzemiş olsa da.

"Bize Bakire hakkında bilgi gerekiyor, Kont." Adam bekledi.

Bobby ona gözlerim kırpıştırarak baktı.

"Vyèj MraAf'-gözlüklerini geri takü-"Leydimiz, Mucizelerin Bakiresi. Biz onu"-sol eliyle bir işaret yaptı-"Ezili Freda adıyla tanırız."

Bobby ağzımn açık olduğu gerçeğim fark etti, ve onu kapadı. Üç koyu renk yüz bekliyordu. Jackie ve Rhea ortada yoktu, ama Bobby onların gittiğini görmemişti. Bir tür paniğe kapıldı soma, ve onları çevreleyen bodur ağaçlardan oluşan garip ormana deli gibi baktı. Gro-ışık tüpleri pembemor çubuklar halinde yeşil yapraklardan oluşan bir uzayda asılı kalmış, her taraftan eğri eğri sallanıyor, her yönde uzanıyorlardı. Duvar yoktu. Hiç duvar görünmüyordu. Kanepe ve yıpranmış masa, zemini çıplak beton olan bir açıklığa yerleştirilmişti.

"Leydinin sana geldiğini biliyoruz," dedi iri adam, dikkatle bacak bacak üstüne atarak. Kusursuz duran bir pantolon pilesini düzeltti, kolundaki altın manşet bağı Bobby'ye sanki göz kırptı. "Biliyoruz, anlıyor musun?"

"Two-a-Day bana bunun senin ilk seansın olduğunu söyledi," dedi diğer adam. "Bu doğru mu?"

Bobby başını salladı.

"Öyleyse, *Vyėj Mirak* ile buluştuğuna göre," dedi adam, boş çerçeveli gözlükleri yine çıkararak, "sen Legba tarafından seçilmişsin." Gülümsedi.

Bobby'nin ağzı yine açık kalmıştı.

"Legba," dedi adam, "yolların ve geçitlerin ustası, iletişimin loası..."

Two-a-Day sigarasını çentikli tahta üzerine bastırarak söndürdü, ve Bobby onun elinin titrediğim fark etti.

10

ALAIN

Napoleon Saray kompleksinin beşinci yeraltı katındaki küçük Fransız lokantasında, Louvre'un cam piramidinin alünda buluşmayı kararlaştırdılar.

Buranın onlar için taşıdığı özel bir anlam yoktu, ama ikisinin de bildiği bir yerdi. Alain önermişti burayı, ve Marly onun bu seçimi dikkatle yapmış olduğundan şüpheleniyordu. Duygusal açıdan tarafsız bir ortamdı; tamdık bir dekor, ama am yükünden bağımsız. Başlangıcı yüzyılın başlarına dayanan bir stilde dekore edilmişti: granit tezgahlar, yerden tavana yükselen siyah kirişler, duvardan duvara ayna, ve koyu renkte kaynaklı çelikten, geçmiş yüzyılların herhangi bir dönemine ait olabilecek türden İtalyan restoran mobilyaları. Masalara ince siyah çizgili gri örtüler örtülmüştü. Aym kalıp menü kapaklarında, kibrit kutularında ve garsonların önlüklerinde de kullanılmıştı.

Marly Brüksel'deyken aldığı deri paltoyu giymişti. İçinde kırmızı keten bir bluz ve siyah pamukludan yeni bir pantolon vardı. Andrea onun bu buluşma için hazırlanırken gösterdiği büyük özeni fark etmemiş gibi davranmışü, ve sonra ona kırmızı bluzu güzelce öne çıkaran basit bir tek dizi inci ödünç vermişti.

Marly içeri girerken Alain'in erken gelmiş olduğunu gördü. Masanın üstü çoktan onun eşyalarıyla dolmuştu. En sevdiği kaşkolünü takmıştı, şu geçen yıl bit pazarından birlikte bulmuş oldukları kaşkolü, ve her zamanki gibi darmadağınık, ama son derece rahat görünüyordu. Pek yıpranmış deri ataşe çantasının içindekiler cilalı granitten küçük kare yüzeye yayılmıştı: spiral defterler, ayın tartışma konusu romanının okunmamış bir kopyası, filtresiz Gauloise sigaraları, bir kutu tahta kibrit, Marly'nin Brovvns'dan onun için almış olduğu deri kaplı ajanda.

Başım kaldırıp Marly'ye gülümsedi. "Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Niye öyle düşündün ki?" diye sordu Marly, rastgele bir tepkiyle -hatta hastalıklı bir tepki, diye düşündü-. Şu anda hissettiği, sonunda hissetmek için kendine izin verebildiği; kendinden, azminden ve yön duygusundan bir şeyler kaybetmeye karşı duyduğu korkuyu maskeleyen bir şeydi. Hâlâ hissettiği sevginin yarattığı o korkuyu. Diğer sandalyeyi çekti, çizgili önlük giymiş bir İspanyol genci olan garson siparişini almak için gelirken o da oturup yerleşti. Garsondan Vichy suyu istedi.

"Başka bir şey istemiyor musun?" diye sordu Alain. Garson bekliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi adam. Marly bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Yine de, daha önce de sık sık olduğu gibi, onun kendisinin yalan söylediği gerçeğinin tam anlamıyla farkında olup olmadığım merak etti. Andrea'ya göre Alain gibi erkekler durmaksızın, tutkulu bir biçimde o kadar çok yalan söylerlerdi ki, aradaki belirgin ayrım artık kaybolmuştu. Gerçeği yeniden yapılandırmakta ısrarlıdırlar, derdi Andrea, ve bu konuda birer sanatçı sayılabilirler. Üstelik Yeni Kudüs de gerçekten hoş bir yerdi; fazla para çekilmiş banka hesaplarından, homurdanan ev sahiplerinden, ve akşamın faturasını ödemeyi üstlenecek birini bulma ihtiyacından uzak bir yer.

"Gnass polisle birlikte geldiğinde bana ulaşmaya çalıştığını filan görmedim," dedi Marly. Adamın hiç değilse biraz yüzünü buruşturacağım umuyordu, ama parmaklarıyla geri taramak adetinde olduğu temiz kahverengi saçların altındaki oğlansı surat her zamanki kadar sakin kaldı.

"Üzgünüm" dedi Gauloise'ını söndürerek. Koyu renkli Fransız tütünü Marly'ye hep onu çağnşürdığından, sanki Paris hep onun kokusuyla, onun hayaletiyle, onun iziyle dolu gibi gelmişti. "O parçanın, şey- yapısını asla tespit edemeyeceğinden emindim. Anlamalısın: O paraya ne kadar ihtiyacımız olduğunu kendime bir kere itiraf ettikten sonra, harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Senin fazla idealist olduğunu da biliyordum. Galeri öyle ya da böyle topu atacaktı. Gnass ile her şey planlandığı gibi gitseydi şimdi düze çıkmış olacakük, ve sen mutlu olacakün. Mutlu," diye tekrarladı, paketten bir sigara daha çıkararak.

Marly'nin bütün yapabildiği ona öylece bakmakü. Ona inanmak için içinde duyduğu isteğe hem şaşırıyor, hem de hasta eden bir iğrenti hissediyordu.

"Biliyorsun," dedi kırmızılı sanlı kutudan bir kibrit alarak. "Polisle daha önce de başım derde girmişti. Öğrencilik zamanımda. Politikadan tabii." Kibriti çaktı, kutuyu masaya attı, sigarayı yaktı.

"Politika," dedi Marly, ve birden gülesi geldi. "Senin gibi insanlar için bir parti olduğundan haberim yoktu. Öyle bir partiye ne ad verilebileceğini düşünemiyorum."

"Marly," dedi adam sesini alçaltarak, duygu yoğunluğunu vurgulamak istediği her sefer yaptığı gibi, "biliyorsun, bilmelisin ki senin için yaptım. Yani bizim için, eğer istiyorsan. Ama mutlaka biliyorsun, *hissediyorsun* ki Marly, seni asla bilerek incitmezdim, ya da tehlikeye atmazdım." Kalabalık masanın üzerinde Marly'nin çantasına hiç yer yoktu, ve o yüzden kadın onu kucağında tutmuştu; şimdi kalın ve yumuşak deriye gömülmüş ürnaklanmn farkındaydı.

"Beni asla incitmezdin demek..." ses ona aitti, kayıp ve şaşkın, bir çocuğun sesi, ve birden artık özgürdü. Duyduğu ihtiyaçtan, arzudan kurtulmuştu, korkudan kurtulmuştu, ve masanın karşısındaki yakışıklı surata karşı tüm hissettiği basit bir iğrentiydi. Rue Mauconseil'deki çok küçük bir galerinin arkasındaki minik bir odada bir yıl boyunca yanında uyuduğu bu yabancıya öylece bakıyordu. Garson istediği bir bardak Vichy'yi önüne bıraktı.

Alain onun sessizliğim kabullenmenin başlangıcı olarak algılamış olmalıydı. Yüzündeki ifadesizliği ise etkiye açıklık olarak kabul etmişti herhalde. "Anlamadığın şu" -Marly bunun adamın favori açıhş cümlelerinden biri olduğunu anımsadı- "Gnass gibi adamlann, bir açıdan, sosyal çalışmalan desteklemek için varolduklan. *Bizi* desteklemek için, Marly."

Sonra artık kadına buz gibi gelen, kaygısız ve neşeli, fesat bir gülümsemeyle, kendi kendine güler gibi sırıttı. "Aslında sanırım adama hiç değilse kendi Cornell uzmanını tutmak için gereken duyarlığa sahip olması açısından hakkım vermem gerekirdi. Ama seni temin ederim *benim* Cornell uzmanım ikisi arasında bilgi hakimiyeti daha geniş olanıydı..."

Nasıl çekip gidecekti buradan? Ayağa kalk, dedi Marly kendi kendine. Dön. Sakin sakin girişe doğru yürü. Kapıdan geç. Cilalı mermerin özellikle fuhuş için ayrılmış olduğu söylenen bir ondördüncü yüzyıl sokağı olan Rue du Champ Fleuri'yi kapladığı, Napoleon Sarayının durulmuş pırıltısına çık. Herhangi bir şey, ne olursa, yeter ki çık, yeter ki git, şimdi, uzaklaş, şu adamdan uzak kal, körce yürüyerek de olsa, buraya ilk geldiğinde öğrendiğin rehber tanıtımh Paris'de kendim de kaybetsen.

"Ama şimdi," diyordu adam, "gördüğün gibi her şey olabileceği en iyi şekle girdi. Hep böyle olur, değil mi?" Yine o sırıtış, ama bu sefer daha oğlansı, hafifçe arzulu, ve her nasılsa fena halde daha samimi. "Galeriyi kaybettik, ama sen iş buldun, Marly. Yapacak bir işin var, ilginç bir iş, ve ihtiyaç duyacağın bağlanüları ben sağlayabilirim, Marly. Sanatçım bulmak için görüşmen gerekecek insanları ben tanıyorum."

"Sanatçım mı?" Vichy'sinden bir yudum alarak ani şaşkınlığım gizledi.

Alain yıpranmış ataşe çantasını açü ve yassı bir şey çıkardı, basit bir refleksiyon hologramı. Elleriyle yapacak bir şey bulduğuna sevinen Marly bunu aldı, ve Virek'in Barselona taklidinde görmüş olduğu kutunun gelişigüzel çekilmiş bir resmi olduğunu gördü. Biri kutuyu ileri doğru

tutmuştu. Erkek elleriydi, Alain'inkiler değildi ama, ve birinde koyu renk metalden bir mühür yüzüğü vardı. Arka plan kayıptı. Sadece kutu ve eller görünüyordu.

"Alain," dedi kadın, "bunu nereden buldun?" Başım kaldırdı, berbat çocuksu bir zafer hissiyle dolu kahverengi gözlerle karşılaştı.

"Bunu öğrenmek birine çok pahalıya patlayacak." Sigarasını söndürüp ayağa kalktı. "İzninle." Tuvaletlere doğru yürüyüp gitti. O aynaların ve siyah çelikten kirişlerin arkasında kaybolurken Marly hologramı elinden bıraktı, masanın üzerinden uzanıp adamın ataşe çantasının kapağım geri itti. İçinde hiçbir şey yoktu, yalmzca mavi elastik bir bant ve birkaç tütün kınnüsı.

Garson yanında duruyordu. "Size başka bir şey getirebilir miyim? Belki biraz daha Vichy?"

Marly onda tanıdık bir şeyler olduğuna dair ani bir hisle başını kaldırıp bakü. Bu uzun, esmer yüz...

"Üzerinde bir yayın ünitesi taşıyor," dedi garson. "Ayrıca silahlı da. Brüksel'deki haberci bendim. Ona istediğini verin. Sizin için o paranın hiçbir önemi olmadığım hatırlayın." Marly'nin bardağını alıp tepsisinin üzerine dikkatle koydu. "Ve büyük olasılıkla bu onun mahvını sağlayacak."

Alain geri döndüğünde gülümsüyordu. "Şimdi, sevgilim," dedi sigaralarına uzanarak, "birlikte iş yapabiliriz."

Marly de ona gülümsedi ve başını salladı.

11

MEVZİDE

Sonunda, kılavuz ekibin komuta noktasım kurmuş olduğu penceresiz sığınakta kendine üç saatlik uyku süresi tamdı. Mevzideki ekibin geri kalamyla da tanışmışü. Ramirez ufak tefekti, asabiydi, bir konsol cambazı olarak sahip olduğu yetenekle fena halde kafayı bozmuştu; Maas Biyolablannın BUZ ile sıkıca yüklenmiş saflarım içeren ağ sektörü çevresindeki siberuzayı gözaltında tutması için, deniz platformundaki Jaylene Slide dahil herkes ona muhtaç durumdaydı. Maas son dakikada onları fark ettiği taktirde onun ekibe önceden uyanda bulunma şansı olabilecekti. Aynca tıbbi detayı ameliyathaneden deniz platformuna aktarmakla da görevliydi, ki bunu Maas'a belli etmeden yapmak işi karmaşık bir hale getiriyordu. Çıkış hattı ıssızlığın ortasındaki bir telefon kulübesinden geçiyordu. Orayı bir kere geçtikten sonra, o ve Jaylene matrikste yalnız kala-

caklardı. Yüzlerine gözlerine bulaştırırlarsa, Maas izlerini geriye doğru takip ederek mevzinin yerini tespit edebilirdi. Bir de asıl görevi sığınaktaki donanıma göz kulak olmak olan tamirci Nathan vardı. Sistemlerinin bir yeri bozulacak olursa, en azından onun tamir etme şansı olacaktı. Nathan Oakey'i ve Turner'ın yıllarca birlikte çalıştığı, ona benzer binlercesini yaratan o türe ait bir adamdı. Tehlikeli para kazanmaktan hoşlanan, ağızlarını kapalı tutabileceklerini kanıtlamış bağımsız teknisyenlerden oluşan bir türdü bu. Diğerleri -Compton, Teddy, Costa ve Davis- yalnızca pahalı kas yığınları, paralı askerler, bu tür işler için kiralanan türden tiplerdi. Onların adına Sutcliffe'i boşaltma düzenlemeleriyle ilgili olarak sorgulamakta özellikle dikkatli davranmıştı. Adam helikopterlerin hangi noktada geleceğini, kimi hangi sırayla alacağını, ücretlerinin tam olarak nasıl ve ne zaman ödeneceğini açıklamışü.

Sonra onlara kendisini sığınakta yalmz bırakmalarını söylemişti, ve VVebber'a üç saat soma kendisini uyandırması emrini vermişti.

Bu yer daha önce ya bir pompa eviydi, ya da elektrik tesisatı için bir tür bağlantı noktasıydı. Duvarlardan sarkan kesik plastik boru uçları besleme ya da drenaj hattının parçaları olabilirdi; odada onların bir zamanlar herhangi bir şeye bağlı olduğuna dair hiçbir kamt yoktu. Betondan dökülmüş basit bir bloktan ibaret olan tavan, ayakta durmasına izin vermeyecek kadar alçakü, ve ortalıkta tamamiyle hoşnutsuzluk uyandırdığı söylenemeyecek kuru, tozlu bir koku vardı. Ekiptekiler masa ve malzemeleri getirmeden önce içeriyi süpürmüşlerdi, ama yerde hâlâ haber şeritlerinden kalma, dokunduğunda ufalanan birkaç sarı tanecik vardı. Üzerlerindeki harfleri, hatta bazen bir kelimeyi olduğu gibi çıkarabilmişti.

Katlanabilen metal kamp masalarının her biri duvar boyunca, her kolun son derece ince uzmanlık ürünleri olan bir dizi iletişim tertibatım taşıdığı bir L şeklinde yerleştirilmişti. Hosaka'nın şimdiye kadar elde ettiğinin en iyisi, dedi kendi kendine.

Her konsola, her kara kutuya eliyle hafifçe vurarak masaların kenarı boyunca dikkatle yürüdü. Büyük oranda değişikliğe uğraülarak sümük aktanım için ayarlanmış bir askeri yan-bant haberleşimcisi de vardı. Ramirez ve Jaylene'in data aktanmını yüzlerine gözlerine bulaştırmalan durumunda bağlanülanm bu sağlayacaktı. Sümükler Hosaka'nın kriptograflan tarafından kodlanmış, önceden kaydedilmiş aynntılı teknik uydurmalardı. Herhangi bir sümüğün içeriği anlamsızdı, ama yaymlandıklan sıralama karşıya basit mesajlar iletecekti. B/C/A sıralaması Hosaka'ya Mitchell'in gelişini bildirecekti; F/D onun mevziden aynlışını gösterecek, F/G ise onun öldüğüne ve dolayısıyla operasyonun sona erdiğine dair sinyal anlamına gelecekti. Turner kaşlanm çatarak yan-bant donanımına yine tık tık vurdu. Sutcliffe'in bu noktadaki ayarlamalanndan memnun değildi. Kaçırma işi başansızlığa uğradığı taktirde, bırakın geride iz bırakmamayı, oradan sağ çıkabilecekleri bile şüpheliydi, ve Webber ona sessizce, bir sorun çıkması durumunda nünyatür ameliyathanelerindeki doktorlann üzerine elle kullanılan bir antitank roketi gönderme emri aldığım çıtlatmıştı. "Bunu biliyorlar," demişü kadın. "Bunun için de aynca ücret aldıklanna bahse girebilirsin." Geri kalanlar Tucson yakınlannda mevzilenmiş helikopterlere bağımlı kalacaklardı. Turner'ın düşüncesine göre eğer Maas durumu fark ederse, gelen helikopterleri rahatça avlayabilirdi. Sutchffe'e bu konuda itiraz ettiğinde, Avustralyalı omuzunu silkmekle yetinmişti. "Düzgün şartlar altında

olsak yapabileceğim kadar iyisi değil, dostum, ama hepimiz buraya apar topar gelip işe koyulduk, değil mi?"

Haberleşimcinin yanında, ameliyat kapsülüyle doğrudan bağlanüh ve Mitchell'in biyoprogram dosyasında kayıtlı tıbbi tarihçesi yüklenmiş ayrıntılı bir Sony biyomonitörü vardı. Zamanı geldiğinde doktorlar hastanın tarihçesine gireceklerdi; aynı anda kapsülde gerçekleştirdikleri işlemler Sony'ye yüklenip birleştirilecek, ve Ramirez'in BUZ ile kaplayıp, Jaylene Slide'ın petrol platformundaki yerinden dörtnala fethetmekte olacağı siberuzaya göndermesi için hazır hale getirilecekti. Her şey yolunda giderse, Turner adamı jete getirdiği sırada tıbbi bilgiler son halleriyle Hosaka'nın Mexico City binasmda bekliyor olacaktı. Turner bu Sony gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti, ama Hollandalı'tun Singapur'daki kliniğinde buna çok benzeyen bir şey kullandığım tahmin ediyordu. Bu düşünce elini çıplak göğsüne doğru götürmesine neden olmuştu. Eli buradaki greftin artık ortadan kaybolmuş yara izi üzerinde farkmda olmadan dolaşü.

ikinci masa siberuzay donam mim taşımaktaydı. Buradaki terminal petrol platformunda gördüğünün aynısıydı: bir Maas-Neotek prototipi. Terminal konfıgürasyonu standarttı, ama Conroy bunun yeni biyoçiplerle hazırlandığını söylemişti. Yumruk büyüklüğünde, açık pembe renkte bir plastik topak konsolun tepesine bastırılarak yapışmıştı; birileri, belki Ramirez, parmağıyla bunun üzerine iki göz çukuru ve aptalca bir gülümseme halinde kalmış rastgele bir ağız kavsi çizmişti. Biri sarı, biri mavi iki kablo topağm pembe alnından uzanarak konsolun arkasındaki duvardan çıkan içi boş borulardan birine girmişti. Mevzinin işgale uğramasıyla ilgili bir tehlike belirmesi halinde Webber'a verilmiş işlerden bir diğeriydi bu. Turner kaşlarını çatarak kabloları

gözden geçirdi; o boyda bir şey o küçük, kapalı mekanda, sığmaktaki herkes için ölümü garantilerdi.

Omuzlan ağnr, başının arkası tavanın sert betonuna sürünürken incelemesine devam etti. Masanın geri kalanım terminalin yan donanımı işgal etmişti. Takıntılı bir düzenle yerleştirilmiş bir seri kara kutuydu bunlar. Her ünitenin komşusundan belirli ve özellikle ayarlanmış bir uzaklıkta yerleştirilmiş olduğundan, ve hepsinin mükemmelen konumlandınldığından şüphelendi. Ramirez ayarlamayı bizzat yapmış olmalıydı, ve Turner eğer birine dokunur ve en ufak bir şekilde yerinden oynaürsa cambazın bunu fark edeceğinden emindi. Bu tür nörotik belirtileri daha önce de, karşılaşüğı diğer konsol tiplerinde görmüştü, ve bu ona Ramirez hakkında hiçbir bilgi vermiyordu. Bu huyu tam tersine çeviren başka cambazlara da rastlamıştı. Donanımlanm özellikle ara bağlantı ve kablolardan oluşan sıçan yuvası gibi bir karmaşa halinde tutar, derli toplu olmaktan ödleri kopar, konsollarına zarlar ve çığlık atan kurukafalar sergileyen çıkartmalar yapıştınrlardı. Hiçbir ipucu yok, diye düşündü; ya Ramirez yeterince iyiydi, ya da hepsi kısa süre sonra ölmüş olacaktı.

Masanın uzak ucunda, yapıştıncüı boğaz mikrofonlanyla beş Telefunken boncuk-kulaklıklı haberleşimcisi hâlâ hava kabarcıklı paketlerine sanlı halde duruyordu. Kaçırma sürecinin en önemli bölümünde, ki Turner bunu Mitchell'in gelişinin yirmi dakika öncesi ve soması olarak düşünüyordu, o, Ramirez, Sutcliffe, Webber ve Lynch bağlanü halinde kalacaklardı. Her ne kadar haberleşimcilerin kullanımının kesinlikle minimumda tutulması gerekiyorsa da bu şarttı.

Telefunkenlerin arkasında işaretsiz bir plastik kutu vardı. İçinde düzgün, yassı, uzun paslanmaz çelik kalıplar halinde yirmi İsveç malı katalitik el ısıücısı duruyordu. Isıtıcüann her biri kendi Noel-kırmızısı flanel taklidi, ağzı bağcıklv torbasına konmuştu. "Sen zeki piçin tekisin," dedi kutuya. "Bunu kendim de düşünmüş olabilirdim..."

Komuta noktasının zeminindeki ondüleli köpükten bir yürüyüşçü şiltesinde, parkayı yorgan niyetine kullanarak uyuyordu. Conroy çöl geceleri konusunda haklı çıkmışü, ama görünüşe göre beton günün ısısını depoluyordu. Asker kıyafetini ve pabuçlarım çıkarmamışü; Webber ona her giyinişinde pabuçlarım ve giysilerini mutlaka silkelemesini önermişti. "Akrepler," demişti kadın, "terden hoşlanırlar, ya da herhangi bir tür nemden." Yatmadan önce Smith & Wesson'i naylon kılıfından çıkardı ve köpük şiltenin yanına dikkatle yerleştirdi. İki pilli gemici fenerini açık bıraktı ve gözlerini kapattı.

Sığ bir rüya denizine doğru kaydı soma, imajlar gelip geçti, Mitchell'in dosyasının parçalan kendi yaşamından kırıntılara kanştı. O ve Mitchell bir otobüsle arka arkaya sıralanmış cam panellerin içinden geçtiler ve bir Marakeş otelinin lobisine daldılar. Bilimadamı aracın yanlan boyunca yapıştınlmış iki düzine metal kutu dolusu CN'i patlatacak düğmeye basarken bir zafer çığlığı attı. Oakey de oradaydı, ona içmesi için bir şişe viski, ve en son Allison'ın çantasında görmüş olduğu plastik çerçeveli yuvarlak aynanın üzerinde san Peruvian kokaini uzatıyordu. Otobüsün pencerelerinin ötesinde bir yerlerde gaz bulutlanmn arasında boğulan Allison'ı gördüğünü sandı. Oakey'e bunu anlatmaya, parmağıyla kadım göstermeye çalıştı, ama cama

Meksikalı azizlerin hologramları ve Bakire'nin kartpostalları yapıştırılmıştı, ve Oakey'in elinde düzgün yüzeyli, yuvarlak bir şey vardı, pembe kristalden bir küre, ve bunun merkezine yerleşmiş bir örümcek gördü, cıvadan yapılma bir örümcek, ama Mitchell gülüyordu, dişleri kan içindeydi, ve elini açarak gri biyoprogramı Turner'a vermek üzere ileri uzatmıştı. Turner dosyanın bir beyin olduğunu fark etti, grimsi pembeydi, ıslak ve berrak bir zarın altinda canlıydı, Mitchell'in elinde yumuşakça atıyordu, ve sonra rüya denizinin derinliklerindeki bir kaya çıkıntısına takılarak hiç yıldızı olmayan bir geceye doğru düzgünce yuvarlandı.

Onu Webber uyandırdı. Sert yüz hatları kapının kare çerçevesinden belirmiş, girişi kapatması için asılmış ağır asker battaniyesi omuzlarına dolanmıştı. "Üç saatin geçti. Doktorlarla konuşmak istiyorsan, şu anda ayaktalar." Çekildi, botları çakıl taşlarım çiğneyerek uzaklaştı.

Hosaka'nın doktorları, kendi kendine yeten nöroşirurji ünitesinin yamnda bekliyordu. Çöl şafağının ışıklarında, sırtlanndaki modaya uygun biçimde buruş buruş olmuş günlük Ginza kıyafetleriyle bir tür madde transferinden az önce geçmiş gibi bir halleri vardı. Adamlardan biri kendisine fazla büyük gelen Meksika yapımı bir el örmesinin içinde kaybolmuştu. Turner'in Mexico City'deki turistlerin üzerinde gördüğü türden kemerli bir hırkaydı bu. Diğer ikisi çöl soğuğuna karşı pahalı görünüşlü, hava geçirmez kayak ceketleri giymişti. İki erkek, uzun ve ince bir kadın olan Koreli'den birer baş boyu daha kısaydı. Kadın güçlü, arkaik yüz hatları ve başını kuştüyü gibi çevreleyen kırmızı boya atılmış saçıyla Turner'a raptorlan hatırlatmıştı. Conroy ikilinin şirketin adamları olduğunu söylemişti, ve Turner

bunu rahatça görebiliyordu; Turner'ın dünyasına ait olan o duruş ve hareket tarzı sadece kadında vardı, ve kadın kanun dışı biriydi, kaçak bir doktordu. Hollandalı ile birlikte olsa kendini tamamen evinde hissederdi herhalde, diye düşündü.

"Adım Turner," dedi. "Burada yetkili benim."

"Bizim isimlerimizi bilmeye ihtiyacın yok," dedi kadın, iki Hosaka adamı otomatik birer hareketle eğilerek selam verirken. Adamlar önce birbirlerine baktılar, sonra Turner'a göz attılar, soma da gözlerini Koreli'ye çevirdiler.

"Hayır," dedi Turner. "Buna gerek yok."

"Hastayla ilgili tıbbi bilgilere girmemize neden hâlâ izin verilmiyor?" diye sordu Koreli.

"Güvenlik," dedi Turner, otomatik bir tepkiye çok yakın bir tavırla. Aslmda Mitchell'in kayıtları üzerinde çalışmalarını engellemek için hiçbir neden göremiyordu.

Kadm omuzlarını silkti, arkasını döndü. Ceketinin kalkık yakası yüzünü gizlemişti.

"Ameliyathaneyi incelemek ister misiniz?" diye sordu bol hırka giymiş olanı. Yüzünde nazik ve uyanık bir ifade vardı. Tipik şirket maskesi.

"Hayır," dedi Turner. "Onun gelişinden yirmi dakika önce sizi araziye çıkaracağız. Tekerlekleri sökeceğiz, kapsülü krikoların üzerinde dengede tutacağız. Atık borusu sökülecek. Sizi yerleştirdikten beş dakika sonra işe koyulmaya tamamen hazır hale gelmiş olmalısınız."

"Hiçbir sorun çıkmayacak," dedi diğer adam gülümseyerek.

"Şimdi bana orada neler yapacağınızı anlatmanızı istiyorum. Adama ne uygulayacaksınız, ve bu onu nasıl etkileyecek?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu kadın sert bir sesle, yüzünü ona dönerek.

"Size bunu bana anlatmanızı istediğimi söyledim," dedi Turner.

"Ölümcül implantlar için hemen bir tarama yapacağız," dedi hırka giymiş olanı.

"Korteks yüklemeleri filan gibi bir şey mi?"

"O kadar kaba bir şeyle karşılaşacağımızı sanmıyorum," dedi diğer adam. "Ama evet, olabilecek her türlü ölümcül düzenlemeyi içine alan bir tarama yapacağız. Aynı anda bir tam kan sayımı tablosu çıkaracağız. Şimdiki işverenlerinin son derece özelleşmiş biyokimyasal sistemlerle çalıştıklarını anlıyoruz. En büyük tehlikenin bu yönde belirmesi kuvvetle muhtemel..."

"Son zamanlarda en önemli çalışanları derialtı modifiye insulin pompalanyla donatmak oldukça moda," dedi ortağı. "Böylece kurulan tuzakla bu kişinin sistemi belli senteük enzim analoglanna yapay olarak bağımlı hale getirilebiliyor. Derialtının haznesi belli aralıklarla yeniden doldurulmazsa, kaynaktan -yani işverenden- uzaklaşmak travmayla sonuçlanabilir."

"Böyle bir durumla başa çıkmak için de hazırız," dedi diğeri.

"Karşılaşacağımızdan şüphelendiğim şeyle başa çıkmak için hiçbirinizin en ufak bir hazırlığı bile yok," diye söze kanşü kaçak doktor. Sesi doğudan esmeye başlayan rüzgar

kadar soğuktu. Turner tepelerindeki paslı çelik yüzeyin üstünde sürüklenen kumların sesini duydu.

"Sen," dedi kadına, "benimle gel." Döndü ve arkasına bakmaksızın yürüdü. Kadının emrine uymama olasıhğı yok değildi, ve böyle bir durumda diğer ikisinin gözündeki yeri de sarsılırdı, ama yine de bu ona yapılacak en doğru hareket gibi görünmüştü. Cerrahi kapsülden on metre uzaklaşüğında durakladı. Çakıl taşlarının üzerinde kadının ayak seslerini duydu.

Arkasına dönmeden sordu. "Ne biliyorsun?"

"Belki senin bildiğinden fazlasını değil," dedi kadın. "Belki de daha fazla."

"Meslektaşlanmnkinden fazla olduğu ortada."

"Son derece yetenekli adamlar. Aynı zamanda... uşak onlar."

"Ve sen değilsin."

"Sen de değilsin, paralı asker. Ben bu iş için Chiba'daki en iyi lisanssız klinikten kiralandım. Bu ünlü hastayla ilgilenmek konusunda hazırlık yapabilmem için elime bol malzeme verildi. Chiba'mn kanunsuz klinikleri übbın keskin kenarıdır; Hosaka bile, kanunsuz tıptaki pozisyonumun sizin kaçağın kafasının içinde ne taşıdığım tahmin etmemi sağlayacağını bilemezdi. Sokaklar her şeyi kendine göre değerlendirmeye çalışır, Bay Turner. Şimdiye kadar zaten birçok defa bu yeni implantlan çıkarmayı denemek üzere beni tuttular. Belli miktarda ileri düzeyli Maas biyodevresi piyasaya girmiş durumda. Bu implantasyon girişimleri mantıklı birer adım. Maas'ın bu şeyleri özellikle sızdırdığından şüpheleniyorum."

"Öyleyse açıkla bana."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi kadın, ve sesinde garip bir bezginlik seziliyordu. "Sana onu gördüm dedim. Anladığımı söylemedim." Birden parmak uçları Turner'ın kafatası soketinin yanındaki deriye dokunup geçti. "Biyoçip implantlann yanında bu, miyoelektrik bir bacağın yanında tahta baston gibi kalıyor."

"Peki ama, onun durumu hayatı tehdit edici olacak mı?"

"Oh, hayır," dedi kadın elini çekerek, *"onun* için değil..." Ve Turner kadının geriye, ameliyathaneye doğru yorgun yorgun yürüdüğünü duydu.

Turner'ın Mitchell'ı Hosaka'mn Mexico City binasına götürecek olan jeti uçurmasını sağlayacak program paketini Conroy bir koşucuyla gönderdi. Koşucu Lynch'in Harry adıyla çağırdığı, deli gözlü, güneşten siyahlaşmış biriydi. Tucson yönünden kabak tekerlekli, gidon uçlarına kemik şansı ham deri sarılmış, kumla temizlenmiş bir bisikletin üstünde gelen, ipsi kaslara sahip bir hayaletti adam. Lynch Harry'yi park yerinden geçirdi. Harry mevzinin zoraki sessizliğinde garip kaçan bir sesle kendi kendine şarkı söylüyordu. Şarkısı, tabii ona bu isim verilebilirse, biri kınk bir radyonun ayar düğmesini kadranın geceyarısı mesafeleri boyunca aşağı yukan çevirip kilise müziği bağırtılan ve yirmi yıllık milletlerarası pop kınntılan çıkanrken oluşan seslere benziyordu. Bisikletini kuş zayıflığındaki yanmış omuzlanndan birine asmışü.

"Harry sana Tucson'dan bir şey getirmiş," dedi Lynch.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Turner, Lynch'e bakarak. "Belki ortak bir dostunuz vardır?"

"Bu ne demek oluyor?" dedi Lynch.

Turner gözlerini onun üzerinden ayırmadı. "Adım biliyorsun."

"Adam kahrolası adını bana söyledi, Turner."

"İsmim Harry," dedi yanık adam. Bisikleti bir ot yığınının üzerine attı. Düzensiz aralıklı, aşınmış dişlerini göstererek ablakça gülümsedi. Çıplak göğsü ter ve tozdan oluşan bir tabakayla kaplanmışü. Boynundan sarkan ince çelik halkalardan oluşan zincire ham deri, hayvan boynuzu ve kürk parçalan, pirinç kartuş kılıflan, uzun kullanımla düzleşerek yüzey kıvnmlanm kaybetmiş bakır paralar, ve yumuşak kahverengi deriden küçük bir kese asılmıştı.

Turner bir deri bir kemik göğüs üzerinde asıh karmaşık eşyalara bakıp elini uzattı, örgülü sicimle asılmış kancamsı, eğri bir kıkırdak parçasını evirip çevirdi. "Bu neyin nesi, Harry?"

"Rakun pipisi o," dedi Harry. "Rakunun pipisinde eklemli bir kemik olur. Çok kimse bilmez."

"Dostum Lynch ile daha önce tanışmış miydin, Harry?"

Harry gözlerini kırpıştırdı.

"Şifreleri biliyordu," dedi Lynch. "Bir acil durum hiyerarşisi vardır. O tepedekileri tanıyordu. Bana adını söyledi. Bana burada ihtiyacın var mı, yoksa işimin basma dönebilir miyim?"

"Git," dedi Turner.

Lynch işitme menzilinden çıktığında, Harry deri keseyi sıkıca kapatan sınmlarla uğraşmaya başladı. "Çocuğa sert davranmamalısın," dedi. "İşinde bayağı iyi. Projektiii enseme dayayıncaya kadar onu sahiden görmedim." Keseyi açtı ve içini özenle kanştırdı.

"Conroy'a onun çivilediğimi söyle."

"Pardon," dedi Harry, kesesinden katlanmış, san bir defter sayfası çıkarırken. "Kimi çivilediğini?" Kağıdı Turner'a uzattı; içinde bir şey vardı.

"Lynch. O Conroy'un buradaki yardakçısı. Ona söyle." Kağıdı açtı ve tombul askeri mikroprogramı çıkardı. Mavi büyük harflerle yazılmış bir not vardı: UMARIM KAFANI KIRARSIN, ZİBİDİ. DF'DE GÖRÜŞÜRÜZ.

"Ona bunu söylememi sahiden istiyor musun?"

"Söyle ona."

"Patron sensin."

"İyi bildin, kahrolası," dedi Turner, kağıdı buruşturup Harry'nin sol koltukalüna iterek. Harry tatlı ve ablak bir gülümsemeyle smttı. Gösterdiği zeka belirtisi, güneşte çürümüş yavanlıktan oluşan dalgasız bir denizin dibine hiç çaba harcamaksızın iniveren bir deniz hayvanı gibi durulmuştu. Turner adamın çatlak san opalden gözlerinin içine baktı, ama güneşten ve bozuk otoyoldan başka bir şey göremedi. Eksik eklemleri olan bir el, bir haftalık sakalı dalgınca kaşımak üzere kalkü. "Hemen," dedi Turner. Harry döndü, bisikletini ot yığınından çekip kaldırdı, homurdanarak omzuna vurdu, harap park yerinden geçip dönüş yoluna çıkmak üzere yollandı. Yürürken ona büyük gelen, lime lime haki şortu dalgalanıyor, zincir kolleksiyonundan hafif bir tıngırtı yükseliyordu.

Sutcliffe yirmi metre ötedeki bir yükseltiden ıslık çaldı, portakal renkte bir teftişçi banü rulosunu havaya, kaldırdı. Mitchell'in iniş şeridim döşeme zamanı gelmişti. Güneş fazla yükselmeden önce hızlıca çalışmalan gerekecekti, ve yine de hava fazlasıyla sıcak olacaktı.

"Demek hava yoluyla geliyor," dedi Webber. Sararmış bir kaktüsün üzerine ağzındaki kahverengi sıvıyı tükürdü. Yanağının içi Kopenhag tütün tozuyla doluydu.

"Doğru anlamışsın," dedi Turner. Kadının yanına, meşin rengi bir yumuşak kaya çıkıntısının üzerine oturdu. Sutcliffe ile Turner'ın turuncu bantla yere döşedikleri şeridi saklamak için çalışan Lynch ve Nathan'ı izliyorlardı. Şerit dört metre eninde ve yirmi metre boyunda, göze batan bir dikdörtgen halindeydi. Lynch pash bir parça I-kirişi şeridin üzerine taşıyıp devirdi. Kiriş beton üzerine gürültüyle düşerken otların arasından bir şey fırlayıp kaçtı.

"İsterlerse o şeridi görebilirler," dedi Webber, elinin tersiyle dudaklarını silerek. "İsteseler senin sabah faksındaki başlıkları bile okuyabilirler."

"Biliyorum," dedi Turner. "Ama burada olduğumuzu zaten biliniyorlarsa, bundan soma fark edeceklerim de sanmıyorum. Hem bu otoyoldan da görünmüyor." Ramirez'in vermiş olduğu siyah naylon kepi düzeltti, uzun kenarım güneş gözlüklerine dokunacak kadar aşağı çekiş-
" tirdi. "Her neyse, biz sadece ağır şeyleri yerleştiriyoruz, hızımızı kesebilecek olanları. Bu dikkat çekici bir görüntü vermeyecek, özellikle yörüngeden belli olmayacak."

"Olmaz," diye doğruladı Webber. Güneş gözlüklerinin alündaki seamed yüzü ifadesizdi. Turner oturduğu yerden kadımn ter kokusunu duyabiliyordu, keskin ve hayvansı.

"Başka ne yaparsın sen Webber, yani bu işi yapmadığın zamanlarda?" Gözlerini kadına çevirdi.

"Herhalde senin yaptığından çok daha fazlasını," dedi kadın. "Zamanımın bir kısmında köpek yetiştiririm." Bo-

tundan bir bıçak çıkardı ve tabanı üzerinde, usturasını keskinleştiren Meksikalı bir berber gibi her darbede çevirerek sabırla bilemeye başladı. "Ve balığa çıkarım. Sazan avına."

"Meksika'da tanıdıkların var mı?"

"Herhalde seninkilerden fazla," dedi düz bir sesle. "Sanırım sen ve Sutcliffe gibilerin ait olduğu hiçbir yer yok. Senin yaşadığın yer burası, değil mi Turner? Bu mevzide, bugün, senin adamın çıkıp geleceği gün. Doğru mu?" Bıçağı başparmağının ucuna bastırarak kontrol etti, soma küıfına geri kaydırdı.

"Peki ama ailen var mı? Geri döneceğin bir erkek?"

"Bir kadın var, eğer bilmek istiyorsan. Köpek yetiştirmek hakkında bilgin var mı?"

"Hayır."

"Olacağını sanmıyordum zaten." Gözlerini kısarak Turner'a baktı. "Bir çocuğumuz da var. İkimizin. O taşıdı."

"DNA eklemi?"

Kadın başını salladı.

"Pahalı bir şey bu," dedi Turner.

"Biliyorsun; borcu ödememiz gerekmeseydi burada olmayacaktım. Ama o çok güzel."

"Kadının mı?"

"Çocuğumuz."

12

KAFE BLANC

Louvre'dan uzaklaşırken Marly'ye, sanki birleşik bir yapı onun şehirde yürürken izlediği yolu kolaylaştırmak için hareket halindeymiş gibi geldi. Garson herhalde bu şeyin sadece bir parçasıydı, bir uzantıydı, hassas bir sonda ya da yoklama ucu gibi. Bunun ait olduğu bütün daha geniş olsa gerekti, çok daha geniş. Virek'in servetinin doğal olmayan menzilinde müdahaleyle karşılaşmadan yaşamanın, hareket etmenin mümkün olacağını nasıl düşünebilmişti ki? Virek onu tüm üzüntüsünün içinden çekip almış, parasının o korkunç, görünmez gerilimine teslim etmişti, ve Marly değişmişti. Elbette, diye düşündü, elbette; devamlı çevremde dolaşıyor, gözetliyor ama görünmüyor. Herr Virek'in gözetiminin muazzam ve ince mekanizması bu.

Sonunda kendini Blanclın terasımn altındaki kaldırımda buldu. Her yer kadar iyi bir yerdi işte. Bir ay önce olsa uzak

dururdu buradan; burada Alain ile birlikle geçirmiş olduğu akşamların sayısı çok fazlaydı. Şimdi ise özgür kaldığını hissediyordu, ve kendi Paris'ini yeniden keşfetme işine Blanc'da bir masa seçerek başlamaya karar verdi. Yan pencerelerden birinin yanındaki bir masaya geçti. Bir garsondan konyak getirmesini istedi, Paris trafiğinin sürekli bir çelik ve cam ırmağı halinde akıp gidişini izlerken ürperdi. Bu arada tüm çevresinde, diğer masalarda, yabancı insanlar yemek yiyip gülümsüyor, içiyor ve tartışıyor, acı vedalar ediyor, veya bir akşamlık duygusallıkların etkisi altında içlerinden bağlılık yeminleri ediyorlardı.

Ama -gülümsedi- o hepsinin bir parçasıydı. İçinde bir şeyler uzun ve tutuk bir uykudan uyanmaktaydı. Alain'in acımasızlığını ve kendisinin onu sevmeye devam edebilmek için duyduğu umutsuz ihtiyacı tüm açıklığıyla görebildiği anda aydınlığa geri dönmüştü o. Şimdi ise, orada oturduğu süre içinde bile o ihtiyaç yavaş yavaş kaybolmaktaydı. Adamın yalanlarının adiliği her nasılsa depresyonunun zincirlerini kırmıştı. Bunda hiçbir mantık bulamıyordu, çünkü içinde bir yerlerde, Gnass ile yaptıkları işten çok önce, Alain'in bu dünyada yaptığının ne olduğunu zaten tam olarak biliyordu, ve bu duyduğu sevgide hiçbir fark yaratmamıştı. Ama bu yeni duygunun karşısında mantığı bir kenara bırakacaktı. Burada, hayatta olmak, Blanc'daki masada oturmak, ve çevresinde Virek'in işleme soktuğunu artık bildiği girift mekanizmayı hayal etmek yeterliydi.

Napoleon Court'daki garsonun terasa çıktığını gördüğünde, ironiye bak. diye düşündü. Çalışırken giydiği koyu renk pantolon hâlâ ayağındaydı, ama önlüğünün yerine mavi bir rüzgarlık giyinişti. Koyu renk saçları düzgün bir perçem halinde alnına düşmüştü. Gülümseyerek, kendinden emin bir şekilde, kaçmayacağını bildiği Marly'ye doğru

yürüdü. O sırada Marly'nin içinde bir şeyler kaçmayı fena halde istiyordu, ama bunu yapmayacağımn da farkındaydı. İroni, dedi kendi kendine: Üzüntü emen bir sünger olmayıp yalnızca şehir denen bu taş labirentin içindeki hata yapabilen hayvancıklardan biri daha olduğuma dair keşfimin keyfini çıkarırken, aynı anda kendimi gücünü anlaşılması zor bir arzudan alan geniş bir planın merkezinde buluyorum.

"Adım Paco," dedi adam, Marly'nin sandalyesinin karşısındaki beyaza boyanmış demir iskemleyi çekerken.

"Siz o çocuktunuz, şu parktaki küçük oğlan..."

"Uzun bir zaman önce öyleydim, doğru." Oturdu. "'Senor çocukluğuma ait görüntüleri muhafaza etti."

"Ben de sizin Senor hakkında düşünüyordum." Adama bakmıyor, geçen arabaları izliyor, gözlerini trafiğin polikarbon ve boyalı çelik renklerinin akışında tutuyordu. "Virek gibi bir adam kendini servetinden söküp kurtaramaz. Parasının adeta kendine ait bir yaşamı vardır. Hatta belki de kendine ait bir iradesi. Onunla görüştüğümüzde de buna değindi."

"Siz bir filozofsunuz."

"Ben bir aracım, Paco. Bir şeye nüfuz etmek isteyen ve şimdiye kadar bunu başaramamış olan çok yaşlı bir adamın ellerindeki çok eski bir mekanizmanın en son ucuyum. İşvereniniz binlerce aracı elden geçirip yokluyor ve her nasılsa beni seçiyor..."

"'Aynı zamanda bir şairsiniz de!"

Marly gözlerini trafikten çekerek bir kahkaha atü; adam gülümsüyordu. Ağzı derin ve dikine çizgilerle parantez içine alınmış gibiydi. "Buraya yürürken yolda bir yapı hayal ettim, her tarafını birden göremeyeceğim kadar büyük

bir mekanizma. Beni çevreleyen, her adımımı önceden tahmin eden bir mekanizma."

"Yoksa aynı zamanda bir egoist misiniz?"

"Öyle miyim?"

"Belki de değilsiniz. Tabii, izleniyorsunuz. Sizi gözlüyoruz, ve bunu yapıyor olmamız iyi bir şey. Fransız lokantasındaki şu arkadaşınız, onu da gözlüyoruz. Ne yazık ki, size gösterdiği o hologramı nereden bulduğunu tespit edemedik. Büyük olasılıkla, daha arkadaşınızın telefon numarasını çevirirken elindeydi o. Biri ona ulaşmış, anlıyor musunuz? Biri onu yolunuza çıkardı. Sizce de bu pek ilgi çekici değil mi? İçinizdeki filozofa hitap etmiyor mu?"

"Evet, sanırım ediyor. Lokantadayken bana verdiğiniz öğüdü tuttum ve onun verdiği fiyatı kabul ettim."

Paco gülümsedi. "Öyleyse fiyatı iki katma çıkaracak."

"Sizin de işaret ettiğiniz gibi, bunun benim için hiçbir önemi yok. Yarın benimle bağlantı kurmayı kabul etti. Sanıyorum paranın teslimatım siz ayarlayabilirsiniz. Nakit istedi."

"Nakif'-gözlerini devirdi-"ne kadar riskli! Ama evet, yapabilirim. Ve detayları da biliyorum. Konuşmayı biz de izliyorduk. Zor olmadı, zira bir boncuk mikrofonla yayın yaparak bize bizzat kendisi yardımcı oldu. O yayını hangi amaçla yaptığım öğrenmek istedik, ama bunu kendisinin bildiğinden şüpheliyiz."

"İsteklerini bildirmeden önce öyle izin isteyip ortadan kaybolmak pek onun yapacağı türden bir hareket değildi," dedi Marly kaşlarını çatarak. "Beklediği o dramatik anı seçmek için özel bir yeteneği olduğunu hayal ediyor."

"Başka şansı yoktu," dedi Paco. "Boncuğun güç kaynağının bozulması olarak algüadığı durumu biz sağladık. Bu durumda *hommes'a* bir yolculuk gerekti. Kabinde yalnız kaldığında sizinle ilgili çok çirkin şeyler söyledi."

Bir garson geçerken Marly ona boş kadehini gösteren bir hareket yaptı. "Hâlâ bu işteki kendi rolümü anlamakta güçlük çekiyorum, ya da değerimi. Yani Virek'in gözünde."

"Bana sormayın. Burada filozof olan sizsiniz. Ben sadece Senor'un emirlerini yerine getiririm, elimden gelen en iyi biçimde."

"Bir brendi ister miydin, Paco? Ya da belki biraz kahve?"

"Fransızlar," dedi Paco kendinden pek emin bir edayla, "kahve konusunda hiçbir şey bilmez."

13
İKİ ELLE HİZMET

"Belki şunu bana bir kere daha anlatabilirsin," dedi Bobby, pirinç ve yumurtayla dolu ağzıyla. "Bunun bir din olmadığını daha önce de söylediğini sanıyordum"

Beauvoir gözlerindeki camların çerçevelerini çıkanp kulak saplanndan birini gözden geçirdi. "Sana söylediğim bu değildi. Ben sana bunun din olup olmadığı konusunda kafa yormana gerek olmadığını söyledim, hepsi bu. Bu sadece bir *yapı.* Şimdi seninle olup biten bazı şeyleri tartışalım, yoksa gerekli kelimeleri bulamayabiliriz, ve kavramlar-"

"Ama sanki sen bunlardan şey gibi bahsediyorsun, neydi onlann adı, yani /ov/or'dan-"

"Loa," diye düzeltti Beauvoir, gözlüklerini masaya atarak. İçini çekti, Tvvo-a-Day'in paketindeki Çin sigaralann-

dan birini alıp kurşun alaşımı kafatasıyla yaktı. "Çoğul hali tekiliyle aynı okunuyor." Derin bir soluk aldı, gergin burun deliklerinden ince dumanları çift sıra halinde salıverdi. "Din düşünürken aklına neler geliyor, yani tam olarak?"

"Şey, annemin kızkardeşi bir Bilimdinci'dir, gerçek bir ortodokstur, bilirsin işte. Bir de koridorun karşısındaki kadın var, o da bir Katolik. Benim valide"-durakladı, ağzındaki yiyeceğin tadı kaçmışü-"bazen odama şu hologramlardan asardı, Jesus veya Hubbard, ya da başka bir karın ağrısı. Sanırım aklıma bunlar geliyor."

"Vodou öyle değildir," dedi Beauvoir. "Kurtuluş ya da üstünlük fikirleriyle ilgilenmez. Bizde konu bir şeylerin *yapılmasıyla* ilgilidir. Beni anlayabiliyor musun? Bizim sistemimizde *çok sayıda* tanrılar, ruhlar vardır. Tüm erdemleri ve günahlarıyla, büyük bir ailenin parçası. Topluca paylaşılan törensel bir belirginleştirme geleneği vardır, anlıyor musun? Vodou der ki, Tanrı vardır, tamam, Gran Met, ama O büyüktür. O senin poponun fakir kalıp kalmadığım, ya da sevişme şansı bulamamanı umursamak için çok fazla büyük ve uzaktır. Haydi oğlum, bunun nasıl yürüdüğünü bilirsin, bir milyon yıl önce fakir-pisliği bir yerden çıkan *sokak* dinidir bu. Vodou sokak gibidir. Toz bağımlısının biri kızkardeşini doğradığında gidip Yakuza'nın kapı eşiğine kamp kurmazsın. değil mi? Asla. Ama onun yerine *işi yapabilecek* birine gidersin. Doğru mu?"

Bobby çiğnemeye devam ederek düşünceli düşünceli başını salladı. Ek bir demi ve iki kadeh kırmızı şarabın epey faydası olmuştu, ve iri adam Two-a-Day'i ağaçlarla floresan çubuklar arasında yürüyüşe çıkararak Bobby'yi Beauvoir ile yalmz bırakmışü. Soma pek neşeli görünen Jackie gelmişti. Elinde koca bir çanak dolusu bu yumurtalı

ve pirinçli şeyden vardı, ve tadı hiç fena değildi. Üstelik çanağı masaya, Bobby'nin önüne koyarken göğüslerinden birini onun omuzuna basürmışü.

"Yani," dedi Beauvoir, "biz işleri halletmekle ilgileniriz. Eğer istersen, sistemlerle ilgileniriz. Ve sen de öylesin, ya da olmak istiyorsun, yoksa bir kovboy olmazdın, ve bir lakabın olmazdı, değil mi?" Sigaradan geri kalanı parmak izleriyle lekelenmiş, kırmızı şarapla yan yanya dolu bir kadehe gömdü. "Görünüşe göre bu kez dananın kuyruğu koptuğunda Tvvo-a-Day ciddi bir partiye başlamak üzereymiş."

"Ne kopmuş?" dedi Bobby, ağzını elinin tersiyle silerek.

"Sen," dedi Beauvoir. Kaşları çatılmıştı. "Olup bitenler senin suçun olduğundan değil aslında. En azından Tvvo-a-Day olay hakkında bu sonuca varmak istediği sürece."

"Öyle mi istiyor? Epey gergin görünüyor. Aynı zamanda fena halde de huysuz."

"Kesinlikle. İyi anlamışsın. Gergin. Korkudan ödü patlıyor desek daha doğru olur."

"Peki niye?"

"Eh, gördüğün gibi, Tvvo-a-Day sözkonusu olduğunda işler göründükleri gibi değildir. Yani evet, senin tanıdığın kadarıyla yaptığını bildiğin boktan işleri yürütür, Barrytown'daki hergeleleri"-gülümsedi-"kusura bakma ama, seksi programlarla kafalar, ama asıl amacı, yani adamın asıl hedefleri, anlarsın işte, başka bir yöndedir." Beauvoir eline buruşmuş bir kanape aldı, belirgin bir kuşkuyla inceledi, ve masanın üzerinden ağaçların arasına doğru fırlattı. "Anlayacağın onun derdi birkaç kodaman Sprawl oungan'ıyla iş çevirmek."

Bobby boş bir ifadeyle başını salladı.

"Her iki eliyle de hizmet eden tipler."

"Bu kısmını anlamıyorum."

"Burada profesyonel rahiplikten bahsediyoruz, eğer böyle adlandırmak istersen. Yoksa yalnızca birkaç belirgin tip düşünmen yeter -konsol kovboyları, başka şeylerin yanı sıra tabii- insanların işlerim halletmeyi kendine iş edinen tipler. Bunun için iki elle hizmet etmek' ifadesini kullanırız, iki tarafa da çalışmak gibi bir anlama gelir. Hem beyaz hem siyah yani, anladın mı beni?"

Bobby yutkundu, sonra başını iki yana salladı.

"Büyücüler," dedi Beauvoir. "Takma kafana. Kötü adamlar, büyük para, bilmen gerekenin hepsi bu. Two-a-Day bu insanlar için hatun ucundaki fedai gibi iş görüyor. Bazen ilgi gösterebilecekleri bir şey bulur, onların bilgisayar hattına gönderir, ve daha soma karşılığını ona yapılan birkaç kıyak halinde toplar. Belki birkaç düzine fazla iyilik topladığı olur, ve o zaman da *onun* hattına bir şeyler gönderirler. Tam olarak aynı karşılık sayılmaz, anlayabiliyor musun? Diyelim ki potansiyeli olduğunu düşündükleri bir şey yakalarlar, ama bu onları korkutur. Bu karakterler biraz muhafazakâr takılır, anlarsın ya? Hayır mı? Eh, nasılsa öğreneceksin."

Bobby başını salladı.

"Senin gibi birinin Two-a-Day'den kiralayacağı türden programlar hiç sorun değil. Yani öylesi *çalışır,* ama hiçbir zaman ağırlığı olan birinin umursayacağı bir şey olmaz. Sürüyle kovboy kinosu görmüşsündür, ha? Eh, onlar için hazırlanan öteberi, gerçekten sıkı bir operatörün karşılayabileceği gibileriyle karşılaştırıldığında fazla çetrefilli sayıl-

maz. Özellikle BUZ kırıcılar konusunda böyle bu. Ağır BUZ kırıcılarla uğraşmak acayip iştir, iddialı tipler için bile. Niye biliyor musun? Çünkü BUZ, yani gerçekten sıkı malzemenin tümü ve matriksteki her önemli bilgi deposunu çevreleyen duvarlar, daima bir YZ'nin, yani yapay zekanm ürünüdür. Başka hiçbir şey etkin BUZ örmek ve onu devamlı değiştirip geliştirmek için gerekli hıza sahip değildir. Bu yüzden gerçekten güçlü bir BUZ kinci karaborsada belirdiğinde, işe çoktan pek riskti birtakım faktörler katılmış demektir. Örneğin ilk soru, ürünün nereden geldiğidir. On seferden dokuzunda kaynak bir YZ'dır, ve YZ'lar özellikle Turing çalışanları tarafından, gereğinden fazla zeki hale gelmemeleri için devamlı gözlem alünda tutulurlar. Belki de Turing mekanizmasını peşine takarsın, çünkü YZ'nin biri kendine gelen nakit akımım artırmak istiyor olur. Bazı YZ'ler vatandaşlık haklanna sahiptir, tamam mı? Dikkat etmek gereken bir şey daha, belki elindekinin *askeri* **bir BUZ kinci olabileceğidir, ve bu da boktan bir durumdur, ya da belki de o zaibatsulardan birinin endüstriyel casusluk kolunun elinden kaçmıştır, ve bu da senin işine gelmez. Bütün bunlan kavnyor musun, Bobby?"**

Bobby başım salladı. Ona sanki yaşamı boyunca Beauvoir'ın, daha önce varlığım sadece tahmin edebildiği bir dünyanın işleme biçimim açıklamasını beklemiş gibi geliyordu.

"Yine de, gerçekten çalışan bir BUZ kincinin mega değeri vardır, yani basbayağı *beaucoup.* **Günün birinde, sen piyasadaki Bay Büyük iken, biri sana bu şeyi önerir, ve sen de onlan gerisin geri çevirip yollanna göndermek istemezsin. Böylece satılanı alırsın. Alırsın, kimseye çaktırmazsın, ama onu** *yüklemezsin,* **hayır. Onunla ne yaparsın? Eve götürürsün, teknisyeninin eline verip onu pek sıradan gösterecek**

bir şekle sokmasını sağlarsın. Örneğin şuna benzer bir formata getirtirsin"-önündeki bir program paketine tık tık vurdu-"ve alıp sana birkaç iyilik borcu olan fedaine götürürsün, her zamanki gibi...."

"Dm bir dakika," dedi Bobby. "Bundan hoşlandığımdan hiç emin-"

"Güzel. Bu senin akıllandığım gösterir, en azından eskisinden daha işlek hale geliyorsun. Zira yaptıkları da işte bu. Onu buraya, senin dostça davranışlı program satıcın Bay Two-a-Day'e getirdiler, ve ona sorunlarını anlattılar. 'Koç,' dediler, 'bu boktan şeyi kontrol etmek istiyoruz, bir test sürüşü gerekiyor, ama bunu kendimiz yapacak değiliz. Senin ellerinden öper, evlat.' Eh, bu durumda Two-a-Day bununla ne yapacak? *O* mu yükleyecek? Yok öyle yağma. O da büyük çocukların ona yaptığının aynısını yapacak, yalnızca bunu yaptığı tipe durumu açıklamaya zahmet etmeyecek. Yapacağı şey, Ortadoğu'dan vergi-kaçırma programlarıyla ve Kansas City'deki bir genelevin kirli yen aklama şemalarıyla dolu bir site seçmek, ve ağaçtan henüz düşmüş yeniyetmeler dışında herkes bu anasını bellediğimin dalgasının gözlerine kadar BUZ'a batüğım *bilecek,* hem de *siyah* BUZ'a, tamamiyle ölümcül geribildirim programlarına. Sprawl'un içinde veya dışında o siteyle haşır neşir olmaya kalkacak tek kovboy çıkmayacak: ilk önce savunmayla dolup taşüğı için, ikincisi içerideki malzeme 1RS'den başka kimse için değer taşımadığından, ve onları da büyük olasılıkla program sahibi çoktan saün almıştır."

"Hey," dedi Bobby, "şunu bana dosdoğru anlatsana-"

"Zaten *dosdoğru* anlaüyorum, beyaz çocuk! Two-a-Day o siteyi seçti, sonra Barrytown'daki hevesli punklardan oluşan hackerlerinin listesini gözden geçirdi. Daha önce hiç

görmedikleri bir programı, Tvvo-a-Day gibi bir herifin gösterip kolay iş olduğunu söylediği bir siteye karşı kullanacak kadar budala vvilsonlar listesini yani. Ve kimi seçti? Oyunda yeni olan birini, kendisinin nerede *oturduğunu* bile bilmeyen birini, *telefon numarasını* bile bilmeyen birini, ve ona işte adamım, dedi, bunu eve götür ve kendine biraz harçlık yap. İyi bir şey düşürürsen onu senin için kamufle edeceğim!" Beauvoir'ın gözleri iri iri açılmışü; adam gülümsemiyordu. "Sana tanıdık geliyor mu oğlum? Ya da belki vaktini kaybedenlerle geçirmek istemiyorsundur, ha?"

"Yani o siteye bağlanırsam öldürüleceğimi biliyor muydu demek istiyorsun?"

"Hayır, Bobby, ama paket çalışmazsa bunun bir olasılık olduğunu biliyordu. Asıl istediği senin denemeni izlemekti. Onu da kendi yapmaya zahmet etmedi, sadece birkaç kovboyu bu işe koştu. Sonucu birkaç değişik biçimde gelebilirdi. Diyelim o BUZ kırıcı siyah BUZ üzerinde numarasını çekebilseydi, sen içeri girebilecektin, senin için bir anlamı olmayan bir dizi rakamla karşılaşacaktın, ve çekip dışarı çıkacaktın, belki de geriye hiçbir iz bırakmadan. Eh, bu durumda Leon'un yerine geri gelip Tvvo-a-Day'e yanlış datayı parmakladığım söyleyecektin. O da senden bol bol özür dileyecekti tabii, ve sen yeni bir hedef ve yeni bir BUZ kırıcıyla baş başa kalırken o ilkini Spravvl'a geri götürüp iyi göründüğünü söyleyecekti. Bu arada bir gözünü de senin üzerinde tutarak sağlık durumunu kontrol edecek, kimsenin senin kullandığını duymuş olabileceği BUZ kinciyi aramak için sana yaklaşmadığından emin olmaya çalışacaktı. Bir diğer olasılık da, ki bu neredeyse gerçekleşiyordu, BUZ kıncıda yamuk bir durum olmasıydı. BUZ seni kavurup gebertebilirdi, ve o kovboylardan biri annenin evine gizlice

girip kimse senin cesedini bulmadan önce o programı geri almak zorunda kalırdı."

"Bilmiyorum, Beauvoir, bu zırvalıklar bana biraz zor-"

"Zorun cam cehenneme. *Hayat* zordur zaten. Yani biz burada *işten* bahsediyoruz, anladın mı?" Beauvoir yüzünde sertçe bir ifadeyle onu süzdü. Plastik çerçeveleri ince burnunun üzerinde epey aşağıya kaymıştı. Cilt rengi Two-a-Day'inkinden de, iri adamınkinden de daha açıktı, çok az süt tozu katılmış kahve rengi gibi. Kısa kesilmiş kıvırcık siyah saçların altındaki aim geniş ve düzgündü. Gri köpekbalığı derisi giysisinin altında vücudu bir deri bir kemik görünüyordu, ve Bobby onu hiç de tehdit edici bulmuyordu. "Ama bizim sorunumuz, burada olma nedenimiz, senin burada olma nedenin, orada neler *olduğunu* anlayabilmek. Bu da bir başka konu."

"Ama diyorsun ki o beni tuzağa düşürdü, Two-a-Day beni kendimi geberteceğim bir yere girmem için kandırdı, öyle mi?" Bobby artık ihtiyacı olmadığını hissettiği halde hâlâ St. Mary Maternity'nin tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, "Ve başı bu tiplerle belada, Sprawl'dan gelen bu kocabaşlarla?"

"Doğru anlamışsın."

"Öyle hiç umurunda değilmişim gibi, ya da benden nefret ediyormuş gibi davranmasının nedeni de buydu, öyle mi? Ve o büyük bir korku duyuyor?"

Beauvoir başını salladı.

"Ve," diye devam etti Bobby, Two-a-Day'i gerçekte neyin rahatsız ettiğini ve adamın neden korktuğunu bir anda anlayarak. "Büyük Oyun Alanında saldırıya uğradığım için, ve o kahrolası Lobe bozuntuları beni terminalim için bı-

çakladılar! O adamların programı da o sırada terminalimin içindeydi!" Her şeyi bir araya getirebilmiş olmanın heyecanıyla öne doğru eğildi. "Eğer onu geri alamazsa adamlar onu öldürecek, ya da onun gibi bir şey, değil mi?"

"Çok fazla kino seyrettiğini söyleyebilirim," dedi Beauvoir, "ama durum aşağı yukarı böyle, kesinlikle."

"Tamam," dedi Bobby, tekerlekli sandalyede arkasına yaslanıp yerleşerek ve çıplak ayaklarım masanın kenarına çıkararak. "Ee, Beauvoir, *kim* bu adamlar? Ne demiştin adlarına, hoonganlar mu? Büyücüler mi, neydi? Peki bu hangi lanet olası anlama geliyor?"

"Eh, Bobby," dedi Beauvoir, "Onlardan biri benim, ve şu iri adam -ona Lucas diyebilirsin- işte o da diğeri."

"Bunlardan birini daha önce de görmüş olmalısın," dedi Beauvoir, Lucas dediği adam projeksiyon tankım üzerinde metodik bir şekilde boş yer açtığı masaya koyarken.

"Okulda gördüm," dedi Bobby.

"Sen okula mı gidiyordun be çocuk?" diye homurdandı Tvvo-a-Day. "Ne demeye orada kalmadın ki?" Lucas ile birlikte geri döndüğünden beri birini söndürüp diğerini yakarak zincirleme halinde sigara içmekteydi, ve daha öncekinden çok daha berbat görünüyordu.

"Kes sesini, Tvvo-a-Day," dedi Beauvoir. "Biraz eğitimin sana da yararı olurdu."

"Matrikste ne yapacağımızı öğretmek için bunlardan birini kullanıyorlardı, kağıda basılmış kitaplar kütüphanesindeki malzemeye nasıl giriş yapacağımızı filan..."

"İyi öyleyse," dedi Lucas. Sırtını dikleştirdi, iri pembe avuç içlerini birbirine sürerek olmayan tozu silkeledi. "Bunu hiç o iş için kullandın mı? Basılmış kitaplara ulaşabilmek için?" Kusursuz siyah suit paltosunu çıkarmıştı; bir çift ince kestane rengi askı lekesiz beyaz gömleğinin üzerinden boydan boya uzanıyordu, ve sade siyah kravatının düğümünü de gevşetmişti.

"Okumam pek iyi değildir," dedi Bobby. "Yam okumayı bilirim, ama yine de zor iş. Ama evet, bunu yapmıştım. Matriksteki bazı çok eski kitaplara filan bakmıştım."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Lucas, tankın tabanını oluşturan konsola bir tür ufak terminal bağlayarak. "Kont Sıfır Noktası. *Sıfır noktasında kesme.* Eski programcı dili."

Terminali Beauvoir'a verdi, o da tuşlara basarak emirleri yazmaya koyuldu.

Karmaşık geometrik şekiller, üç boyutlu bir ağın neredeyse görünmeyen karelerinin rehberliğinde tanktaki yerlerine yerleşmeye başladı. Bobby Beauvoir'ın Barrytovvn'a ait siberuzay koordinatlarını çizdiğini gördü. "İşte bu mavi piramit sensin, Bobby. İşte burada." Mavi bir piramit tankın tam ortasında yumuşakça yanıp sönmeye başladı. "Şimdi sana Two-a-Day'in seni gözleyen kovboylarının ne gördüğünü göstereceğiz. Şu andan itibaren bir kaydı izliyor olacaksın." Piramitten mavi renkte kesikli bir ışık hattı çıktı, ağ çizgilerinden birinin üzerinde ilerlemeye başladı. Bobby gözünde kendini annesinin perdeleri çekilmiş oturma odasında yalnız, ve parmaklarını kucağındaki Ono-Sendai terminalin üzerinde gezinir durumda canlandırarak izledi.

"BUZ kinci yolda," dedi Beauvoir. Mavi noktaların çizdiği hat tankın duvarına ulaştı. Beauvoir terminalin tuş-

larına bastı, ve koordinatlar değişti. Bir önceki düzenlemenin yerini yeni bir geometrik hesaplamanın sonuçları aldı. Bobby ağın ortasındaki portakal rengi dikdörtgen yığınını tanıyarak "Bu o," dedi.

Mavi çizgi tankın kenarından ilerleyerek portakal rengi siteye doğru yöneldi. Dikdörtgenlerin çevresinde hafif turuncu hayaletsi yüzeyler pırıldayıp kayboluyor, mavi çizgi ilerledikçe yer değiştirerek yanıp sönüyordu.

"Burada bir terslik olduğu görülebiliyor," dedi Lucas. "Bu onların BUZ'u, ve senin gelişine çoktan hazır bekliyor. Sen kilitlenmeyi bile başlatmadan varlığım çakmış."

Mavi noktalardan oluşan çizgi devamlı yer değiştiren turuncu yüzeye dokunduğunda, çevresini çapı biraz daha geniş, yan saydam, portakal rengi bir boru sanverdi. Borunun boyu uzayarak tankın duvanna vanncaya kadar çizgi üzerinde geriye doğru gitti...

"Bu arada," dedi Beauvoir, "Barrytovvn'daki evde..." terminalin düğmelerine tekrar basü ve Bobby'nin mavi piramidi yine merkeze yerleşti. Bobby projeksiyon tankının duvanndan çıkan ve hâlâ mavi çizgi üzerinden giderek piramide doğru düzgünce ilerleyen portakal renkli boruyu izledi. "İşte bu noktada sen ciddi ciddi ölmeye başlamakla meşguldün, kovboy." Boru piramide ulaşü; portakal renkli üçgensi yüzeyler aniden belirip piramidin çevresine bir duvar ördüler. Beauvoir projeksiyonu durdurdu.

"Şimdi," dedi Lucas, "Two-a-Day'in kiralık yardımcılan, ki onlar son derece sıkı ve deneyimli bir çift konsol cambazıdır, işte şimdi göreceğin şeyi gördüklerinde, kendi terminallerinin de havadaki bu müthiş muayeneden geçmek üzere olduğu sonucuna vardılar. Profesyonel olduklarından yedek bir terminalleri vardı. Yedekle bağlamı kurduklann-

da aynı şeyi onlar da gördü. İşverenleri olan Bay Two-a-Day'e telefon etmeye işte bu noktada karar verdiler. O ise, bu karışıklık sırasında gördüğümüz üzere, bir parti vermeye hazırlanmaktaydı.

"Ahbap," dedi Two-a-Day, isterikçe tizleşen bir sesle, "size *söyledim.* Buradaki bazı müşterilerimi eğlendirmem gerekiyordu. O çocukları nöbette kalmaları için tuttum, onlar da nöbette kaldılar, ve beni aradılar. Ben de sizi aradım. Daha başka *ne* olsun istiyorsunuz ki?"

"Malımızı istiyoruz," dedi Beauvoir yumuşak bir sesle. "Şimdi şunu çok yakından izleyin. Bu anasını bellediğimin dalgası anormal fenomen olarak adlandırdığımız bir şey, şakası y Ok..." Terminalin düğmelerine birkaç kere daha basarak kaydı başlattı.

Tank zemininde süt beyazı sıvı çiçekler açıverdi; öne doğru eğilen Bobby bunların sanki binlerce minik küreden veya hava kabarcığından oluşmuş gibi göründüklerini fark etti, ve sonra kübik ağla muhteşem bir uyum içinde dizilerek iki boyutlu bir mantara benzeyen, pek ağır ve asimetrik bir yapı oluşturmak üzere bir araya geldiler. Oluşan yüzeyler beyaz ve tamamiyle boştu. Tankın içindeki imaj Bobby'nin açık elinden daha uzun değildi, ama bir termi nale bağlanmış herhangi birine kocaman görünecekti. Üzerinden bir çift boynuz çıktı; uzadılar, kıvnmlandılar, piramidi yakalamak üzere kıvılcım misali çakan birer kıskaca dönüştüler. Bobby uçlarının düşman BUZ'un titreşen turuncu yüzeylerinden düzgünce girip derinlere battıklarını, gördü.

"Kız bana 'Ne yapıyorsun?' diye sordu," derken duydu kendini. "Sonra bana onların bunu neden yaptıklarım sordu, bana bunu neden yaptıklarını, beni neden öldürdüklerim..."

"Ah," dedi Beauvoir kısık sesle, "işte şimdi bir yerlere varıyoruz."

Nereye gittiklerini bilmiyordu, ama o sandalyeden kalktığına memnundu. Beauvoir yan yana uzanan bir çift spiral kablonun ucundan eğri halde sarkan gro-ışıktan kaçmak için yana.çekildi, Bobby onu izledi; üzeri yeşil renkte zarla kaplı bir su birikintisinden geçerken neredeyse kayıp düşecekti. Two-a-Day'in kanepelerinin durduğu açıklıktan uzaklaşükça hava sanki koyulaşıyordu. Havada nemli, ve büyümekte olan şeylerin bulunduğu bir seradakine benzer bir koku vardı. "Demek olay böyle oldu," dedi Beauvoir, "Two-a-Day Covina Concourse Courts'a bazı dostlarım gönderdi, ama sen ortadan kaybolmuştun. Terminalin de öyle."

"Eh," dedi Bobby, "bu durumda onun hatası yok bence. Yani eğer Leon'un yerine gitmek için evden ayrılmış olmasaydım- ve ben de Two-a-Day'i *arıyordum,* hatta buraya çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordum- o zaman beni bulmuş olacaktı, değil mi?" Beauvoir durakladı, çiçeklenmekte olan bol yapraklı bir kenevir yükseltisine beğeniyle baktı. Soluk, renksiz çiçeklere hafifçe dokunmak için ince kahverengi işaret parmağım uzattı.

"Doğru," dedi, "ama bu bir ***iş*** konusu. Senin bağlantı süren boyunca evini gözetleyecek birini ayarlayıp ne senin, ne de programın hesapta olmayan bir yürüyüşe çıkmadığından emin olması gerekiyordu."

"İyi ya, o da Leon'un yerine Rhea ile Jackie'yi gönderdi, çünkü ben onlan orada gördüm." Bobby elini siyah pijamalarının, boynuna uzatıp göğsünden ve kamından geçen dikişli yarayı kaşıdı. Soma Pye'ın dikiş atmak için kullan-

dığı o kırkayağa benzeyen şeyi hatırlayarak hemen elini çekti. Yara dümdüz bir hat halinde kaşınıyordu, ama Bobby dokunmak istemiyordu.

"Hayır, Jackie ve Rhea bizdendir. Jackie bir mambodur, bir rahibedir, Danbala'mn atıdır." Beauvoir, Bobby'nin karmakarışık hidroponik ormanından geçen bir tür iz ya da patika olduğunu tahmin ettiği bir yolu seçmiş, özel bir yönü yokmuş gibi göründüğü halde buradan yürümeye devam ediyordu. Daha irice bazı ağaççıklar, koyu renkte humusla doldurulmuş şişkin yeşil plastik çöp torbalarında köklendirilmişti. Torbaların çoğu patlamışü, ve soluk renkte kökler gro-ışıklann arasındaki, zamanın ve düşen yaprakların ince bir gübre tabakası meydana getirmek üzere işbirliği yaptığı gölgelerde taze besin aramak üzere uzanmışlardı. Bobby Jackie'nin onun için bulduğu arkası açık bir çift siyah naylon sandaleti giymişti, ama nemli toprak şimdiden parmaklarının arasına kaçmıştı bile. "At mı?" diye sordu Beauvoir'a, içi dışına çıkmış bir palmiyeyi andıran dikenli görünüşlü bir şeyin uzağından geçerek.

"Danbala'mn bineğidir o, Danbala VVedo'nun, yılanın. Diğer zamanlarda da onun karısının, yani Aida VVedo'nun atıdır."

Bobby konuya devam etmemeye karar verdi. Konuyu değiştirmeye çalışarak sordu. "Two-a-Day'in nasıl böyle koskocaman bir yeri olabiliyor? Bu ağaçlar filan ne işe yarayacak böyle?" St.Mary'nin tekerlekli sandalyesindeyken Jackie ve Rhea'nın onu bir kapı girişinden geçirdiklerini biliyordu, ama o zamandan beri hiç duvar görmemişti. Bu arkolojinin *x* sayıda hektarlık yer tuttuğunu da biliyordu, ve Two-a-Day'in yerinin gerçekten çok büyük olma olasılığı vardı, ama bir program saücısının, çok sağlam biri bile

olsa, bu kadar geniş bir yerin ücretini karşılayabilmesi hiç de olası görünmüyordu. Bu kadar geniş yeri *kimse* karşılayamazdı, ve ayrıca her tarafı sızan bir hidroponik ormanında yaşamayı kim isterdi ki?

Son dermin etkisi geçmeye yüz tutmuştu, ve sırtıyla göğsünde yanma ve ağrı başlamıştı.

"Ficus ağaçlan, mapou ağaçlan... Gökdelenlerin bu kaü olduğu gibi *azizlerin mekanı'dır,* kutsal bir yerdir." Beauvoir Bobby'nin omuzunu tıpışladı ve yakındaki bir ağacın dallannndan sarkan iki renkli, kıvnlıp bükülmüş hevenklere işaret etti. "Ağaçlar değişik loalara adanmışlardır. Şuradaki Ougou'nunki, Ougou Feray, savaş tanrısı. Burada yetiştirilen başka birçok şey var, ot doktorlannın ihtiyaç duyduğu bitkiler gibi, ve bazdan da sadece hoşa gittiği için yetiştirilir. Ama burası Two-a-Day'e ait değil, toplu olarak yaşanan bir yer."

"Yani tüm Gökdelenin buna dahil olduğunu mu söylüyorsun? Hepsi de şu voodoo filan gibi mi?" Bu Marsha'nın en karanlık fantazilerinden bile daha kötüydü.

"Yok be evlat," diye güldü Beauvoir. "En tepede bir *cami* var, ve etrafa yayılmış beş-on bin kutsiyetçi Baptist, artı birkaç Bilimdin Kilisesi... Her zamanki şeyler işte. Yine de"-sınttı-"bir şeyleri *halledip* iş bitirici olma geleneğine sahip olanlar *bizleriz....* Ama buranın, bu katın bu duruma gelmesinin başlangıcı epey gerilere gider. Belki seksen ya da yüz yıl önce bu yerleri tasarlayan kişiler, buraları mümkün olduğu kadar kendine yetmesi için düzenledi. Buradakilerin yiyecek yetiştirebilmesini sağladılar. Kendilerini ısıtmalannı, enerji üretmelerini filan da. Burası var ya, bunun dibine doğru yeterince derin kazarsan görürsün, epey bir jeotermal suyun üstünde yükseliyor. Aşağısı çok sıcak,

ama motor çalışürtmaya yetecek kadar değil, o yüzden enerji sağlamalarına yetmezdi. Enerji için, yumurta çırpıcı diye bahsettikleri yüz kadar Darrieus rotonıyla çatıda düzenek kurdular. Kendilerine bir rüzgar çiftliği kurdular, anlayabiliyor musun? Bugün kullandıkları enerjinin çoğunu Fizyon Müdürlüğünden alıyorlar, herkes gibi. Ama o jeotermal suyu yukarıya, bir ısı değişimcisinin içine pompalıyorlar. İçmek için fazla tuzlu, ve değişimcinin içinde, çoğu kişinin zaten içmeye değer bulmadığı bildiğin standart Jersey musluk suyunu ısıtmaya yarıyor..."

Sonunda bir tür duvara doğru yaklaşıyorlardı. Bobby arkasına baktı. Çamurlu beton zeminde sığ havuzlar, cüce ağaç dallarının ve idarelik hidroponik sıvı tanklarının içine rastgele dalmış çıplak, solgun köklerin görüntülerini yakalayıp yansıtıyordu.

"Sonra suyu karides tanklarına doldurup bir sürü karides yetiştiriyorlar. Karidesler sıcak suda gerçekten hızlı büyüyor. Sonra burayı ısıtmak için suyu beton içindeki borulardan yukarı pompalıyorlar. Bu katın amacı buydu, yani ponik amarant, marul gibi şeyler yetiştirmek. Sonra suyu kedibalığı akvaryumlarına pompalıyorlar, ve yosunlar karides dışkısıyla besleniyor. Kedibalıklan yosunları yiyor, ve her şey başa dönüp devam ediyor. Yani en azından, başta düşünülen buydu. Olasılıkla kimsenin dama çıkıp da bir camiye yer açmak için o Darrieus rotorlarım postalayacağını hesaba katmamışlar, ve bir sürü başka değişikliği de öyle. Ve böylece biz bu boş alanla baş başa kaldık. Ama yine de Gökdelenlerde hâlâ çok iyi kalite karides bulabilirsin.... Kedibalığı da."

Duvara varmışlardı. Camdan yapılmaydı bu, ve su buharı üzerinde iyice yoğunlaşarak boncuk boncuk olmuştu.

Birkaç santim ötesinde, paslı çelikten bir levhaya benzeyen ikinci bir duvar yükseliyordu. Beauvoir köpekbalığı derisinden uzun elbisesinin cebinden bulup çıkardığı bir tür anahtarı, iki geniş pencereyi birbirinden ayıran çıplak alaşım sütunun üzerindeki bir açıklığa soktu. Yakınlarda bir motor homurdanarak harekete geçti; geniş çelik kepenk sarsıntılı hareketlerle yukarı doğru dönerek kayboldu, ve Bobby'nin sık sık hayal etmiş olduğu bir görüntü açığa çıktı.

Herhalde Gökdelenlerin en üst katlarında, tepeye yakın bir yerdeydiler, çünkü Büyük Oyun Alanı iki eliyle kapatabileceği büyüklükteydi şimdi. Barrytovvn'un kondoları ufka doğru yayılmış bir tür gri-beyaz mantara benziyordu. Karanlık basmak üzereydi. Bobby kondo bulutuyla kaplı arazinin bitiminin ötesinde pembe bir parıltıyı hâlâ seçebiliyordu.

"Oradaki Sprawl, değil mi? Yani şu pembelik."

"Doğru, ama oraya ne kadar yaklaşırsan görüntüsü o kadar bozulur. Oraya gitmeye ne dersin, Bobby? Sıfır Noktası Sprawl'u fethetmeye hazır mı?"

"Oh, evet," dedi Bobby, ellerini terlemekte olan cama dayayarak. "Hem de nasıl...." Dermin etkisi tamamen geçmişti artık, ve sırtıyla göğsü fena halde acıyordu.

14

GECE UÇUŞU

Gece çökerken, Tumer yine kendini keskin uçta buldu.

Oraya en son uğradığından beri uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu, ama yerleştiğinde ona sanki hiç ayrılmamış gibi geldi. Uyarıcı ilaçların yalnızca yaklaşmayı başarabildiği o insanüstü ahenkteki akımdı bu. Buna ancak büyük bir kaçırma girişiminin hazırlandığı, emirleri kendisinin verdiği bir mevzide, üstelik ancak asıl hareketten önceki son birkaç saat içinde ulaşabiliyordu.

Ama yine de uzun zaman olmuştu; Yeni Delhi'deyken sadece, istediğinin yeniden konumlandırılma olduğundan pek de emin olmayan bir yönetici için olası kaçış yollarım kontrol etmekle meşgul olmuştu. Chandni Chauk'daki o gece de keskin uçta çalışıyor olsaydı, belki de o şeyden

kaçabilecekti. Büyük olasılıkla başaramayacaktı, ama keskin uç ona denemesini söylemiş olacaktı.

Şimdi keskin uç, mevzide ilgilenmek durumunda kaldığı faktörleri karşılaştırmasını, küçük problemler yığımyla tek ve daha büyük sorunları dengelemesini sağlıyordu. Şimdiye kadar çok sayıda ufak sorun çıkmış, ama gerçek bir bozguna yol açabilecek hiçbir şeye rastlanmamıştı. Lynch ve Webber birbirlerinin tepesini attırmaya başlamışlardı, ve Turner bu yüzden işleri onları birbirinden uzak tutacak şekilde düzenliyordu. Baştan beri içine doğmuş olan, Lynch'in Conroy'un adamı olduğuna dair fikrinden şimdi daha da emindi. Keskin uçta içgüdüler de keskinleşir, her şey farklı bir uyancılık kazanırdı. Nathan'ın başı düşük teknolojili İsveç el ısıtıcılanyla dertteydi; elektronik bir devreden daha basit kaçan her şey adamın kafasını karıştırıyordu. Turner el ısıtıcılanyla çalışması, yakıt ikmali ve bakımım yapması için Lynch'i görevlendirdi, ve onlan ikişer ikişer dışan taşıyıp, iki uzun turuncu şeridin kenarlan boyunca, fazla derin olmayacak şekilde, birer metrelik aralıklarla gömme işini Nathan'a bıraktı.

Conroy'un göndermiş olduğu microprogram, kafasını devamlı değişiklik kaydeden faktörlerden oluşan kendi evreniyle doldurmuştu: hava hızı, yükseklik, yönelim, saldın açısı, g-kuwetleri, başlıklar. Uçağın silah dağıtımı bilgisi, hedef tasarımcılarının, bomba düşüş hatlannm, arama çemberlerinin, menzil ve salıverme ipuçlannın, silah sayımlannın sabit bir bilinçaltı ayini halinde uzayıp gidiyordu. Conroy mikroprograma uçağın vans zamanım belirten ve tek yolcu için yer ayırtılma durumunu doğrulayan basit bir mesaj eklemişti.

Mitchell'in ne yaptığım, neler hissetmekte olduğunu merak etti. Maas Biyolablan Kuzey Amerika tesisi koca bir mesanm ortasına, çöl zemininden yükselen bir kaya kütiesinin kalbinde oyulmuş boşluğa yerleşmişti. Biyoprogram dosyası Turner'a, mesanın akşam güneşiyle parlayan pencerelerle görüntülenmiş yüzünü göstermişti; koca bir geminin dümen odası gibi, bir saguaro denizinin havaya kalkmış kollarının üzerine binmişti bu yapı. Mitchell için burası dokuz yıl boyunca kaldığı evi, hapishanesi ve kalesi olmuştu. Merkezine yakın bir yerlerde, başka araştırmacıları neredeyse bir yüzyıl boyunca oyalamış olan hibridom tekniklerini mükenımelleştirmişti; insan kanser hücrelerini ve DNA sentezinin ihmal edilip neredeyse unutulmuş bir modelini kullanarak, yeni teknolojinin temel üretim araçları olan ölümsüz melez hücreleri yaratmıştı. Minik biyokimyasal fabrikalardı bu hücreler, ve aralarında bağlantılar sağlanarak bir araya getirilip biyoçipler oluşturulan mühendislik ürünü molekülleri durmaksızın üretmekteydiler. Şu anda Mitchell, Maas arkolojisinin bir yerinde, onların yıldız araşürmacısı olarak geçirdiği son saatleri yaşıyor olmalıydı.

Turner Hosaka'ya kaçınlışının ardından çok farklı bir yaşam biçimi sürdüren bir Mitchell hayal etmeye çalıştı, ama bunu pek güç buldu. Arizona'daki bir araşürma arkolojisi Honshu'dakinden çok mu farklı olacaktı sanki?

O gün boyunca, Mitchell'in kodlanmış anılarının içinde yükseliverdiği, onu önündeki operasyonla hiç ilgisi olmayan garip bir dehşetle doldurduğu zamanlar olmuştu.

Onu hâlâ rahatsız eden o şeyin mahremiyetiydi, ve belki de duyduğu korku hissi buradan yükseliyordu. Bazı parçalar içerikleriyle tamamen oranüsız ölçüde duygusal ağırlık

taşıyordu anlaşılan. Yoksa pasaklı bir Cambridge mezun yatakhanesindeki çirkin bir koridorun anısı neden içinde bir suçluluk ve kendinden iğrenme duygusu uyandırsındı ki? Ayrıca mantıksal olarak bir derece duygu taşıması beklenecek bazı başka imajlar garip bir şekilde tesirden yoksundu: Mitchell Geneva'daki bir kiralık evde, tek renkli, geniş ve soluk bir yün halı üzerinde bebek yaştaki kızıyla oynuyor, bebek gülüyor, onun elini çekiştiriyor. Bomboş. Turner'in baktığı yerden, adamın yaşamının sınırlan belirli bir kaçınılmazlık sonucu çizilmiş gibi görünüyordu; Mitchell dahiydi, zekası erken yaşta farkedilmiş ve fazlasıyla teşvik edilmişti, ve en tepedeki araştırmacı bilimadamı olmak için can atan birinin ihtiyaç duyacağı, nezaketle bezenmiş amansız şirket içi manipulasyonla da ödüllendirilmişti. Eğer kaderi birleşik laboratuvar hiyerarşilerinden geçerek yükselmek olan biri varsa, diye karar verdi. Turner, işte o ancak Mitchell olabilirdi.

Turner'ın, yaşamlara el koyan zaibatsu insanlarının fazlasıyla aşiretsel dünyalanyla bağdaşması sözkonusu değildi. O sürekli olarak dışanlıklı kalan biriydi, şirketler arası politikanın gizli denizlerinde sürüklenen başıboş bir faktördü. Turner'ın bir kaçırma sırasında göstermesi gereken insiyatifı hiçbir şirket adamı gösteremezdi. Onun sadakat konulannı işveren değişimine uyacak şekilde, profesyonelliğin gerektirdiği ölçüde kayıtsız kalarak yeniden ayarlamaktaki becerisi hiçbir şirket adamında yoktu. Hatta belki, bir kontrat bir kez imzalandıktan sonra gereğini yapmak için gösterdiği ödün vermez kararlılık da öyle. Güvenlik işine gençlik yıllarının sonuna doğru, savaş soması ekonomisinin kasvetli durgunluğu yerini yeni teknolojilerin itici gücüne bırakmaya başladığında sürüklenmişti. Genelde hırstan yoksun olmasına rağmen güvenlik işinde başanlı

olmuştu. İşvereninin müşterilerini etkileyen sağlam, kaslı bir duruşu vardı, ve zekiydi, çok zeki. Giysiler üzerinde iyi duruyordu. Teknolojiyle arası iyiydi.

Conroy onu, Turner'ın işvereninin sürekli bir orman macerası serisine otuz dakikalık bölümler çeken bir Sense/Net simstim ekibine güvenlik sağlamak için kontrat yaptığı Meksika'da bulmuştu. Conroy geldiğinde, Turner yaptığı düzenlemeleri bitirmekteydi. Sense/Net ve bölgenin hükümeti arasında bir anlaşma zemini kurmuş, kasabanın en yüksek polis memuruna rüşvet yedirmiş, otelin güvenlik sistemini analiz etmiş, yerli rehberlerle ve sürücülerle tanışıp geçmişlerini ikişer kere kontrol ettirmiş, simstim ekibinin haberleşimcilerine dijital ses koruması kurdurmuş, bir kriz-idare ekibi toplamış ve Sense/Netin toplu süitlerinin etrafına sismik alıcılar yerleştirmişti.

Otelin barına girmiş, lobinin bu ormansı bahçeli uzanüsındaki cam tepeli masalardan birinde kendine bir yer bulmuştu. İlaçla açılmışa benzeyen bembeyaz saçlı, soluk renkli bir adam her iki elinde birer içkiyle bardan geçti. Soluk cildi açılı yüz hatlarının ve geniş bir almn üzerine sıkıca gerilmişti; kot üstüne düzgünce ütülenmiş askeri gömlek ve deri sandaletler giymişti.

"O simstimci çocukların güvenliğini sağlayan kişisiniz," dedi soluk renkli adam, içeceklerden birini Turner'ın masasına bırakarak. 'Bana Alfredo söyledi." Alfredo otelin barmenlerinden biriydi.

Turner başım kaldırıp ayık olduğu belli olan ve son derece kendine güvenli bir tavır sergileyen adama bakü. Uzatılan içkiyi kabul ettiğine dair hiçbir hareket yapmadan konuştu. "Tanıştırıldığımızı hiç sanmıyorum."

"Önemli değil," dedi Comoy otururken. "Aynı top oynunda oynuyoruz." Koltuğa yerleşti.

Turner ona bakakaldı. Kendisinde bir badigard görüntüsü vardı, huzursuz ve çevresini devamlı gözetleyen, vücut hatlarına yazılmış bir şey, ve çok az sayıda yabancı onun özel sahasına böyle rahatlıkla girmeye kalkabilirdi.

"Biliyor musun," dedi adam, belli bir sezonda pek iyi oynayamayan bir takımla ilgili fikir yürüten birinin tavrıyla, "kullandığın o sismikler gerçekten işe yaramaz. Oraya elini kolunu sallayarak girip, senin çocuklarını kahvalü niyetine yiyip, kemiklerini duşun alüna istifleyip soma da ıslık çalarak yürüyüp gidebilecek insanlar tanıyorum. Soma o sismikler bütün bunların hiç olmadığını söylerlerdi." İçkisinden bir yudum aldı. "Ama çalışman açısından A alırsın. İşin nasıl yapılacağını biliyorsun."

"Kemikleri duşun altına istiflemek" deyimi yetmişti. Turner renksiz adamı dışarı çıkarmaya karar verdi.

"Bak, Turner, işte senin bayan başrol oyuncun." Adam Jane Hamilton'a dönerek gülümsedi, kız da ona gülümseyerek karşılık verdi. Kocaman mavi gözleri berrak ve mükemmeldi, iki iris de Zeiss Ikon logosunun minik alün harfleriyle çevrelenmişti. Turner saniyenin kısa bir parçası boyunca kararsızlığa yakalanarak kilitlenip donakaldı. Yıldız çok yakındaydı, fazla yakındaydı, ve renksiz adam ayağa kalkıyordu-

"Tamşüğımıza memnun oldum, Turner," dedi adam. "Eninde sonunda seninle bir araya geleceğiz. O sismikler konusundaki öğüdümü dinle; çevrelerine sesli alarm desteği kur." Ve sonra döndü, haki gömleğinin gevrek kumaşımn alündaki kasları oynayarak yürüyüp gitti.

"Bu çok iyi, Turner," dedi Hamilton, yabancının yerine oturarak.

"Sahi mi?" Turner adamın kalabalık lobinin karmaşası içinde, pembe tenli turistlerin arasında kayboluşunu izledi.

"İnsanlarla hiç konuşmuyorsun galiba. Sanki hep onları incelemeden geçirip dosya doldurur gibi bir halin var. Dostlar edindiğini görmek hoş bir değişiklik."

Turner kıza baktı. Yirmi yaşındaydı, kendisinden dört yaş küçüktü, ve bir haftada Turner'ın yıllık gelirinin yaklaşık dokuz katım kazanıyordu. Sarışındı, saçları serideki rolü için kısa kesilmişti, cildi güneşten iyice esmerleşmişti, ve sanki güneş lambalanyla içeriden aydınlatılıyormuş gibi bir görüntüsü vardı. Mavi gözler, Japonya'daki destek tanklarında yetiştirilmiş, insansı sayılamayacak derecede mükemmel optik araçlardı. Kız hem bir aktris, hem de bir kameraydı. Gözleri birkaç milyon Yeni Yen değerindeydi, ve buna rağmen Sense/Net yıldı zlannın hiyerarşisinde sıralamaya bile giremezdi.

Kız iki içkiyi bitirinceye kadar Turner barda onunla oturdu, ve soma toplu suitlere kadar kıza yürüyerek eşlik etti.

"Bir tane daha içmek için içeri gelmek istemezdin, değil mi Turner?"

"Hayır." Kızın bu öneriyi yaptığı ikinci akşamdı, ve Turner bunun sonuncu olacağım sezdi. "Gidip sismikleri kontrol etmem gerekiyor."

O akşamın daha geç saatlerinde, toplu süitlerin çevresine yerleştirecek sesli alarmları sağlayabilecek Mexico City'deki bir firmanın telefonunu alabilmek için New York'u aradı.

Ama bir hafta sonra, Jane ve üç kişi daha, yani seride rol alanların yansı ölmüştü.

"Doktorlan teker üstünden almaya hazınz," dedi Webber. Turner kadının parmaksız kahverengi deri eldivenler giydiğini gördü. Güneş gözlüklerinin yerine berrak camlı tetikçi gözlükleri takmıştı, kalçasının üstünde de bir tabanca asılıydı. "Sutcliffe uzaktan kumandalılarla çevreyi gözlüyor. O lanet şeyi çalılardan geçirmek için geri kalan herkese ihtiyacımız olacak."

"Bana ihtiyacınız olacak mı?"

"Ramirez bağlantıya bu kadar kısa süre kala vücudunu zorlayacak bir şey yapamayacağım söylüyor. Bana sorarsan o sadece küçük tembel bir LA. piçi, o kadar."

"Yok," dedi Turner, oturduğu çıkıntının üzerinden kalkarak. "O haklı. Bileğini filan burkarsa mahvoluruz. Hissedemeyeceği kadar önemsiz bir şey bile hızım etkileyebilir..."'

Webber omuzlannı silkti. "Peki. Eh, o da sığmağa geri döndü şimdi, ve son suyumuzla ellerine banyo yaptırarak kendi kendine mırıldanıyor, yani demek ki güvendeyiz."

Ameliyathaneye vardıklannda Turner otomatik olarak kafalan saydı. Yedi. Ramirez sığmaktaydı; Sutcliffe kül bloğu labirentinin arasında bir yerlerde uzaktan kumandalı nöbetçileri kontrol ediyordu. Lynch sağ omuzuna bir Steiner-Optic lazeri asmıştı. Katlanabilir alaşım iskeleti, ve namlu işi gören gri titanyum yuvanın altında tombul bir tutamaç oluşturmuş entegre pilleriyle tam takım bir modeldi bu. Nathan'ın sırtında siyah bir tulum ve ayağında soluk renkte ince bir toz tabakasıyla kaplanmış siyah paraşütçü

botları vardı. Pörtlek karınca gözleriyle bir görüntü-büyütme cihazı, başa geçirilen lastiğinin ucunda çenesinin altına sarkmış sallanıyordu. Turner Meksika yapımı güneş gözlüklerini çıkardı, mavi iş gömleğinin göğüs cebine yerleştirdi, cep kapağının düğmesini kapattı.

Çok kısa kesilmiş kahverengi saçlı, etli butlu, boyu iki metreye yakın bir tipe sordu. "Nasıl gidiyor, Teddy?"

"İyidir," dedi Teddy, dişlerini gösteren bir sımışla.

Turner ekibin diğer üç üyesini de, her birine başını sallayarak gözden geçirdi. Compton, Costa, Davis. /

"Devreye giriyoruz, ha?" diye sordu Costa. Yuvarlak, nemli bir yüzü ve ince, dikkatle şekil verilmiş bir sakalı vardı. Nathan ve diğerleri gibi o da siyah giymişti.

"Çok yakında," dedi Turner. "Şimdiye kadar her şey gayet düzgün gitti."

Costa başını salladı.

"Varış anına tahmini olarak otuz dakika var," dedi Turner.

• Nathan, Davis," dedi Webber. "Atık borusunu çıkarın." Telefonken boncuk-kulaklık takımlarından birini Turner'a verdi. Onu hava kabarcıklı paketinden çoktan çıkarmıştı. Bir diğerini de kendine taktı, kendinden yapışkanlı boğaz mikrofonunun plastik kılıfını soyup güneş yamğı boynunda gereken yere düzgünce yerleştirdi.

Nathan ve Davis modülün arkasındaki gölgelerin arasında kımıldanıp duruyordu. Turner Davis'in kısık bir sesle küfrettiğini duydu.

"Bok," dedi Nathan, "Borunun ucuna takacak bir kapak yok." Diğerleri kahkahayla güldü.

"Olduğu gibi bırak," dedi Webber. "Tekerlekler üstünde çalışmaya başla. Lynch ve Compton, krikoları çözün."

Lynch kemerinden tabanca şekilli bir elektrikli tornavida çekip ameliyathanenin altına eğildi. Kapsül sallanıyor ve süspansiyondan hafif gıcırtılar geliyordu; doktorlar içeride hareket ediyordu. Turner önce iç makinelerin birinden gelen kısa süreli, tiz bir homurtu duydu, soma krikoları hazırlayan Lynch'in tornavidasının tıkırdama sesi geldi.

Boncuk-kulaklığı yerine yerleştirdi ve boğaz mikrofonunu larinksinin yanma yapıştırdı. "Sutcliffe? Tamam?"

"İyi," dedi Avustralyalı, adeta kafatasının dibinden gelen incecik bir sesle.

"Ramirez?"

"Yüksek ve berrak..."

Sekiz dakika. Modülü on tombul tekerleği üzerinde yürütüyorlardı. Turner ve Nathan ikilisi öne geçmiş, dümen görevi yapıyordu; Nathan pilot gözlüklerini takmışü. Mitchell ayın karanlığında dışarı çıkmaktaydı. Modül ağırdı, anlamsızca ağır, ve yön verilmesi neredeyse imkansızdı. "Bir kamyonu iki alışveriş arabasının üzerinde dengelemeye çalışır gibi," diye söylendi Nathan kendi kendine. Turner'ın sırtının alt bölgesi rahatsızlık veriyordu. Yeni Delhi'den beri tam olarak düzelememişti orası.

"Ağır ol," dedi Webber, soldaki üçüncü tekerleğin oradan. "Burada kahrolası bir kayaya takıldım..."

Turner direksiyonunu bırakıp dikildi. Bu gece yarasalar kalabalık halde ortaya çıkmışlar, yıldız ışığındaki çölün çanaksı zemininde çırpışıyorlardı. Meksika'da da yarasalar

vardı, ormanda, Sense/Net ekibinin yattığı toplu süitlerin üzerinde sallanan ağaçlarda uyuyan meyve- yarasaları. Turner o ağaçlara tırmanmış, uzanan dallan gergin monomoleküler iplerle bağlamıştı. Metreler boyundaki görünmez jileüer, kendilerinden haberi olmayan davetsiz yabancılan beklemişlerdi böylece. Ama Jane ve diğerleri yine de ölmüştü. Acapulco yakınındaki dağlardan birinin eteğinde havaya uçmuşlardı. Birileri işçi birliklerinden biriyle aralannda çıkan sorundan bahsetmişti sonra, ama aslında ilkel claymore bombası, yerleşimi ve patlatıldığı pozisyon dışında hiçbir konuda karara vanlamamıştı. Turner giysileri kanla kaplanmış bir halde tepeye bizzat tırmanmış, katillerin bekledikleri yerdeki ezilmiş otları, bıçaktan şalteri ve akmış otomobil aküsünü görmüştü. Elle sanlmış sigaralann izmaritlerini ve bir Bohemia bira şişesinin parlak ve yeni kapağım bulmuştu orada.

Dizi iptal edilmek zorunda kalınmıştı, ve kriz-yönetimi ekibi yardım mesaisi yaparak cesetlerin uzaklaştınlmasım ve oyuncularla çekim ekibinin hayatta kalan üyelerinin yurda dönüşlerini sağlamışlardı. Turner oradan aynlan son uçağa binmişti. Acapulco havaalanının salonunda yuvarladığı sekiz Skoç viskisinden sonra, körcesine merkezi bilet kesim bölgesine doğru yürümüş ve Büschel adındaki, Sense/Net'in Los Angeles binasından gelen bir yönetici teknisyenle karşılaşmıştı. Buschel'in rengi LA. güneşinin vermiş olduğu bronzluğa rağmen soluktu, üzerindeki kabartma çizgili pamuklu giysisi terden sarkmışü. Elinde bir kamera çantasına benzeyen, kenarlan yoğunlaşmış buharla matlaşmış, gösterişsiz bir alüminyum çanta vardı. Turner gözünü adama dikti, soma üstü terlemiş olan çantaya, beyazlı kırmızılı uyarı resimlerine ve malzemenin kriyojenik depola-

mayla taşınmasında alınması gereken önlemlerin açıklandığı uzun etikeüere baktı.

"Tanrım," dedi Büschel onu fark ederek, "Turner. Üzgünüm, dostum. Buraya bu sabah indim. Lanet olası boktan bir iş." Ceket cebinden sırılsıklam bir mendil çıkanp yüzünü sildi. "Pis bir iş bu. Daha önce hiç bunlardan birini yapmak zorunda kalmamıştım..."

"Çantada ne var, Büschel?" Öne adım attığım hatırlamamasına rağmen adamın çok daha yakınma gelmişti şimdi. Büschel'in güneş yamğı yüzündeki gözenekleri görebiliyordu.

"İyi misin, dostum?" dedi Büschel, geriye doğru bir adım atarak. "Kötü görünüyorsun."

. "Çantada ne var, Büschel?" Kabartma çizgili pamuklu top halinde yumruğunun içindeydi şimdi, ve eklem yerleri bembeyaz olmuş elleri titriyordu.

"Lanet olsun, Turner." Adam kendini çekip kurtardı, çantanın sapım her iki eliyle de kavradı. "Hasar görmemişler. Sadece kornealardan birinin üzerinde önemsiz bir sıynk var. *Onlar Net'e ait. Kızın kontratında bu yazılıydı, Turner."*

Ve Turner arkasını dönmüştü. Barsaklan sekiz bardak sek Skoç'un çevresinde sıkıca düğümlenmiş gibiydi adeta, ve mide bulantısıyla başa çıkmak için savaş veriyordu. Sonra bu savaşa devam etmiş, dokuz yıl boyunca bulantıyı uzak tutmuştu, ta ki Hollandalf dan somaki dönüş yolunda tüm bu hatıralar yeniden hücum edene dek, Londra'da, Heathrovv'da üzerine çökene dek, ve bir sonraki koridorda ilerlemesini hiç duraksatmadan öne doğru eğilmiş, mavi plastikten bir çöp kutusuna küsmüştü.

"Haydi Turner," dedi Webber, "biraz el ver şuna. Nasıl yapıldığını göster bize." Modül yine çöl bitkilerinin katransı kokusunun içinden güçlükle ilerlemeye koyuldu.

"Burası hazır," dedi Ramirez. Sesi uzak ve sakindi.

Turner boğaz mikrofonuna dokundu: "Yanına arkadaş gönderiyorum." Parmağını mikrofondan çekti. "Nathan, zamanı geldi. Sen ve Davis, sığmağa geri dönün."

Davis Hosaka ile tek matriks dışı bağlantıları olan sümük donanımından sorumluydu. Nathan ekibin Bay Onarımcı'sıydı. Lynch bisiklet tekerleklerinin sonuncularını park alanının ötesindeki çalılıklara yuvarlıyordu. Webber ve Compton modülün yanına çömelmiş, Hosaka cerrahlarının komuta noktasındaki Sony biyomonitörle bağlantısını sağlayacak hattı bağlıyorlardı. Tekerlekleri çıkarılarak dört kriko üzerinde dengelenip alçaltılmış portatif nöroşirurji ünitesi Turner'a bir kere daha o Fransız tatil modülünü anımsattı. O yolculuk çok daha sonra, Conroy'un onu Los Angeles'da kiralamasından dört yıl sonra gerçekleşmişti.

Sutcliffe hat üzerinden sordu. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir," dedi Turner, mikrofona dokunarak.

"Burada yalnızım," dedi Sutcliffe.

"Compton," dedi Turner, "Sutcliffe'in çevreyi taramak için yardımına ihtiyacı var. Sen de, Lynch."

"Çok kötü," dedi Lynch. "Hareketli bölümü görebileceğimi umuyordum."

Turner'ın eli, parkanın açık cep kapağının altından kılıfında duran Smith & Wesson'in kabzasım kavramıştı. "Hemen, Lynch." Eğer Lynch Connie'nin adamıysa, burada olmak isteyecekti. Ya da sığınakta.

"İttir git," dedi Lynch. "Dışarıda kimse yok ve sen bunu biliyorsun. Beni burada istemiyorsun, oraya gidip Ramirez'i izleyeceğim..." '

"Tamam," dedi Turner, ve silahı çekip zenon projektörünü harekete geçiren tetiği çekti, öğlen güneşi parlaklığındaki ilk zenon ışını demeti, iğneleri acımasız ışıkta gri kürk topaklan gibi görünen kıvnk bir saguaroyu buldu. İkinci ışın Lynch'in kemerindeki sivri çıkınülı kurukafayı aydınlatarak onu keskin kenarlı bir yuvarlak halinde çerçeveledi. Atışın sesiyle kurşunun çarpıp patlarken çıkardığı sesi birbirinden ayırmak imkansızdı. Şok dalgalan düz ve karanlık araziye fırtına gibi, göze görünmeksizin sonsuza kadar genişleyen halkalar halinde yayıldılar.

İzleyen ilk birkaç saniye boyunca hiç ses yoktu, yarasalar ve böcekler bile susmuş, bekliyorlardı. Webber kendini bodur çalılar üzerine atarak yere yatmıştı, ve her nasılsa Turner kadının orada olduğunu, silahının çekilmiş ve o kahverengi, becerikli ellerde hedefe sıkıca nişan almış durumda beklediğini hissedebiliyordu. Compton'un nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonra boncukkulaklıktan, Sutcliffe'in kendi beyninin dibinden çıkarak tırmalayan sesini duydu: "Turner. Neydi o?"

Artık Webber'i seçebilecek kadar yıldız ışığı vardı. Ayağa kalkıyordu şimdi, dirsekleri dizlerine dayanmış, silahı elinde hazırdı.

"Conroy'un adamıydı," dedi Turner, Smith & Wesson'i indirerek.

"Tann aşkına," dedi kadın. "Conroy'un adamı benim."

"Dışa açılan bir hattı vardı. Daha önce görmüştüm."

Webber iki kere tekrarlamak zorunda kaldı.

Kafasının içinde önce Sutcliffe'in sesi, sonra Ramirez: "Aradığınız nakliyeyi bulduk. Seksen klik, gittikçe yaklaşıyor.... Başka her şey temiz görünüyor. Jaylene yirmi klik güney-güneybatıda küçük bir uçak var diyor, personelsiz kargo ve programına tam uyuyor. Başka bir şey yok. Sut ne halt yemeye bağırıyor? Nathan bir silah atışı duyduğunu söyledi." Ramirez bağlanüdaydı, ve duyu algısının büyük bölümü Maas-Neotek terminalinden gelen bilgi girişiyle işgal ediliyordu. "Nathan ilk sümük için hazır..."

Turner artık yaklaşan ve otoyola iniş yapmak için yavaşlayan jeti duyabiliyordu. Webber ayağa kalkmış, elinde silahıyla ona doğru yürüyordu. Sutcliffe aynı soruyu tekrar tekrar sorup duruyordu.

Elini kaldırıp boğaz mikrofonuna dokundu. "Lynch. Öldü. Jet burada. Hepsi bu kadar."

Ve jet bir anda tepelerinde belirdi, siyah bir gölge halindeydi, fazlasıyla alçaktan uçuyordu, ışıklarını yakmamıştı. Alet içinde insan pilot olsa öldürecek bir iniş yaparken geri-itim jetlerinin alevi parladı, ve eklemli karbon-fiber hava çatışım yeniden ayarlarken garip bir çatırtı sesi geldi. Turner'ın gözleri plastik kanopinin kavsi içindeki göstergelerin yeşil yansımalı parıltısını seçebildi.

"Çuvalladın," dedi Webber.

Onun arkasında, ameliyat kapsülünün yan tarafındaki rampa açıldı, yeşil kağıttan kontaminasyon elbisesi giymiş maskeli biri kapıda belirdi. İçeriden gelen ışık mavi-beyaz renkteydi, çok parlaktı; jetin inişiyle yükselip ortalığa yayılmış olan ince toz bulutunun içine ameliyat giysili doktorun çarpılmış bir gölgesini düşürüyordu. "Kapat orayı!" diye bağırdı Webber. "Henüz zamanı değil!"

Kapı aşağı doğru kapanıp ışığı keserken her ikisi de tüysikletin motorunun sesini duydu. Jetin kükremesinden sonra bu ses bir yusufçuk vızıltısından farksız kalıyordu, onlar dinlerken gittikçe kesintiye uğrayarak kaybolan bir homurtuydu. "Adamın yakıtı bitmiş," dedi Webber. "Ama çok yaklaştı."

"Adam burada," dedi Turner, boğaz mikrofonuna bastırarak. "İlk sümük."

Yıldızlardan oluşan fonun önünde koyu renkli bir deltaya benzeyen minik uçak ıslık çalarak yanlarından geçti. Onun sessiz geçişinin yarattığı rüzgarda çırpınan bir şeyi duyabiliyorlardı, belki de Mitchell'in pantolon paçalarından biriydi bu. Orada, yukarıda tek basmasın, diye düşündü Turner, sahip olduğun en sıcak giysiler içinde, gözünde kendin için yaptığın kızılötesi pilot gözlükleriyle, ve senin için el ısıtıcılanyla hazırlanmış bir çift noktalı çizgiyi arıyorsun. "Seni çılgın hergele," dedi Turner, kalbi garip bir takdir duygusuyla dolarak, "oradan çıkmayı gerçekten de kafana koymuşsun."

Sonra ilk fişek alevi küçük keyifli bir "pop" sesiyle yükseldi, ve magnezyum alevinin beyaz ışığı çöl zeminine doğru paraşüt takmışçasına yavaş düşüşüne başladı. Hemen ardından iki tanesi daha geldi, arazinin batı ucundan gelen otomatik ateşin uzun tarrakası duyuldu. Turner algı menzilinin ucuyla Webber'in çalılann arasından sığınağa doğru koşturduğunu fark ediyordu, ama gözleri havada dönen tüysiklet üzerinde çakılmıştı. Aletin neşeli mavi turuncu renkli dokudan kanatlanndan, ve orada, üç bacaklı nazik iniş takımının üzerindeki açık metal iskeletin içinde büzülmüş pilot gözlüklü figürden gözlerini ayırmıyordu.

Mitchell.

Park yeri, ortalıkta dolaşan fişeklerin altında futbol sahası gibi pırıl pırıldı. Tüysiklet yana kaydı ve Turner'da bir çığlık atma isteği uyandıran tembel bir zarafetle döndü. Mevzi çevresinin ötesinden bir iz-bulucu hattı beyaz bir ark halinde hortum gibi uzandı. Hedefi kaçırdı.

İndir şunu. İndir şunu. Turner koşuyor, ayak bileklerine ve parkasının eteklerine sarılan çalı yığınlarının üzerinden atlıyordu.

Fişekler. Işık. Artık Mitchell pilot gözlüklerini kullanamayacak, el ısıtıcılarının kızılötesi ışıltısını göremeyecekti. Şeridin çok uzağından dolaşıyordu. Burun tekerleği bir yere takıldı, tüysiklet bir parende atarak yamuldu, kanadı yırtık kelebeğe döndü, ve kendi kaldırdığı beyaz toz bulutunun içinde yatıp kaldı.

Patlamanın panlüsı ona sesinden bir an önce ulaştı sanki, ve önündeki soluk renkli çalılara gölgesini düşürdü. Şokun gücü onu havaya kaldırıp soma yere fırlattı, ve düşerken, parçalanmış ameliyat kapsülünü sarı bir alev topunun sarmış olduğunu gördü. Webber'in antitank roketini kullanmış olduğunu anladı. Sonra ayağa kalktı, harekete geçti, elinde süahıyla koşmaya başladı.

İlk fişek sönerken Mitchell'in tüysikletinin enkazına ulaştı. İkinci bir tanesi bir yerlerden fırlatılıp bir ark çizerek başının üzerinde çiçek açtı. Ateş sesi artık durmaksızın devam ediyordu. Turner bükülmüş bir paslı teneke levhayı aşarak pilotun yayılıp kalmış vücudunu buldu. Başı ve yüzü idarelik bir kaskm ve hantal görünüşlü gözlük donanımının alünda gizlenmişti. Pilot gözlükleri kaska mat gümüş ışıkçı bandı şeritleriyle yapıştırılmıştı. Çarpılmış kol ve bacaklar katmanlarca koyu renkte giysiyle desteklenmişti. Turner kendi ellerinin bantları tırmalayarak sıyırmasını, kızılötesi pilot gözlüklerini çekip almaşım izledi; elleri sanki uzak

yaratıklar gibiydi, akla gelmedik bir Pasifik çukurunun taa dibindeki derinliklerde kendilerine ait bir yaşam sürdüren soluk denizalü canlılarıydı sanki, ve onlar bandan, pilot gözlüklerini, kaskı çılgınca çekiştirirlerken izledi. Hepsini çıkanp atana kadar. Ve sonra terli terli sarkan uzun kahverengi saçlar kızın beyaz yüzüne dökülerek burun deliklerinden birinden akan koyu kamn ince şeridini çevresine bulaştırdı. Gözleri açıldı, altından gözlerinin boş beyazlan göründü, ve Turner her nasılsa onu kaldınyordu şimdi. İtfaiyeci tutuşuyla kucakladı onu, ve jete doğru gittiğini umduğu bir yönde yalpalayarak ilerlemeye başladı.

İkinci padamayı güverte pabuçlanmn tabanlannda hissetti, ve gözünün önüne Ramirez'in siberuzay tenninalinin tepesinde duran plastik topağımn üzerindeki aptalca sınüş geldi. Işık çakması yoktu, yalnızca ses ve şokun park yerinin betonundan gelen iğnelemesi vardı.

Ve sonra Turner kokpitin içindeydi. Uzun karbon zincirli monomerlerin verdiği yeni araba kokusunu soluyordu, gıcır gıcır teknolojinin tanıdık kokuşuydu bu, ve kız arkasında, Conroy'un pilot ağının ardına kurması için San Diego'dan bir silah satıcısına ödeme yaptığı g-ağıyla sarmalanmış yatan garip bir oyuncak bebek gibiydi. Turner kendi ağımn derinliklerine kıvnlırken uçak titriyordu, canlıydı sanki, ve Turner ara bağlantı kablosunu aradı, buldu, kendi soketinden mikroprogramı çekip çıkardı, kablonun ucunu soketin içine kaydırdı.

Bilgi onu bir atari oyunu gibi aydınlattı, ve Turner jetin tümünü lüssederek uçakla bütünleşme duygusuyla ileri atıldı. Kanopi bir vızıltıyla servolannın üzerine düzgünce inerken, Turner esneyen hava çatısının kalkış için kendine şekil verişim hissetti. G-ağı etrafında balon oluşturdu, silahı hâlâ elinde olduğu halde kol ve.bacaklanm sıkıca sabiüeş-

tirdi. "Gazla, anasını bellediğim." Ama jet zaten biliyordu, ve g-kuweti onu ezerek karanlığın içine gönderdi.

"Baygınlık geçirdiniz," dedi uçak. Çip-sesi Conroy'un sesini uzaktan andırıyordu.

"Ne kadar sürdü?"

"Otuzsekiz saniye."

"Neredeyiz?"

"Nagos üzerinde." Başımn üzerindeki gösterge aydınlandı, Arizona-Sonora hattının basitleştirilmiş bir haritasının altında devamlı değişen bir düzine rakam belirdi.

Gök bembeyaz oldu.

"Neydi o?"

Sessizlik.

"Neydi o?"

"Alıcılar bir patlama bildiriyor," dedi uçak. "Şiddetine bakılırsa bir taktik nükleer savaş başlığı olabilir, ama elektromanyetik pulsu saptanmadı. Patlama bizim kalkış yaptığımız noktada gerçekleşti."

Beyaz parıltı hafifleyerek kayboldu.

"Rotayı iptal et," dedi Turner.

"İptal edildi. Lütfen yeni hedefimizi bildiriniz."

"Bak bu iyi bir soru," dedi Turner. Arkasındaki kıza bakmak için başını çeviremiyordu. Kızın henüz ölüp ölmediğini merak ediyordu.

15

KUTU

Marly rüyasında Alain'i gördü, bir yaban çiçeği tarlasında alacakaranlığı, ve o Marly'nin başını kucağına aldı, sonra okşadı ve boynunu kırdı. Marly orada kımıldamadan yatıyor olsa da onun ne yaptığım biliyordu. Adam onun her yerini öptü. Parasını ve anahtarları onun odasına götürdü. Yıldızlar kocamandı şimdi, parlak tarlaların üzerinde çakılıydılar, ve Marly onun ellerini hâlâ-boynunda hissedebiliyordu...

Marly kahve kokulu sabaha gözlerini açtı, Andrea'ran masasındaki kitapların üzerine kareler halinde düşen güneş ışıklarım gördü, Andrea'nın ilk sigarasını ocağın öndeki alevinden yakarken çıkardığı, rahaüatıcı derecede tamdık sabah öksürüğünü duydu. Rüyanın kara renklerini silkip atü, koyu kırmızı yünlü örtüyü dizlerinin çevresinde sarılı tutarak Andrea'nın kanepesinin üzerinde doğrulup oturdu.

Gnass'dan sonra, polisten ve gazetecilerden sonra, onu rüyasında hiç görmemişti. Tahminine göre, eğer gördüyse de, rüyaları bir şekilde sansürlemiş ve uyanmadan önce aklından silmişti. Daha şimdiden sıcak bir sabah olmasına rağmen titredi, ve banyoya gitti. Alain'in daha fazla rüyasına girmesini istemiyordu.

"Paco bana Alain'in buluştuğumuzda silahlı olduğunu söyledi," dedi, Andrea ona mavi mineli kahve kupasım uzatırken.

"Alain mi silahlıymış?" Andrea omleti böldü ve yansım Marly'nin tabağına kaydırdı. "Ne acayip bir fikir. Bu şey gibi olurdu... bir pengueni silahlandırmak gibi." İkisi de kahkahayla güldüler. "Alain o tür biri değil," dedi Andrea. "Herhalde son sanatsal modayla ve akşam yemeğinin faturasıyla ilgili tutku dolu bir bildirimde bulunayım derken lafının orta yerinde kendi ayağım vururdu. Koca bir budala bu Alain, ama bu hiç de yeni bir haber değil. Yerinde olsam, şu Paco konusunda biraz daha endişeli olurdum. Onun Virek için çalıştığım kabul etmek için elinde ne gibi bir neden var?" Omletinden bir lokma ısırdı ve tuza uzandı.

"Onu gördüm. Virek'in simulasyonunda o da vardı."

"Sen sadece bu adama benzeyen bir şey gördün- sadece bir görüntü, bir çocuğun görüntüsü."

Marly Andrea'mn omletinin kendi yansım yemesini izledi. Bu arada kendisininki tabakta kalarak soğumuştu. Louvre'dan yürüyerek uzaklaşırken hissettiği o duyguyu nasıl açıklayabilecekti şimdi? Bir şeyin onu çevrelemiş olduğuna ve rahat bir keskinlikle izlediğine dair o kesin hissi; kendisinin Virek'in imparatorluğunun hiç değilse bir bölümünün ilgi odağı haline gelmiş olmasını? "O çok zengin bir adam," diye başladı söze.

"Virek mi?" Andrea çatalıyla bıçağını tabağa bırakıp kahvesini eline aldı. "Tabii öyle. Habercilerin söylediklerine bakılırsa, o evrenin en zengin tek bireyi, nokta. Bir zaibatsu kadar zengin biri. Ama bir püf noktası da var aslında: o gerçekten de bir *birey* mi? Yani senin olduğun anlamda, ya da benim? Hayır. Onu yemeyecek misin?"

Marly mekanik hareketlerle soğumakta olan omleti parçalara ayırmaya ve çatalını bunlara batrrmaya başlarken Andrea sözüne devam etti: "Bu yıl üzerinde çalıştığımız yazıya bir göz atmalısın."

Marly çiğnerken kaşlarım soru sorarcasına kaldırdı.

"Uzak yörüngeli endüstriyel klanların tarihi bu. Nice Üniversitesinde bir adam hazırladı. Senin Virek'den bile bahsediliyor, düşünsene: o da bir aksi-kanıt olarak gösterilmiş, daha doğrusu bir tür paralel evrim olarak. Nice'deki bu arkadaş, şirketler çağında bireysel servet olayının paradoksal yapısıyla ilgileniyor, yani bunun nasıl varolabildiğiyle. Büyük servetin, demek istiyorum. Uzak yörünge klanlarını, Tessier-Ashpool'lar gibi insanları, geleneksel aristokrasi kalıplarının en son çeşidi olarak görüyor, son olma nedeni ise şirket modelinin gerçekte aristokrasiye izin vermemesi." Kupasmı tabağına bırakü ve tabağı lavaboya götürdü. "Aslında, bunu tarif etmeye başlamışken, o kadar da ilginç olmadığını görüyorum. Kitle İnsanı'nın doğası konusunda bayağı yüksek miktarda fazla kasvetli yazılı beyanat var. Büyük harflerle, Kitle İnşam. Adam büyük harflerde usta. Stil açısından pek başarılı sayılmaz." Musluk başlarını çevirdi ve su, fıltreleme ünitesinden geçip üslayarak fışkırdı.

"Peki Virek için ne diyor?"

"Eğer bütün bunları doğru haürlıyorsam, ki bundan hiç de emin değilim, Virek'in yörüngedeki endüstriyel klanlardan bile daha büyük bir rasüantı eseri olduğunu söylüyor. Klanlar nesilden nesile geçişli, ve genellikle işin içinde hatırı sayılır oranda tıbbi müdahale var; kriyojenik bilimi, genetik mampulasyon, yaşlanmayla savaşmak için değişik yollar. Belli bir klan üyesinin ölümü, bu kurucu üyelerden biri olsa bile, genellikle ticari bir bünye olarak tüm klanı kriz noktasına sürüklemiyor. Daima devreye girecek biri oluyor, sırasını bekleyen biri. Bir klanla şirket arasındaki fark şu ki, şirkete girmek için içeriden biriyle bilinen anlamda evlilik yapmak gerekmiyor..."

"Ama sözleşmeler imzalıyorlar..."

Andrea omuzunu silkti. "Bu kiralama gibi bir şey. Aynı şey değil. Aslında daha çok iş güvenliğiyle ilgili. Ama senin Herr Virek sonunda öldüğünde, destek tankını genişletecek daha fazla yer bulamadıklarında, ya da her neyse, iş yönelimleri manüklı bir odaktan yoksun kalacak. Nice'deki adamımıza göre o noktada Virek'in ve Şirketinin ya parçalandığım ya da mutasyona uğradığım göreceksin, ki bu ikincisi bize Bilmem Hangi Şirket şeklinde gerçek bir milletlerarası yapı verecek, yani büyük harf K'h Kitle İnşam için yeni bir yuva." Tabağım sildi, duruladı, kuruladı, ve lavabonun yanındaki çam tahtasından süzgece yerleştirdi. "Adamımıza göre bu bir açıdan pek kötü, çünkü bitim çizgisini görme şansına bile sahip olabilecek çok az insan var."

"Bitim çizgisi?"

"Kalabalığın bitim çizgisi. Biz ortada kaybolmuşlarız, sen ve ben. Yani en azından ben hâlâ öyleyim." Mutfağı geçti ve ellerini Marly'nin omuzanna koydu. "Bu işte dik-

katli olmak istiyorsun. Bir yanın şimdiden çok daha mutlu, ve şimdi görüyorum ki senin için sadece şu eski sevgilin olacak domuzla küçük bir öğle yemeği ayarlayarak bunu ben de sağlayabilirdim. Geri kalana gelince, emin değilim.... Sanıyorum bizim akademisyenin teorisi, Virek ve onun gibilerin inmsanlıktan çoktan fazlasıyla uzaklaşmış olduğuna dair görünür gerçek yüzünden devre dışı kalıyor. Senin dikkatli olmanı istiyorum..." Sonra Marly'nin yanağını öptü ve kağıda kitap basımcılığı gibi, modanın gerektirdiği şekilde arkaik bir işte asistan editörlük olan görevinin başına gitmek üzere yürüdü.

Marly sabahı Andrea'mn evinde, Braun'la, yedi eserin hologramını seyrederek geçirdi. Her parça kendi içinde olağanüstüydü, ama Marly tekrar tekrar Virek'in ona ilk göstermiş olduğu kutuya geri dönüyordu. Eğer orjinali elimde olsaydı, diye düşündü, ve camı kaldırsaydım, ve içindeki nesneleri birer birer çıkarsaydım, geriye ne kalırdı? İşe yaramaz şeyler, boşluğu çevreleyen bir çerçeve, belki toz kokusuna benzer bir koku.

Braun karnının üzerinde dururken kanepeye yayılıp yattı, ve gözlerini kutunun içine dikti. Ağrıyordu bu şey. Marly'ye sanki önündeki yapı bir şeyleri mükemmel biçimde kıpırdatıyor gibi geliyordu, ama ismi olmayan bir duyguydu bu. Ellerini parlak illüzyonun içinden geçirdi, parmaklan ince uzun kuş kemiği üzerinde boydan boya gidip geldi. Virek'in o kemiğin çıktığı kanadın sahibi olan kuşun türünü belirlemesi için bir ornitolojisti çoktan görevlendirmiş olduğundan emindi. Aynca her nesnenin hangi tarihten kalma olduğunu gerçeğe pek yakın biçimde belirlemenin mümkün olduğunu düşünüyordu. Her bir holofiş etiketi

aynı zamanda her parçanın bilinen orijini konusunda ayrıntılı birer rapor içeriyordu, ama içinde bir şeyler bunlardan özellikle uzak durmuştu. Bazen, sanat denen esrarla karşı karşıyayken, ona bir çocuğun baktığı gibi bakmak en iyisiydi. Çocuklar, eğitimli bir göz için fazla göz önünde olan ve es geçilecek kadar belirgin şeyleri görüverirlerdi.

Braun'u kanepenin yanındaki alçak masaya bıraktı ve saate bakmak niyetiyle Andrea'tun telefonuna gitti. Saat birde Alain'e yapılacak ödeme şeklini konuşmak için Paco'yla buluşacaktı. Alain onu saat üçte Andrea'nın evinden arayacağını söylemişti. Saat servisi için gerekli düğmelere basüğında ekranda uydu haberlerinden otomatik bir özet tekrarı çaktı: bir JHY mekiği Hint Okyanusu üzerinde atmosfere giriş sırasında parçalanmıştı. Boston-Atlanta Metropolitan Hatundan araştırmacılar. New Jersey'nin sıradan bir yerleşim banliyösündeki vahşi ve görünüşte amaçsız bombalama eyleminin gerçekleştiği bölgeyi incelemek üzere çağrılmıştı. İnşaat işçileri tarafından biyolojik silahlarla donaülmış olduklarına inanılan iki patlamamış savaş roketinin bulunması üzerine, askeri personel Yeni Bonn'un güney bölgesinin boşaltılması işlemini başlatmıştı. Arizona'daki resmi kaynaklar Meksika'nın yönelttiği, Sonora sının yakınlarında küçük çaplı atomik ya da nükleer bomba paüatıldığı yolundaki suçlamayı yalanlamışlardı.... Marly izlerken özet başladığı noktaya döndü ve mekiğin bir simulasyonu tekrar alev ve ölüm saçmaya başladı. Marly başını iki yana sallayarak düğmeye bastı. Öğlen olmuştu.

Yaz gelmişti. Paris'in üzerinde gökyüzü sıcak ve maviydi, ve Marly iyi kalite ekmekle siyah tütünün kokusunu duyarak gülümsedi. *Metromdan* Paco'nun vermiş olduğu

adrese yürürken, izlenmekte olduğuna dair hisleri hafiflemişti artık. Faubourg St.Honor,. Adres sanki tamdık gibiydi. Bir galeri olmalı, diye düşündü.

Evet. The Roberts. Sahibi New York'da da üç galeri işleten bir Amerikalıydı. Pahalıydı, ama artık pek şık sayılmazdı. Paco, yüzlerce küçük kare fotoğrafın kalın ve düzensiz dağılımlı vernik tabakasının alündaki yüzeye yayılmış olduğu çok büyük bir panelin yanında bekliyordu. Fotoğraflar tren istasyonlarında ve otobüs terminallerindeki bazı çok eski moda makineler tarafından çekilen türdendiler. Görünüşe göre hepsi de genç kızların fotoğraflarıydı. Marly otomatik bir hareketle sanatçının ve eserin adlarını not etti: *Bize Ölülerin İsimlerinin Kitabını Okuyun.*

"Bu tür şeylerden anlıyorsunuz sanırım," dedi İspanyol asık bir yüzle. Parisli işadamı stilinde dikilmiş pahalı görünüşlü mavi bir takım, kaliteli beyaz yünlü kumaştan bir gömlek, ve büyük olasılıkla Charvet'den pek İngiliz-görünüşlü bir kravat giymişti. Bu haliyle hiç de garsona benzemiyordu. Omuzuna siyah damarlı plastikten bir İtalyan çantası asılıydı.

"Ne demek istediniz?" diye sordu Marly.

"Ölülerin isimleri." Panele doğru bir baş hareketi yaptı. "Sizin saücılık alanınızın konusu bunlardı."

"Sizin anlamadığınız nedir peki?"

"Bazen bana bunlar, bu *kültür,* sanki başlı başına bir tuzakmış gibi geliyor. Bir dalavere. Ben hayatım boyunca Senor'a hizmet ettim, ya bir kılıkta ya da diğerinde, anlıyor musunuz? Ve işim beni bazı tatminlerden, bazı zafer anlarından yoksun bırakmadı. Ama beni bu sanat işine bulaştırdığı seferlerin hiçbirinde asla tatmin bulamadım. Senor

servetin ta kendisidir. Dünya muazzam güzellikte nesnelerle dolu. Ama buna rağmen Sefior'un peşinde olduğu..." Omuzunu silkti.

"Neyi sevdiğinizi biliyorsunuz demek." Adama gülümsedi. "Buluşmamız için neden bu galeriyi seçtiniz?"

"Sefior'un ajanları kutulardan birinin izini buraya kadar sürmüş. Brüksel'de size sağladığımız tarihçeleri okumadınız mı?"

"Hayır," dedi Marly, "Sezgilerime müdahale edebilirdi. Herr Virek benim sezgilerim için ücret ödüyor."

Paco kaşlarım kaldırdı. "Sizi Picard ile tanışüracağım, müdür ile. Belki o sizin bu sezgileriniz için bir şeyler yapabilir."

Marly'yi odadan ve bir kapıdan geçirdi. Üzerine kırışmış kadife bir takım giymiş, saçları kırlaşmış, ağır siklet bir Fransız, telefonun el aksamına doğru konuşmaktaydı. Marly telefonun ekranında harfler ve rakamlardan oluşan sütunlar gördü. New York piyasasında günün değerleri.

"Ah," dedi adam, "Estevez. Affedersiniz. Bir saniye lütfen." Mahcup bir gülümsemeyle bir an bakıp konuşmasına geri döndü. Marly borsa değerlerim inceledi. Pollock yine düşmüştü. Herhalde bu, sanaün anlamakta en çok güçlük çektiği yönüydü. Picard, eğer adı buysa, New York'daki bir brokerle konuşuyor, belli bir sanatçının eserlerinden belli sayıda "puan"ın satın alınmasını ayarlıyordu. Bir "puan"ın tarifi ise kullanılacak birime göre birçok biçimde yapılabilirdi, ama Picard'ın saün almakta olduğu eserleri asla görmeyeceği neredeyse kesindi. Sanatçı yeterli bir pozisyona ulaşmanın keyfini yaşamışsa, orijinaller büyük olasılıkla paketlenip kimsenin onları görmediği bir

mahzene kaldırılmış olurdu. Günler ya da yıllar sonra Picard aynı telefonu kaldırıp brokere saüş emri verebilirdi.

Marly'nin galerisinde orijinaller saülırdı. Böylesi diğerine kıyasla daha az para getirirdi, ama belli bir içsel çekiciliği vardı. Ve tabii insanın şansının tutması olasıhğı sözkonusuydu. Alain sahte Cornell'in rastlantıyla bulunmuş muhteşem bir eser olarak ortaya çıkmasmı sağladığında, Marly kendini gerçekten de şansının tuttuğuna inandırmıştı. Brokerin tablosunda Cornell'in bir yeri vardı, ve "puanlan" da oldukça pahalıydı.

"Picard," dedi Paco, bir uşağa seslenir gibi bir ses tonuyla, "bu hanım Marly Krushkhova. Sefior onu isimsiz kutular konusunda görevlendirdi. Sana soracak sorulan olabilir."

"Çok memnun oldum," dedi Picard, ve sıcak bir gülümsemeyle baktı, ama Marly'ye adamın kahverengi gözlerinde bir panlü yakalamış gibi geldi. Adam büyük olasılıkla duyduğu adın son zamanlardaki bir skandalla bağlantısını sağlamaya çalışıyordu.

"Anladığım kadanyla işlemi sizin galeriniz yapmış?"

"Evet," dedi Picard. "Eseri New York'daki salonlanmızda sergilemiştik, ve birkaç fiyat teklifi almıştı. Ancak biz esere Paris'te de sergilenme şansı vermek istedik,"-gülümsemesi yayıldı-"ve işvereniniz sayesinde kararımızın isabeti sağlandı. Hen Virek nasıl, Estevez? Birkaç haftadır onu göremedik..."

Marly Paco'ya çabucak bir göz ara, ama onun esmer yüzü ifadesiz ve tamamen kontrol altodaydı.

"Senor gayet iyi, merak etmeyin."

"Mükemmel," dedi Picard, gereğinden fazla bir heyecanla. Marly'ye döndü. "Muhteşem bir adam. Bir efsane. Büyük bir velinimet. Büyük bir akademisyen."

Marly'ye sanki Paco'dan bir iç çekişi duymuş gibi geldi.

"Lütfen bana New York şubenizin sözkonusu eseri nereden elde etmiş olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Picard'm yüzü asdıverdi. Paco'ya baktı, sonra yine Marly'ye döndü. "Bilmiyor musunuz? Size söylemediler mi?"

"Lütfen siz söyler misiniz?"

"Hayır," dedi Picard, "üzgünüm, ama bunu yapamam. Anlayacağınız, bunu bilmiyoruz."

Marly ona dik dik baktı. "Kusura bakmayın, ama bunun nasıl mümkün olacağım..."

"Raporu okumadı, Picard. Ona sen söyle. Bunu senin ağzından duymak hanımın sezgilerinin harekete geçmesi için iyi olacak."

Picard Paco'ya garip garip baktı, sonra kendini toparladı. "Elbette," dedi. "Zevkle..."

Faubourg St.Honor,'a ve yaz güneşinin ışığına çıkarlarken Marly, "Sizce bu doğru mu?" diye sordu Paco'ya. Japon turisüer kalabalığı iyice arttırmışü.

"Ben Sprawl'a bizzat gittim," dedi Paco, "ve ilgili herkesi sorguya çektim. Roberts normalde diğer sanat eseri satıcılarından daha fazla gizliliğe eğilimli olmadığı halde satmalıma dair hiçbir kayıt bırakmamış."

"Peki ölümü kaza sonucu muydu?"

Paco aynalı bir Porsche gözlük taktı. "O tür bir ölüm ne kadar kaza sonucu olabilirse o kadar," dedi. "O parçayı ne zaman veya nasıl elde ettiğine dair hiçbir bilgimiz yok. Sekiz ay önce burada izini bulduk, ve geriye doğru iz sürme konusundaki tüm çabalarımızın sonu Roberts'da bitiyor. Ve Roberts bir yıldır ölü. Picard size eseri neredeyse kaybettiklerini anlatmayı ihmal etti. Roberts eseri şehir dışındaki evinde, geride kalan akrabalarının sadece nadir antikalar olarak baktıkları diğer birçok şeyin arasında saklıyordu. Neredeyse hepsi birden halka açık arttırmada satılacaktı. Bazen keşke öyle olsaydı diyorum."

"Şu diğer şeyler," dedi Marly, adımlarını onunkine uydurarak. "Nedir onlar?"

"Onların izini sürmediğimizi mi düşünüyorsunuz? Her birinin? Bunu yaptık. Hepsi de"-bu noktada kaşlarını çatarak anımsama çabasım bir parça abarttı-"çağdaş folk sanatının pek önemsiz bir dizi örneğiydiler..."

"Roberts'ın o tür şeylerle ilgilendiği biliniyor muydu?"

"Hayır. Ama ölümünden yaklaşık bir yıl kadar önce, burada, Paris'de, Institut de l'Art Brut üyeliği için başvuru yaptığım ve Hamburg'daki Aeschmann Koleksiyonunun bir koruyucusu olmak için düzenlemelerde bulunduğunu biliyoruz."

Marly başını salladı. Aeschmann Koleksiyonu psikotiklerin eserlerine ayrılırdı.

"Her ikisinin de kaynaklarını kullanmak üzere hiçbir girişimde bulunmadığına inanmak için yeterli nedenimiz var," diye devam etti Paco, Marly'nin koluna girip bir köşeyi döndürür ve bir yan sokağa yöneltirken. "Tabii eğer bir aracı kullanmadıysa, ki buna da pek ihtimal vermiyoruz.

Elbette Senor her iki enstitünün de kayıtlarını taramaları için birkaç düzine akademisyeni görevlendirdi. Ama sonuç alamadık..."

"Söyleyin bana," dedi Marly, "Picard nasıl olup da Herr Virek'i son zamanlarda gördüğünü düşünüyordu? Bu nasıl olabiliyor?"

"Senor çok zengindir. Senor gösterim yapılabilecek her türlü yoldan hoşlanır."

Marly'yi krome süslü bir ambara benzeyen, aynalar, şişeler ve atari oyunlarıyla parıldayan bir yere getirdi. Aynalar salonun büyüklüğü konusunda şaşırtmaca yaraüyordu; Marly görüntünün arkalarında kaldırımın, yayaların bacaklarının, bir cant kapağına bir an düşen güneş ışığının yansımalarını görebiliyordu. Paco bann arkasındaki letarjik görünüşlü adama başını sallayıp Marly'nin elini tuttu, çok yakın yerleştirilmiş kalabalık yuvarlak plastik masalar sürüsünün arasından geçirdi.

"Alain'in telefonunu buradan yanıtlayabilirsiniz," dedi. "Çağrıyı arkadaşınızın evinden buraya yöneltmek için gerekeni yaptık." Marly'de belki de onun bir zamanlar gerçekten garsonluk etmiş olabileceğine dair merak uyandıran otomatikleşnüş profesyonel bir nezaketle kadının oturması için bir sandalye çekti, çantasını masanın üstüne bıraktı.

"Ama orada olmadığımı görecek," dedi Marly. "Görüntüyü kapaürsam şüphelenir."

"Ama bunu görmeyecek. Sizin yüzünüzün ve gerekli arkaplaıun dijital görüntüsünü yarattık. Onun telefonuna bu görüntüyü bağlayacağız." Çantadan şık bir modüler cihaz çıkarıp Marly'nin önüne koydu. Cihazın tepesinden kağıt inceliğinde bir polikarbon ekran sessizce açılarak anında

sertleşti. Marly bir defasında bir kelebeğin dünyaya gelişini izlemiş, kuruyan kanatların dönüşümüne şahit olmuştu. "Bu nasıl yapılıyor?" diye sordu, ekrana hafifçe dokunarak. İnce çelik gibiydi bu.

"Yeni polikarbon çeşitlerden," dedi Paco. "Maas ürünlerinden biri..."

Telefon çekingen bir sesle mırıldandı. Paco cihazı Marly'nin karşısına biraz daha dikkade yerleştirdi, masanın uzak ucuna geçti, ve "Telefon size," dedi. "Unutmayın, siz evdesiniz!" Öne uzanıp parmağını titanyum kaplı bir düğmenin üzerinden geçirdi.

Küçük ekranı Alain'in yüzü ve omuzlan doldurdu. Görüntüde halka açık bir telefon kulübesinin pasaklı, kötü aydınlatılmış hali vardı. "İyi akşamlar hayatım," dedi adam.

"Merhaba Alain."

"Nasılsın Marly? Konuştuğumuz parayı getirmişsindir sanırım?" Marly onun koyu renkli bir tür ceket giymiş olduğunu görebiliyordu, ama aynntüann hiçbiri belli değildi. Alain sanki onun omuzundan arkasına bakar gibiydi. "Oda arkadaşın ev temizliği konusunda bir ders alsa iyi olur."

"Sen hayatm boyunca tek bir oda bile temizlemedin," dedi Marly.

Adam gülümseyerek omuz silkti. "Hepimizin kendine has yetenekleri var. Paramı buldun mu, Marly?"

Marly Paco'ya bir göz atü, ve o da başım salladı. "Evet," dedi, "elbette."

"Bu harika, Marly. Muhteşem. Sadece küçük bir sorunumuz var." Hâlâ gülümsüyordu.

"Neymiş o?"

"Muhbirlerim fiyatlarım ikiye katladı. Sonuç olarak ben de kendiminkini ikiye katlamak zorundayım."

Paco başını salladı. O da gülümsüyordu.

"Pekala. Tabii önce sormam gerekiyor..." Herif Marly'yi hasta ediyordu artık. Kadın telefonu bir an önce kapatmak istiyordu.

"Tabii onlar da kabul edecek."

"O zaman nerede buluşalım?"

"Saat beşte yeniden arayacağım," dedi adam. Görüntüsü küçülüp tek bir mavi-yeşil ışık noktası haline geldi, ve sonra o da kayboldu.

"Yorgun görünüyorsunuz," dedi Paco, ekranı kapatıp katlar ve telefonu çantasına geri koyarken. "Onunla konuştuğunuzda sanki daha yaşlanmış gibi görünüyorsunuz."

"Sahi mi?" Her nedense şimdi gözünün önüne Roberts'daki panel geliyordu, ve bütün o yüzler. Bize *Ölülerin İsimlerinin Kitabını Okuyun.* Bütün o Marly'leri, o uzun gençlik mevsimi boyunca kendisi olan o kızları düşündü.

16
LEGBA

"Hey, bokkafa." Rhea hiç de yumuşak olmayan bir şekilde kaburgalarını dürtüyordu. "Kaldır poponu."

Bobby dikişli yorganla, bilinmeyen düşmanların yanoluşmuş şekilleriyle savaşarak kalktı. Annesinin katilleriyle. Bilmediği bir odadaydı, her yerde olabilecek bir oda. Altın renginde plastik çerçeveli bir sürü ayna. Bulanık kırmızı duvar kağıdı. Gothicklerin masrafını karşılayabildikleri zamanlarda odaları böyle dekore ettiklerini görmüştü, ama onların ailelerinin koca kondolan aynı stilde döşediklerine de tanık olmuştu. Rhea köpük şiltenin üzerine birkaç giysi fırlatıp ellerini siyah deri ceketinin ceplerine soktu.

Yorganın pembe ve siyah kareleri Bobby'nin belinin çevresine toplanmıştı. Başım eğip baküğında, kırkayağın bir parmak genişliğindeki taze pembe yara izi dokusuna

gömülmüş parçalı gövdesini gördü. Beauvoir o şeyin iyileşmeyi hızlandırdığını söylemişti. Çekingen bir parmak ucuyla yeni parlak dokuya dokundu, oldukça hassas olduğunu hissetti, ancak katlanılır düzeydeydi. Başım kaldırıp Rhea'ya baktı. "Asıl sen poponu *buna* kaldır," dedi kıza, orta parmağım yukarı doğru uzatarak.

Birkaç saniye boyunca ikisi de, Bobby'nin havada duran orta parmağının üzerinden birbirlerine öfkeyle baktılar. Sonra kız bir kahkaha attı. "Pekala," dedi, "hakkın yok değil. Seni rahat bırakacağım. Ama şu elbiseleri al ve giy. Aralarında üstüne uyacak bir şeyler olmalı. Lucas kısa süre sonra seni almak için burada olacak, ve Lucas bekletilmeyi sevmez."

"Sahi mi? Halbuki bana oldukça rahat biri gibi geliyor." Giysi yığını incelemeye koyuldu; üzerine yıkama-solgunu altın renkte bir desen basılmış siyah bir gömleği, kol ağızlarına beyaz suni deriden saçak dikilmiş kırmızı satenden bir şeyi ve yarı saydam kumaştan pencereleri olan siyahımsı-badimsi bir başka şeyi aradan çıkanp attı... "Hey," dedi, "nereden buldun bunlan? Ben böyle zırva şeyler giyemem..."

"Küçük erkek kardeşimin eşyalan," dedi Rhea. "Geçen mevsimden kalma, ve Lucas buraya gelmeden önce beyaz popona bir şeyler giysen iyi olacak. Hey, bu benim." Badiyi sanki Bobby'nin çalacağını düşünmüşçesine kapıp çekti.

Bobby siyahlı sanlı gömleği sırtına geçirdi, siyah taklit incilerden yapılmış kubbeli çıtçıüarla boğuştu. Siyah bir kot buldu, ama giydiğinde pantolonun çuval gibi gevşemiş ve fazlasıyla pileli olduğunu gördü. Üstelik cepleri de yoktu. "Bulabileceğin tek pantolon bu mu?"

"Tanrım," dedi kız, "Pye'ın senin üstünden kesip çıkardığı kılığı da gördüm, oğlum. Kimsenin moda temsilcisi niyetine bakacağı biri değilsin. Giy işte şunları, tamam mı? Lucas'la başınım derde girmesini istemiyorum. Sana pek yumuşak davranıyor olabilir, ama bu sadece sende o zahmete katlanacak kadar çok istediği bir şey olduğu anlamına geliyor. Bende ise böyle bir şey yok, ve Lucas benimle ilgili hiçbir vicdan azabı duymaz."

Bobby yatak yüzeyinin yanında sarsakça ayağa kalkti ve siyah kotun fermuarını çekmeye çalıştı. "Fermuar yok," dedi kıza bakarak.

"Düğmeler var. Oralarda bir yerde. Bu da *modanın* bir parçası işte."

Bobby düğmeleri buldu. Ayrıntılı bir düzenlemeydi bu, ve eğer aceleyle işemesi gerekse ne olacağını merak etti. Yatağın yanındaki siyah naylon sandaletleri gördü ve ayaklanna geçiriverdi. "Peki ya Jackie?", diye sordu, altm çerçeveli aynalarda kendim görebileceği bir yere yürürken. "Lucas onunla ilgili vicdan azabı duyar mı?" Aynada Rhea'yı izlerken kızın yüzünden geçen bir ifadeyi gördü.

"Bu da ne demek?"

"Beauvoir bana dedi ki, o bir atmış-"

"Susar mısın sen," dedi kız, sesi kısılıp aceleci bir hal alarak. "Beauvoir sana böyle bir şeyden sözettiyse bu onun bileceği iş. Yoksa bu hakkında konuşabileceğin bir şey değildir, anlıyor musun? Öyle korkunç şeyler vardır ki, geldiğin yerde dibini oyuyor olmalarını onlara tercih edersin."

Bobby kızın yumuşak fötr şapkanın geniş kenarının gölgede bıraktığı koyu gözlerinin aynadaki aksine baktı. Bu

kez beyazlan daha öncekinden daha fazla belli oluyor gibiydi.

"Tamam," dedi kısa bir duraklamadan sonra, ve ekledi. "Sağol." Gömleğin yakasını çekiştirdi, arkasını kaldırdı, tekrar indirdi, değişik şekillerde denedi.

"Biliyor musun," dedi Rhea, başını bir yana eğerek, "üstüne düzgün birkaç şey giydiğinde o kadar da fena görünmüyorsun. Sadece gözlerin kar yığınına işeyerek açılmış iki deliğe benziyor..."

"Lucas," dedi Bobby, ikisi de asansördeyken, "benim valideyi yok edenin kim olduğunu biliyor musunuz?" Bu sormayı planlamış olduğu bir soru değildi, ama her nasılsa bataklıkta bir gaz balonu gibi yüzeye fırlayıvermişti.

Lucas onu yumuşak bakışlarla süzdü. Uzun yüzü ifadesiz ve siyahtı. İyi kesilmiş siyah takım elbisesi daha yeni ütülenmiş gibi görünüyordu. Elinde yağlanmış ve cilalanmış tahtadan, ağaç damarlan dönen siyah ve kırmızı renklerle kaplı, tepesinde parlatılmış pirinçten geniş bir tutamaç bulunan kalın bir baston taşıyordu. Tutamaçtan aşağı parmak uzunluğunda pirinç çıtalar inmiş ve bastonun gövdesine pürüzsüzce geçişmişti. "Hayır, bilmiyoruz." Geniş dudaklan düz ve pek ciddi bir çizgi oluşturuyordu. "Bunu öğrenmeyi biz de çok isterdik..."

Bobby rahatsızca kıpırdandı. Asansör onu huzursuzlandınyordu. Küçük bir otobüs boyutlanndaydı, ve kalabalık olmasa da içerideki tek beyaz oydu. Gözleri içeride boydan boya gidip gelirken, siyah insanların floresan ışığın alünda beyazlar gibi yan ölü görünmediklerini fark etti.

Aşağı inişleri sırasında asansör üç kere katlardan birinde durup bir süre bekledi. Hatta bunlardan biri onbeş dakikayı buldu. İlk seferinde Bobby soru sorar gibi Lucas'a bakmıştı. "Şafttaki bir şey," demişti Lucas. "Ne?" "Başka bir asansör." Asansörler arkolojinin çekirdeğine yerleştirilmiş, şaftları su şebekeleriyle, atık borularıyla, koca enerji kablolarıyla, ve Bobby'nin Beauvoir'ın tarif etmiş olduğu jeotermal sistemin parçalan olduğunu tahmin ettiği yalıtılmış borularla birbirine girmişti. Kapılar ne zaman açılsa hepsi görülebiliyordu; her şey ortalıkta duruyordu, işlem görmemişlerdi, sanki burayı inşa edenler her şeyin nasıl çalıştığım ve neyin nereye gittiğini tam olarak görebilmek istemişü. Ve her şey, görünebilen her yüzey, birbirine girmiş bir graffiti ağıyla öylesine yoğun biçimde ve üstüste kaplanmışü ki, herhangi bir mesaj veya sembolü seçebilmek neredeyse imkansızdı.

Kapılar bir kere daha sarsılarak kapanıp yine inişe geçtiklerinde Lucas sordu. "Daha önce hiç buraya çıkmamışün, değil mi Bobby?" Bobby başını iki yana salladı. "Bu çok kötü," dedi Lucas. "Anlaşılabilir bir şey tabii, ama utanç verici sayılır. Two-a-Day bana senin Barrytown'da oturma fikrine pek iyi bakmadığını söyledi. Doğru mu?"

"Kesinlikle," diye doğruladı Bobby.

"Sanınm bu da anlaşılabilir bir şey. Bana hayal gücü geniş ve insiyatif sahibi bir genç adammışsın gibi geliyor. Sen de aynı fikirde misin?" Lucas bastonun parlak pirinç başını pembe avuç içinde çevirirken sabit bakışlannı Bobby'ye dikti.

"Sanınm öyle. Oraya dayanamıyorum. Son zamanlarda fark ettim de, şey, yani orada hiçbir şey *olmuyor,* anlarsınız ya? Yani demek istediğim, olanlar da var, ama hepsi birbi-

rinden farksız, tekrar tekrar aynı lanet olaylar, sanki aynı filmi tekrar gösterir gibi, her yaz bir öncekinin aynı..." Sesi yavaş yavaş kısılarak sustu. Lucas'ın kendisi hakkında ne düşüneceğinden emin olamıyordu.

"Evet," dedi Lucas. "Bu hissi bilirim. Barrytown için diğer bazı yerlerden daha geçerli olabilir, ama aynısını pekala New York veya Tokyo'da da hissedebilirsin."

Bu doğru olamaz, diye düşündü Bobby, ama Rhea'mn uyarısı akimin bir köşesinde durduğundan yine de başını salladı. Lucas Beauvoir'dan daha tehditkâr değildi, ama sırf cüssesi bile ona dikkat edilmesini gerektiriyordu. Ayrıca Bobby kişiye özgü davranış biçimleriyle ilgili yeni bir teori geliştirmekteydi; henüz konuya tam olarak hakim olabilmiş değildi, ama bir bölümü hakikaten tehlikeli olan kişilerin bu gerçeği sergileme ihtiyacı duymayabilecekleri ile ilgiliydi, ve tehdidi gizleme yetenekleri onları daha da tehlikeli hale getiriyordu. Bu Büyük Oyun Alam çevresindeki kuralın tam ters yönünde işliyordu, zira orada gerçek anlamda bir nüfuza sahip olmayan çocuklar, krome-bezeli kudunıkluklarının reklamını yapabilmek için büyük çabalar harcarlardı. Tabii bu belki de işlerine yarıyordu, hiç değilse yerel aksiyon açısından. Ama Lucas'ın yerel aksiyonla hiç işi olmadığı oldukça açıktı.

"Sözlerimi şüpheyle karşıladığını görüyorum," dedi Lucas. "Eh, nasıl olsa sonunda aynı sonuca kendin de ulaşacaksın, àma belli bir süre geçmeden önce değil. Hayatmın şu andaki gidişine göre, her şey uzunca bir süre boyunca yeni ve heyecanlı görünmeye devam edecek.".

Asansör kapısı sarsılarak açıldı, Lucas Bobby'yi bir çocukmuş gibi önünde ilerleterek yürümeye başladı. Kiosklann, kumaş kıvrımlanyla yığılı tezgahların ve üzeri-

ne mallar yayılmış battaniyelerin yanında çömelmiş insanların önünden geçip, sanki sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen karo kaplı bir giriş koridoruna çıktılar. Bobby istiflenmiş program paketlerinden oluşan karmaşık bir yığının önünde durakladığında, Lucas koca eliyle onu son derece nazikçe iterek "Oyalanmaca yok." dedi. "Sen Sprawl yolcususun oğlum, ve oraya bir konta yakışır şekilde gideceksin."

"Nasıl yani?"

"Limuzinle."

Lucas'ın otomobili altın benekli siyah gövdesi ve ayna kenarlı yüzeyleriyle şaşırtıcı biçimde uzanıyordu. Bobby'nin neye yaradıklannı ancak tahmin etmeye vakit bulabildiği barok alet edevattan oluşan bir koleksiyonla bezenmişti. Aralanndan birinin bir çanak anten olduğuna karar verdi, ama alet daha çok şu Aztek'lerin takvim tekerleklerine benziyordu. Soma içeri girdi, ve Lucas geniş kapının arkalanndan yavaşça kapanmasını sağladı. Camlar öylesine karartılmıştı ki, sanki dışanda gece olmuş gibi görünüyordu; Gökdelenler'in kalabalığının gün ortasındaki işlerine devam ettikleri, faaliyetle dolu bir gece. Aracın içi parlak kilimler ve soluk renkli deri yastıklarla döşenmiş tek bir geniş kompartıman halindeydi, ama oturmak için belli bir yer yok gibiydi. Direksiyon da yoktu; gösterge panelinin yeri, arasından hiçbir kontrolün görünmediği içi destekli bir deri örtüyle kaplıydı. Bobby kravatını gevşetmekte olan Lucas'a baktı. "Bu araba nasıl kullanılıyor?"

"Bir yere otur. Şöyle kullanılıyor: Ahmed, New York'a çek, güney alt bölgesine."

Bobby yumuşak bir kilim yığınının üzerine dizlerini yaslarken otomobil adeta düzgünce kayarak kaldırım kenarından uzaklaştı.

"Öğlen yemeği otuz dakika içinde hazır olacak, efendim, tabii eğer daha önce arzu ettiğiniz bir şey yoksa," dedi bir ses. Yumuşaktı, melodikti, ve belli bir kaynağı yok gibiydi.

Lucas bir kahkaha atü. "Danıascus'da bunları nasıl yapacaklarım gerçekten iyi biliyorlarmış."

"Nerede?"

"Damascus," dedi Lucas, takımının düğmelerini açar ve soluk renkli yastıklar üzerinde geriye doğru yaslanarak yerleşirken. "Bu bir Rolls. Eski bir örnek. O Araplar para ellerindeyken iyi bir otomobil yapmışlar"

"Lucas," dedi Bobby, ağzı yarı yarıya soğuk kızarmış tavukla doluyken, "nasıl oluyor da New York'a varmamız bir buçuk saat sürüyor? Tam olarak sürüdüğümüz söylenemez..."

"Çünkü," dedi Lucas, soğuk beyaz şaraptan bir yudum daha almak için duraklayarak, "bizim için yol bu kadar sürüyor. Ahmed'in elinde fabrika çıkışlı seçeneklerin tümü var, birinci sınıf bir anti-tarama sistemi dahil. Yollarda ilerlerken Almıed ha tın sayılır derecede gizlilik sağlar, nonnalde New York'da karşılığım ödemek isteyeceğimin daha fazlasını. Almıed. kimsenin bize ulaşmaya çalıştığına dair hisse kapıldığın oldu mu? İçeriyi dinlemek ya da başka bir şey için?"

"Hayır efendim," dedi ses. "Kimlik panelimiz sekiz dakika önce bir Takük helikopteri tarafından kızılötesiyle

tarandı. Helikopterin numarası MH-tire-3-tire-848 idi, pilotu ise Onbaşı Roberto-"

"Tamam, tamam," dedi Lucas. "İyi. Boşver. Gördün mü? "Ahmed o Taktikler hakkında onların bizim hakkımızda bulduğundan daha çok bilgi almış." Ellerini kalın beyaz bezden bir peçeteye sildi ve ceket cebinden alün bir kürdan çıkardı.

"Lucas," dedi Bobby, Lucas iri kare dişlerinin arasındaki boşlukları hassas hareketlerle yoklarken, "diyelim beni Times Meydanı'na götürüp dışarı bırakmam istesem, ne olur?"

"Ah," dedi Lucas, kürdanı indirerek, "şehrin en yankılı yeri. Sorun nedir Bobby, uyuşturucu problemi filan mı?"

"Şey, hayır, ama sadece merak ettim."

"Neyi merak ettin? Times Meydanı'na mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır, o sadece aklıma gelen ilk yerdi. Demek istediğim, yani sanırım şey, gitmeme izin verir miydin?"

"Hayır," dedi Lucas. "Fazla ince noktalara girmemeli. Ama kendim bir tutsak olarak düşünmene gerek yok. Daha çok bir konuksun. *Değerli* bir konuk."

Bobby yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Oh. Pekala. Koruma amaçlı gözaltı dedikleri şey gibi sanırım"

"Doğru," dedi Lucas, altın kürdanla yine işe koyularak. "Ve hazır burada, sevgili Ahmed tarafından korunaklı biçimde perdeleniyorken konuşmanın zamanı da geldi. Sanırım Beauvoir birader sana çoktan hakkımızda birkaç ufak şey anlatmıştır. Peki onun anlattıkları konusunda *sen* ne düşünüyorsun, Bobby?"

"Şey," dedi Bobby, "her şey çok ilginç, ama ben tam olarak anladığımdan emin değilim."

"Anlamadığın nedir?"

"Şey, mesela şu voodoo muhabbetini bilmiyorum..."

Lucas kaşlarım kaldırdı.

"Yani bu sizin bileceğiniz iş, neyi yutacağınızı... yani demek istediğim, neye *inanacağınızı* siz bilirsiniz, değil mi? Ama Beauvoir bir an iş hakkında, sokak teknosu hakkında daha önce hiç duymadığım şekilde konuşurken bir an sonra mambolardan, hayaletlerden, ve yılanlardan bahsetmeye başlıyor, ve..."

"Ve ne?"

"Atlardan," dedi Bobby. Boğazımn sıkıştığım hissediyordu.

"Bobby, metaforun ne demek olduğunu bilir misin?"

"Bir bileşen mi? Kondansatör gibi mi?"

"Hayır. Metafor konusunu boşver öyleyse. Beauvoir veya ben sana loadan, ve loanın binmek için seçtiği az sayıda kişiye verdiğimiz isimle, atlarından sözettiğimizde, senin sanki biz aynı anda iki dilde konuşuyormuşuz gibi davranman gerekiyor. Bunlardan birini zaten anlıyorsun. Senin verdiğin isimle, sokak teknosunun dili bu. Biz farklı kelimeler kullanıyor olabiliriz, ama teknodan bahsediyoruz. Belki senin BUZ kırıcı diyeceğin şeye biz Ougou Feray diyoruz, anlıyor musun? Ama aynı zamanda, aynı kelimelerle başka şeyleri de kastediyoruz, ve sen *orasını* anlamıyorsun. Anlaman da gerekmiyor." Kürdanını yerine kaldırdı.

Bobby derin bir soluk aldı. "Beauvoir Jackie'nin bir yılanın atı olduğunu söyledi, Danbala adındaki bir yılanın. Bunun sokak teknosunda ne anlama geldiğini söyler misin?"

"Elbette. Jackie'yi bir terminal olarak düşün, Bobby, bir siberuzay terminali'olarak, güzel ayak bilekleri olan çok hoş bir terminal olarak." Lucas sınttı ve Bobby kızardı. "Bazılarının yılan dediği Danbala'yı da bir program olarak düşün. Diyelim ki bir BUZ kinci olarak. Danbala Jackie terminaline yüklenir. Jackie BUZ kırar. Hepsi bu."

"Peki," dedi Bobby, ipucunu yakalayarak, "öyleyse matriks nedir? Eğer kız bir terminal, Danbala da bir programsa, o zaman siberuzay ne?"

"Dünya," dedi Lucas.

"En iyisi buradan sonrasını yürümek," dedi Lucas.

Rolls sessiz ve kadifeınsi yumuşaklıkta bir fren yaparak durdu, ve Lucas ceketinin düğmelerini ilikleyerek ayağa kalktı. "Ahmed fazla dikkat çekiyor çünkü." Bastonunu aldı, kapı kendi kilidini açarken yumuşak bir chunking sesi çıkardı.

Bobby Lucas'ın ardından otomobilden çıktı, kendini Sprawl'in başka hiçbir şeye benzemez imzası olan kokunun içinde buldu. Metro tünellerinden gelen bayat esintilerle, tarihten kalma isin ve yeni yapım plastiklerin keskin karsinojenik kokusundan oluşan zengin bir kanşım, kanunen yasak fosil yakıtlannın karbonsu aramasına katılarak esiyordu. Başlannın üzerinde, oldukça yükseklerde, ark lambalannın yansıtmalı parlaklığında, düzensiz kenan gri renkte kınk bir an kovanına benzeyen bitmemiş Fuller

kubbelerinden biri, somon-pembesi akşam göğünün üçte ikisini kaplamaktaydı. Spravvl'un kubbelerden oluşan yamalı yapısı yüzünden elde olmaksızın değişik mikroiklimler ortaya çıkmaktaydı. Az sayıda şehir blokunun bulunduğu bazı bölgelerde, yoğunlaşma yüzünden ince ince çiseleyen bir yağmur is lekeli jeodeziklerden durmaksızın yağıyordu, ve bazı yüksek kubbeli kısımlar statik deşarj gösterileriyle ünlüydü; yıldırımın garip bir şekilde şehirselleşmiş çeşidiydi bu. Bobby Lucas'ı izleyerek sokaktan yürürken sabit bir rüzgar esmekteydi. Büyük olasılıkla Spravvl-boyu metro tünelleri sistenündeki basınç farklarıyla bağlantılı ılık, kumlu bir esintiydi.

"Sana söylediğimi hatırla," dedi Lucas. Uçuşan kuma karşı gözlerini kısmıştı. "Adamda göründüğünden çok daha fazlası var. Göründüğü kadarından fazla hiçbir şey olmasaydı bile ona belli bir derecede saygı borçlu olurdun. Bir kovboy olmak istiyorsan, bu işteki mihenk taşlarından biriyle tanışacaksın."

"Evet, tamam." Bobby ayak bileğinin etrafına sarılmaya çalışan, yazıcıdan çıkmış bir parça grimsi kağıt yığınından kaçınmak için çekildi. "Öyleyse o senin ve Beauvoir'ın şeyi satın aldığınız kişi-"

"Ha! Hayır! Sana ne söylediğimi haürla. Sokağın ortasında açıkta konuşmaktansa sözlerini bir ilan tahtasında reklam et. daha iyi..."

Bobby yüzünü buruşturdu, sonra başım salladı. Lanet olsun. Devamlı yüzüne gözüne bulaştırıyordu. İşte burada önemli bir operatörle beraberdi, şaşkınlık verici bir işe boğazına kadar gömülmüştü, ve hâlâ bir vvilson gibi davranmaya devam ediyordu. Operatör. Lucas'ı tarifeden ifade buydu, ve Beauvoir'ı da, ve Bobby o voodoo muhabbetinin

sadece onların insanlara oynadıkları bir tür oyun olduğuna karar vermişti. Rolls'dayken Lucas, iletişimin loası ve "yolların ve geçitlerin efendisi" olduğunu söylediği Legba hakkında garip, uzatmalı bir numara çekmeye girişmiş, Bobby'yi tanıştırmaya götürdüğü adamın Legba'mn gözdelerinden biri olduğunu anlatmıştı. Bobby adamın bir başka oungan olup olmadığım sorduğunda Lucas hayır demişti; anlattığına göre adam yaşamı boyunca Legba ile yürümüştü, ve ona öylesine yakındı ki loamn orada olduğunu bile asla fark edememişti; sanki adamın bir parçasıydı o, gölgesiydi adeta. Ve Lucas'in söylediğine göre, işte onlara Two-a-Day'in Bobby'ye kiralamış olduğu programı satan adam da buydu....

Lucas bir köşeyi döndü ve durdu. Bobby hemen arkasındaydı. Pencereleri onyıllar önce ondüleli çelik panellerle kapatılmış olan kararmış, kahverengi-kızıl taştan cepheli bir evin önünde durdular. Zemin katın bir kısmı bir zamanlar bir tür dükkan olarak kullanılmıştı, kınk vitrin camlan kirden saydamlığım kaybetmişti. Kör pencerelerin arasındaki kapı, üst kaüann pencerelerini kapatan çeliğin aynısıyla güçlendirilmişti. Bobby'ye solundaki pencerenin arkasında, karanlıkta çaprazlama duracak şekilde aühp kalmış neon yazı halindeki bir tür işareti belli belirsiz seçebilmiş gibi geldi. Lucas önünü girişe dönmüş, ifadesiz bir yüzle öylece dikiliyordu. Bastonunun ucunu kaldırana düzgünce yerleştirmiş, iri ellerim pirinç tutamacın üstünde birbirinin üzerine koymuştu. "Öğreneceğin ilk şey," dedi, ezbere bir deyimi tekrarlayan birinin kullanacağı ses tonuyla, "her zaman beklemen gerekeceğidir..."

Bobby kapının ardında bir şeyin sürtündüğünü duyar gibi oldu, ve sonra zincir şakırdamasına benzer bir ses du-

yuldu. "Şaşırtıcı," dedi Lucas, "sanki bekleniyormuşuz gibi."

Kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde on santim kadar açıldı ve sanki bir yere takılarak durdu. Karanlık ve tozlu aralıkta asılı gibi duran bir göz hiç kırpılmadan onları inceledi. Kahverengimsi san irisi, lekeli ve yer yer kırmızı beyazı, daha da kırmızı duran alt göz kapağı ile ilk bakışta Bobby'ye iri bir hayvanın gözü gibi göründü. Gözün ait olduğu görünmeyen yüz, "Hoodoo adamı," dedi. "Hoodoo adamı ve bir de küçük bok çuvalı. Tanrım..." Eskiden kalma balgamın gizli kovuklardan çıkarılmasını andıran berbat bir guruldama sesi geldi, ve adam tükürdü. "Hadi kıpırda, Lucas." Bir gıcırtı daha yükseldi ve kapı karanlıkta içeri doğru döndü. "Ben meşgul bir adamım..." Bu son cümle bir metre öteden, gittikçe azalarak onlara ulaşü. Sanki gözün sahibi açık kapıdan içeri giren ışıktan kaçıyordu.

Lucas içeri girdi, hemen ardından gelen Bobby arkasındaki kapının sessizce kapandığını hissetti. Ani karanlık ön kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. O karanlık canlıydı sanki, karmakarışıkü, yoğundu, adeta duygu taşıyan bir şeydi.

Soma bir kibrit yakıldı, bir tür basınçlı lamba üsladı, başlığındaki gaz alev aldığında tükürür gibi bir ses çıkardı. Bobby lambanın ötesindeki kanlı san gözün eşiyle birlikte beklediği, bir tür maske olduğuna inanmayı çok isteyeceği o yüze ağzı açık öylece bakıyordu.

Lucas sordu. "Beklediğinin biz olduğunu sanmıyorum, değil mi Finn?"

"Bilmen gerekiyorsa," dedi yüz, iri, düz ve san dişleri görünerek, "yiyecek bir şey bulmak için dışan çıkmak üzereydim." Bobby'ye sanki küflü halıdan ibaret bir diyet

listesiyle, ya da bulundukları tünelin iki tarafına omuz yüksekliğinde istiflenmiş, rutubetten şişmiş kitaplann kahverengi odunsu kağıt hamurunu sabırla kemirerek yaşayacak biri gibi görünüyordu. "Kim bu küçük bok, Lucas?"

"Biliyor musun, Finn, Beauvoir ve ben senden güvenerek aldığımız bir şeyle ilgili bazı zorluklarla karşılaşük." Lucas bastonunu uzatü ve ufalanmakta olan tehlikeli görünüşlü bir kağıt kapaklı kitap yığınım hafifçe dürttü.

"Öyle mi?" Finn gri dudaklannı büzerek endişe taklidi yaptı. "O ilk basımları kurcalama, Lucas. Onlan yere dökersen paralannı ödersin."

Lucas bastonu geri çekti. Bastonun cilalı demir halkası lambanın ışığında bir an panldadı.

"Demek problemleriniz var," dedi Finn. "Çok komik Lucas, anasını belledığim, bu çok komik." Yanaklan grimsiydi, çaprazlama giden derin kınşıklarla yarılmışü. "Benim de problemlerim var, üç tane birden. Daha bu sabah hiçbiri yoktu. Bazen hayat böyledir işte." Tıslayan lambayı barsaklan dökülmüş bir çelik dosya dolabının üstüne bıraktı, bir zamanlar belki de bir tüvit ceket olan şeyin yan ceplerinden birinden eğrilmiş, filtresiz bir sigarayı arayıp buldu. "Üç problemime gelince, üst kattalar. Belki onlara bir göz atmak istersiniz..." Tahta bir kibriti lambanın dibinde çaktı ve sigarasını yaktı. Siyah Küba tütününün keskin kokusu aralanndaki havada toplandı.

"Biliyor musunuz," dedi Finn, adımım atıp cesetlerin ilkinin üstünden geçerek, "bu yerde çok uzun kaldım. Beni herkes tanıyor. Burada olduğumu biliyorlar. Finn'den alış-

veriş yaptığında aldığın şeyi kimden aldığım bilirsin. Ve ben ürünümün arkasındayımdır, her zaman..."

Bobby bakışlarım ölü adamın yukarıya dönmüş yüzüne, donuklaşmış gözlerine dikmişti. Gövdenin şeklinde, orada siyah giysiler içindeki yatış biçiminde bir terslik vardı. Japonsu surat, ifadesiz yüz, ölü gözler...

"Ve bütün bu süre boyunca," diye devam etti Finn, "beni yakalamak için buraya girmeye çalışacak kadar aptalca hareket eden kaç kişi olduğunu biliyor musun? Hiç! Bir tane bile, ta ki bu sabaha kadar, ve birden anasını belle-diğim *üç* tanesi birden geliyor. Eh," dedi Bobby'ye düşmanca bir bakış fırlatarak, "tabii buna şu küçük tuhaf bok çuvalı dahil değil, ama..." Omuzunu silkti.

"Sanki oranüsız gibi görünüyor," dedi Bobby, gözlerini ilk cesetten ayırmadan.

"Çünkü herifin içi köpek mamasına dönmüş durumda," dedi Finn. "Lapa gibi ezik."

Lucas bastonunun ucuyla ikinci bir cesedin bileğini dürterek, "Finn egzotik silahlar toplar," dedi. "İmplantlan için taramadan geçirdin mi bunları, Finn?"

"Evet. Angarya. Hepsini aşağı kata taşıyıp arka odaya götürmem gerekti. Bekleyebileceklerinin dışında hiçbir şey yok. Sadece bir vurucu timmişler, hepsi bu." Dişlerinin arasından gürültüyle hava çekti. *"Beni* vurmayı kim neden istesin ki?"

"Belki onlara işlevini yapmayan çok pahalı bir ürün satmışsındır," diye fikir verdi Lucas.

"Umarım onları *senin* gönderdiğini söylemiyorsundur, Lucas," dedi Finn dümdüz bir sesle, "tabii beni şu köpek maması numarasını yaparken görmek istemiyorsan."

"Ben sana bize çalışmayan bir şey sattığım söyledim **mi?"**

'"Zorluklarla karşılaştık,' dedin. Peki son zamanlarda benden başka ne aldınız?"

"Üzgünüm, Finn, ama bunlar bizden değil. Sen de bunu biliyorsun."

"Evet, sanınm bunu biliyorum. Peki ne halt yemeye geldin buraya, Lucas? Aldığın şeyin her zamanki garantilere sahip olmadığını biliyordun..."

"Biliyor musunuz," dedi Finn, Bobby'nin kötü biten hiperuzay seansının öyküsünü dinledikten soma, "orada tuhaf bir dalavere dönüyor." Dar ve garip bir biçimde uzamış kafasını yavaş yavaş iki yana salladı. "Eskiden böyle olmazdı." Lucas'a baktı. "Sizler biliyorsunuz, değil mi?"

Zemin kattaki beyaz bir odada, aük hırdavatla dolu dükkan bölümünün arkasında, kare biçimli beyaz bir masanın çevresine otunnuşlardı. Yerler aralıksız bir kalıpla bir araya getirilmiş çizik hastane karolanyla kaplıydı, gizlice dinlenmeyi engelleyen devrelerin yoğun katmanlanm saklayan kirli beyaz plastik paneller duvarları oluşturuyordu. Dükkan bölümüyle karşılaştırdığında, beyaz oda bir ameliyathane misali tertemizdi. Üzeri duyaçlar ve tarama cihazlarıyla dolu çok sayıda alaşım yapılı üç ayaklı sehpa, soyut heykeller gibi masanın çevresinde dizilmiş duruyordu.

"Neyi biliyoruz?" diye sordu Bobby. Öyküsünün her yeniden anlatılışında kendini biraz daha az wilson gibi hissediyordu. Önemliydi o. Ona kendini önemli biri gibi hissettiriyordu bunlar.

"Sen değil, bokkafa," dedi Finn yorgun bir sesle. "O. Koca hoodoo adamı. O biliyor. Aynı şey olmadığım... uzun zamandır aynı olmadığım. Ben bildim bileli bu işteyim. Çok uzun zaman öncesinden beri. Savaştan önce, daha ortada matriks filan yokken, ya da bir matriks olduğundan *insanların* haberi yokken." Şimdi Bobby'ye bakıyordu. "Senden daha yaşlı bir çift pabucum var benim, ve bu durumda senin ne bilmeni bekleyebilirim? Bilgisayarlar varolduğu zamandan beri cambazlar da vardı. İlk bilgisayarları Alman BUZ'unu kırmak için yaptılar, değil mi? Şifre çözücüler. Bu tarafından bakarsanız, demek ki bilgisayarlar varolmadan önce BUZ varmış." Akşam boyunca içtiği onbeşinci sigarasını yaktı, ve sigara dumanı beyaz odayı doldurmaya başladı.

"Lucas bilir, evet. Son yedi. sekiz yıldır orada, konsol cambazlarının devrelerinde, komik şeyler dönüyor. Yeni cambazlar *bir şevlerle anlaşma yapıyor,* değil mi Lucas? Evet, bildiğime bahse girebilirsin; hâlâ sertine de, yumuşağına da ihtiyaçları var, ve hâlâ buz üstünde kayan yılanlardan daha süratli olmak sorundalar, ama hepsinin, işini gerçekten bilenlerin hepsinin *müttefikleri* var, değil mi Lucas?"

Lucas altın kürdanım cebinden çıkanp arka azı dişlerinden biri üzerinde çalışmaya başladı. Yüzünde karanlık ve ciddi bir ifade vardı.

"Tahtlar ve egemenlikler," dedi Finn belirsizce. "'Evet, orada bilinmez şeyler var. Hayaletler, sesler. Neden olmasın? Okyanuslarda da deniz kızlan ve türlü diğer zırvalıklar vardı, ve bizde de bir silikon denizi var, tamam mı? Tamam, bu sibenızay hepimizin görmeyi kabul ettiği ısmarlama bir halüsinasyon, ama bununla bağlantı kuran herkes bunun başlı başına bir evren olduğunu çok iyi *bilir,* lanet

olsun. Ve burası her yıl biraz daha kalabalıklaşıyor, şey gibi..."

"Bize göre," dedi Lucas, *"dünya* daima bu şekilde dönmüştür."

"Evet," dedi Finn, "böylece sizler dümdüz içine dalabildiniz, insanlara anlaşma yaptığınız şeylerin sizin o her zamanki yaşlı orman tanrılarınız olduğunu söylediniz..."

"İlahi Atlılar.."

"Tabii. Belki siz buna inanıyorsunuzdur. Ama ben işlerin böyle olmadığı zamanlan haürlayacak kadar yaşlıyım. On yıl önce Centilmen Kaybeden'e girip önemli cambazlardan hangisine matrikste hayaletlerle konuştuğunuzdan bahsetseniz, sizin kafadan çatlak olduğunuza karar verirlerdi."

"Wilson olduklarına," diye söze girdi Bobby. Kendini dışlanmış buluyor ve hiç de eskisi kadar önemli hissetmiyordu.

Finn ona boş boş baktı. "Bir ne?"

"Bir vvilson. Bir beceriksiz. Bu bir hacker deyimi, sanının..." Yine yapmıştı işte. Hay lanet.

Finn ona çok garip bir bakış fırlatü. "Tannm. Demek onun için kullandığınız kelime bu, öyle mi? İsa aşkına. O adamı *tanıyorum* ben..."

"Kimi?"

"Bodine Wilson'i," dedi adam. "Adı bir kinaye haline gelen tanıdığım ilk kişi."

"Aptal biri miydi?" diye sordu Bobby, ve sorar sormaz da pişman oldu.

"Aptal mı? Yok canım, hayır, cehennemin dibi kadar zeki biriydi." Finn sigarasını çatiak seramik bir Campari kül tablasında söndürdü. "Sadece tamamiyle çuvallamıştı, hepsi bu. Bir seferinde Dixie Flatline ile çalışmıştı...." Kan çanağı san gözler uzaklara daldı.

"Finn," dedi Lucas, "bize satüğın o BUZ kinciyi nereden buldun?"

Finn onu soğuk soğuk süzdü. "Kırk yıldır bu işteyim, Lucas. Bu sorunun bana kaç kere sorulduğunu biliyor musun? Ve yanıtlamış olsaydım şimdiye kadar kaç kere ölmüş olacağımı?"

Lucas başım salladı. "Demek istediğini anlıyorum. Ama benim de söyleyeceklerim var." Kürdanı sanki oyuncak bir hançermiş gibi Finn'e doğru tuttu. "Burada oturup zırvalamayı kabul etmenin gerçek nedeni, yukarıdaki üç cesedin bize satüğın BUZ kıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünmen. Aynca Bobby sana annesinin kondosunun uçurulmasını anlattığında oturduğun yerde dikleşip özel bir dikkat gösterdin, değil mi?"

Finn dişlerim gösterdi. "Belki."

"Biri seni kara listesine almış, Finn. Yukandaki o üç ölü ninja birilerine bayağı pahalıya paüamış. Geri dönmediklerinde birilerinin kararlılığı daha da artacak, Finn."

Çevresi kızarmış sarı gözler kırpıştı. "Hepsi de iyi donanmıştı," dedi adam, "darbeye hazırdılar, ama içlerinden birinin elinde başka şeyler de vardı. Soru sormak için kullanılan türden şeyler." Neredeyse hamamböceği kanaüannın rengine bürünmüş nikotin lekeli parmaklan yavaşça yukan kalktı ve kısa kalmış üst dudağını ovuşturmaya baş-

ladı. "Onu Wigan Ludgate'den aldım," dedi. "Wig'den, yani Peruk'tan."

"Adım hiç duymadım," dedi Lucas.

"O anasını bellediğimin küçük çılgını," dedi Finn, "eskiden bir kovboydu."

Hikaye şu, *diyerek başladı Finn, ve Bobby için bu son derece ilgi çekiciydi,* hatta Beauvoir ve Lucas'ı dinlemekten bile daha ilgi çekiciydi. Wigan Ludgate beş yıl boyunca en iyi cambazlardan biri olmuştu, ve bir siberuzay kovboyu için bu iyi bir gidişti. Beş yıl sonunda bir kovboy kendini genelde ya zengin olmuş, ya da beyin ölümüne uğramış bulur, veya daha genç köstebeklerden oluşan bir yuvayı finanse etmekte olur ve işin yönetim kısmına fazlasıyla gömülürdü. Peruk, gençliğinin ve zaferinin ilk ateşi içinde, matriksin bir zamanlar Üçüncü Dünya diye tanınan coğrafik bölgeleri temsil eden oldukça seyrek nüfuslu sektörlerinden uzatmalı bir geçiş için fırtına gibi yola çıkmıştı.

Silikon yıpranmaz: mikroçipler etkili bir biçimde ölümsüzdüler. Peruk bu gerçeği fark etnüşti. Ancak kendi yaşındaki tüm diğer çocuklar gibi, *silikonun modasının geçtiğini* biliyordu, ki bu yıpranmadan daha kötüydü; bu gerçek Peruk için can sıkıcı ve kabullenilmiş bir sabitti, ölüm ya da vergiler gibi, ve aslında donanımının son modanın gerisinde kalmasından ölümden çekindiğinden (yaşı yirmiikiydi) ya da vergilerden daha fazla çekiniyordu (kayıt yaptırmamıştı, ama Singapur'daki bir para aklayıcısına, gelirini bildirmiş olsa ödemesi gerekeceği gelir vergisine aşağı yukarı eşit miktarda yıllık yüzde ödüyordu). Peruk onca modası geçmiş silikonun bir yerlere giünekte olduğu sonucuna var-

mıştı. Öğrendiği kadarıyla hepsinin gittiği yer, büyümekte olan endüstriyel üslerle zorlukla geçinen çok sayıdaki fazlasıyla fakir bölgeydi. Ülke kavramım hâlâ ciddiye alacak derecede karanlık kafalı ülkelerdi bunlar. Peruk Afrikalı birkaç gerikalmışın sahalarından geçerken, kendini havyarla dolu bir yüzme havuzunda dolaşan köpekbalığı gibi hissetmişti. O lezzeüi minik yumurtalar fazla bir para tuttuğundan değildi bu, ama sonuçta ardına kadar açılıp *kepçeleyebilirdiniz,* ve bu basitti, doyurucuydu, birikime uygundu. Peruk bir hafta için Afrikalılarla çalışü, ve hareketleri bir ara en az üç hükümetin düşüşünü ve anlaülmaz ölçülerde insan ıstırabını birlikte getirdi. Haftasının sonunda, gülünç derecede ufak birkaç nülyon banka hesabımn kaymağıyla şişmanlamış bir halde emekliye ayrıldı. O çıkarken arkasından çekirgeler üşüşmekteydi; Afrika fikrini başkaları da görüp benimsemişti.

Peruk iki yıl boyunca Cannes'daki plajda oturup yalnızca en pahalı tasarımcı ilaçlarım kullanmış, ve zaman zaman minik bir Hosaka televizyonunu açarak ölü Afrikalıların şişmiş bedenlerini garip ve şaşkınlık verici ölçüde masum bir ilgiyle incelemişti. Kimsenin nerede, ne zaman veya niçin olduğunu bilemeyeceği bir noktadan itibaren ise, Peruk'un ipin ucunu kaçırdığı fark edilmeye başlanmışü. Özellikle, diyordu Finn, Peruk Tanrının siberuzayda yaşadığına, veya belki siberuzayın Tamı *olduğuna,* ya da işte bu türden yeni bir kanıtın doğruluğuna emin olmuştu. Peruksun teolojik macerası önemli kriter değişiklikleriyle, gerçek inanç sıçramalanyla belirginleşme eğilimindeydi. Finn Peruk'un o günlerde neye niyetlendiği konusunda bazı fikirlere sahipti; yeni ve tek inancına dönüşünden hemen sonra, Wigan Ludgate Sprawl'a dönmüş ve biraz rastgele de olsa destansı sayılabilecek bir sibernetik keşif yolculu-

ğuna girişmişti. Eski bir konsol cambazı olarak, Finn'in serti ve yumuşağı dediği şeylerin en iyisini bulmak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Peruk hâlâ zengin bir adam olduğundan, Finn ona ikisinin de her türlüsünü sağlamaktaydı. Peruk Finn'e mistik keşiflerle ilgili tekniğinin, bilinciyle matriksin boş, yapılandırılmamış sektörlerine uzanmayı ve beklemeyi içerdiğini açıklamıştı. Neyse ki, diyordu Finn, her ne kadar Tanrının ağ üzerinde hareket eden varlığım birden çok defasında hissettiğim ısrarla belirtmiş olsa da, adam Tanrıyla tam anlamıyla karşılaştığını hiçbir zaman iddia etmemişti. Sonunda Peruk parasını bitirmişti. Ruhani arayışı Afrika öncesi günlerinden kalan son birkaç iş bağlantısını da koparmış olduğundan, adam iz bırakmadan ortadan yitip gitmişti.

"Fakat bir gün ortaya çıkıverdi," dedi Finn. "Bir lağım deliğindeki sıçan kadar yemişti kafayı. Soluk benizli küçük bir zibidiydi aslında, ama o sıra bütün o Afrika işi zırvalıklan takıp takışürnuştı, boncuklar, kemikler, falan filan." Bobby, Finn'in görüntüsüne sahip birinin nasıl başkası için soluk benizli küçük zibidi tanımını yapabildiğim düşünerek meraklanacağı kadar bir süre boyunca Finn'in hikayesini dinlemeye ara verdi, sonra pek suratsız görünen Lucas'a bir göz attı. O arada aklına Lucas'ın Afrika ile ilgili olayı belki de kişisel olarak üstüne alınabileceği geldi. Ancak Finn öyküsüne devam etmekteydi.

"Elinde satmak istediği bir sürü malzeme vardı. Terminaller, yan donanımlar, programlar. Hepsi iki-üç yıllıktı, ama donanım en iyi cinstendi, ve bu yüzden ona bir fiyat verdim. Bir soket implantı olduğunun farkındaydım, ve kulağının arkasında devamlı takılı tuttuğu bir mikroprogram kıymığı vardı. Ne programı o? Boş, dedi bana. İşte çocuk, tam senin oturduğun o yerde oturuyordu,

ve bana diyordu ki, bu boş, ve bu Tanrının sesi, ve ben sonsuza kadar onun beyaz mırıltısı içinde yaşayacağım, ya da buna benzer bir zırvalık işte. İsa aşkına, diye düşündüm ben de, Peruk artık iyice uçmuş, işte buyur, ona verdiğim parayı yaklaşık beşinci defadır sayıyor. Peruk, dedim, zaman demek para demektir ama yine de bana ne öğrenmek istediğini söylesene? Merak etmiştim çünkü. Adamı yıllardır tanırdım, yani iş arkadaşı olarak. Finn, dedi bana, yerçekimi havuzundan yukarı çıkmam gerekiyor, çünkü Tanrı orada. Demek istiyorum ki, dedi bana, O her yerde ama buralarda, aşğıda öyle çok parazit var ki, O'nun yüzünü saklıyor. Doğru, dedim ona, iyi anlamışsın. Sonra ona kapıyı gösterdim, ve hepsi bu. Bir daha onu görmedim."

Bobby gözlerini kırpışürdı, bekledi, kadanan sandalyenin sert oturma yerinde hafifçe kıpırdandı.

"Ancak bir yıl kadar sonra bir adam geldi. İzne çıkmak için çekim havuzundan inmiş bir uzak yörünge armatörüydü, ve elinde saülık güzel bir programı vardı, öyle büyük bir şey değildi, ama ilgi çekiciydi. Adam onu Peruk'tan aldığım söyledi. Eh, Peruk kafayı yemiş olabilirdi, uzun zamandır da oyun dışı kalmıştı, ama yine de iyi bir bok gördüğünde anlayabilecek durumdaydı. Ben de programı aldım. Bu belki on yıl önceydi, tamam mı? Ve yaklaşık her yıl, herifin biri elinde bir şeyle çıkagelirdi. 'Peruk sana bunu önermemi söyledi.' Ve ben de genelde alırdım. Hiç öyle özel bir şey gelmedi, ama fena da değildiler. Getirenlerin de hiçbiri aynı kişiler değildi."

"Hepsi bu muydu Finn, sadece programlar?" diye sordu Lucas.

"Evet, çoğunlukla, şu acayip oyma şeyler hariç. Bunu unutmuştum. Onları Peruk'un yaptığım düşünmüştüm.

Herifin biri onlardan biriyle ilk geldiğinde, elindeki programı satın aldıktan sonra sordum. Bu lanet şeylere ne isim veriyorsunuz, dedim. Herif bana Peruk bunlarla ilgilenebileceğini söyledi, dedi. Ona kaçığın teki olduğunu söyle, dedim. Adam güldü. Eh, sende kalsın, dedi. Yukarı geri çıkarken Tanrının belası şeyi beraberimde taşımaya niyetim yok. Yani bu şey yaklaşık bir terminal boyutlanndaydı, bir kutuya tıkılmış bir avuç çer çöpten ibaretti... Ben de onu döküntü demirle dolu bir Kola kasasının arkasına ittim ve varlığım unuttum. Ama yaşlı Smith- o zamanlardaki meslektaşlarımdan biriydi, çoğunlukla sanatla ve koleksiyon parçalarıyla iş yapardı- o şeyi gördü ve istedi. Bir anlaşma yaptık. Bunlardan daha çıkan olursa, Finn, dedi bana, al onları. Yukarı kentte bu tür boktan şeylere fit olan züppeler var. Ve bir daha Peruk'un oradan gelen biri olduğunda, elindeki oyma şeyi de alıp Smith'e sattım. Ama hiçbiri öyle çok fazla para etmiyordu..." Finn omuzunu silkti. "En azından geçen aya kadar bu böyleydi. Çocuğun biri sizin satm aldığınız şeyle çıkageldi. Peruk'tan geliyordu. Dinle, dedi bana, bu bir biyoprogram ve bir kinci. Peruk bunun çok para ettiğini söylüyor. Progranu bir taramadan geçirdim ve sağlam çıktı. İlginç göründüğünü düşünmüştüm, biliyor musun? Ortağın Beauvoir'a da pek ilginç gelmişti üstelik. Onu satın aldım. Beauvoir da benden satın aldı. Hikayenin sonu." Finn bir sigara çıkardı, ama bu seferki kınkti ve ikiye katlanmıştı. "Hay lanet," dedi. Aym paketten soluk renkte bir paket sigara kağıdı çekti ve ince pembe yapraklardan birini çıkanp bir tür destek gibi kullanarak kınk sigaranın etrafına sıkıca sardı. Yapıştıncıyı yaladığında, Bobby bir an için gri-pembe renkte çok sivri bir dil gördü.

"Peki, Finn, Bay Peruk nerede oturuyor?" diye sordu Lucas. Başparmakları çenesinin altındaydı, iri parmakları yüzünün önünde sivri bir tepe oluşturmuştu.

"Lucas, bu konuda en ufak bir fikrim bile yok. Yörüngede bir yerlerde işte. Ve mütevazi yaşıyor olsa gerek, yani benden aldığı kadar para onun için bir şey ifade ediyorsa. Bilirsin, oralarda eğer ekonomiye uyum sağlarsan paraya ihtiyaç duymadığın yerler olduğunu duydum, ve bu yüzden belki de az bir şey uzun zaman idare ediyordur. Ama bana sorma. Benim agorafobim var." O dilin görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışan Bobby'ye pis pis güldü. "Biliyor musun," dedi Lucas'a yan yan bakarak, "matrikste tuhaf haltlar döndüğü kulağıma çalınmaya işte o sıralarda başlamışü."

"Ne gibi?" diye sordu Bobby.

"Sen buna karışma, lanet olası," dedi Finn, hâlâ Lucas'a bakarak. "Bu sizler çıkagelmeden önceydi, yeni hoodoo takımı yani. Bu sokak samurailerinin, Peruk'un bile yanlarında tamamen normal kalacağı kahrolası Özel Birlik türünden birileri için çalışüklanm biliyordum. O kadın ve Chiba'dan kazıyıp çıkardıkları şu kovboy var ya, işte onlar da bu tür bir şey peşindeydiler. Belki de bulmuşlardır. Onları en son İstanbul'da görmüştüm. Bir defasında, birkaç yıl önce, kadının Londra'da yaşadığım duydum. Hay anasını, kim bilir? Yedi, sekiz yıl belki." Finn birden yaşlandı sanki, ve çok yaşlı, yorgun bir görüntüye büründü. Bobby'ye sanki yaylar ve gizli kablolarla hareket ettirilen iri, mumyalanmış bir sıçan gibi görünüyordu. Çatlak bir camı ve yağlı deriden tek bir kayışı olan bir kol saatim cebinden çıkanp saate baktı. "Tanrım. Eh, benden alabileceğinin

hepsi bu, Lucas. Yirmi dakika içinde biraz iş konuşmak için bir organ bankasından gelecek dostlanm var."

Bobby üst kattaki cesetleri düşündü. Bütün bir gündür oradaydılar.

"Hey," dedi Finn, onun yüzündeki ifadeyi okuyarak, "organ bankaları bazı şeylerden *kurtulmak* için harikadır. Ben *onlara* ücret ödüyorum. Yukarıdaki o anasız itlerin organ niyetine pek bir şeyleri kalmadı zaten..." Ve Finn kahkahayla güldü.

"Onun şeye... Legba'ya yakın olduğunu mu söylemiştin? Ve Legba Beauvoir'in ve senin söylediğinize göre ben o siyah BUZ'a tosladığımda bana şans getirmiş olandı, değil mi?"

Jeodeziklerin peteksi kenarlarının ötesinde gökyüzü aydınlanmaktaydı.

"Evet," dedi Lucas. Düşüncelerine gömülmüş gibiydi.

"Ama o tür şeylere hiç de güvenmiyormuş gibi görünüyor."

"Önemi yok," dedi Lucas, Rolls görüş alanlarına girerken. "O bu işin ruhuna daima yakın olmuştur."

Alamut
Çizgiliforum.com

17

SİNCAP ORMANI

Uçak akan su sesine yakın bir yere inmişti. Turner ateşinin -ya da uykusunun- etkisi altında g-ağının içinde dönenirken duyabiliyordu sesi. Taştan aşağı akan suydu bu, varolan en eski şarkılardan biriydi. Uçak zekiydi, herhangi bir köpek kadar zeki, ve programının içine işlemiş bir gizlenme içgüdüsüne sahipti. Turner uçağın iniş takımları üzerinde sallandığını, hastalıklı gecenin içinde bir yerlere konarak dallar koyu renkli kanopiye sürünür ve çizerken ileri doğru süründüğünü hissetti. Uçak koyu yeşil bir gölgenin içine doğru sürünerek dizleri üzerine çöktü. Bir manianın kuma pike yapması gibi kamını aşağıya çekip kendini humuslu toprak ve granitin içine doğru yassıltırken, hava çatısı inildeyip gıcırdadı. Kanatlarını ve gövdesini kaplayan mimetik polikarbon alacalanıp koyulaştı, ay ışığıyla beneklenmiş kayaların ve orman toprağının renklerine

ve şekillerine büründü. Sonunda sessizleşti, ve geriye kalan tek ses nehir yatağından dökülen suyun sesiydi...

Gözleri açıldı. Görme duyusu çalışır durumdaydı, ama görüntü boştu. Lynch'in ölümünün Smith& Wesson 'm sabit arpacığının ötesindeki kırmızı parıltısını hatırından geçirerek, bir makine gibi uyandı. Başının üzerindeki kanopinin kavsi, yaprakların ve dalların bukalemunsu benzetmesiyle işlenmişti. Şafak soluk renkte söküyor, akan suyun sesi duyuluyordu, üzerinde hâlâ Oakey'in mavi iş gömleği duruyordu. Gömlekte artık ekşi bir ter kokusu vardı, ve kollarını da bir gün önce yırtıp atmıştı. Silah bacaklarının arasında yatıyordu, namlusu jetin siyah joystiğine dönük duruyordu. G-ağı kalçalarının ve omuzlarının çevresinde gevşek bir yığın halinde kalmıştı. Arkasına döndü ve kızı gördü, oval yüzüne ve burun deliklerinden birinin altında kurumuş kahverengi kan izine baktı. Hâlâ baygındı, terliyordu, dudakları bir oyuncak bebeğinki gibi hafifçe aralıktı.

"Neredeyiz?"

"Verdiğiniz iniş koordinatlarının onbeş metre güney-güneydoğusundayız," dedi uçak. "Tekrar bayıldınız. Ben gizlenme yönünde tercih kullandım."

Turner geriye uzanıp arayüz fişini soketinden çekti ve uçakla bağlantısını kopardı. Kanopinin el kontrollerini bulana kadar kokpitin iç çevresini sıkkın gözlerle taradı. Kanopi servoları üzerinde iç çekişine benzer bir sesle kalkarken, yüzeyindeki polikarbon yaprak işlemeleri şekil değiştirdi. Turner bir bacağını öbür yana geçirdi, kokpitin kenarındaki gövde kısmına dümdüz yaslanmış olan eline baktı. Polikarbon yakınlardaki bir taş kütlesinin gri tonlarını kopyaladı; o izlerken, avuç içinin renginde ve el boyunda

bir yama resmi çizmeye başladı. Turner diğer bacağını da geçirdi, silahını kanepede unutarak aşağı kayıp toprağın ve uzun, tatlı çimenlerin üzerine indi. Sonra alnı çimenlere yaslanmış bir halde yine uyudu, rüyasında akan suları görmeye başladı.

Uyandığında, üzerine epey bir miktar çiy yağmış alçak dalların arasından ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünmekteydi. Sonunda bir açıklığa ulaştı ve yuvarlanarak, kolları teslim işareti gibi hissettiği bir şekilde açılmış halde öne doğru düştü. Başının üzerinde, yükseklerde, küçük ve gri bir şey dalların birinden kalktı, bir başka şeyi yakaladı, bir an için orada sallandı, sonra kaçarak Turner'ın görüş alanının dışına doğru kayboldu.

Yıllar öncesinden bir sesin ona hareketsizce yat, dediğini duydu. Sadece uzan, sakinleş, ve çok yakında seni unutacaklar, griliğin ve şafağın ve çiyin içinde unutacaklar seni. Onlar beslenmek için, beslenmek ve oynamak için çıkarlar yola, ve beyinleri iki mesajı bir arada tutamaz, tutsa da bu uzun süremez. Naylon kabzalı Winchester göğsüne yaslanmış, yeni pirinç ve tabanca yağı kokusunu soluyarak, kamp ateşlerinin kokusu hâlâ saçındayken, orada, erkek kardeşinin yanında sırtüstü yatıyordu. Ve erkek kardeşi hep haklıydı, yani sincaplar konusunda. Onlar gelirdi. Altlarındaki yamalı kot kumaşı ve mavi çelikle hecelenen açık ölüm haberini unuturlardı; gelir, kol ve bacakların üzerinde koşarak yarışır, sabahı koklamak üzere duraklarlardı, ve Turner'ın .22'ligi gürler, arkasından cansız gri bir beden yere yuvarlanırdı. Diğerleri kaçışarak kaybolur, Turner silahını erkek kardeşine verirdi. Yine beklerlerdi, sincapların onları unutmasını beklerlerdi.

"Siz de benim gibisiniz," dedi Turner sincaplara, rüyasından başını kaldırıp yükselerek. İçlerinden biri birden şişkin bir bacağın üzerinde oturup dosdoğru ona baktı. "Ben hep geri dönerim." Sincap hoplayarak uzaklaştı. "Hollandalı'dan kaçtığımda geri geliyordum. Meksika'ya uçtuğumda geri geliyordum. Lynch'i öldürdüğümde geri geliyordum."

Orman uyanır ve çevresindeki sabah ısınırken, orada sincapları seyrederek uzun süre yattı. Bir karga yana kayarak, siyah mekanik parmaklar gibi açtığı kanat tüyleriyle fren yaparak yanaştı. Turner'ın ölü olup olmadığını anlamak için bakıyordu.

Karga kanatlarını çırparak uzaklaşırken Turner ona bakarak sırıttı.

Henüz değil.

Tekrar içeri, sarkan dalların altına girdi, ve kızı kokpitte otururken buldu. MAAS-NEOTEK logosuyla çaprazlamasına yarılmış, çuval gibi bol bir beyaz tişört giymişti. Tişörtün önünde baklava dilimi şekilli taze kırmızı kan izleri vardı. Burnu yine kanıyordu. Sersemlemiş ve yön duygusunu yitirmiş parlak mavi gözler, egzotik bir makyaj misali sarı-siyah renk almış yaralı göz çukurlarından bakıyordu.

Tumer kızın genç olduğunu fark etti, çok genç.

"Sen MitchelPin kızısın," dedi, ismi biyoprogram dosyasından bulup çıkararak. "Angela."

"Angie," dedi kız otomatikman. "Sen kimsin? Kanamam var." Elinde kanlı bir karanfil halinde duran mendil topağını gösterdi.

"Turner. Babanı bekliyordum." Silahı hatırlamıştı şimdi. Kızın diğer eli kokpitin kenarının altında, görüş alanının dışındaydı. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Mesada. Onlarla konuşabileceğini, bunu açıklayabileceğini düşündü. Çünkü ona ihtiyaçları var."

"Kiminle konuşacak?" Turner bir adım öne geldi.

"Maas ile. Kurulla. Onu incitmeyi göze alamazlar. Alabilirler mi?"

"Bunu neden yapsınlar?" Bir adım daha.

Kız kızıllaşmış mendille burnunu hafifçe sildi. "Çünkü beni dışarı gönderdi. Çünkü beni inciteceklerini biliyordu, belki de öldüreceklerini. Rüyalar yüzünden."

"Rüyalar mı?"

"Sence onu incitirler mi?"

"Hayır, hayır, bunu yapmazlar. Şimdi oraya, yukarı çıkacağım. Tamam mı?"

Kız başını salladı. Fazla derin olmayan, girintili tutamaçları bulmak için ellerini gövdenin kenarında gezdirmesi gerekti; mimetik kaplama ona yapraklar, likenler ve ince dallar gösteriyordu... Ve sonra yukarı, kızın yanına çıktı, ve onun spor pabuçlu ayağının yanındaki silahı gördü. "Ama kendi de gelmeyecek miydi? Ben onu bekliyordum, yani babanı."

"Hayır. Bunu hiç planlamadık. Sadece tek bir uçağımız vardı. Size anlatmadı mı?" Titremeye başladı. "Size *hiçbir şey* anlatmadı mı?"

"Yeterincesini," dedi Turner, elini kızın omuzuna koyarak. "Bize yeteri kadarını anlattı. Her şey düzelecek..." Bacaklarını kenardan içeri salladı, eğildi, Smith&Wesson'ı

kızın ayağından öteye çekti, ve arayüz kablosunu buldu. Elini kızdan çekmeksizin kabloyu kaldırıp kulağının arkasındaki yerine yerleştirdi.

"Son kırksekiz saatte kaydettiğin her şeyi silmek için gerekli prosedürü ver bana," dedi. "Mexico City'ye giden rotayı, senin sahilden uçuşunu, hepsini silip atmak istiyorum..."

"Mexico City için yüklenmiş hiçbir plan yoktu," dedi ses. İşitme merkezine direkt sinirsel uyarı halinde geliyordu.

• Turner kıza bakarak çenesini sıvazladı.

"Nereye gidiyorduk peki?"

"Bogot 'ya." Jet gerçekleşmemiş olan inişe ait koordinatları saydı.

Kız ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. Göz kapakları da gözlerini çevreleyen cilt kadar morarmıştı. "Kiminle konuşuyorsun?" . •

"Uçakla. Mitchell sana nereye gideceğini düşündüğünü söyledi mi?"

"Japonya..."

"Bogot'da kimseyi tanıyor musun? Annen nerede?"

"Hayır. Berlin'de, sanırım. Annemi pek iyi tanımıyorum."

Uçağın bilgi bankalarını tarayarak Conroy'un programlamasından geriye kalanı silip attı: California'dan yaklaşma, mevzi için kimlik tespit bilgisi, onları Bogot'nın kent-

sel çekirdeğinin üçyüz kilometre kadar yakınındaki bir şeride taşıyacak uçuş planı...

Sonunda biri jeti bulacaktı. Maas'ın yörüngesel keşif sistemini düşündü ve uçağa uygulamasını emretmiş olduğu gizlenme-ve-atlatma programlarının gerçekten bir işe yaramış olup olmadığını merak etti. Kurtarma için jeti Rudy'ye vermeyi teklif edebilirdi, ama Rudy'nin bu işe bulaşmak isteyeceğinden şüpheliydi. Ona bakılırsa, sırf Mitchell'in kızını peşine takıp çiftlikte boy göstermesi bile Rudy'yi boğazına kadar bu işe batırmak için yeterliydi. Ama gidecek başka yer yoktu, özellikle şu anda ihtiyacı olan şeyleri bulmak için.

Yarı anımsanan izleri ve üzerini otlar bürümüş, döne döne ilerleyen çift şeritli yolu takip ederek dört saat yürüdüler. Turner'a ağaçlar değişmiş gibi gelmişti, ancak sonra dönmüş olduğu yıllardan beri onların ne kadar büyümüş olacakları geldi aklına. Bir zamanlar telefon tellerini taşımış olan tahta direklerin, kabloları yakıt için indirilmiş ve üzerlerinde büyük miktarda böğürtlen ve hanımeli büyümüş kütüklerine düzenli aralıklarla rastlıyorlardı. Arılar yol kenarındaki çiçekler açan çimenliklerde geziniyordu...

"Gittiğimiz yerde yiyecek var mı?" diye sordu kız. Beyaz spor pabuçlarının tabanları hırpalanıp aşınmış yolda sürünüyordu.

"Elbette," dedi Turner. "İstediğin kadar."

"Şu anda istediğim şey su." Uzun ve düz bir tutam kahverengi saçı bronzlaşmış yanağından geriye doğru savurdu. Turner kızın topallamaya başladığının farkındaydı, ve şimdi de sağ ayağını yere her basışında irkilerek yüzünü buruşturuyordu.

"Ayağının nesi var?"

"Bileğim. Bir şey oldu, sanırım 'ışığa' iniş yaptığımda." Yüzünden bir acı ifadesi geçti, yürümeye devam etti.

"Dinlenelim."

"Hayır. Oraya varmak istiyorum, herhangi bir yere."

"Dinlenelim," dedi Turner, kızı elinden tutup yolun kenarına doğru yönelterek. Kız yüzünü astı, ama yine de onun yanına oturup sağ bacağını dikkatle öne doğru uzattı.

"Bu büyük bir tabanca," dedi. Hava ısınmıştı, parka giymek için çok sıcaktı. Turner omuz askısını çıplak sırtına takmış, üzerine kolsuz iş gömleğini giymiş, eteklerini dışarıda uçuşur halde bırakmıştı. "Namlusu niye öyle altından, kobra başı gibi görünüyor?"

"O bir nişan alma aygıtı, gece çatışmaları için." Turner kızın ayak bileğini incelemek için öne eğildi. Bilek hızla şişiyordu şimdi. "Bunun üzerinde yürümeye ne kadar devam edebileceğini bilmiyorum," dedi.

"Geceleri çok çatışmalara girer misin? Silahlarla?"

"Hayır."

"Senin ne iş yaptığını anladığımı sanmıyorum."

Turner başını kaldırıp kıza baktı. "Bunu ben de her zaman anlayamıyorum, özellikle son zamanlarda. Babanın gelmesini bekliyordum. Şirket değiştirmek istiyordu, ve başkası için çalışmak. Çalışmak istediği kişiler babanın eski kontratından kurtulmasını sağlamak için beni ve birkaç kişiyi daha kiralamıştı."

"Ama o kontrattan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu," dedi kız. "Kanuni olarak bu olanaksız."

"Bak bu doğru." Düğümü çözdü, spor pabucun bağlarını gevşetti. "Kanuni olarak olanağı yok."

"Oh. Öyleyse sen hayatını böyle kazanıyorsun?"

"Evet." Spor pabuç çıkmıştı şimdi. Çorap giymemişti, bilek fena halde şişiyordu. "Burkulmuş bu."

"Peki ya diğer insanlar? Geride, o harabelerde başka adamların da mı vardı? Biri ateş ediyordu, ve o fişekler..."

"Kimin ateş ettiğini söylemek zor," dedi Turner, "ama fişekler bizim değildi. Belki senin kaçışını izleyen Maas güvenlik ekibinindi. Oradan izlenmeden çıktığını mı sanıyordun?"

"Chris ne dediyse onu yaptım," dedi kız. "Chris, yani babam."

"Biliyorum. Sanırım yolun geri kalanı boyunca seni taşımam gerekecek."

"Peki ya arkadaşların?"

"Hangi arkadaşlarım?"

"Geldiğimiz yerde, Arizona'dakiler."

"Evet. Şey," elinin tersiyle alnındaki terleri sildi, "bir şey söyleyemem. Bilemiyorum."

Bembeyaz kesilmiş gökyüzünü, güneşten daha parlak enerji patlamasını görmüşlerdi. Ama uçak hiç elektromanyetik pulsun saptanmadığını bildirmişti...

Onlar tekrar yola çıktıktan onbeş dakika sonra Rudy'nin takviyeli köpeklerinden ilki peşlerine takılmıştı bile. Angie Turner'ın sırtına binmiş, kollarını onun omuzlarına dolamıştı. Bir deri bir kemik bacakları Turner'ın koltukaltlarına dayanmış, Turner parmaklarını göğüs kemiğinin önünde

çift yumruk halinde kilitlemişti. Kız yukarı banliyölerden gelme bir çocuk gibi kokuyordu, belli belirsiz bitkisel bir sabun veya şampuanın hafif aroması vardı üzerinde. Bunu fark ettiğinde, kimbilir kendi kokusunun kıza nasıl geldiğini düşündü. Rudy'nin bir duşu vardı-

Sırtındaki kız birden dikleşerek parmağıyla işaret etti. "Oh, hay lanet, bu da nedir?"

Dar kafası kaplanmış ve alıcılarla donatılmış siyah bir başlıkla örtülü, uzun bacaklı gri bir av köpeği, yolun dönemeçlerinden birindeki yüksek bir kil tepenin üzerinden onları süzmekteydi. Dili dışarı sarkmış, hızlı hızlı soluk alıp veriyor, başını yavaşça bir taraftan diğerine sallıyordu.

"Önemli değil," dedi Turner. "Nöbetçi köpek. Sahibi arkadaşımdır."

Ev büyümüş, yeni kanatlar ve atölyeler eklenmişti, ama Rudy orijinal yapının her yeri dökülmekte olan panellerini asla boyamamıştı. Turner'ın son gördüğünden beri, taşıt araçlarından oluşan koleksiyonunun çevresine kare şeklinde gergin bir zincir çekmişti. Ama geldiklerinde giriş kapısı açıktı, menteşeleri mavi çiçekli sarmaşıklar ve pas içinde kaybolmuştu. Turner gerçek savunma araçlarının başka yerlerde olduğunu biliyordu. O çakıl döşeli yoldan yorgun argın yürürken, takviyeli köpeklerin dördü ardından gelmekteydi. Angie'nin başı omuzunda hareketsizce yatıyordu, ve kolları hâlâ vücudunun çevresinde kilitliydi.

Rudy ön verandada bekliyordu. Eski bir beyaz şort ve bahriyeli tişörtü giymişti. Tişörtün üzerindeki tek cepten her çeşitten en az dokuz adet tükenmez kalem gözüküyordu. Onlara bakıp yeşil bir kutu Hollanda birasını havaya

kaldırarak selamlama hareketi yaptı. Arkasında, soluk haki gömlekli bir sarışın, elinde krome bir spatulayla mutfaktan dışarı çıktı. Saçı kısa kesilmişti; geriye ve yukarı doğru taranmış kesimi Turner'a Hosaka'nın kapsülündeki Koreli doktoru, kapsülün yanışını, Webber'i, beyaz gökyüzünü... hatırlattı. Kızı taşıyabilmek için bacaklarını iyice iki yana açmış, çıplak göğsü terle ve Arizona'daki araziden gelen tozla yol yol olmuş, orada, Rudy'nin çakıl araba yolunda sallanıyor, Rudy'ye ve sarışına bakıyordu.

"Senin için kahvaltı hazırladık," dedi Rudy. "Köpeklerin ekranlarında belirdiğinde aç olabileceğini düşündük." Ses tonunu dikkatle nötr tutmuştu.

Kız inledi.

"Bu iyi," dedi Turner. "Kızın berbat durumda bir bileği var, Rudy. Bir baksak iyi olur. Seninle konuşmam gereken başka şeyler de var."

"Senin için biraz fazla genç gibime geldi," dedi Rudy, ve birasından büyük bir yudum daha aldı.

"Git işine Rudy," dedi yanındaki kadın. "Kızın yaralı olduğunu görmüyor musun? Buradan geçip içeri getirin," dedi Turner'a, ve mutfak kapısından tekrar içeri girip kayboldu.

"Farklı görünüyorsun," dedi Rudy onu merakla süzerek, ve Turner adamın sarhoş olduğunu fark etti. "Aynı gibi, ama yine de farklı."

"Uzun zaman oldu," dedi Turner, tahta basamaklara doğru yönelerek.

"Yüzünü filan mı yaptırdın?"

"Rekonstrüksiyon. Onu kayıtlardan yeniden yaratmak zorunda kaldılar." Sırtının alt kısmına her hareketinde ağrılar saplanarak basamakları çıktı.

"Fena değil," dedi Rudy. "Neredeyse fark edemeyecektim." Geğirdi. Boyu Turner'ınkinden daha kısaydı, üstelik şişmanlıyordu, ama ikisinde de aynı kahverengi saç ve çok benzer yüz hatları vardı.

• Gözleri aynı seviyeye geldiğinde Turner merdivende durakladı. "Eskisi gibi her şeyden bir parça anlıyor musun, Rudy? Bu çocuğun taramadan geçirilmesini istiyorum. Başka birkaç şeye daha ihtiyacım var."

"Eh," dedi kardeşi, "ne yapabileceğimize bir bakarız. Dün gece bir şeyler duyduk. Belki bir sonik patlama. Seninle ilgisi var mı?"

"Evet. Sincap ormanında bir jet bekliyor, ama gözlerden iyice saklanmış durumda."

Rudy içini çekti. "Tanrım... Eh, getir bakalım kızı..."

Rudy'nin orada geçirdiği yıllar evi Turner'ın orada olduğunu hatırlayacağı şeylerin çoğundan yoksun bırakmıştı, ve Turner'ın içinde bir şeyler bu yüzden anlaşılması güç bir minnet duyuyordu. Sarışının çelik bir çanağa yumurtalar kırmasını ve koyu renkteki çiftlik sarılarını izliyordu; Rudy kendi tavuklarını beslerdi. "Adım Sally," dedi kadın, yumurtaları bir çatalla çırparak.

"Turner."

"O da senden hep bu isimle sözediyor," dedi kadın. "Hakkında hiç fazla bir şey anlatmadı."

"Görüşmelerimizi pek o kadar sık tutmadık. Belki de şimdi yukarı çıkıp ona yardımcı olmam gerekiyordu."

"Otur sen. Küçük kızın Rudy ile güvende olur. Onun eli iyidir."

"Kafayı bulmuşken bile mi?"

"Yarı çakırkeyifken. Eh, ameliyat yapacak da değil, yalnızca derm yapıştırıp o bileği bandajlayacak." Siyah bir tavanın içinde cızırdamakta olan yağa kuru tortilla cipsleri bastırdı, yumurtaları bunun üzerine döktü. "Gözlerine ne oldu Turner? Sen ve kız..." Karışımı krome spatulayla çevirdi, içine plastik bir tüpten salsa döktü.

"G-gücü. Hızlı kalkış yapmak zorunda kaldık."

"Bileğini o sırada mı incitti?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Peşinde birileri var mı şimdi? Ya da kızın peşinde?" Lavabonun üzerindeki dolaptan tabakları almakla meşguldü şimdi. Dolap kapaklarının ucuz kahverengi kaplaması Turner'ın kafasında ani bir nostalji dalgasını tetiklemiş, kadının bronzlaşmış bileklerini sanki annesininkiler gibi görmüştü....

"Büyük olasılıkla," dedi. "İşin içinde neler olduğunu bilmiyorum, henüz değil."

"Şunun birazını ye." Karışımı beyaz bir tabağa aktardı, bir çatal bulmak için ortalığı karıştırarak arandı. "Rudy senin peşine takabileceğin türden insanlardan korkuyor."

Turner tabağı, çatalı alıyordu şimdi. Yumurtalardan buharlar yükseliyordu. "Ben de öyle."

"Birkaç giysi buldum," dedi Sally, duşun sesini bastırarak. "Rudy'nin bir arkadaşı bıraktı bunları, sana uymaları gerek." Duş yerçekimiyle çalışıyordu, suyu çatı deposundan gelen yağmur suyuydu, ve tombul beyaz bir filtrasyon ünitesi sprey başına gelen boruya monte edilmişti. Turner başını bulutlu plastik perdelerin arasından çıkarıp kadına bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler."

"Kız baygın," dedi kadın. "Rudy şoktan ve yorgunluktan olduğunu düşünüyor. Söylediğine göre kritik değerleri yüksekmiş, ve taramayı şimdi gerçekleştirse de olurmuş." Turner'ın asker kıyafetini ve Oakey'in gömleğini de alıp odadan çıktı.

"Nedir bu kız?" Rudy gümüşi renkte yazıcı çıktısından oluşan buruşuk bir rulo uzattı.

"O şeyin nasıl okunacağını bilmem," dedi Turner, beyaz odada etrafına bakınarak Angie'yi ararken. "Nerede o?"

"Uyuyor. Sally ona göz kulak oluyor." Rudy döndü ve oda boyunca geriye doğru yürüdü, ve Turner oranın bir zamanlar oturma odası olduğunu hatırladı. Rudy aygıtlarını kapatmaya koyuldu, minik pilot lambaları birer birer söndü. "Bilmiyorum, dostum. Gerçekten bilemiyorum. Nedir bu, bir tür kanser filan mı?"

Tumer oda boyunca onu izledi. Toza karşı örtülmüş bir mikromanipulatörü taşıyan bir iş masasının, ve birinin ekranı parçalanmış yığınla eski monitörün tozlu dikdörtgen gözlerinin önünden geçtiler.

"Kızın başının içine olduğu gibi yayılmış," dedi Rudy. "Sanki uzun zincirler halinde. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Böylesini hiç görmemiştim."

"Biyoçipler hakkında ne kadar bilgin var, Rudy?"

Rudy homurdandı. Artık oldukça ayık görünüyordu, ama gergindi, endişeliydi. Ellerini saçlarının arasından geriye doğru geçirip duruyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu bir çeşit... implant değil. Greft."

"Ne işe yarıyor?"

"Ne işe mi? Tanrım. Kim bilebilir, lanet olsun. Bunu ona kim yapmış? Senin işverenlerinden biri mi?"

"Babası, sanırım."

"İsa aşkına." Rudy elinin tersiyle ağzını sildi. "Taramalarda tümör gibi gölge veriyor, ama kritik değerleri yeterince yüksek, normal. Normalde nasıl biri?"

"Bilmiyorum. Bir çocuk." Omuzunu silkti.

"Hay cehennemin dibi," dedi Rudy. "Yürüyebilmesine bile »aşıyorum." Küçük bir laboratuvar buzluğunu açtı ve donmuş bir şişe Mosfctfvsfcaya çıkardı. "Şişeden içmek ister misin?" diye sordu.

"Belki daha sonra."

Rudy içini çekti, şişeye baktı, sonra onu buzluğa geri koydu. "Peki ne istiyorsun? O küçük kızın kafasının içindeki gibi acayip bir şey sözkonusuyken, biri yakında bunun peşine düşecek. Tabii çoktan düşmemişlerse."

"Düştüler," dedi Turner. "Ama burada olduğunu bilip bilmedikleri konusunda fikrim yok."

"Henüz." Rudy avuçlarını kirli beyaz şortuna sildi. "Ama büyük olasılıkla öğrenecekler, değil mi?"

Tumer başını salladı.

"O zaman nereye gideceksin?"

"Spravvl'a."

"Neden?"

"Çünkü orada param var. Dört ayrı isimle kredi hattım var, ve hiçbirini benimle bağlantılandırma yolu yok. Çünkü belki kullanabileceğim birçok başka bağlantım var. Ve çünkü orası, Sprawl, daima saklanma yeridir. Lanet olası *fazlaslyla* öyledir, biliyor musun?"

"Pekala," dedi Rudy. "Ne zaman?"

"Bu kadar mı endişeleniyorsun, şimdi hemen gitmemizi isteyecek kadar?"

"Hayır. Yani demek istediğim, bilemiyorum. Bunların hepsi çok ilginç, kız arkadaşının kafasının içindeki o şey. Atlanta'da bana bir işlev analizatörü ve birebir beyin haritası kiralayabilecek bir dostum var; bunu kıza takarak o şeyin ne olduğunu tespit etmeye başlayabilirim... İşe yarar bir şey çıkabilir."

"Tabii. Eğer onu nereye satacağını buseydin."

"Merak etmiyor musun? Demek istediğim, *nedir* bu kız yahu? Onu bir askeri laboratuvardan filan mı kaçırdın?" Rudy beyaz buzluğun kapağını tekrar açtı, votka şişesini çıkardı, açtı ve bir yudum çekti.

Tumer şişeyi alıp dikerek buz gibi sıvının dişlerine çarpmasını sağladı. Yutkundu, ürperdi. "Bir şirketten. Büyük. Babasını kaçırmanı gerekiyordu, ama adam kendi yerine kızı göndermiş. Sonra biri mevziyi olduğu gibi mah-

vetti, sanki küçük bir nükleer bombalama gibiydi. Biz ucu ucuna başardık. Şimdiye kadar." Şişeyi Rudy'ye verdi. "Benim için ayık kal, Rudy. Korktuğun zaman çok içiyorsun."

Rudy öylece ona bakıyor, şişeyi görmezden geliyordu. "Arizona," dedi. "Haberlerdeydi. Meksika'da hâlâ bu konuşuluyor. Ama o nükleer değildi. Orada ekipleri vardı, oranın her yerine dağılmışlardı. Nükleer bomba yoktu."

"Neydi peki?"

"Bir raytopu olduğunu düşünüyorlar. Birinin küçük bir kargo uçağına hiperhız silahı kurduğunu ve yerleşimden uzaktaki terkedilmiş bir araziyi cehenneme çevirdiğini düşünüyorlar. O yakınlarda bir küçük uçak olduğunu biliyorlar, ve şimdiye kadar onu kimse bulamadı. Bir raytopunu patladığında kendisini de plazma haline getirecek şekilde ayarlayabilirsin. O hızlarda attıkları herhangi bir şey olabilirdi. Yüzelli kilo kadar buz işi halletmeye yeterdi." Şişeyi aldı, kapağını taktı, ve yanındaki tezgahın üzerine koydu. "Oradaki bütün o arazi olduğu gibi Maas'a, Maas Biyolablarına ait, değil mi? Maas'dan haberlerde bahsedildi. Çeşitli yetkililerle tamamen işbirliği halindeler. Hiç şüphen olmasın. Ve bu senin şu küçük bal peteğini nereden bulduğunu da açıklıyor sanırım."

"öyle. Ama bana raytopunu kullananın kim olduğunu açıklamıyor. Ya da bunu neden yaptığını."

Rudy omuzunu silkti.

"Gelip şuna baksanız iyi olur," dedi Sally kapıdan.

Çok daha soma, Turner ön verandada Sally ile birlikte oturuyordu. Kız sonunda Rudy'nin EEG'sinin uyku oldu-

ğunu söylediği bir konuma geçmişti. Rudy atölyelerinden birine geri dönmüştü, büyük olasılıkla votka şişesiyle birlikte. Zincirli kapının yanındaki hanımeli sarmaşıklarının çevresinde ateşböcekleri uçuşuyordu. Turner tahta veranda salıncağındaki yerinde gözlerini yarı kapatırsa, artık orada olmayan, ama zamanında gümüşi gri kenevir halatının ve çok eski bir otomobil lastiğinin ağırlığını taşımış elma ağacını neredeyse görebileceğini keşfetti. O zaman da ateşböcekleri vardı, ve Rudy salıncağın çizdiği kaviste yükselebilmek için topuklarını sert ve çıplak toprağa vurarak kendini iter, bacakları havayı tekmelerdi. Turner çimlerin üzerinde sırtüstü yatar, yıldızları seyrederdi....

"Diller," dedi Sally, Rudy'nin kadını, gıcırdayan hasır sandalyeden, sigarası karanlıkta kırmızı bir göz gibi parlarken. "Değişik dillerde konuşuyor."

"Nasıl yani?"

"Senin çocuğun yukarıda yaptığı bu. Hiç Fransızca bilir misin?"

"Hayır, fazla değil. Sözlük programı olmaksızın bilmem."

"Konuşmaların birazı bana Fransızca gibi geldi." Kırmızı amber, külünü silkelediğinde bir an için kısa, kızıl bir iz haline geldi. "Küçükken bir seferinde babam beni bir stadyuma götürmüştü, ve yemin törenini ve yabancı dillerde konuşmaları görmüştüm. Beni korkutmuştu. Sanırım bugünkü beni daha çok korkuttu, yani kız konuşmaya başladığında."

"Rudy sonunu kasete çekti, değil mi?"

"öyle. Biliyor musun, Rudy kendini pek idare edemiyordu. Buraya geri taşınmamın en önemli nedeni bu. Ona

kendine bir çeki düzen vermezse onunla kalmayacağımı söyledim, ama soma çok daha beter oldu, ve o yüzden de iki hafta kadar önce geri döndüm. Sen çıkageldiğinde ben gitmeye aşağı yukarı hazırdım." Sigaranın dibi parmaklıkların üzerinden bir kavis çizerek avluyu kaplayan çakılların üzerine düştü.

"İçki mi?"

"O ve laboratuvarda kendine hazırladığı şey. Biliyorsun, bu adamın elinden neredeyse her lanet olası şey bir parça geliyor. Hâlâ ülkenin her yerinde çok sayıda arkadaşı var; onların senin ve onun çocukluk çağlarına dair öyküler anlattıklarını duydum, yani sen evden ayrılmadan önce."

"O da ayrılmalıydı," dedi Turner.

"Şehirden nefret ediyor," dedi kadın. "Her şey nasıl olsa telefon bağlantısıyla sağlandığına göre, diyor, oraya neden gitmek gereksin ki?"

"Ben burada hiçbir olay olmadığı için ayrıldım. Rudy yapacak bir şeyi her zaman bulabilirdi. Görünüşe bakılırsa, hâlâ da bulabilir."

"Daha sık görüşmeliydiniz. Anneniz ölürken Rudy senin burada olmanı istemişti."

"Berlin'deydim. Yaptığım işi bırakıp gelemedim."

"Öyle olmuş. O sırada ben de burada değildim. Daha sonra geldim. Güzel bir yazdı o. Rudy beni Memphis'deki sefil bir kulüpten çıkardı; bir gece oraya birkaç kasaba çocuğuyla birlikte geldi, ve ertesi gün ben buraya gelmiştim, nedenini pek de iyi bilemediğim halde. Sadece o günlerde bana karşı iyiydi, espriliydi, ve kafama yavaşlaması için bir şans verdi. Bana yemek pişirmesini öğretti." Güldü. "Bu hoşuma gitmişti. Ama arka bahçedeki o Tanrının belası

tavuklardan korkuyordum." Ayağa kalkıp gerindi, o kalkarken eski sandalye gıcırdadı, ve Turner onun bronzlaşmış bacaklarının uzunluğunu, ondan gelen kokuyu ve yaz sıcağını yüzünün yakınlarında hissetti.

Kadın ellerini onun omuzlarına koydu. Turner'ın gözleri onun şortunun şerit halinde açıkta bıraktığı kahverengi karnıyla aynı seviyedeydi. Göbeği yumuşak bir gölgeydi, ve Tumer girintili beyaz odadaki Allison'u hatırlayarak yüzünü buna bastırmak ve hepsinin tadına bakmak için bir istek duydu... Ona sanki kadın hafifçe salınıyormuş gibi geldi, ama emin değildi.

"Tumer," dedi kadın, "bazen onunla birlikte burada olmak, sanki burada yalnız olmak gibi..."

Ve Turner ayağa kalktı, eski sallanan zincirin tıkırtısı veranda çatısının dil ve yivinin derinliklerine girdiği yerde duyuldu. Babasının belki kırk yıl önce çevirdiği kilitlerdi bunlar. Ve kadının konuşmalarla, ateşböcekleriyle ve hatıraların bilinçaltı tetiklemeleriyle gevşeyerek açılan ağzını öptü, öyle ki avuçlarını kadının beyaz tişörtünün altındaki çıplak sırtının sıcaklığı boyunca yukarı kaydırırken, sanki hayatındaki insanlar bir sıralama hattına boncuklar gibi dizilmekten çok karşısına kuantalar gibi toplu halde çıkıyorlarmış gibi geldi ona, ve böylece Sally'yi de Rudy'yi, Allison'ı, Conroy'u tanıdığı kadar, Mitchell'in kızı olan kızı tanıdığı kadar iyi tanıdı.

"Hey," diye fısıldadı kadın, ağzını serbestlemek için uğraşarak. "Haydi şimdi üst kata gel."

18

ÖLÜLERİN İSİMLERİ

Alain saat beşte telefon etti, ve açgözlülüğüne karşı Marly'nin hissettiği kesif rahatsızlıkla savaşarak ihtiyacı olan miktarın temin edilebilirliğini doğruladı. Marly adresi Roberts Galerisindeki Picard'ın masasından almış olduğu bir kartın arkasına dikkatle kopyaladı. Andrea bundan on dakika sonra işten döndü, ve Marly Alain aradığı sırada arkadaşı orada olmadığı için memnun oldu.

Andrea'mn mutfak penceresini *Kısaltılmış Oxford ingilizce Sözlüğü'nün* altıncı baskısının ikinci cildinin yıpranmış, mavi sırtlı bir kopyasıyla desteklemesini izledi. Andrea lavabonun altında tuttuğu ufak hibachi'yi taşımaya yetecek genişliği olan bir tür kontrplak rafı oraya, taş çıkıntının üzerine kama gibi yerleştirmişti. Şimdi ızgaranın üstüne siyah kömür karelerini düzgünce diziyordu. "Bugün senin işverenin hakkında bir konuşmam vardı," dedi, hibachi'yi

kontrplağın üzerine yerleştirip yeşilimsi ateşleme macununu ocağın kıvılcım tabancasıyla ateşleyerek. "Akademisyenimiz Nice'den geliyordu. İlgimi odaklamak için neden Josef Virek'i seçtiğim konusunda şaşkınlık içindeydi, ama aynı zamanda abazan bir yaşlı keçi olduğu için konuşmaktan dolayı memnuniyetten daha fazlasını hissetti."

Marly onun yanında ayakta duruyor, neredeyse hiç görünmeyen alevlerin kömürlerin etrafını yalamasına bakıyordu.

"Konuya Tessier-Ashpool'ları dahil etmekte ısrarlıydı," diye devam etti Andrea. "Ve Hughes'u. Hughes yirminci yüzyılın ortasıyla sonlan arasında yaşamış biriydi, bir Amerikalı. Kitapta da adı geçiyor, bir tür proto-Virek olarak. Tessier-Ashpool'un parçalanmaya başladığını bilmiyordum..." Tezgaha geri döndü ve altı iri kaplan karidesinin paketini açtı.

"Onlar Fransız-Avustralyalı mı? Sanırım bir belgesel hatırlıyorum. Büyük kaplıcalardan birine mi sahiplerdi?"

"Freeside'a. Benim profesör oranın şu anda satılmış olduğunu söylüyor. Görünüşe göre yaşlı Ashpool'un kızlarından biri tüm iş hacminin kişisel kontrolünü ele geçirmeyi her nasılsa başarmış, gittikçe daha eksantrik bir hale gelmiş, ve klanın menfaatleri cehennemin dibini boylamış. Bu son yedi sene içinde olmuş."

"Bunun Virek'le ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi Marly, Andrea'mn her karidesi uzun bambu bir şişe geçirmesini izlerken.

"Senin tahminin de benim bilgim kadar. Benim profesör hem Virek'in, hem de Tessier-Ashpool'ların muhteşem anakronizmler olduğundan ve onları izleyerek şirketler

evrimi konusunda bir şeyler öğrenilebileceğinden emin. En azından bizim kıdemli''editörlerimiz açısından yeterince ikna olmuş durumda..."

"İyi ama Virek hakkında ne söyledi?"

"Virek'in deliliğinin farklı bir şekil alacağını."

"Deliliği mi?"

"Aslında onun için bu sözcüğü kullanmaktan kaçındı. Ama görünüşe göre Hughes kuşlar gibi uçuk kaçıkmış, ve yaşlı Ashpool da öyle, ve onun kızı da tamamiyle acayip biriymiş. Söylediğine göre Virek evrimsel baskılar tarafından bir tür 'sıçrama' yapmak zorunda kalacakmış. Kullandığı sözcük 'sıçrama'ydı."

"Evrimsel baskılar mı?"

"Evet," dedi Andrea, şişe geçmiş karidesleri hibachi'ye taşıyarak. "Şirketlerden sanki bir tür hayvanmışlar gibi bahsediyor."

Yemekten sonra yürüyüşe çıktılar. Marly zaman zaman kendini Virek'in gözetiminin hayali mekanizmalarını algılayabilmek için zorlarken buldu, ama Andrea akşamı her zamanki sıcaklığı ve sağduyusu ile doldurmuştu, ve Marly her şeyin sadece ne ise o olduğu bir şehrin sokaklarında yürüyebilmekten dolayı minnet duyuyordu. Virek'in dünyasında hangi şey o kadar basit olabilirdi? Galeri Duperey'deki pirinç kapı tokmağını, onu Virek'in Park Güell modeline getirirken parmaklarının arasında nasıl tanımlanamaz biçimde kıvrandığını anımsadı. Acaba adam hep orada, Gaudi'nin parkında, asla bitmeyen bir öğleden sonrayı mı yaşıyor, diye merak etti. *Senor çok zengindir. Senor gösterim yapılabilecek her türlü yoldan hoşlanır.*

Marly ılık akşam havasında ürperdi, Andrea'ya biraz daha sokuldu.

Aslında bir simstim simulasyonunun kötü yanı, *herhangi bir* fiziksel ortamın da aslında gerçek dışı olabileceği, örneğin belki de şu anda Andrea'yla önünden geçtikleri dükkanların vitrin camlarının hayal ürünleri olduğu fikrini yaratmasıydı. Birinin bir zamanlar söylediğine göre aynalar bir şekilde temel olarak sağlıksızdılar; simulasyonlar buna daha da fazla uyuyor, diye karar verdi Marly.

Andrea İngiliz sigaralarını ve *Elle'm* yeni sayısını satın almak için bir kioskta durdu. Marly kaldırımda bekliyor, yaya trafiği onun için otomatik olarak ikiye ayrılıyor, yanından öğrenci, işadamı, turist yüzleri geçiyordu. Onların bazılarının Virek'in mekanizmasının Paco'ya bağlanmış birer parçası olduklarını farzetti. Kahverengi gözleri, sakin hareketleri, ciddiyeti ve yünlü kumaştan gömleğinin altında oynayan kaslarıyla Paco'ya. Yaşamı boyunca Seflor için çalışmış olan Paco'ya...

Andrea yirmi adet Silk Cut'ınm üstündeki selofanı soyuyordu. "Sorun nedir? Sanki az önce bir şey yutmuş gibi görünüyorsun."

"Hayır," dedi Marly, ve titredi. "Ama bana bunu yapmaya çok yaklaşmışım gibi geliyor..."

Ve eve yürürlerken. Andrea'mn sohbetine, sıcaklığına rağmen, dükkan vitrinlerinin her biri kutular, konstrüksiyonlar haline gelmişlerdi sanki, tıpkı Joseph Cornell'in ya da Virek'in aradığı esrarengiz kutu yapımcısının çalışmaları gibi, ve kitaplar, kürkler, ve İtalyan pamukları isimsiz özlemleri dile getirir şekilde düzenlenmişlerdi.

Ve bir kere daha, yüzü Andrea'nın kanepesine yapışmış bir halde uyandı. Kırmızı örtü omuzlarının çevresine toplanmış haldeydi, kahve kokusu geliyordu, ve bu arada Andrea diğer odada, Paris yağmurunun yağdığı gri bir sabahta giyiniyor, kendi kendine bir Tokyo pop şarkısını mırıldanıyordu.

"Hayır," dedi Marly Paco'ya, "Kendim giderim. Böylesini tercih edeceğim."

"Bu oldukça yüklü bir para." Paco aralarındaki kafe masasının üstünde duran İtalyan çantasına bakıyordu. "Bu tehlikeli, anlıyor musunuz?"

"Bunu taşıdığımı bilecek kimse yok, değil mi? Sadece Alain. Alain ve sizin arkadaşlarınız. Ve yalnız gideceğimi söylemedim, sadece eşlik istediğimi hiç sanmıyorum."

"Bir terslik mi var?" Ağzının köşelerinde ciddiyet ifadesi derin çizgiler. "Üzüntülü müsünüz?"

"Yalnızca tek başıma kalmak istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Siz ve diğerleri, her kim iseler, istediğiniz kadar izleyebilir ve gözleyebilirsiniz. İzimi kaybederseniz, ki hiç sanmıyorum, eminim adres sizde vardır."

"Bu doğru," dedi Paco. "Ama sizin bunca milyon Yeni Yen'i taşımanız, hem de tek başınıza, Paris'te..." Omuzunu silkti.

"Peki ya parayı kaybedersem? Sefior bu kayıptan etkilenir mi? Yoksa bir başka çanta ve bir dört milyon daha mı gelir?" Omuz askısına uzanarak ayakta dikildi. "Bir çanta daha gelir, elbette, her ne kadar bu miktarda nakit toparlamak bizim açımızdan bir parça çaba gerektirse de. Ve hayır, Seflor kayıptan sizin kastettiğiniz anlamda 'etkilenmezdi'.

ama daha az bir miktar bile olsa *anlamsız* bir kayıp sonucunda ben disipline edilirdim. Çok zenginlerin paralarını korumak gibi ortak bir özellikleri olduğunu göreceksiniz."

"Ne olursa olsun, ben tek başıma gidiyorum. Yalnız olmayacağım, ama beni düşüncelerimle başbaşa bırakın."

"Sezgileriniz."

"Evet."

Eğer izliyorlarsa, ki bunu yaptıklarından emindi, her zamanki kadar görünmezdiler. Ona bakılırsa, Alain'i izliyor olmamaları çok büyük bir olasılık gibi görünüyordu. Onun o sabah Marly'ye vermiş olduğu adresle şüphesiz ki çoktan ilgilenmişlerdi, o orada olsa da olmasa da.

Marly bugün yeni bir güç hissediyordu. Paco'ya direnmişti. Paco'nun esprileriyle, erkeksiliğiyle ve sanat konusundaki onu pek sevimli gösteren bilgisizliğiyle biraz da Marly için orada olduğuna dair bir gece önce içine düştüğü ani şüpheyle ilgisi vardı bunun. Virek'in, yaşamı hakkında Marly'nin kendisinden daha fazla bilgi sahibi olduklarını söylediğini anımsıyordu. Öyleyse, Marly Krushkhova denen o şebekedeki son birkaç boşluğu dolduruvermeleri için seçilebilecek daha kolay ne vardı? Paco Estevez. Muhteşem yabancı. Fazla muhteşem. Asansör onu aşağıdaki *métro'ya* taşırken mavi aynadan bir duvarda kendine gülümsedi. Koyu renk saçının kesiminden ve o sabah satın almış olduğu siyah Porsche güneş gözlüklerinin modaya uygun biçimde sade titanyum çerçevelerinden memnundu. İyi dudaklar, diye düşündü, gerçekten hiç de fena değiller, ve beyaz gömlekle koyu deri ceket giymiş zayıf bir oğlan üst

asansörden ona gülümsedi. Kolunun altında kocaman siyah bir portföy çantası vardı.

Paris'teyim, diye düşündü. Çok uzun bir zamandır ilk defa, sadece bu bile bir gülümseme nedeni gibi görünüyordu. Ve bugün eski sevgilim olacak o iğrenç salağa dört milyon Yeni Yen vereceğim, ve o da karşılığında bana bir şey verecek. Bir isim, ya da bir adres, belki bir telefon numarası. Birinci sınıf bir bilet aldı; araba daha az kalabalık olacaktı, ve zamanı içeride onunla birlikte yolculuk edenlerin hangisinin Virek'e ait olduğunu tahmin etmeye çalışarak geçirebilecekti.

* * *

Alain'in ona vermiş olduğu adres, kasvetli bir kuzey banliyösündeki yirmi beton kuleden biriydi. Aynı maddeden yapılmış bir düzlükten yükselen, geçen yüzyılın ortasından kalma tartışmalı bir gayrimenkuldu burası. Yağmur artık devamlı yağıyordu, ama Marly her nasılsa kendini onunla uyum içinde hissediyordu; yağmur güne kurulmuş bir komplo atmosferi katıyor, Alain'in gelecek garantisiyle dolu şık plastik çantanın üzerinde damlalar birikiyordu. Bu berbat araziden kolunun altında milyonlarla yürüyerek, tamamiyle sadakatsiz eski sevgilisini Yeni Yen balyalarıyla ödüllendirmeye gidiyor olmak ne kadar da garipti.

Apartmanın numaralı hoparlör düğmesine bastığında hiçbir yanıt gelmedi. Lekeli cam örtüsünün ötesinde ışıksız ve tamamen boş bir antre uzanıyordu. İçeri girerken ışıkları yaktığınız türden bir yerdi; kendi kendilerine otomatik olarak tekrar sönüyorlardı, hem de her seferinde henüz

asansör gelmeden, ve insanı dezenfektan kokusunun ve yorgun havanın içinde bekler durumda bırakıyorlardı. Tekrar zile bastı. "Alain?" Yanıt yok.

Kapıyı denedi. Kilitli değildi. Antrede kimse yoktu. Terkedilmiş bir video kamerasının ölü gözü onu bir toz tabakasının ardından süzüyordu. Öğleden sonrasının akıcı ışığı arkasındaki beton düzlükten içeri yansıyordu. Botlarının topukları kahverengi karolar üzerinde tıkırdayarak asansör dizisine yaklaştı ve 22 numaralı düğmeye bastı. Tok bir çarpma sesiyle metalik bir homurtu duyuldu, ve asansörlerden biri aşağı inmeye başladı. Kapıların üzerindeki plastik göstergeler sönük kalmıştı. Kabin bir iç çekişiyle ve tiz, hafifleyen bir vınlamayla gelip durdu. *"Cher* Alain, dünyaya inmişsin demek. Burası pek boktan bir yer, gerçekten." Kapılar kayarak açılıp kabinin karanlığını ortaya sererken, Marly İtalyan çantasının dibini karıştırarak kendi Brüksel çantasının kapağını aradı. Paris'teki ilk yürüyüşünden beri taşımakta olduğu, önüne aslan başlı kabartma Pile Wonder ambleminin işlenmiş olduğu ufak yeşil teneke feneri bulup çıkardı. Paris'in asansörlerinde çok şeyin üzerine basabilirdiniz: bir kapkaççının kolları, dumanı tüten taze bir parça köpek tersi...

Ve fenerin zayıf ışığı işte böyle, boş asansör şaftında hafifçe sallanan, yağlanmış ve pırıldayan gümüşi kabloları gösterebilirdi. Ya da sağ botunun parmak ucunun, üzerinde durduğu karonun aşınmış çelik kenarını çoktan birkaç santim geçmiş olduğunu. Marly'nin eli otomatikman ve dehşet içinde ışığı aşağıya, iki kat alttaki kabinin tozlu, çöp dolu çatısına çevirdi. Fenerinin ışığının asansörün üzerinde dolaştığı saniyeler boyunca Marly inanılmaz miktarda detayın farkına vardı. Aklına okyanus altındaki bir dağın derin uçurumlarına dalış yapmış, zayıf ışığı yüzyıllardır doku-

nulmamış bir parça alüvyon üstünde gezinen minik bir denizaltı geldi: çok eski ve tüylü görünüşlü yumuşak bir kurum yığını, bir zamanlar kullanılmış bir prezervatif olan kuru ve gri bir şey, buruşturulup atılmış sakız kağıdı parçalarının ışığı yansıtan parlak gözleri, bir diyabetik şırınganın ince gri silindiri ve beyaz pistonu... Kapının kenarını öylesine sıkı tutmuştu ki, parmak eklemleri acıyordu. Ağırlığını son derece yavaş bir hareketle geriye, çukurdan uzağa doğru çekti. Bir adım sonra fenerini kapattı.

"Belanı versin," dedi. "İsa aşkına."

Merdivenlere giden kapıyı buldu. Küçük feneri tekrar yakarak yukarı çıkmaya koyuldu. Sekiz kat çıktıktan sonra uyuşukluk geçmeye yüz tutmuştu, ve o titriyor, gözyaşları makyajını bozuyordu.

Yine kapıya vuruyordu. Berbat bir gül ağacı taklidiyle kaplanmış baskı levhadan yapılmıştı kapı. Üzerine harfler kazılmış tahta, uzun koridorun tek şerit halindeki biyofloresanlarının ışığında zorlukla görülebiliyordu. "Belanı versin senin. Alain? Alain!" Kapının ufak gözetleme camının miyopik balıkgözü boş ve terkedilmiş bir halde, onu görmeksizin bakıyordu. Koridorda felaket bir koku vardı, sentetik halının çekip muhafaza ettiği yemek kokuları.

Kapıyı denedi, tokmak döndü, ucuz pirinç yağlı ve soğuktu, para çantası aniden^ ağırlaşmıştı, askısı omuzunu kesiyordu. Kapı kolayca açılıyordu. Düzensiz somon pembesi dikdörtgenlerle bezeli, portakal renginde, kısa bir parça halı, üzerinde onlarca yılın binlerce kiracısı ve onların misafirleri tarafından belirgin bir iz halinde gömülmüş kir...

"Alain?" Siyah Fransız sigaralarının kokusu, neredeyse rahatlatıcı...

Ve aynı akıcı ışığın, gümüşi ışığın içinde onu buldu; dikdörtgen bir pencerenin ötesinde kalmış diğer kule blokları yağmurlu ve soluk gökyüzünün oluşturduğu arka planda şekilsizleşmişti, ve adam orada, o berbat portakal rengi halının üstünde çocuk gibi kıvrılmış yatıyordu, omuriliği şişe-yeşili kadife ceketinin gergin sırtının altında bir soru işareti şeklini almış, sol eli kulağının üzerine yayılmış, parmakları beyazlamış, tırnaklarının dibine en hafifinden mavimsi bir renk yerleşmişti.

Marly diz çökerek onun ensesine dokundu. Biliyordu. Pencerenin dışında, yağmur olduğu gibi dökülüyordu, sonsuza kadar. Adamın başını kucaklıyor, bacakları açık, ona sarılıyor, sallanıyor, sarsılıyordu, duyularındaki üzüntüyle dolu aptal hayvansı keskinleşme odanın çıplak dört duvar arasını dolduruyordu.... Ve bir süre sonra avucunun altındaki sivri şeyi fark ediyordu; çok ince ve çok sert bir parça telin adamın kulağından çıkıp açık elinin soğuk parmaklarının arasından fırlamış düzgün ve pürüzsüz ucuydu bu.

Berbat, berbat, böyle ölünmez; Marly'yi ayağa kaldırdı bu, öfke, elleri pençe gibi. Onun ölmüş olduğu sessiz odayı gözlemlemek için. Orada ondan olan bir şey yoktu, hiçbir şey, sadece yıpranmış ataşe çantası. Marly bunu açtı, sayfaları yeni ve temiz iki spiral defter, okunmamış ama çok moda bir roman, bir kutu tahta kibrit, ve yarı boş mavi bir paket Gauloise buldu. Brovvns'ın deri ciltli ajandası gitmişti. Marly adamın ceketini yokladı, parmaklarını ceplerine kaydırdı, ama ajanda yoktu.

Hayır, diye düşündü, onu oraya yazmış olamazdın, değil mi? Ama sen asla bir numarayı veya adresi de anımsayamazdın, değil mi? Üzerine garip, sakin bir hal çökerek odayı bir kez daha gözden geçirdi. Her şeyi yazmak zorun-

daydın, ama gizli iş görürdün, ve benim Browns'dan aldığım ufak deftere güvenmedin, hayır; kafenin birinde bir kıza rastlayıp telefonunu ya kibrit kutusuna, ya da bir kağıt parçasının arkasına yazardın, sonra da unuturdun onu orada, öyle ki haftalar sonra eşyalarını düzeltirken onu ben bulmuştum.

Ufak yatak odasına gitti. Parlak kırmızı bir katlanan sandalye ve yatak görevi yapan ucuz sarı köpükten bir levha vardı içeride. Köpük kahverengi bir kelebek halinde yayılmış aybaşı kanıyla lekelenmişti. Marly onu kaldırıp baktı, ama altında hiçbir şey yoktu.

"Korkmuşsundur sen," dedi, sesi anlamaya çalışmadığı bir öfkeyle titreyerek. Altın sarısı çizgili kırmızı duvar kağıdının üzerinde . gezdirdiği elleri soğuktu, Alain'inkilerden daha soğuk. Gevşemiş bir ek yeri arıyordu, bir saklama yeri. "Seni zavallı budala bok. Zavallı ölü budala..."

Arama sonuçsuzdu. Oturma odasına geri döndü. Onun hiç kımıldamamış olmasına şaşırdı nedense; ayağa fırlamasını bekliyordu, elinde böyle şakaların yapıldığı malzemeden olan o birkaç santimlik teli sallayarak hey merhaba demesini. Adamın pabuçlarını çıkardı. Pençe yaptırılmasına ve yeni topuklara ihtiyaçları vardı. İçlerine baktı, kenarlarını yokladı. Sonuç yok. "Yapma bana bunu." Ve yatak odasına geri döndü. Dar dolap. Ucuz beyaz plastik askıları, gevşek bir kefene benzeyen kuru temizleme plastiğini kenara itti. Lekeli yatak yüzeyini çekip üstüne çıktı, topukları köpüğe batarak ellerini baskılanmış levhadan bir raf boyunca gezdirdi, ve uzak bir köşede, mavi bir dikdörtgen halinde, sert bir parça katlanmış kağıt buldu. Kağıdı açtı, o kadar dikkatle düzelttiği tırnaklarının nasıl pürüzlendiklerini fark

etti, ve adamın oraya yeşil keçe kalemle yazmış olduğu numarayı buldu. Boş bir Gauloise paket kağıdıydı bu.

Biri kapıyı tıklatıyordu. '

Ve soma Paco'nun sesi duyuldu: "Marly? Merhaba? Ne oldu?"

Marly numarayı kotunun beline tıkıştırıp Paco'nun sakin, ciddi bakışlı gözleriyle karşılaşmak üzere döndü.

"Alain," dedi. "Ölmüş."

Alamut
Çizgiliforum.com

19

HYPERMART

Lucas'ı en son olarak Madison Bulvarı'ndaki eski ve geniş bir büyük mağazanın önünde gördü. Daha sonra onu hep öyle hatırladı; uzun siyah otomobiline girmek üzere olan ütülü siyah takım elbiseli iri siyah adam, yumuşakça cilalanmış pabuçlarından birini Ahmed'in içindeki gür halıya basmış, diğer pabucu hâlâ kaldırım kenarının ufalanmakta olan betonu üzerinde.

Jackie Bobby'nin yanında duruyordu. Altınlar asılı şapkasının geniş kenarı yüzünü gölgelemiş, portakal rengi ipek bir başörtüsü ensesinin gerisine bağlanmıştı.

"Genç dostumuza sen göz kulak olacaksın şimdi," dedi Lucas, bastonunun tutamacıyla kıza işaret ederek. "Bizim bu Kont düşmansız biri değil."

"Kim öyle ki?" diye sordu Jackie.

"Ben *kendime* bakarım," dedi Bobby. Jackie'nin daha yetkin olarak kabul edilmesi fikrine gücenmişti, ama bir yandan da kızın neredeyse kesinlikle öyle olduğunu biliyordu.

"Öyle yap," dedi Lucas. Tutamaç dönmüş ve Bobby'nin gözleriyle aynı seviyeye gelmişti şimdi. "Sprawlköy dönek bir yerdir, ahbap. Bir şeyin gerçekten göründüğü gibi olduğuna ender rastlanır." Anlatmak istediği noktayı vurgulamak için bastonuna, tutamaç topunun altındaki uzun pirinç çıtaların aniden, bir an için, sessizce açılmalarını sağlayacak bir şey yaptı. Bir şemsiyenin uzanmış kaburgalarına benzemişlerdi; her biri jilet keskinliğinde parıldamıştı, uçları iğne gibi sivriydi. Sonra kayboldular, ve Ahmed'in zırh kaplı geniş kapısı dönüp tok bir sesle kapandı.

Jackie güldü. "Hay anasını. Lucas hâlâ o öldürücü çomağı taşıyor demek. Artık kodaman bir avukat oldu, ama sokaklar insanda izini bırakıyor. Bu iyi bir şey sanırım..."

"Avukat mı?"

Kız dönüp ona baktı. "Sen bunları boşver, şekerim. Sadece benimle gel, sana söylediklerimi yap, o zaman başına bir şey gelmez."

Ahmed seyrek trafiğin içine karıştı. Bir çekçek sürücüsü elle çalman bir hava kornasını onun uzaklaşarak küçülmekte olan pirinç tamponunun ardından etkisizce bağırtmaktaydı.

Sonra kız, Bobby'nin omzundaki manikürlü ve altın yüzüklü eliyle onu kaldırımdan, paçavralar içinde dertop olmuş halde uyuyan sokak yolcularının önünden geçirerek Hypermart'ın yavaş yavaş uyanmakta olan dünyasına doğru yürümeye yöneltti.

Ondört kat, dedi Jackie, ve Bobby bir ıslık çaldı. "Hepsi böyle mi?" Kız kahve bardağının tepesindeki esmer köpüğe kaşıkla kahverengi kaya şekeri kristalleri dökerken başını salladı. Küçük bir bölmedeki mermer tezgahta sert demirden süslü taburelere oturdular. Burada Bobby yaşlarında, saçı bir tür sırt yüzgeci gibi kurutulup jölelenmiş bir kız, pirinç tankları ve kubbeleri ve ocakları ve açılmış krome kanatlı kartalları olan büyük ve eski bir makinenin düğmeleriyle kontrol kollarını çalıştırmaktaydı. Tezgahın üstü orijinalinde farklı bir amaçla yapılmıştı; Bobby bunun ucunun yeşil boyalı iki çelik sütun arasına girebilecek şekilde uzun, kıvrık ve sivri bir uç haline sokulmuş olduğu yeri görebiliyordu.

"Beğendin mi?" Kız ağır ve eski bir cam çalkalayıcıyı kullanarak köpüğe tarçın pudrası serpti. "Bir bakıma, bu senin Barrytovvn'dan en fazla uzaklaştığın yer oldu."

Bobby başını salladı. Satış barakalarındaki eşyaların ve barakaların kendilerinin sergilediği binlerce renkten ve şekilden dolayı gözleri kamaşmıştı. Hiçbir şeyin düzeni yokmuş gibi görünüyordu, merkezi bir planlama teşkilatına dair hiçbir iz yoktu. Kıvrılan koridorlar espresso bölmesinin önündeki açıklıktan döne döne uzaklaşıyordu. Ortalıkta görünen herhangi bir merkezi ışıklandırma kaynağı da yoktu. Bir Primus gemici fenerinin beyaz tıslamasının ötesinde kırmızı ve mavi neon ışıkları parlıyordu, ve o sırada deri pantolonlu, sakallı bir adam tarafından açılmakta olan bir satış barakası sanki mumlarla aydınlatılmış gibiydi; yumuşak ışıkları, eski halıların kırmızı ve siyahlarına tezat oluşturacak şekilde asılı yüzlerce parlatılmış pirinç tokadan yansıyordu. Ortama bir sabah hareketliliği hakimdi, de-

vamlı öksürme ve boğaz temizleme sesleri duyuluyordu. Mavi bir Toshiba temizlik ünitesi, yeşil plastik çöp balyalarının istiflendiği eski püskü plastik bir arabayı peşi sıra sürükleyerek bir koridordan tekerlenip çıktı. Biri Toshiba'nın üst gövdesine, bir araya toplanmış kamera merceklerinin ve alıcıların yukarısına iri plastik bir bebek kafası yapıştırmıştı. Bir zamanlar Sense/Net yayın haklarını çiğnemeksizin önde gelen bir stim yıldızının yüz hatlarına benzemesi niyetiyle yapılmış, gülümseyen mavi gözlü bir surattı bu. Pembe kafa, soluk mavi plastikten incilerle bağlanmış platin saçlar, robot tekerlekler üstünde önlerinden geçerken tuhaf bir biçimde sallanıyordu. Bobby bir kahkaha attı.

"Burası iyi bir yer," dedi, ve kıza kupasını tekrar doldurması için işaret etti.

"Bekle biraz, zibidi," dedi tezgahtaki kız, yeterince cana yakın bir ifadeyle. Antik bir terazinin yer yer içeri göçmüş çelik kefesine ölçekle kahve koyuyordu. "Dün akşam gösteriden soma hiç uyudun mu, Jackie?"

"Tabii," dedi Jackie, ve kahvesinden bir yudum aldı. "İkinci seanslarında dansettim, sonra Jammer'in yerinde uyudum. Kanepeye kafayı vurmuşum, biliyor musun?"

"Keşke biraz da bende olsaydı. Henry senin dansettiğini ne zaman görse beni rahat bırakmıyor..." Bir kahkaha attı, ve Bobby'nin kupasını siyah plastik bir termostan tekrar doldurdu.

"Ee," dedi Bobby, kız yine espresso makinesiyle meşgulken, "şimdi ne olacak?"

"Meşgul bir adamsın, ha?" Jackie onu altın iğneli şapka kenarının altından sakin sakin süzdü. "Gitmen gereken yerler, görüşmen gereken insanlar filan mı var yoksa?"

"Şey, hayır. Hay lanet. Yani demek istediğim, hepsi bu mu?"

"Neyin hepsi bu mu?"

"Bu yer. Burada mı kalacağız?"

"En üst katta. Jammer adlı bir arkadaşım orada bir kulüp işletir. Birinin seni orada bulması çok düşük bir olasılık, ve bulsalar bile, orası içine sızılması çok zor bir yer. Çoğu satış barakalarıyla dolu ondört kat var, ve bu insanların hepsi de ortaya çıkarıp sergilemedikleri şeyler satarlar, tamam mı? Bu yüzden de gelen yabancılara ya da sorular soran herhangi birine karşı epey duyarlıdırlar. Ve çoğu bizim dostlarımızdır, öyle ya da böyle. Her neyse, burayı seveceksin. Senin için iyi bir yer. Öğrenebileceğin çok şey var, tabii ağzını kapalı tutmayı hatırlayabilirsen."

"Sorular sormazsam nasıl öğreneceğim?"

"Eh, asıl söylemek istediğim, kulaklarını açık tut. Ve nazik ol. Buradakiler sert tiplerdir, ama sen kendi işine bakarsan onlar da kendilerininkine bakar. Beauvoir büyük olasılıkla bu öğleden sonranın ileri saatlerinde gelecek. Lucas ona Finn'den her ne öğrendinizse onu anlatmak için Gökdelenlere gitti. Peki siz Finn'den *ne* öğrendiniz, tatlım?"

"Evinde yerlere serilmiş üç ölü adam olduğunu. Ninja olduklarını söyledi." Bobby gözlerini ona çevirdi. "Çok garip bir adam..."

"Ölü adamlar genelde ticari repertuvarına dahil değildir. Ama evet, garip bir adam olduğu doğru. Neden bana anlat-

mıyorsun? Sakince ve alçak, ölçülü bir ses tonuyla. Sence bunu yapabilir misin?"

Bobby ona Finn'e yaptıkları ziyaretten aklında kalanları anlattı. Jackie birçok defa onu durdurdu, ve genelde yanıt veremediği sorular sordu. Bobby Wigan Ludgate'den ilk bahsettiğinde başını salladı. "Evet," dedi kız, "Jammer eski günlerden bahsetmeye başladığında onun hakkında da konuşur. Ona sormalı..." Bobby anlatmayı bitirdiğinde kız yeşil sütunlardan birine yaslanarak gevşemiş, şapkası koyu renk gözlerinin hemen üzerine kadar inmişti.

"Ee?" diye sordu Bobby.

"İlginç," dedi kız, ama başka hiçbir şey söylemedi.

"Yeni elbiseler istiyorum," dedi Bobby, hareketsiz asansörü ikinci kata çektiklerinde.

"Paran var mı?" diye sordu kız.

"Hay lanet," dedi Bobby, ellerini çuvalsı, pileli kotun ceplerinden çıkarmadan. "Anasını belledi̇ğimin parası bende *hiç* yok, ama ebise istiyorum. Senin ve Lucas'ın ve Beauvoir'in benim popomu beslemek için bir *nedeniniz* var, değil mi? Eh, ben Rhea'nın bana kakaladığı bu berbat gömlekten bıktım, ve bu pantolon da devamlı popomdan aşağı düşmek üzereymiş gibi geliyor, üstelik benim burada olma nedenim, aşağılık piçin teki olan Two-a-Day'in Lucas ve Beauvoir o boktan programlarını deneyebilsinler diye hayatımı riske sokmaya karar vermesi. İşte bu yüzden bana pekala elbise alabilirsiniz, tamam mı?"

"Tamam," dedi kız, bir duraklamadan sonra. "Bak sana ne diyeceğim." Soluk kotlu Çinli bir kızın bulunduğu yeri gösterdi. Üzerine giysiler asılmış bir düzine çelik borulu

elbise rafını gizleyen plastik örtüleri savurmaktaydı kız. "Oradaki Lin'i görüyor musun? Arkadaşımdır. Sen istediğini seç, ben hesabı Lucas ve onun arasında hallettiririm."

Yarım saat sonra Bobby battaniyeyle örtülmüş bir deneme kabininden çıkmış ve gözüne Indo-Javanese aynalı havacı gözlüklerinden takmıştı. Jackie'ye bakıp sırıttı. "Epey şık."

"Oh, evet." Kız eliyle bir yelpazeleme hareketi yaptı, sanki yakınında dokunulamayacak kadar sıcak bir şey varmış gibi. "Rhea'nın sana ödünç verdiği o gömlekten hoşlanmadın mı?"

Bobby başını eğip kendi seçmiş olduğu siyah tişörte, göğsündeki kare biçimli siberuzay holo baskısına baktı. Kenarlarında ağ çizgileri belirsizleşiyor, insana matriksin içinden hızlandırılmış hareketle ileriye doğru fırlıyormuş hissini veriyordu. "Hoşlanmadım. Fazla pejmürdeydi..."

"Doğru," dedi Jackie, dar siyah kotu, bilekleri uzay elbisesi stilindeki akordiyon kıvrımlı ağır deri botları, kenarları çift sıra halinde piramidal kröme düğmelerle işlenmiş siyah deri garnizon kemeri inceleyerek. "Eh, sanırım şimdi Konta daha çok benziyorsun. Haydi Kont, yukarıda Jammer'in yerinde senin üzerinde uyuman için bekleyen bir kanepe var."

Bobby kıza çapkın bir yan bakış attı. Başparmaklarını siyah Levis'in ön ceplerine geçirmişti.

"Yalnız yatacaksın," diye ekledi kız, "hiç merak etme."

20

ORLY UÇUŞU

Paco Citroen-Dornier'yi Champs'dan aşağı, Seine nehrinin batı kıyısı boyunca sürdü, sonra Les Halles'den yukarı çıktı. Marly şaşırtıcı yumuşaklıktaki, kendi Brüksel ceketinden daha güzel dikilmiş deri koltuğa gömüldü, ve iradesiyle zihnini boşaltmaya, etkilerden uzak tutmaya yöneltti.' Göz ol, dedi kendi kendine. Sadece göz ol, ve bedenin yalnızca bu ahlaksız derecede pahalı otomobilin hızıyla eşit dağılımlı olarak geriye bastırılan bir ağırlık olsun. Paco dar sokaklarda hiç zorlanmadan direksiyon sallarken fahişelerin *bleu de travaiTdeki* kargo hoverlerinin sürücüleriyle pazarlık ettiği Square des Innocents'den vınlayarak geçtiler.

"Neden 'Yapma bana bunu' dedin?" Elini direksiyon konsolundan kaldırdı ve boncuk-kulaklığına tıp tıp vurarak yerine iyice yerleştirdi.

"Neden dinlediniz?"

"Çünkü bu benim işim. Onunkinin karşısındaki kuleye, yirmiikinci kata elinde parabolik mikrofonu olan bir kadın gönderdim. Dairedeki telefon kesikti; yoksa onu kullanabilirdik. Kadın yukarı çıktı, kulenin batı yüzeyindeki boş bir daireye girdi ve tam senin 'Yapma bana bunu' dediğin sırada mikrofonu devreye soktu. Peki sen yalnız miydin?"

"Evet."

"O ölmüştü?"

"Evet."

"Peki niye söyledin bunu?"

"Bilmiyorum."

"Sana kimin bir şey yaptığı hissine kapılmıştın?"

"Bilmiyorum. Belki Alain'in."

"Ne yapıyordu ki?"

"Ölü oluyordu diyelim mi? Ya da İşleri karıştırıyordu? Sen söyle."

"Zor bir kadınsın."

"Arabadan çıkmama izin ver."

"Seni arkadaşının evine götüreceğim..."

"Arabayı durdur."

"Seni götüreceğim-"

"Yürürüm."

Gümüş renkli alçak otomobil kaldırımın kenarından yukarı tırmandı.

"Seni ararım, saat-" ..

"İyi geceler."

"Kaplıcalardan birini tercih etmeyeceğinizden emin misiniz?" diye sordu Bay Paleologos. Geniş beyaz ceketinin içinde bir peygamber devesi gibi zayıf ve şıktı. Alnından geriye doğru son derece dikkatle fırçalanmış saçları da beyazdı. "Daha az pahalıya gelirdi, ve çok daha eğlenceli olurdu. Siz çok hoş bir kızsınız..."

"Pardon?" Dikkati aniden yağmurla yol yol olmuş pencerenin ötesindeki sokaktan bu tarafa çekilmişti. "Bir ne?" Adam Fransızcayı beceriksizce, hevesle, garip bir tonlamayla konuşuyordu.

"Çok hoş bir kız." Adam resmi bir ifadeyle gülümsedi. "Bir Med kümesinde tatili tercih etmez miydiniz? Yaşıtınız insanlar? Yahudi misiniz?"

"Affedersiniz?"

"Yahudi. Öyle misiniz?"

"Hayır."

"Çok kötü," dedi adam. "Sizde genç ve zarif bir bayan Yahudinin elmacık kemikleri var... Elimde Gerçek Kudüs'e onbeş günlük muhteşem bir indirimli gezi var, böyle bir fiyat için fevkalade bir çevre. Suit kirası, diem başına üç yemek, ve Japon Havayolları torusundan direkt mekik fiyata dahil."

"Suit kirası mı?"

"Gerçek Kudüs'te atmosfer oluşturma işlemi henüz tamamlanmadı," dedi Bay Paleologos, bir tomar pembe kağıt parayı masasının bir tarafından diğerine doğru sürerek. Ofisi, duvarları Poros ve Macau'dan manzara hologramlarıyla kaplı ufak bir kabindi. Kadın onun acentasını gözden uzak olduğu için seçmişti, ve bir de Andrea'nın

yerine en yakın metro istasyonundaki küçük ticari kompleksten ayrılmadan buradan içeriye süzülmesi mümkün olduğu için.

"Hayır," dedi Marly. "Kaplıcalarla ilgilenmiyorum. Gitmek istediğim yer işte burası." Bir paket Gauloise'dan çıkmış olan buruşuk mavi paket kağıdındaki yazılara tık tık vurdu.

"Şey," dedi adam, "bu mümkün tabii, ama elimde kalacak yerlerinin listesi yok. Arkadaş ziyareti mi olacak?"

"Bir iş gezisi olacak," dedi Marly sabırsızca. "Derhal yola çıkmam gerekiyor."

"Pekala, pekala," dedi Bay Paleologos, masasının arkasındaki bir raftan ucuz görünüşlü bir dizüstü terminali alarak. "Bana kredi kodunuzu verebilir misiniz lütfen?"

Marly elini siyah deri çantasının içine soktu, ve Alain'in öldüğü daireyi incelemekle meşgulken Paco'nun çantasından yürütmüş olduğu kalın Yeni Yen destesini çıkardı. Paralar kırmızı renkte yarı saydam ve elastik bir şeritle bağlanmıştı. "Nakit ödemek istiyorum." "Oh, hay Allah," dedi Bay Paleologos, pembe parmak ucunu en üstteki kağıt paraya dokunmak için uzatırken. Sanki hepsinin birden ortadan yok oluvermesini bekler gibi bir hali vardı. "Anlıyorum. Şey, takdir edersiniz ki normalde bu şekilde iş yapmam.... Ama, sanırım, bir şeyler ayarlanabilir...."

"Acele," dedi kadın, "çok acele..."

Adam ona baktı. "Anlıyorum. Lütfen bana"-parmakları dizüstü terminalin tuşları üzerinde gezinmeye başladı- "yolculuk sırasında hangi ismi kullanmak istediğinizi söyler misiniz?"

21

OTOYOLA ÇIKMA ZAMANI

Turner sessiz evde uyandı. Fazla büyümüş meyve bahçesindeki elma ağaçlarından kuş sesleri geliyordu. Rudy'nin mutfakta tuttuğu kırık kanepede uyumuştu. Kahve için su doldurdu. O çaydanlığı doldururken çatı deposunun plastik borularından sesler geliyordu. Çaydanlığı propan ocağın üzerine koydu ve dışarıya, verandaya yürüdü.

Rudy'nin çakıllar üzerinde düzgünce sıralanmış sekiz aracının üstünü çiy tabakası kaplamıştı. Turner merdivenlerden inerken takviyeli av köpeklerinden biri, siyah başlığı sabah sessizliğinde hafifçe tıkırdayarak açık kapıdan geçti. Hayvan salyalar damlatarak durakladı, çarpık kafasını bir yandan diğerine salladı, sonra çakılların üzerinden geçip verandanın köşesinden dönerek gözden kayboldu.

Turner mat kahverengi, hidrojen-yakıtlıya çevrilmiş bir Suzuki jipin örtüsünün yanında durakladı. Rudy bunu kendi halletmiş olmalıydı. Dört çekişliydi; soluk renkte kurumuş nehir çamuru kaplı, arazi uyumlu iri tekerlekleri vardı. Küçük, yavaş, güvenilir, yolda pek işe yaramaz...

İki pas lekeli Honda Sedanın yanından geçti. Aynıydılar, aynı yıldan ve modelden. Rudy birinden gelen parçaları diğerine kullanıyor olmalıydı; ikisi de çalışmayacaktı. 1949 Chevrolet minibüsün üzerindeki kusursuz kahverengi ve bronz boyaya bakarak dalgınca gülümsedi. Rudy'nin kiralık bir tekerlekli yatak üzerinde Arkansas'dan eve taşıttığı paslı teneke yığınını anımsamıştı. Hâlâ benzinle çalışıyordu o şey, ve motorunun iç yüzeyi herhalde çamurluklarının elle sıvanmış çikolata renkli lakesi kadar lekesizdi.

Gri plastik muşambalar altında bir Dornier yer-etkili uçağının yarısı duruyordu, ve bir de ev yapımı treyler üzerinde eşek arısına benzeyen siyah Suzuki yarış motorsikleti. Turner Rudy'nin en son ne kadar zaman önce ciddi bir yarışa girdiğini merak etti. Bir başka muşambanın altında, motorsiklet treylerinin yanında eski bir karmobil duruyordu. Ve sonra şu savaştan kalma, lekeli gri hoverkraft vardı. Türbininin yaktığı kerosenin kokusunu taşıyan, kama biçimli, bodur bir çelik zırhlıydı bu. Ağla güçlendirilmiş apron kesesi çakılların üzerinde gevşekçe duruyordu. Dar yarıklar halindeki camları kalın, sert çarpmalara dayanıklı plastiktendi. Koçbaşına benzeyen tamponlarına Ohio plakaları takılmıştı. Plakalar yeniydi. "Ne düşündüğünü görebiliyorum," dedi Sally, ve Turner dönerek elinde dumanı tüten kahve çaydanlığıyla veranda parmaklığında duran kadını gördü. "Rudy onun bir şeyin üstünden geçemese de nasıl olsa delip içinden geçebileceğini söylüyor."

Turner'ın hoverin zırhlı yan tarafına dokundu. "Hızlı mı?"

"Tabii, ama bir saat kadar sonra yeni bir belkemiğine ihtiyacın olur."

"Peki ya kanun?"

"Görüntüsünden hoşlandıklarını söyleyemem, ama kanuni sertifikalı yol aracıdır. Zırha karşı bildiğim hiçbir kanun yok."

"Angie kendini daha iyi hissediyor," dedi Sally, Turner onun arkasından mutfak kapısından içeri geçerken, "değil mi tatlım?"

Mitchell'in kızı başını mutfak masasından kaldırıp baktı. Gözlerindeki morluklar, Turner'inkiler gibi, azalarak bir çift tombul virgülden ibaret hale gelmişlerdi. Boyayla çizilmiş mavi-siyah gözyaşları gibiydiler.

"Buradaki dostum bir doktordur," dedi Turner. "Sen baygınken seni kontrolden geçirdi. İyi durumda olduğunu söylüyor."

"Kardeşin. O bir doktor değil."

"Üzgünüm, Turner," dedi Sally ocağın başından. "Ben fazlasıyla açık konuşurum."

"Şey, o bir doktor değil," dedi Turner, "ama akıllı biri. Maas'ın sana bir şey yapmış olabileceğinden korkmuştuk. Arizona'yı terkedersen hastalanman sağlayacak bir düzenleme..."

"Korteks bombası gibi mi?" Turner'ın anımsadığı bir takımın parçası olan, kenarına elma çiçekleri çizilmiş çatlak bir çanaktan soğuk gevrek kaşıklıyordu.

"Tanrım," dedi Sally, "sen neye bulaşmışsın böyle, Turner?"

"İyi soru." Masada bir yere oturdu.

Angie gevreklerini çiğneyerek ona baktı.

"Angie," dedi Turner, "Rudy seni taradığında başının içinde bir şey buldu."

Kız çiğnemeyi kesti.

"Ne olduğunu bilmiyor. Birinin oraya koyduğu bir şey, belki de sen çok daha küçükken. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kız başını salladı.

"Sen ne olduğunu biliyor musun?"

Angie yutkundu. "Hayır."

"Ama onu oraya kimin koyduğunu biliyorsun?"

"Evet."

"Baban mı?"

"Evet."

"Ne için olduğunu biliyor musun?"

"Hastaydım da ondan."

"Nasıl bir hastalığın vardı?"

"Yeterince akıllı değildim."

Öğle sıralarında artık hazırdı, hoverkraftın deposu doluydu ve zincirli bölümün kapılarının yanında bekliyordu. Rudy ona içi Yeni Yen dolu, dikdörtgensi siyah bir fermu-

arlı kese vermişti. Kağıt paralardan bir kısmı kullanılmaktan epeyce yıpranmış, neredeyse yarı saydam hale gelmişti.

"O kaseti Fransızca bir sözlük programından geçirdim," dedi Rudy, köpeklerden biri tozlu kaburgalarını onun bacaklarına sürerken. "İşe yaramıyor. Sanırım o şey bir tür kreol dili. Belki Afrika dilidir. Bir kopyasını ister misin?"

"Hayır," dedi Turner, "sen icabına bakarsın."

"Teşekkürler," dedi Rudy, "ama sana değil. Soran olursa senin burada bulunduğunu kabullenmeyi hiç düşünmüyorum. Sally ve ben bu öğleden sonra Memphis'e gidiyoruz, birkaç dostumuzla birlikte kalacağız. Köpekler evi korur." Yanındaki hayvanın plastik başlığının arkasını kaşıdı. "Değil mi oğlum?" Köpek kasları seyirerek bir inleme sesi çıkardı. "Onlara kızılötesi devreleri taktığımda rakun avından vaz geçmeleri için eğitim vermek zorunda kaldım," dedi Rudy. "Yoksa ilçede hiç rakun kalmayacaktı..."

Sally ve kız veranda basamaklarından aşağı indiler. Sally'nin elinde sandviçlerle ve bir termos kahveyle doldurmuş olduğu epey eskimiş bir kanvas çanta vardı. Turner onun yukarıdaki yataktaki halini anımsayarak gülümsedi. Kadın da gülümseyerek karşılık verdi. Bugün daha yaşlı ve yorgun gösteriyordu. Angie kanla lekelenmiş MAAS-NEOTEK tişörtünü atmış ve yerine Sally'nin ona bulduğu şekilsiz bir siyah kazak giymişti. Olduğundan da genç göstermişti bu onu. Sally kalan morlukları da Angie'nin çocuk suratı ve bol kazağıyla garip biçimde uyumsuz kalan barok bir göz makyajıyla kamufle etmeyi başarmıştı.

Rudy Turner'a hoverkraftın anahtarını verdi. "Bu sabah eski Cray'ime son şirket haberlerinin bir özetini derlettim. Bilmeniz gereken şeylerden biri şu ki, Maas Biyolabları

Dr.Cristopher Mitchell'in kaza sonucu ölümünü ilan etmiş."

"Etkileyici. Kendilerini epey belirsiz tutabiliyorlar."

"Ve emniyet kemerini iyice sıkı tutman gerekiyor," diyordu Sally, "yoksa o Statesboro geçidine varmadan popon mosmor olur."

Rudy önce kıza, sonra Turner'a baktı. Tumer kardeşinin burnunun altındaki çatlak damarları görebiliyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi, ve sol göz kapağında belirgin bir tik vardı. "Eh, galiba hepsi bu kadar. Komik, ama sanırım seni bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm. Seni yine burada görmek biraz garip..."

"Şey," dedi Turner, "ikiniz de beklemeye hakkım olduğundan çok daha fazlasını yaptınız."

Sally gözlerini öteye çevirdi.

"Bunun için teşekkür ederim. Sanırım artık gitsek iyi olur." Bir an önce gitmiş olmayı özleyerek hoverin sürücü bölümüne tırmandı. Sally kızın bileğini sıktı, çantayı ona verdi, ve kız iki menteşeli basamağa tırmanırken yanında durdu. Turner sürücü koltuğuna yerleşti.

"Devamlı seni sordu," dedi Rudy. "Bir süre sonra o kadar kötü bir hale geldi ki endorfin analogları ağrıyı kesemez oldu. Yaklaşık her iki saatte bir senin nerede olduğunu, ne zaman geleceğini soruyordu."

"Sana para göndermiştim," dedi Tumer. "Onu Chiba'ya götürmeye yetecek kadar. Oradaki klinikler yeni bir şey deneyebilirdi."

Rudy kuru kuru güldü. "Chiba mı? Tanrım. O yaşlı bir kadındı. Onu Chiba'da birkaç ay daha hayatta tutmak ne işe yarayacaktı? Onun asıl istediği seni görmekti."

"İşler bunu yapabileceğim şekilde gitmedi," dedi Turner, kız yanındaki koltukta yerini alır ve çantayı yere, ayaklarının arasına yerleştirirken.

"Görüşürüz, Rudy." Rudy başını salladı.

"Sally."

"Hoşçakal," dedi Sally. Kolunu Rudy'ye sarmıştı.

"Kimden bahsediyordunuz?" diye sordu Angie, kapı aşağı inerken. Tumer anahtarı kontağa sokup türbini çalıştırdı, aynı anda apron kese de havayla dolarak şişti. Yanındaki dar pencereden Rudy ve Sally'nin geriye giderek hoverden aceleyle uzaklaştıklarını, köpeğin türbinin gürültüsünden ürkerek ısırma hareketleri yaptığını gördü. Pedallar ve el kontrolleri oldukça iriydi; radyasyon elbiseli bir sürücü için uygulama kolaylığı sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Turner aracı kapılardan geçirdi ve çakıl kaplı yolda geniş bir daire çizdi. Angie emniyet kemerini tokalıyordu.

"Annemden," dedi Tumer.

Türbine gaz verdi ve araç ileri atıldı.

"Ben annemi hiç tanımadım," dedi kız, ve Tumer onun babasının ölmüş olduğunu ve henüz bundan haberi olmadığını anımsadı. Gaza bastı ve Rudy'nin köpeklerinden birine çarpmaktan son anda sıyırarak çakıl yoldan aşağıya doğru hızla fırladılar.

Sally o şeyle yolculuk etmek konusunda haklı çıkmıştı; türbinden gelen devamlı bir titreşim vardı. Eski eyalet otoyolunun çarpık asfaltında saatte doksan kilometre hız dişlerini birbirine vurduruyordu. Zırhlı apron kese bozuk yüzeyle sert biçimde çarpışıyordu; medeni bir spor modelin teğet uçuş etkisi ancak son derece pürüzsüz, düzgün bir yüzeyde mümkün olabilirdi.

Turner yine de bundan hoşlandığını fark etti. Yönünü doğrultuyor, valfı hafifçe geri çekiyor ve ilerliyordunuz. Biri ön cam görevi yapan aralığa rengi güneşten solmuş pembe bir çift köpük zar asmıştı, ve arkasındaki türbinin homurtusu neredeyse elle tutulur gibiydi. Kız sakin görünüyor, yol manzarasını dalgın ve neredeyse tatminkar bir ifadeyle seyrediyordu, ve Turner sohbet etmek zorunda kalmadığı için minnet duyuyordu. Başın dertte, diye düşündü, yan yan kıza göz atarak, büyük olasılıkla bugün gezegenin yüzeyindeki en hararetle kovalanan küçük hedefsin sen, ve ben de seni Rudy'nin oyuncak savaş vagonuyla Sprawl'a kaçırıyorum, üstelik seninle bundan sonra ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok.... ya da araziyi vuranın kim olduğu hakkında....

Tekrar gözden geçir, dedi kendi kendine, araç vadiye doğru hızla girerken. Her şeyi tekrar düşün, ve sonunda bir şeyler yerine oturacak. Mitchell Hosaka'yla bağlantı kurmuş, oraya gelmek istediğini söylemişti. Hosaka Conroy'u kiralamış, Mitchell'i eklenti için tarayacak bir tıp ekibi kurmuştu. Conroy Turner'ın acentasıyla çalışarak iki takımı bir araya getirmişti. Turner'ın acentası Geneva'da bir sesti, bir telefon numarasıydı. Hosaka Turner'ı Meksika'da elden geçirmesi için Allison'ı göndermiş, ve sonra Conroy gelip Turner'ı oradan almıştı. Tam dananın kuyruğu kopmadan önce Webber, kendisinin Conroy'un mevzideki adamı ol-

duğunu söylemişti... Kız oraya gelirken biri onlara fişekler ve otomatik silahlarla saldırmıştı. Turner'a bunu yapan Maas gibi geliyordu; beklediği türden bir hareketti, onun kiralık kas gücü olarak ilgilenmek için orada bulunduğu türden bir şeydi. Ve sonra o beyaz gökyüzü... Rudy'nin bir raytopu hakkında söylediklerini düşündü... Kim? Ve kızın başının içindeki o karmaşa, Rudy'nin tomografında ve NMR görüntü alıcısında ortaya çıkardığı şeyler. Babasının kendi kaçışını asla planlamadığını söylemişti.

"Şirket yok," dedi kız pencereye doğru.

"Ne dedin?"

"Bir şirketin yok, değil mi? Yani seni kim kiralarsa onun için çalışıyorsun."

"Bu doğru."

"Korkmuyor musun?"

"Tabii, ama o nedenden değil..."

"Biz hep şirketleydik. Babam bana iyi olacağımı söylemişti, sadece başka bir şirkete geçeceğimi..."

"İyi olacaksın. O haklıydı. Sadece neler olup bittiğini anlamam gerekiyor. Soma seni gitmen gereken yere götüreceğim."

"Japonya'ya mı?"

"Her neresiyse." ,

"Oraya hiç gittin mi?"

"Tabii."

"Sence ben oradan hoşlanır mıydım?"

"Neden olmasın?"

Sonra kız yine sessizliğe büründü, ve Turner dikkatini yola verdi.

"Bana rüya gördürüyor," dedi kız, Turner farları yakmak için uzandığında. Sesi türbininkinin yanında zorlukla duyuluyordu.

"Kim?" Aracı sürmeye dalmış gibi davranarak kıza doğru göz atmaktan dikkatle kaçındı.

"Kafamın içindeki şey. Çoğu zaman sadece uyuduğumda oluyor."

"Sahi mi?" Rudy'nin odasındayken kızın gözlerinin beyazının nasıl ortaya çıktığını, o titremeleri, bilmediği bir dilde akan o sözcükleri anımsıyordu şimdi.

"Bazen de uyanıkken. Sanki bir terminale bağlanmışım gibi, sadece ağdan bağımsızım, uçuyorum, ve orada yalnız değilim. Geçen akşam rüyamda bir oğlan gördüm. Dışarıya uzanmış, bir şey almıştı, ve bu canını yakıyordu, ve özgür olduğunu göremiyordu, sadece bırakıp gitmesinin yeterli olacağını fark edemiyordu. Ben de ona söyledim. Ve bir saniye için onun nerede olduğunu görebildim, ve burası hiç de bir rüya gibi değildi. Sadece lekeli hahsıyla küçük, çirkin bir odaydı, ve oğlanın bir duşa ihtiyacı olduğunu görebiliyordum, ve pabuçlarının içinin nasıl yapış yapış olduğunu hissedebiliyordum, çünkü çorap giymemişti.... Bu rüyalara benzemiyor...."

"Öyle mi?"

"Öyle. Rüyaların hepsi büyük, büyük şeyler, ve ben de büyük oluyorum, hareket ediyorum, diğerleriyle...."

Hover beton rampadan inildeyerek Interstate'e doğru tırmanırken, Tumer birden soluğunu tuttuğunu fark ederek dışarı bıraktı. "Hangi diğerleri?"

"Zeki olanlar." Bir sessizlik daha. "İnsanlar değil...."

"Siberuzayda fazla zaman geçiriyor musun, Angie? Yani bağlantı kurarak, bir terminalle?"

"Hayn. Sadece okul için. Babam benim için iyi olmadığını söyledi."

"O rüyalar hakkında hiçbir şey söyledi mi?"

"Sadece daha gerçek bir hale geldiklerini. Ama ona öbürlerinden hiç bahsetmedim...."

"Bana anlatmak ister misin? Belki anlamama ve ne yapmamız gerektiğine karar vermeme yardımı olur...."

"Onlardan bazıları bana bir şeyler anlatır. Öyküler. Bir zamanlar orada hiçbir şey yokmuş, kendi iradesiyle hareket eden hiçbir şey, yalnızca bilgiler ve onları oradan oraya geçiren insanlar varmış. Sonra bir şey olmuş, ve o... o kendini fark etmiş. Bunun hakkında koca bir başka öykü daha var, gözlerinin üzeri ayna kaplı bir kız ve herhangi bir şeyi sevmekten korkan bir adamla ilgili. Adamın yaptığı bir hareket o şeyin tümünün kendini fark etmesine yardımcı olmuş.... Ve bundan sonra o şey kendi içinde farklı parçalarına bölünmüş, ve sanırım işte bu parçalar öbürleri, yani zeki olanlar. Ama bunu anlatmak güç, çünkü *onlar* da bunu kelimelerle anlatmıyor, yani tam olarak değil...."

Tumer ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. Mitchell'in dosyasının boğulmuş dip akıntısından çıkıp gelen bir şey kafasında yeniden belirmişti. Bir koridorda hissedilen sıcak, yakıcı utanç duygusu, dökülen kirli krem

rengi badana, Cambridge, mezun yatakhaneleri... "Doğum yerin neresi, Angie?"

"İngiltere. Sonra babam Maas'a girdi, taşındık. Geneva'ya."

Virginia'da bir yerlerde hoverkraftı yavaşlatıp çakıllı banketin üstünden geçirerek fazla büyümüş bir otlağa soktu. Sola dönüş yapıp bir grup çam ağacının altına girerlerken susuz yazın tozu arkalarından savruluyordu. Apron kesenin içine yerleşirlerken türbin sustu.

"Şimdi yemek de yiyebiliriz," dedi Turner, Sally'nin kanvas çantasını almak için geriye uzanırken.

Angie emniyet kemerini çözdü ve siyah kazağın fermuarını açtı. Altına beyaz renkte, sıkı bir şey giymişti. Küçük göğüslerinin üzerinde bir çocuğun pürüzsüz bronz cildini sergileyerek düzgünce uzanan boynu yükseliyordu. Çantayı Turner'dan aldı ve Sally'nin onun için yapmış olduğu sandviçlerin paketini açmaya başladı. "Kardeşinin nesi var?" diye sordu, adama bir sandviçin yarısını uzatarak.

"Nasıl yani?"

"Şey, bir sorun var gibi... Sally onun devamlı içtiğini söyledi. Kardeşin mutsuz mu?"

"Bilmiyorum," dedi Turner. Kamburunu çıkarak, eğilip bükülerek boynundaki ve omzundaki ağrılardan kurtulmaya çalışıyordu. "Yani, öyle olmalı, ama tam olarak nedenini bilemiyorum. Bazen insanlar öyle takılıp kalır işte."

"Yani onlarla ilgilenecek bir şirketleri olmadığı zaman mı?" Sandviçinden bir parça ısırdı.

Turner ona baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kız başını salladı. Ağzı doluydu. Yuttu onları. "Bira Maas için çalışmayan bir sürü insan olduğunu biliyorum. Asla çalışmamış, asla çalışmayacak. Sen bunlardan birisin, kardeşin bir diğeri. Ama sorduğum gerçek bir soruydu. Rudy'den hoşlandım, biliyor musun? Ama o kadar şey görünüyordu ki..."

"Kafası bozulmuş," diyerek kızın sözünü onun yerine bitirdi. Sandviçi hâlâ elindeydi. "Çakılıp kalmış. Ne olduğuna gelince, sanırım bazı insanların gerçekleştirmesi gereken bir sıçrama var, ve bunu yapamazlarsa fena halde çakılıp kalırlar... Ve Rudy bunu asla yapamadı."

"Babamın beni Maas'dan çıkarmak istemesi gibi mi? bir sıçrama mı?"

"Hayır. Bazı sıçramalarda kendin için karar vermek zorunda kalırsın. Bir yerlerde seni bekleyen daha iyi bir şey olduğunu düşünürsün...." Birden kendini gülünç hissederek durakladı, ve sandviçinden bir parça ısırdı.

"Sen böyle mi düşünmüştün?"

Tumer bir yandan doğru olup olmadığını merak ederek başını salladı.

"Bu yüzden sen gittin ve Rudy kaldı, öyle mi?"

"O akıllıydı. Hâlâ öyle, ve birkaç diploma sahibi olmuştu, hepsini de risk altındayken halletti. Yirmi yaşında Tulane'den biyoteknoloji doktorası aldı, ve birkaç başka şey daha. Asla dışarıya özgeçmiş filan yollamazdı, hem hiç. Her yerden çıkagelen adam toplayıcılar olurdu, ve hepsinin canına okur, kavgalar ederdi... Sanırım kendi başına bir şeyler kotarabileceğini düşünüyordu. Köpekler üstündeki o başlıklar gibi. Galiba o konuda birkaç orijina patenti var, ama... Her neyse, o orada kaldı. Bilgisaya

parçası alım satımına ve siparişle üretimine girişti, ve ilçede aranan, becerikli biri haline geldi. Soma annemiz hastalandı, uzun bir süre boyunca iyileşemedi, ve ben uzaktaydım...."

"Neredeydin?" Kız termosu açtı ve kahve kokusu kabini doldurdu.

"Gidebildiğim kadar uzakta," dedi Turner. Sesindeki öfkeyle kendi kendini şaşırtmıştı.

Kız ona ağzına kadar sıcak sade kahve dolu plastik kupayı uzattı.

"Ya sen? Anneni hiç tanımadığını söylemiştin."

"Tanımadım. Ben küçükken ayrılmışlar. Babam onu bir tür hisse planlaması için araya sokmayı kabul etmedikçe annem kontrat üzerine geri dönmek istememiş. En azından babam öyle söyledi."

"Peki baban nasıl biridir?" Kahveden bir yudum alıp ona geri verdi.

Kız etrafı Sally'nin makyajıyla çevrili gözleriyle kırmızı plastik kupanın üstünden baktı. "Sen söyle," dedi. "Ya da bana yirmi yıl sonra sor. Ben onyedi yaşındayım, nereden bilebilirim?"

Turner güldü. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Sanırım. Bu şartlar altında fena değil."

Ve Turner birden daha önce olmadığı biçimde onun farkına vardı, ve elleri huzursuzca kontrollere gitti. "Güzel. Hâlâ gidecek uzun bir yolumuz var..."

O gece, bir zamanlar güney Pennsylvania'daki bir arabalı sinema ekranını taşımış olan, paslanmaya yüz tutmuş bir çelik kafesin arkasına parkettikleri hoverkraftta uyudular. Turner'ın parkası türbinin uzun çıkıntısının altındaki zırh kaplı zemine serilmişti. Kız yolcu koltuğunun üzerinde açılan kare biçimli yan kapının altında oturmuş, otları sararmış bir tarladan geçerken yanıp sönen yıldırım böceklerini seyrederek artık soğumuş olan kahvenin geri kalanını yudumlayıp bitirmişti.

Turner'ın rüyalarının bir yerinde -rüyaları hâlâ kızın babasının dosyasından rastgele beliren anlık görüntülerle renkleniyordu- kız yuvarlanarak ona yaslandı. Tişörtünün ince kumaşından hissedilen göğüsleri yumuşak ve sıcak bir biçimde Turner'ın çıplak sırtına değiyordu, ve sonra eli gelerek Turner'ın karnındaki düzgün kasları okşadı, ama adam olduğundan daha derin uykudaymış gibi yaparak hareketsizce yattı. Kısa süre sonra da Mitchell'in biyoprogramının, garip şeylerin kendi en eski korku ve açılarıyla birleşmek üzere çıkageldiği daha karanlık pasajlarına doğru yolunu bulmuştu bile. Ve şafakta uyandığında kızın tavan kapağında tünediği yerden kendi kendine yumuşak sesle şarkı söyleyişini duydu.

"Benim babam var ya, yakışıklı bir şeytandır
dokuz mil uzunluğunda bir zinciri vardır
Ve her bir halkasından bir başka
bakirenin yüreği sarkar
Sevgiyle kabahatlidir o.

22

JAMMER'İN YERİ

Jammer'in yerine ölü asansörle oniki kat daha çıkılarak ulaşılıyordu. En tepenin arka üçte birini kaplıyordu burası. Leon'un yeri dışında Bobby hiç gece kulübü görmemişti, ve Jammer'inkini hem etkileyici hem de ürkütücü bulmuştu. Etkileyiciliği boyutlarından ve Bobby'nin iç dekorasyonda sıradışı kalite olarak algıladığı şeyden geliyordu, korkutuculuğu ise bir gece kulübünün gündüz saatlerinde her nasılsa anlamsızca gerçek dışı kalmasındandı. Cadı gibi. Jackie buruşuk mavi önlük giymiş uzun yüzlü beyaz bir adamla fısıltıyla konuşurken, Bobby başparmakları yeni kotunun arka ceplerine takılı bir halde çevresine bakmıyordu. Burası koyu renkli ultrasüet banketler, yuvarlak siyah masalar ve delikli tahtadan düzinelerce süslü panelle döşenmişti. Tavan siyaha boyanmıştı, ve her masa karanlık tavandan direkt olarak kendi üzerine çevrilmiş küçük ve kısık ışık huzme-

siyle hafifçe aydınlanıyordu. O sırada sarı fleks üzerine dizili çalışma lambalarıyla parlak şekilde aydınlatılmış merkezi bir sahne vardı, ve ortasında kiraz kırmızısı bir akustik davul seti duruyordu. Bobby nedenini bilmiyordu, ama bu içine bir ürperti salmıştı; ancak ucundan sezebildiği bir yerlerdeki yarı-hayat duygusuydu bu, sanki görüş alanının hemen sınırında bir şeyler yer değiştirmek üzereymiş gibi...

"Bobby," dedi Jackie, "buraya gel ve Jammer'la tanış."

Bobby gösterişsiz koyu renk halıyı geçerken elinden gelen en serinkanlı tavrı takındı ve uzun yüzlü adamla karşı karşıya geldi. Koyu renk saçları seyrelmekteydi adamın, ve önlüğünün altına resmi bir beyaz gömlek giymişti. Gözleri kısıktı, yanaklarındaki çukurlar bir günlük sakalla gölgelenmişti.

"Eh," dedi adam, "demek bir kovboy olmak istiyorsun?" Bobby'nin tişörtüne bakıyordu, ve Bobby adamın gülmek üzere olabileceğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı.

"Jammer bir cambazdı," dedi Jackie. "En sıkılarından. Değil mi, Jammer?"

"Öyle derler," dedi Jammer, hâlâ Bobby'ye bakarak. "Uzun zaman oldu, Jackie." Bobby'ye sordu. "Yükleme yaptığın toplam kaç saatlik seansın oldu?"

Bobby'nin yüzü kızardı. "Şey, bir, sanırım."

Jammer fırçamsı kaşlarını kaldırdı. "Bir yerden başlamak gerek tabii." Gülümsedi. Dişleri küçük ve doğal olamayacak kadar düzgündü. Sayıları da çok fazla, diye düşündü Bobby.

"Bobby," dedi Jackie, "Jammer'a neden Finn'in sana anlattığı şu Peruk denen şahsiyeti sormuyorsun?"

Jammer kıza bir göz artı, sonra tekrar Bobby'ye döndü. "Finn'i tanıyor musun? Bir hacker için bu işlerin fazlasıyla içine girmişsin demek, ha?" Yan cebinden mavi plastik bir inhaler alıp sol burun deliğine yerleştirdi, çekti, sonra aleti yeniden cebine koydu. "Ludgate. Peruk. Finn Peruk'u mu anlatıyormuş? Bunamış olmalı."

Bobby bunun anlamını bilmiyordu, ama sormak için de iyi bir zaman değil gibiydi. Tehlikeyi göze alarak "Şey," dedi, "bu Peruk yörüngede bir yerlerdeymiş, ve ara sıra Finn'e bir şeyler satıyormuş...."

"Hadi yahu? Eh, az kalsın kandıracaktın beni. Ben de sana Peruk'un ya öldüğünü ya da şu anda salyalar akıtmakla meşgul olduğunu söylerdim. Normal bir kovboydan daha kaçık, anlatabiliyor muyum? Sapıtmış. Kayıp. Yıllardır ondan haber almadım."

"Jammer," dedi Jackie, "sanırım Bobby sana öyküyü anlatırsa çok daha iyi olacak. Beauvoir bu öğleden sonra buraya gelecek, ve sana soracağı bazı şeyler var. İşlerin ne durumda olduğunu bilmek senin için daha iyi olur...."

Jammer kıza baktı. "Pekala. Anlıyorum. Bay Beauvoir yaptığı iyiliğin karşılığını istiyor, değil mi?

"Onun adına konuşamam," dedi kız, "ama öyle tahmin ediyorum. Bizim Kont'u saklayacak güvenli bir yere ihtiyacımız var."

"Hangi kont?"

"Ben," dedi Bobby. "O benim."

"Harika," dedi Jammer, hiç etkilenmemiş bir sesle. "Madem öyle arkaya, yazıhaneye geçelim."

Bobby gözlerini Jammer'in antika meşe masa üstünün üçte birini kaplayan siberuzay terminalinden ayıramıyordu. Mat siyah, el yapımı bir şeydi, hiçbir yerinde marka yoktu. Jammer'a Tvvo-a-Day'i ve kendi seans girişimini, kız-hissi veren şeyi ve annesinin havaya uçuruluşunu anlatırken ikide bir boynunu uzatıp ona bakıyordu. Gördüğü en fiyakalı terminaldi bu, ve Jackie'nin Jammer'in kendi zamanında nasıl fırlama bir kovboy olduğunu söyleyişini anımsadı.

Bobby sözünü bitirdiğinde Jammer sandalyesinde gevşekçe yaslandı. "Denemek ister misin?" dedi. Sesi yorgundu.

"Denemek mi?"

"Terminali. Sanırım denemek istiyorsun. Poponu sandalyeye koyamamandan belli oluyor. Ya onu denemek istiyorsun, ya da fena halde çişin gelmiş."

"Hay anasını, evet. Şey yani, evet, teşekkürler, evet, isterim..."

"Neden olmasın? Kimse haftakinin ben değil de sen olduğunu bilemez, değil mi? Neden sen de çocukla birlikte bağlanmıyorsun, Jackie? Onu izleyip göz kulak olursun." Masanın çekmecelerinden birini açıp iki trod takımı çıkardı. "Ama hiçbir şey *yapmak* yok, tamam mı? Yani sadece çıkıp şöyle bir gezin. Herhangi bir şey yüklemeye çalışma. Beauvoir ve Lucas'a bir iyilik borcum var, ve görünüşe göre bunu seni tek parça halinde tutmaya yardım ederek ödeyeceğim." Trod takımlarından birini Jackie'ye, diğerini Bobby'ye uzattı. Kalktı, konsolun her iki tarafındaki tutamaçları kavradı, yüzünü Bobby'ye döndürecek şekilde çevirdi. "Haydi bakalım. Altına edeceksin. Bu şey on yaşında ve hâlâ diğerlerinin çoğuna nal toplatır. Otomatik Jack adında biri onu tamamiyle sıfırdan üretti. Bir zamanlar

Bobby Quine'in bilgisayar yedek parça sanatçısıydı o. İkisi birlikte Mavi Işıklar'ı yakmıştı, ama bu herhalde sen doğmadan önceydi."

Bobby kendi trodlarını takmıştı bile. Şimdi Jackie'ye bakıyordu.

"Daha önce hiç iki kişilik paralel bağlanmış miydin?"

Bobby başını iki yana salladı.

"Tamam. Bağlanacağız, ama ben senin sol omzunda kalacağım. Bağlantıyı kes dersem keseceksin. Garip bir şey görürsen, bu ben de seninle olduğum içindir, anlaştık mı?"

Bobby başıyla evetledi.

Kız şapkasının arkasından bir çift uzun, gümüş başlıklı pin çözdü, şapkayı çıkarıp Jammer'in terminalinin yanındaki masaya koydu. Trodları portakal rengi ipek eşarbın üzerinden taktı ve temas uçlarını alnına yerleştirerek düzleştirdi.

"Gidelim," dedi.

Hızlı ileri sarma, şimdi ve şimdiye kadar hep olduğu gibi, ve Jammer'in terminali faal neon çekirdeklerinin çok üzerinde bir yerlerde, Bobby'nin bilmediği bir data topografyasında bağlantıda. Büyük şeyler, dağ gibi yüksek, keskin ve siberuzay denen o 'hiçbir yer'de birleşik. "Ağır ol, Bobby." Jackie'nin alçak ve tatlı sesi, boşlukta yanıbaşında.

"İsa aşkına, bu şey çok ustalıklı!"

"Öyle, ama frenle biraz. Acele etmek işimize yaramaz. Sen gezinti yapmak için buradasın. Bizi bu yükseklikte tut ve yavaş ol..."

İleriye doğru devam ederek gezintiye benzer bir hıza düşene kadar ağırdan aldı. Kızı görmeyi umarak sola döndü, ama orada hiçbir şey yoktu.

"Buradayım," dedi kız, "endişelenme..."

"Quine kimdi?"

"Quine? Jammer'in tanıdığı bir kovboy. O kendi zamanındakilerin hepsini tanırdı."

Rastgele bir doksan derece sol dönüş yaparak ağ kavşağına doğru düzgün bir kavis çizdi. Terminalin yanıt kapasitesini test ediyordu. Muhteşemdi, daha önce siberuzayda hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. "Hay anasını. Bu şeyin yanında bir Ono-Sendai çocuk oyuncağı gibi kalıyor..."

"Büyük olasılıkla içinde O-S devreleri var. Jammer'in dediğine göre onlarbunu kullanılmış. Bizi biraz daha yukarı çıkarır..."

Hiç çaba harcamadan ağdan yukarı çıktılar, data altlarında uzaklaştı. "Burada görecek o kadar fazla bir şey yok," diye şikayetlendi Bobby.

"Yanlış. Boş yerlerde yeterince oyalanırsan bazı ilginç şeyler görürsün..."

Matriks dokusu titredi sanki, tam önlerinde...

"Uh, Jackie..."

"Burada dur. Sıkı tut. Sorun yok. Güven bana."

Uzaklarda bir yerlerde, elleri tanıdık olmayan klavye, konfigürasyonunun üzerinde geziniyordu. Şimdi onları sabit tutuyordu, ve bu arada siberuzayın bir bölümü flulaştı, sislendi. "Ne oluy-"

"Danbala ap monte /," dedi ses. Kafasının içinde sertçe yankılanınıştı, ve ağzında kana benzeyen bir tat vardı. "Danbala ona biniyor." Her nasılsa bu kelimelerin anlamını biliyordu, ama ses kafasında demir döver gibiydi. Sisli doku bölündü, sanki kaynayıp kabarcıklandı, değişen gri tonlarında iki parça haline geldi.

"Legba," dedi kız, "Legba ve Ougou Feray, savaş tanrısı. Baba Ougou! St.Jacques Majeur! *Vivla Vyèj!"*

Demirsi kahkaha matriksi doldurdu, Bobby'nin kafasının içinde testere gibi dolaştı.

"Map kite tout miz, ak tout giyon," dedi bir başka ses, akıcı ve cıvamsı ve soğuk. "Bak, Baba, kız buraya kötü şansından kurtulmak için gelmiş!" Ve sonra o da kahkaha attı, ve gümüşsü kahkaha hava kabarcıkları misali içinde yükselirken Bobby kesif bir isteri dalgasıyla savaşarak sakinleşmeye çalıştı.

Ougou Feray'm demir sesi, "Kötü şansı mı tutmuş, Danbala'mn atının?" diyerek gürledi, ve bir an için Bobby gri sisin içinde kıpırdayan bir figür gördüğünü sandı. Ses o berbat kahkahasını öttürdü. "Öyle! Öyle! Ama kız bunu bilmiyor! O benim atım *değil,* hayır, yoksa kötü şansını iyileştirirdim!" Bobby ağlamak istiyordu, ölmek istiyordu, seslerden kaçabilmek için hangisi olsa yapardı, gri hiçliklerden esmeye başlayan o son derece olanaksız *rüzgardan* kaçmak için, adını koyamadığı kokular taşıyan o sıcak nemli rüzgardan. "Bir de Bakireye dua ediyor! Dinle beni, küçük rahibe! *La Vyèj* gerçekten çok yakında!"

"Evet," dedi diğeri, "dişi varlık şimdi *benim* bölgemden geçiyor, yolları ve geçitleri yöneten benim bölgemden."

"Ama ben, Ougou Feray, aynı zamanda düşmanlarının da yaklaştığını söylüyorum sana! Kapılara, rahibe, ve dikkatli ol!"

Ve sonra gri alanlar soldu, azaldı, küçüldü...

"Bağlantımızı kes," dedi Jackie, kısık ve uzak bir sesle. Sonra ekledi. "Lucas ölmüş."

Jammer masa çekmecesinden bir şişe Skoç çıkardı ve içindekiyle plastik bir viski bardağının altı santimini dikkatle doldurdu. "Berbat görünüyorsun," dedi Jackie'ye, ve Bobby adamın sesindeki yumuşaklığa fena halde şaşırdı. En azından on dakikadır bağlantıyı kesmişlerdi, ve hiç biri tek laf etmemişti. Jackie darbe yemiş gibi duruyor, devamlı alt dudağını çiğniyordu. Jammer'in keyifsiz mi, öfkeli mi göründüğüne Bobby karar veremiyordu.

Bobby tehlikeyi göze alarak, "Neden Lucas'ın öldüğünü söyledin?" diye sordu, çünkü ona Jammer'in sıkışık yazıhanesindeki sessizlik büyüyerek insanı boğacak hale gelmiş gibi geliyordu.

Jackie ona baktı, ama gözleri odaklanmamış gibiydi. "Lucas hayatta olsaydı öyle üstüme gelemezlerdi," dedi kız. "Bazı paktlar, anlaşmalar vardır. Daima önce Legba çağrılır, ama o da Danbala'yla gelmeliydi. Onun kişiliği birlikte ortaya çıktığı loaya bağlıdır. Lucas ölmüş olmalı."

Jammer viski bardağını masadan ileriye itti, ama Jackie başını iki yana salladı. Krome ve siyah naylon trod seti hâlâ alnından sarkıyordu. Jammer'in yüzünden bıkkın bir ifade geçti, bardağı geri çekti, ve içkiyi kendi kafasına dikti. "Ne boktan bir iş. Sizler bunlarla haşır neşir olmaya başlamadan önce her şey çok daha akla uygundu."

"Onları biz getirmedik, Jammer," dedi kız. "Onlar zaten *oradaydı,* ve bizi buldular çünkü biz onları anlıyorduk!"

"Aynı boktan şey," dedi Jammer, bezmiş bir sesle. "Her neyseler, her nereden geldilerse, yalnızca kendilerini bir avuç kaçık zencinin görmek istediği şekle soktular. Beni anlıyor musun? O lanet olası cehennemin dibinde anasını belledi̇ğimin Haiti ormanı dilinde konuşmak zorunda olduğunuz hiçbir şey yoktu! Siz ve şu voodoo kültünüz yok mu, işte onu gördüler ve bir düzen kurulabileceğini fark ettiler, ve Beauvoir ve Lucas ve diğerleri, her şeyden önce iş adamıdırlar. Ve o Tanrının belası şeyler nasıl anlaşma yapılacağını *biliyor]* Bu doğal bir sonuç!" Şişesinin kapağını kapadı ve çekmeceye geri koydu. "Biliyor musun tatlım, belki de çok büyük birileri, ağ üzerinde fazlasıyla gücü olan birileri sadece sizi kullanıyordur. O şeyleri önünüze çıkaracak projeksiyonlar filan... Ve bunun mümkün olduğunu *biliyorsun,* değil mi? Değil mi, Jackie?"

"Yok öyle bir şey," dedi Jackie, soğuk ve ifadesiz bir sesle. "Ama bundan nasıl emin olduğumu anlatabileceğimi sanmıyorum..."

Jammer cebinden siyah bir plastik levha çıkardı ve traş olmaya başladı. "Tabii," dedi. Çene kemiği hattının üzerinde gidip gelirken traş bıçağı vızıldıyordu. "Ben sekiz yıl boyunca siberuzayda *yaşadım,* tamam mı? O zamanlar orada hiç öyle şeyler olmadığını gayet iyi biliyorum.... Her neyse, Lucas'a telefon etmemi ister misin? Öyle ya da böyle kafanı rahatlatmayı? Onun o Rolls'unun telefon numarasını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Jackie, "uğraşma. En iyisi Beauvoir gelene kadar yatıp uzanalım." Trodları çekip çıkararak ve şapkasını alarak ayağa kalktı. "Ben yatıp biraz uyumaya çalışaca-

ğım. Sen Bobby'ye göz kulak ol..." Döndü ve yazıhanenin kapısına yürüdü. Tüm enerjisi uçup gitmişti, bir uyurgezer gibi görünüyordu.

"Harika," dedi Jammer, traş aletini üst dudağında gezdirerek. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Bobby'ye.

"Şey," dedi Bobby, "saat henüz erken sayılır...."

"Senin için, belki." Traş bıçağını cebine geri koydu. Kapı Jackie'nin arkasından kapandı. Jammer hafifçe öne eğildi. "Neye benziyorlardı, evlat? Bir şey görebildin mi?"

"Sadece grimsi bir şeyler. Bulanıktı...."

Jammer hayal kırıklığına uğramış göründü. Kendini koltuğuna geri koyverdi. "Sanırım bu işin bir parçası olmadığın sürece onları pek iyi göremiyorsun." Parmaklarını koltuğun kolunun üzerinde tıkırdattı. "Sence onlar gerçek miydi?"

"Şey, onların hiçbirine bulaşmayı denemezdim..."

Jammer ona baktı. "Sahi mi? Bak sen, belki de göründüğünden akıllısındır. Ben de onlardan birine bulaşmayı istemezdim. Ben oyunu onlar ortalıkta görünmeye başlamadan önce bırakmıştım..."

"Öyleyse sence nedir onlar?"

"Ah, gittikçe daha akıllı oluyorsun.... Şey, bilmiyorum. Dediğim gibi, onların bir avuç Haiti'li voodoo tanrısı olduğu hikayesini yutabileceğimi sanmıyorum, ama kim bilebilir?" Gözlerini kıstı. "Belki de matrikse salınıp kendi kendine replike olarak çoğalmış virüs programlarıdır, ve iyice zeki bir hale gelmişlerdir... Bu da yeterince korkutucu; belki Turing memurları bu işten ses çıkmamasını istiyordur. Ya da belki YZ'ler kendilerinden parçalar ayırıp matrikse

salmanın bir yolunu bulmuşlardır, ki bu da Turing'lileri çılgına çevirir. Cambazlar için yedek parça modülasyonu yapan tanıdığım bir Tibetli onların tulpa olduğunu söylemişti."

Bobby gözlerini kırpıştırdı.

"Tulpa bir tür düşünce biçimi demek. Batıl inanç. Gerçekten etkin tipler negatif enerjiden oluşan bir tür hayalet kotarabilir." Omuzunu silkti. "Daha sürüyle zırvalık. Jackie'nin voodoo adamları gibi."

"Eh, bana öyle geliyor ki Lucas, Beauvoir ve diğerleri bütün bunları pekala gerçekmiş gibi *canlandırıyorlar,* rol yapar gibi değil..."

Jammer başını salladı. "Doğru anlamışsın. Ve bundan kendileri için de çok şey sağladılar, yani bu o kadar da boş bir iş değil." Omuzunu silkti ve esnedi. "Benim de uyumam gerek. Sen istediğini yapabilirsin, tabii ellerini terminalimden uzak tuttuğun sürece. Ve dışarı çıkmaya da çalışma, yoksa on çeşit alarm bağırmaya başlar. Barın arkasındaki buzdolabında meyve suyu, peynir filan var..."

Bobby şimdi kendine kalan bu yerin hâlâ korkutucu olduğuna karar verdi, ama korkutuculuğunu değer kılmaya yetecek kadar ilginçti de. Barın arkasında bira musluklarının tutamaçlarına ve krome içki hortumlarına dokunarak aşağı yukarı gezindi. Buz üreten bir makine vardı, ve kaynar su sağlayan bir tanesi daha. Kendine bir fincan Japon neskafesi yaptı ve Jammer'in müzik kasetlerini elden geçirdi. Grupların da, şarkıcıların da adını daha önce hiç duymamıştı. Bunun yaşlı bir adam olan Jammer'in eski şeylerden hoşlandığı anlamına mı geldiğini, yoksa bütün bunların

*

aslında, büyük olasılıkla Leon'un yeri aracılığıyla, daha iki hafta boyunca Barrytovvn'a ulaşmayacak yeni şeyler mi olduğunu merak etti.... Barın ucundaki siyah ve gümüş renkteki evrensel kredi konsolunun altında bir silah buldu. Şarjörü direkt olarak kabzasının içinden çıkan küçük, tombul bir tür makineliydi bu. Kireç-yeşili bir parça Velcro'yla sarılıp barın altına tıkılmıştı, ve ona dokunmak Bobby'ye iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Bir süre sonra artık korku hissetmez olmuştu, ama sıkılmış ve sabırsızlanmıştı. Soğumakta olan kahvesini aldı ve oturma yerlerinin ortasına yürüdü. Masalardan birine oturup Spravvl'ın en büyük konsol sanatçısı Kont Sıfır Noktası rolü yapmaya başladı. Bir anlaşma hakkında konuşmak üzere çıkıp gelecek adamları bekliyordu şimdi. Yaptırmaları gereken bir seans olacaktı, ve Kont'dan başka kimsenin bunu başarmak için en ufak şansı olmayacaktı. "Tabii," dedi boş gece kulübüne, gözleri yarı kapalı, "sizin için işinizi hallederim.... eğer ödemeyi yapabilecekseniz...." fiyatını söylediğinde adamların renkleri solacaktı.

Ses geçirmez bir yerdi; ondördüncü katın dükkanlarındaki şamatanın sesi hiç gelmiyordu, yalnızca bir tür klima sesi ve sıcak su makinesinden ara sıra yükselen fokurdamalar vardı. Kont'un güç oyunlarından sıkılan Bobby, kahve fincanını masanın üstünde bırakıp elini cilalı pirinç sütunların arasına asılmış eski, doldurma kadifeden bir halata sürerek girişe yürüdü. Cam kapılara değmemeye özellikle dikkat ederek vestiyer penceresinin yanındaki, bantlarla yamalanmış taklit deri kaplı ucuz çelik bir tabureye yerleşti. Vestiyerde kısık bir ampul yanıyordu; çelik sopalardan sarkan iki düzine eski tahta askı görülebiliyordu. Her birinin üstünde elle numaralandırılmış yuvarlak sarı bir etiket vardı. Bobby Jammer'in bazen oraya oturup müşterileri

kontrol ettiğini tahmin etti. Sekiz yıl boyunca fırlama bir kovboy olmuş birinin neden bir gece kulübü işletmek isteyeceğini anlamıyordu, ama belki bu bir tür hobiydi. Herhalde bir gece kulübü işlettiğinde bir sürü kız bulabiliyordun, ama ona kalırsa zengin olunduğunda zaten onlardan çok sayıda bulunurdu. Ve eğer Jammer sekiz yıl boyunca en iyi cambaz olduysa, Bobby'ye göre adamın zengin olması gerekirdi...

Matriksteki sahneyi, gri lekeleri ve sesleri düşündü. Titredi. Olanların neden Lucas'ın öldüğü anlamına geldiğini hâlâ anlamamıştı. Lucas nasıl ölmüş olabilirdi? Sonra annesinin ölmüş olduğunu hatırladı, ama her nasılsa bu da pek öyle gerçekmiş gibi görünmüyordu. İsa aşkına. Bunların hepsi sinirlerini bozuyordu. Dışarıda, kapıların diğer tarafında olmayı; satış barakalarını, alışverişçileri ve orada çalışan insanları tekrar görmeyi istedi...

Elini uzatıp kadife taklidi perdeyi kenara çekti, eski kalın camdan dışarıya göz atmaya yetecek kadar, ve satış barakalarının gökkuşağı karmaşasını, alışverişçilerin otlayan hayvanların hızındaki tipik yürüyüşünü gözden geçirdi. Ve hepsinin ortasında, sanki onun şerefine çerçevelenmiş bir halde, ihtiyaç fazlası analog VOM'larla, mantık sondalarıyla ve güç kontrol kutularıyla dolu bir masanın yanında, Leon'un ırksız, kemikli yüzüyle çukura kaçmış, kötü bakışlı gözleri, Bobby'yi tanıyarak adeta kulakla duyulur bir sesle onun gözlerine kilitlendi. Ve Leon Bobby'nin daha önce onda gördüğünü hiç hatırlamadığı bir şey yapıyordu. Adam gülümsüyordu.

23
DAHA YAKINDAN

JHY görevlisi ona seçim yapabileceği bir dizi simstim kaseti önermişti: geçen Ağustos'da, Tate'deki bir Foxton geçmişe bakış turu, Ghana'da *(Ashanti!)* çekilmiş bir devre macerası, Bizet'in *Carmen'mden* Tokyo Opera'daki özel bir locadan çekilmiş önemli sahneler, ya da Tally Isham'ın *Tepedekiler* adlı dağıtım ürünü talk shovv'unun otuz dakika.-sı.

"İlk mekik uçuşunuz mu, Bayan Ovski?"

Marly başını salladı. Paleologos'a annesinin kızlık adını vermişti, ve büyük olasılıkla aptalca bir fikirdi bu.

Görevli anlayışla gülümsedi. "Bir kaset kalkış sürecini kesinlikle kolaylaştırabilir. *Carmen* bu hafta oldukça popülerdi. Anladığım kadarıyla enfes kostümler var."

Marly başını iki yana salladı, hiç opera havasında değildi. Foxton'dan nefret ederdi, ve *Ashantü'ye* katlanmaktansa hız artışını tüm gücüyle hissetmeyi yeğlerdi. Kaçınılmaz olarak Isham'ı seçti, yani dördünün arasında kötünün iyisini.

Görevli koltuğun emniyet kemerini kontrol etti, kaseti ve gri plastiğe sarılı küçük bir kullanılıp-atılabilir tacı ona verdi, sonra uzaklaştı. Marly plastik trod setini taktı, koltuğun kolundaki girişten bağlantı kurdu, içini çekti, kaseti prizin yanındaki açık aralığa yerleştirdi. JHY mekiğinin içi ortalığı bir anda dolduran Ege mavisinin altında kayboldu, ve Marly TALLY ISHAM'IN SIRALAMASINA GÖRE TEPEDEKİLER kelimelerinin sans-serif formundaki şık büyük harfleriyle bulutsuz gökyüzünü kaplamasını izledi. Tally Isham, Marly kendini bildi bileli stim endüstrisinde hep varolmuştu. Yeni ortamın ilk dalgasıyla gelen, asla yaşlanmayacak bir Altın Kız'dı o, Şimdi Marly kendini Tally'nin bronzlaşmış, esnek, ve son derece *rahat* sensoryumuna kilitlenmiş bulmuştu. Tally Isham pırıl pırıldı, derin ve rahat soluk alıyordu, zarif kemikleri sanki hiç gerginlik nedir bilmemiş bir kas yapısının arasına yerleşmişti. Onun stim kayıtlarına girmek sanki mükemmel bir sağlık banyosuna düşmek gibiydi. İnsan yıldızın yüksek tabanlarının yere basışındaki esnekliği, göğüslerinin ipeksi beyaz Mısır pamuklusundan basit bluzundaki çıkıntısını hissedebiliyordu. Kadın bir Yunan adası kasabasının ufak limanının üzerindeki çiçek bozuğu sıvalı beyaz parmaklıklara yaslanmıştı; çiçeklenmiş ağaçlardan oluşan bir topluluk, altındaki kireç boyalı taştan ve dar, kavisli merdivenlerden oluşan bir tepenin etekleri boyunca uzanıyordu. Limandan bir teknenin sesi gelmekteydi.

"Şimdi turistler aceleyle gezinti gemilerine dönüyorlar," dedi Tally, ve gülümsedi; o gülümsediğinde Marly starın beyaz dişlerinin düzgünlüğünü, ağzındaki taze tadı hissedebiliyor, parmaklığın taşının hoş sertliğini çıplak kollarında duyumsayabiliyordu. "Ama adamıza gelen ziyaretçilerden biri bu öğleden sonra bizimle kalacak. Tanışmayı hep istemiş olduğum birisi bu, ve eminim siz de sevinecek ve şaşıracaksınız, zira o normalde önemli medya ilgisinden uzak duran biri..." Kadın doğruldu, döndü ve Josef Virek'in bronzlaşmış, gülümseyen yüzüne gülümsedi...

Marly seti alnından çekip attı, ve JHY mekiğinin beyaz plastik dünyası aniden çevresindeki yerine oturuverdi. Başının üzerindeki konsolda uyarı ışıkları yanıp sönüyordu, ve Marly gittikçe tizleşiyormuş gibi gelen bir titreşimi hissedebiliyordu...

Virek? Trod setine baktı. "Eh," dedi, "herhalde *fazlasıyla* tepede birisin..."

"Affedersiniz?" Yanındaki Japon öğrenci emniyet kemerinin içinde garip kaçan ufak bir eğilme taklidiyle aşağı yukarı sallandı. "Stiminizle ilgili bir sorununuz mu var?"

"Hayır, hayır," dedi kadın. "Kusura bakmayın." Seti tekrar taktı, ve mekiğin içi duyusal parazitin vızıltısında kayboldu. Sonra duyu algılarından oluşan sarsıcı karışım aniden yerini Tally Isham'in sakin zarafetine bıraktı. Kadın Virek'in serin, sağlam elini tutmuş, adamın yumuşak mavi gözlerine gülümsüyordu. Virek de ona gülümsedi, dişleri oldukça beyazdı. "Burada olmaktan çok memnunum, Tally," dedi, ve Marly kendini kasetin gerçekçiliğine bırakarak Tally'nin kaydedilmiş duyusal algısını kendininkiymiş gibi kabul etti. Stim normalde uzak durduğu bir ottam-

dı, zira kişiliğindeki bir şey bu iş için gereken derecede pasifleşmesini engelliyordu.

Virek yumuşak beyaz bir gömlek, diz altına kadar kıvrılmış kalın pamuklu pantolon ve çok basit kahverengi deri sandaletler giymişti. Tally adamın elini hâlâ tutarak parmaklıkların yanına döndü. "Eminim," dedi, "seyircilerimizin bilmek istediği-"

Deniz kaybolmuştu. Likene benzeyen yeşil-siyah renkte bir oluşumla kaplanmış, Gaudi'nin Sagrada Familia kilisesinin neo-Gotik kulelerinin siluetleriyle kesintiye uğrayan düzensiz bir ova ufka yayıldı. Dünyanın sınırları alçak, parlak bir sisin içinde kaybolmuştu, ve boğulmuş çanlarınkine benzeyen bir ses ovanın üzerinde yankılanıyordu...

"Bugünkü seyirciniz tek kişiden oluşuyor," dedi Virek, ve yuvarlak, çerçevesiz gözlükleriyle Tally Isham'a baktı. "Merhaba, Marly."

Marly trodlara ulaşmak için uğraştı, ama kolları sanki taştan yapılmıştı. G-gücü, beton yatağından kalkan mekik... Adam onu burada kapana kıstırmıştı...

"Anlıyorum," dedi Tally gülümseyerek. Dirsekleri ısınmış, sert taşa dayanmış bir halde geriye, parmaklığa doğru yaslandı. "Ne harika bir fikir. Sizin Marly, Herr Virek, gerçekten de şanslı bir kız olmalı..." Ve ona, Marly'ye, sanki bu Sense/Net'in Tally Isham'ı değil, ama Virek'in kurgusunun bir parçasıymış gibi geldi, yılların *Tepedekiler* yayınlarından çıkarılmış programlı bir bakış açısı gibi, ve şimdi bunu kabullenmekten, dinlemekten, dikkatini Virek'e vermekten başka hiçbir şansı, hiçbir kaçışı yokmuş gibi görünüyordu. Adamın onu burada yakalamış ve buraya böyle hapsetmiş olduğu gerçeği Marly'ye sezgisinin doğru olduğunu gösteriyordu: O makina, o yapı oradaydı, ger-

çekten vardı. Virek'in parası, engelleri keyfine göre eriten bir tür evrensel çözücüydü...

"Rahatsız olduğunu duyduğuma üzüldüm," dedi adam. "Paco bana senin bizden kaçtığını söylüyor, ama ben bunu bir sanatçının amacına yönelişi olarak görmeyi tercih ediyorum. Sanıyorum benim geştaltımın doğasına ait bir şeyler sezinledin, ve bu seni korkuttu. Öyle de olmalıydı zaten. Bu kaset senin mekiğinin Orly'den kalkışı planlanmadan bir saat önce hazırlandı. Hedefini biliyoruz elbette, ama seni izlemeye hiç niyetim yok. Sen görevini yapıyorsun, Marly. Tek üzüntüm arkadaşın Alain'in ölümünü engelleyememiş olmamız, ama onun katillerinin ve onları kiralayanların kimliklerini artık biliyoruz..."

Tally Isham'ın gözleri Marly'nin gözleriydi şimdi, ve Virek'inkilere kilitlenmişlerdi. Mavi bir enerji yanıyordu içlerinde.

"Alain Maas Biyolaboratuvarlarının kiralık ajanları tarafından öldürüldü," diye devam etti adam, "ve senin şu anki hedefinin koordinatlarını da, görmüş olduğun o hologramı da ona veren Maas'dı. Benim Maas Biyolablarıyla ilişkim en hafif deyimiyle değişken olmuştur. İki yıl önce yardımcı şirketlerimden biri onları satın almaya çalıştı. El değiştirecek olan para tüm dünya ekonomisini etkileyecekti. Reddettiler. Paco'nun vardığı sonuca göre Alain'in ölüm nedeni, onların verdiği bilgiyi satışa çıkarmaya kalkıştığını keşfetmiş olmaları, yani üçüncü kişilere satış girişimi..." Kaşlarını çattı. "Son derece aptalca, zira satışa sunduğu mamulün doğası konusunda tamamen bilgisizdi..."

Alain'in tarifine ne kadar uyuyor, diye düşündü Marly, ve bir acıma duygusuyla doldu. Onu o berbat halının üze-

rinde kıvrılıp kalmış görmek, ceketinin yeşil dokusunun altından belli olan belkemiğinin şekli...

"Sanıyorum bizim şu kum yapımcısı konusundaki arayışımın sanatsallıktan öte nedenleri olduğunu bilmen gerekiyor, Marly." Gözlüklerini çıkarıp beyaz gömleğinin bir kıvrımıyla parlattı; Marly'ye bu hareketin hesaplanmış insansılığında müstehcen bir şeyler varmış gibi geldi. "Bu eserleri yapanın bana özgürlük vaa'dedecek bir konumda olduğuna inanmak için nedenlerim var, Marly. Ben sağlığı yerinde bir adam değilim." Gözlükleri tekrar taktı, ince altın saplarını dikkatle kulağının üzerine yerleştirdi. "Stokholm'de içinde bulunduğum destek tankının uzaktan görüntüsünü rica ettiğim son seferde, bana destek hortumlarından oluşmuş damlayan bir şebekeye bağlı, üçlü kamyon treylerine benzeyen bir şey gösterdiler... Bunu' terketmeyi başarabilseydim, Marly, ya da içerdiği o başıboş hücre yığınını... Eh,"-yine o ünlü gülümsemesi belirdi-"neler ödemezdim ki?"

Ve Tally-Marly'nin gözleri koyu likenle dolu araziyi ve yerinden olmuş katedralin uzak kulelerini görmek üzere döndü...

"Baygınlık geçirdiniz," diyordu görevli, parmaklarını kadının ensesinde hareket ettirerek. "Bu o kadar nadir görülen bir şey değildir, ve güvertem izdeki tıbbi bilgisayarlar sağlık durumunuzun mükemmel olduğunu söylüyor. Yine de limana yanaşma öncesi gösterebileceğiniz adaptasyon sendromuna karşı bir dermadisk uyguladık." Elini Marly'nin ensesinden çekti.

"Yağmurlardan Sonra Avrupa," dedi Marly. "Max Ernst. Likenler..."

Adam ona dikkatle baktı. Yüzü ciddileşmiş, profesyonel bir ilgi ifadesi belirmişti. "Affedersiniz? Tekrarlar mısınız lütfen?"

"Kusura bakmayın," dedi Marly. "Bir kabus... Geldik mi, terminalde miyiz?"

"Bir saat soma," dedi adam.

Japon Havayolları'nın yörüngedeki son durağı, kubbelerle bezeli ve demirleme limanlarının koyu kenarlı oval açıklıklarıyla çevrili beyaz bir toroiddi. Marly'nin g-ağının tepesindeki terminal -her ne kadar *tepe* kelimesi her zamanki anlamını geçici olarak kaybetmişse de- dönüş halindeki torusun ayrıntılarıyla çizilmiş animasyonunu sergilerken, bir seri ses -yedi dilde- Orly Terminus I'de, JHY'nın 580 numaralı mekiğindeki yolcuların ilk fırsatta terminale götürüleceklerini anons etti. JHY oniki limanın yedisinde sürmekte olan rutin onarımlara bağlı gecikme için özür diliyordu...

Artık her şeyde Virek'in görünmez elini görmekte olan Marly g-ağında büzülüp kalmıştı. Hayır, diye düşündü, bir yolu olmalı. Bundan kurtulmak istiyorum, dedi kendi kendine, özgür bir eleman olarak birkaç saat istiyorum, ve sonra onunla işim bitecek... Elveda, Herr Virek, ben yaşayanlar ülkesine dönüyorum, Alain'in asla dönemeyeceği yere, sizin işinizi aldığım için ölen Alain'in. İlk gözyaşı geldiğinde gözlerini kırptı, sonra bir çocuğunki gibi büyüyen gözlerle yaşın havada yüzen minik bir kürecik haline gelişine baktı...

Ve Maas, diye düşündü merakla, kimdi onlar? Virek Alain'i onların öldürdüğünü iddia etmişti, ve Alain'in onlar için çalışmakta olduğunu. Medyadaki öyküleri belli belirsiz anımsıyordu, en son bilgisayar nesliyle ilgili bir şeydi bu, ölümsüz melez kanserlerin sonradan devre üniteleri haline gelen ısmarlama moleküller kustukları, kulağa uğursuz gelen bir işlem hakkındaydı. Paco'nun modüler telefon ekranının bir Maas ürünü olduğunu söylediğini hatırlamıştı şimdi...

JHY toroidinin içi öyle sıradan, öyle özelliksiz, herhangi bir kalabalık havaalanından o kadar farksızdı ki, Marly'nin kahkaha atası geldi. Aynı parfüm kokusu, insan gerilimi, klimalarda ağır biçimde işlemden geçmiş hava, ve konuşmaların homurtusundan oluşan aynı arka plan. Sıfır nokta sekizlik yerçekimi valiz taşımayı kolaylaştırabilirdi, ama Marly'nin elinde sadece siyah çantası vardı. Bunun fermuarlı iç ceplerinden hi imden biletlerini çıkardı, ve aktarma mekiğinin numarasını en yakın duvar ekranında sıralanmış sayı sütunlarıyla karşılaştırdı.

Kalkışa iki saat. Virek ne derse desin, Marly onun mekanizmasının çoktan işe koyulduğundan, mekiğin mürettebatına veya yolcu listesine sızmakta olduğundan emindi. Yer değişiklikleri paradan oluşan bir tabakayla yağlanarak kayıyor olsa gerekti... Son dakikada rahatsızlanmalar, plan değişiklikleri, kazalar olacaktı...

Çantasını omuzuna takarak beyaz seramikten konkav zeminde hızla yürümeye başladı, sanki nereye gittiğini biliyormuş ya da bir tür planı varmış gibi yaparak, ama attığı her adımda aslında olmadığını bilerek.

O yumuşak mavi gözler aklından çıkmıyordu.

"Tanrı belanı versin senin," dedi, ve koyu renkte Ginza takımı giymiş geniş çeneli bir Rus işadamı burnunu kıvırıp Marly'yi dünyasının dışında bırakmak üzere haber faksını gözünün önüne kaldırdı.

"Ve kaltağa dedim ki, bak, dedim, ya o opto-izolatörleri *ve* çıkış kutularını *Syveet Jane't* ulaştırırsın ya da ben seni popondan conta zamkıyla bölme duvarına mıhlarım...." Şiddetli bir kadın kahkahası duyuldu ve Marly başını suşi tepsisinden kaldırıp baktı. Üç kadın iki boş masa ötede oturmaktaydı. Masalarının üstü bira kutularıyla, ve kahve-rengi soya sosuyla lekeli stirofom tepsilerden oluşan bir yığınla doluydu. Aralarından biri gürültüyle geğirdi ve birasından uzun bir yudum aldı. "Peki nasıl karşıladı, Rez?" Bu nedense yeni ve daha uzun bir kahkaha patlamasına neden olmuştu, ve Marly'nin dikkatini ilk çeken kadın başını kollarına koyup omuzları sarsılana kadar güldü. Marly üçlüye anlamaksızın bakıyor, ne olduklarını merak ediyordu. Şimdi kahkahalar hafiflemişti, ve ilk kadın gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalktı. Marly hepsinin de oldukça sarhoş olduğuna karar verdi; genç, gürültücü ve kaba görünüşlüydüler. İlk kadın ince ve düz burnu üzerindeki koca gri gözleriyle zayıf ve keskin suratlıydı. Saçı gümüş renginin imkansız bir tonundaydı, okula giden bir oğlan çocuğununki gibi kısa kesilmişti, ve sırtında kanvas bezinden, her tarafı çıkıntı yapmış cepler, düğmeler ve diktörtgen biçimli Velcro şeritleriyle dolu, fazla büyük bir yelek ya da kolsuz ceket vardı. Giysinin önü açık duruyor, Marly'nin baktığı yerden ince pembe ve siyah fileden sutyene benzer bir şeyle kaplı küçük, yuvarlak bir göğüs belli oluyordu. Diğer ikisi daha yaşlı ve daha ağırdı, çıplak kollarının kas-

lan terminal kafeteryasının hiçbir kaynağı yokmuş gibi görünen ışığında oldukça belirgindi.

İlk kadın koca yeleğinin içinde omuzunu silkti. "Yapacağından da değil ya," dedi.

İkinci kadın yine güldü, ama deminki kadar istekle değil, ve geniş bir deri bilek bandına takılı kronometreye göz attı. "Gitme zamanım," dedi. "Zion'a yetişmem gerek, sonra da İsveçlilere sekiz varil yosun gidecek." Sonra sandalyesini masadan geriye itti, kalktı, ve Marly kadının siyah deri yeleğinin omuzları arasına işlenmiş yazıyı okudu.

O'GRADY - WAJIMA

THE EDITH S.

YÖRÜNGE İÇİ TAŞIMACILIK

Sonra onun yanındaki kadın da kalktı, çuval gibi duran kotunun kemerini yukarı çekiştirdi. "Sana söylüyorum, Rez, o kaltağın kutular için seni atlatmasına izin verirsen bu şöhretin için çok kötü olur."

"Affedersiniz," dedi Marly, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak.

Siyah yelekli kadın dönüp ona baktı. "Evet?" Marly'yi baştan aşağı süzdü. Yüzünde gülümseme yoktu.

"Yeleğinizi gördüm de, *Edith S.* ismini, bu bir gemi değil mi? Bir uzay gemisi?"

"Bir *uzay gemisi?"* Yanındaki kadın kalın kaşlarını kaldırdı. "Oh, evet, tatlım, o gerçekten de kocaman bir *uzay gemisi!"*

"Bir römorkör," dedi siyah yelekli kadın, ve gitmek üzere döndü.

"Sizi kiralamak istiyorum," dedi Marly.

"Kiralamak mı?" Şimdi üçü birden ona bakıyordu, yüzleri ifadesizdi ve gülümsemiyorlardı. "Ne demek bu?"

Marly siyah Brüksel çantasının derinliklerinde arandı, ve turistik acentadaki Paleologos'un ücretini kestikten soma ona iade etmiş olduğu yarım deste Yeni Yen'i çıkardı. "Size bunu veririm..."

Kısa gümüş saçlı kız yumuşak bir ıslık koyverdi. Kadınlar birbirlerine baktılar. Sonra siyah yelekli olanı omuzunu silkti. "İsa aşkına," dedi. "Nereye gitmek istiyorsun? Mars'a mı?"

Marly çantasına tekrar daldı ve Gauloise paketinden çıkmış mavi renkteki katlı kağıdı buldu. Onu siyah yelekli kadına verdi, ve o da açıp Alain'in yeşil keçe kalemle yazmış olduğu yörüngesel koordinatları okudu.

"Eh," dedi kadın, "yeterince kolay bir uçuş, özellikle böyle bir para için, ama O'Grady ve ben saat 23.00GMT'de Zion'da olmak zorundayız. Kontrat gereği. Sen ne dersin, Rez?"

Kağıdı oturan kadına uzattı. Diğeri okudu, başını kaldırıp Marly'ye baktı, ve "Ne zaman?" diye sordu.

"Şimdi," dedi Marly. "Hemen şimdi."

Kız sandalyesinin ayakları seramiğin üzerinde takırdayarak kalktı, o sırada yeleği açılarak Marly'nin pembe siyah bir sutyenin ağı sandığı şeyin aslında kızın sol göğsünü olduğu gibi kaplayan tek bir gül dövmesi olduğunu belli etti. "Anlaştık, kardeş, sökül bakalım."

"Yani parayı şimdi öde demek istiyor," dedi O'Grady.

"Nereye gittiğimizi kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi Marly.

Üç kadın güldü.

"Doğru kıza geldin," dedi O'Grady, ve Rez sırıttı.

24

DOSDOĞRU AŞAĞIYA

Turner yine doğuya dönüp Sprawl'in kenar banliyölerine ve endüstriyel bölgelerin kavrulmuş bir kuşak oluşturdukları topraklara yöneldiğinde yağmur başlamıştı. Sileceklerin düğmesini bulana kadar onu neredeyse kör eden, adeta katı bir duvar halinde yağıyordu. Rudy silecek lastiklerini sağlam tutmamıştı, ve Turner yavaşlarken türbinin vınlaması pesleşerek kükremeye dönüştü. Apron kese kamyon tekerlerinin parçalanmış dış lastiklerine sürünüp geçerken Turner banket üzerinden kenara kaydı.

"Ne oldu?"

"Göremiyorum. Silecek lastikleri çürümüş." Işıkları yakacak düğmeye bastı, ve dört ışın demeti hoverin kaput kapağı kamasının her iki tarafından fırlayıp yağıştan oluşan gri duvarın içinde kayboldu. Turner başını iki yana salladı.

"Neden durmuyoruz?"

"Spravvl'a fazla yakınız. Bütün buraları devriye gezerler. Helikopterle. Tavandaki kimlik panelini tarayıp Ohio plakası taşıdığımızı öğrenirler ve garip bir şasi konfîgürasyonumuz olduğunu fark ederler. Bizi kontrolden geçirmek isteyebilirler. Bunu istemeyiz."

"Peki ne yapacaksın?"

"Dönebileceğim bir yere gelene kadar banketten gideceğim, ve eğer becerebilirsem altına gireceğimiz bir şeyler bulacağım..."

Hoveri sabitleyerek yerinde döndürdü, farlar bir tali yolu işaretleyen dik bir direğin üzerindeki günışıklı turuncu diyagonalleri aydınlattı. Apron kesenin fırlamış dudağı kalın dikdörtgen betondan bir bariyerin üzerinden zıplarken Turner aracı direğe doğru sürdü. "Bu işimizi görebilir," dedi direğin yanından geçerlerken. Tali yolun genişliği ancak geçebilecekleri kadardı; dallar ve çalılar dar yan pencereleri tırmalıyor, hoverin çelik kaplı yanlarını boylu boyunca çiziyordu.

"Orada ışıklar var," dedi Angie, emniyet kemerinin içinde yağmurun ötesini görmeye çalışarak öne doğrulurken.

Turner'ın gözleri sulu sarı bir parıltı ve bir çift koyu yükseltiyi seçti. Güldü. "Benzin istasyonu," dedi. "Eski sistemden kalma, büyük yol açılmadan öncesinden. Birileri orada yaşıyor olmalı. Ne yazık ki aracımız benzinle çalışmıyor..." Hoveri çakıllı yokuştan aşağı koyverdi; yaklaştıkça sarı ışığın dikdörtgen şeklindeki bir çift pencereden geldiğini gördü. Birinin ardında hareket eden birini görmüş gibi geldi. "Kasaba," dedi. "Bu tipler bizi gördüklerine pek

sevinmeyebilirler." Parkanın içine uzanıp Smith&Wesson'ı naylon kılıfından çıkardı, oturduğu koltuğun üzerine, bacaklarının arasına koydu. Paslanmakta olan benzin pompalarının beş metre ötesine geldiklerinde, hoveri geniş bir su birikintisinin içinde durdurdu ve türbini susturdu. Yağmur hâlâ rüzgarda uçuşan tabakalar halinde iniyordu, ve Turner istasyonun ön kapısından dışarı eğilen, haki renkte uçuşan bir panço giymiş birini gördü. Yan pencereyi on santim kadar açıp sesini yağmurunkini bastıracak kadar yükseltti: "Rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Yoldan çıkmamız gerekiyordu. Sileceklerimiz berbat durumda. Sizin burada olduğunuzu bilmiyorduk." Adamın elleri pencereden yansıyan ışıkta, plastik pançonun altında saklı duruyordu, ama elinde bir şey tuttuğu kesinlikle belliydi.

"Burası özel mülk," dedi adam, yağmur suratından aşağı akarak.

"Yolda kalamazdık," diye seslendi Turner. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz..."

Adam ağzını açtı, pançonun altında tuttuğu şeyle bir el hareketi yapmanın başlangıcındaydı, ve başı patlayıverdi. Turner'a sanki bu, kırmızı ışık çizgisi tırpan misali inip adama dokunmadan önce olmuş gibi geldi. Kurşun kalem kalınlığındaki ışın, sanki biri bir fenerle oynuyormuş gibi rastgele salınarak gezinmişti. Adam dizlerinin üzerine düşüp öne doğru serilirken yağmurun dövdüğü kızıl bir çiçek açıverdi, tel dipçikli bir Savage 410 pançonun altından kayıp ortaya çıktı.

Turner harekete geçtiğinin farkında değildi, ama kendini türbinleri ateşlemiş, kontrolleri Angie'ye bırakmış ve kendini emniyet kemerinden çekip çıkarmış buldu. "Sana git dediğimde gaza bas ve benzinlikten geç..." Sonra ağır ta-

banca dindeyken, tavan kapağını açan kolu çekerek ayağa kalktı. Siyah Honda'nm kükremesi kapak geriye kayar kaymaz ona ulaştı; başının üzerinde alçalan, şiddetli yağmurun içinden ancak görülebilecek keskinlikte bir gölgeydi sadece. "Şimdi!" Kız ikisini de eski istasyonun duvarından geçirmek üzere gaza basıp ilerlemeden önce o tetiği çekti, geri tepmenin etkisi dirseğini hoverin tavanına çarptırıp uyuşturdu. Kurşun başlarının üstünde bir yerlerde memnunluk verici bir çatırtıyla patladı; Angie gaz pedalını yere yapıştırdı, ve Tumer başını ve omuzlarını kapaktan geri, içeriye çekmeye ancak vakit bulurken hover tahta çerçeveli yapıyı delip geçti. Evin içinde bir şey, büyük olasılıkla bir propan tüpü patladı, ve hover sola doğru kaydı.

Uzak duvarı parçalayıp geçerlerken Angie aracı savurarak geri çevirdi. Sesini türbininkinin üzerine yükselterek "Nereye?" diye bağırdı.

Siyah Honda sanki yanıt verircesine yirmi metre önlerinde belirdi, gümüş renkte bir yağmur örtüsü sıçratırken havada spiral çizerek düşmeye başladı. Tumer kontrolleri kavradı, hover zeminde birikmiş suyu on metrelik bir perde halinde fışkırtırken ileriye doğru fırladılar; küçük savaş helikopterini polikarbon kanopisinin tam ortasından yakaladılar, ve alaşım gövdesi çarpışmanın etkisiyle kağıt gibi buruştu. Tumer geri çıkıp tekrar ve daha büyük bir hızla girişti. Bu kez hasarlı helikopter iki ıslak gri çamın gövdesine çarptı, bir tür uzun kanatlı sinek gibi orada yatıp kaldı.

"Ne oldu?" dedi Angie. Ellerini yüzüne götürmüştü. "Ne oldu?"

Tumer yanındaki kapının içindeki bir bölmeden ruhsat kağıtlarını ve tozlu güneş gözlüklerini çekip kenara itti, bir fener buldu, pillerini kontrol etti.

"Ne oldu?" dedi Angie yine, bozuk bir plak gibi. "Ne oldu?"

Turner bir elinde silah, diğerinde fenerle kendini yine kapaktan yukarı çekti. Yağmur yavaşlamıştı, önce hoverin kaput kapağına atladı, sonra tamponun üzerinden kayıp bileklerine kadar gireceği derinlikteki su birikintilerinin içine indi. Sular Honda'mn yamulmuş siyah rotorlarına doğru sıçradı.

Sızarak akmış jet yakıtı kokusu duyuluyordu. Polikarbon kanopi yumurta gibi çatlamıştı. Turner Smith&Wesson'la nişan aldı ve başparmağı zenon flaşı üzerinde iki kere gidip geldi. Acımasız ışığın iki sessiz çakışı ona parçalanmış plastiğin ötesindeki kanı ve bükülmüş uzuvları gösterdi. Bekledi, sonra feneri çalıştırdı. İki kişiydiler. Feneri vücudundan oldukça uzakta tutarak yaklaştı, eski bir alışkanlıktı bu. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Sızan yakıt kokusu gittikçe güçlenmişti. Sonra çarpılmış kapağı çekiştirdi. Açıldı. Her ikisi de imaj-yükselticili pilot gözlükleri takmıştı. Lazerin yuvarlak boş gözü yukarıya, dosdoğru gecenin içine bakıyordu, ve Turner ölü adamın bombacı ceketinin matlaşmış koyun postundan yakasına dokunmak için elini uzattı. Adamın sakalını kaplayan kan oldukça koyu renkteydi, fenerin ışığında neredeyse simsiyah görünüyordu. Oakey'di bu. Turner fener ışığını sola çevirdi ve diğer adamın, pilotun, Japon olduğunu gördü. Işığı tekrar geri çekti ve Oakey'in ayağının dibinde yassı siyah bir şişe buldu. Şişeyi aldı, parkanın ceplerinden birine tıktı, ve hovere dönmek üzere fırladı. Yağmura rağmen turuncu alevler benzin istasyonunun enkazını yalamaya başlamıştı. Turner hoverin tamponundan tırmandı, kaput kapağından tekrar yukarı çıktı, kapaktan içeri daldı.

"Ne oldu?" dedi Angie, sanki Turner hiç çıkmamış gibi. "Ne oldu?"

Tumer yerine oturdu, emniyet kemeriyle uğraşmaya zahmet etmedi, türbini çalıştırdı. "O bir Hosaka helikopteri," dedi, aracı döndürerek. "Bizi izlemiş olmalılar. Lazerleri vardı. Biz otoyoldan çıkana dek beklediler. Bizi polisin bulması için orada bırakmak istemediler. Buraya girdiğimizde saldırmaya karar verdiler, ama o zavallı herifin de bizden olduğunu düşünmüş olmalılar. Ya da belki sadece bir tanığı devreden çıkarmak içindi..."

"Başı," dedi kız, sesi titreyerek, "başı..."

"O lazerdi işte," dedi Tumer, aracı tali yoldan geri sürerek. Yağmur azalıyordu, neredeyse duracaktı. "Buhar gücü. Beyin buharlaşır ve kafa tası patlar..."

Angie eğildi ve kustu. Tumer bir eliyle direksiyonu kullanıyordu, diğer elinde Oakey'in şişesi vardı. Bastırmalı kapağı dişleriyle çekip açtı ve Oakey'in Yabani Hindi'sinden koca bir yudum aldı.

Otoyolun banketine ulaştıkları sırada Honda'nın yakıtı istasyonun enkazındaki alevleri buldu, ve şekilsiz ateş topu Turner'ın gözünün önüne yine araziyi, paraşüt fişeklerinin ışığını, jet Sonora sınırına doğru hızla atılırken beyazlayan gökyüzünü getirdi.

Angie doğruldu, ağzını elinin tersiyle sildi, ve titremeye başladı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Tumer, aracı tekrar doğuya doğru sürerek. Kız yanıt vermedi, ve Tumer yan tarafa göz attığında onun oturduğu yerde dimdik ve kaskatı kesildiğini gördü. Gözleri göstergelerin hafif ışığında bembeyaz görünüyordu, yüzü ifadesizdi. Tumer onu Rudy'nin

yatak odasında da böyle görmüştü, Sally onları odaya çağırdığında, ve şimdi de belki yerel bir Fransız lehçesinin yumuşak ve hızlı akışı olabilecek o aynı akıcılıktaki konuşma duyuluyordu. Turner'ın elinde kayıt aleti yoktu, zamanı yoktu, aracı sürmek zorundaydı...

"Dayan," dedi, bir yandan aracın hızı artarken, "iyileşeceksin..." Kızın onu hiçbir şekilde duyamadığı kesindi. Dişleri takırdıyordu; Turner türbinin sesini bastıran takırtıyı duyabiliyordu. Durmam gerekiyor, diye düşündü, hiç değilse dişlerinin arasına bir şey koyana kadar, cüzdanı ya da bir parça kumaşı. Kızın elleri spastik hareketlerle emniyet kemerinin kayışlarını çekiştiriyordu.

"Evimde hasta bir çocuk var." Turner konuşan derin, yavaş ve garip biçimde yapışkan sesi kızın ağzından duyduğunda hover neredeyse yoldan çıkacaktı. "Onun kanlı giysisi için atılan zarların sesini duyuyorum. Çoğu bu gece için onun mezarını kazan eller, ve seninkini de. Düşmanlar senin ölümün için dua ediyor, kiralık adam. Dua ediyorlar, terleri çıkana kadar. Duaları ateşten bir nehir gibi." Ve sonra belki kahkaha olabilecek gıcırtılı bir tür ses geldi.

Turner tehlikeyi göze alıp yan tarafa bir göz attı, kızın kaskatı dudaklarından aşağı inen gümüşsü bir ip halindeki salyayı gördü. Yüzünün derin kasları Turner'ın tanımadığı bir maske halinde kasılmıştı. "Kimsin sen?"

"Ben Yolların Lorduyum."

"Ne istiyorsun?"

"Bu çocuğun atım olmasını, ki insanların kasabalarının arasında gezebilsin. Doğuya gidiyor olman iyi. Onu senin şehrine götür. Ben yine ona bineceğim. Ve Samedi seninle birlikte geliyor, silahşor. O senin ellerinde tuttuğun rüzgar-

dır, ama kararsız ve dönektir, Mezarlıklar Lordudur, her ne kadar sen ona iyi hizmet etmiş olsan da..." Tumer döndüğünde kızın emniyet kemerinin içinde yana doğru yığıldığını, sarkan başını, gevşemiş ağzını gördü.

Alamut
Çizgiliforum.com

25

KASUAL/GOTHİCK

"Burası Finn'in telefon programı," dedi ekranın altındaki konuşmacı, "ve Finn burada değil. Dosya çekmek istiyorsanız, giriş kodunu zaten biliyorsunuz. Mesaj bırakmak istiyorsanız, zaten bırakabilirsiniz." Bobby ekrandaki görüntüye bakarak başını yavaşça iki yana salladı. Telefon programlarının çoğu, sahibinin video görüntüsünü kişisel güzelliğin yaygın örneklerine daha uyumlu hale getirmek için yazılmış, kusurları silen ve yüz hatlarına idealize istatistiksel normları karşılayacak biçimde ince rötuşlar atan kozmetik video altprogramlarıyla donatılmış olurdu. Kozmetik programının Finn'in biçimsiz yüz hatları üzerindeki etkisi Bobby'nin o zamana kadar gördüğü en garip şeydi, sanki biri bulunabilecek tüm cenaze makyajcısı boyalarıyla ve parafın enjeksiyonlarıyla ölü bir sıçan suratı çizmiş gibiydi.

"Bu doğal değil," dedi Jammer, Skoç yudumlayarak.

Bobby başını salladı.

"Finn agorafobiktir," dedi Jammer. "O çarpılmış gübre yığınına benzeyen dükkanından çıkmak ona kurdeşen döktürür. Ayrıca telefon takıntısı da vardır. Orada olsa bile telefona yanıt *veremez.* Kaltağın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Lucas öldü ve çok boktan şeyler dönüyor..."

"Kaltak zaten *biliyor"* dedi Jackie barın arkasından.

"Biliyor," dedi Jammer, plastik bardağı bırakıp parmağını bolo kravatına sürerek, "tabii *biliyor.* Matrikste bir hoodoo'yla konuşmuş ve öğrenmiş..."

"Eh, Lucas yanıt vermiyor, ve Beauvoir'dan da yanıt yok, bu yüzden belki de haklıdır." Kayıt sinyali cırlamaya başladığında Bobby uzanıp telefonu kapattı.

Jammer'in sırtında pileli gömlek, resmi beyaz ceket, ve ayağında bacakları saten şeritli siyah bir pantolon vardı. Bobby bunu adamın kulüpteki çalışma kıyafeti olarak kabul etmişti. "Kimse gelmedi," diyordu şimdi, bir Bobby'ye, bir Jackie'ye bakarak. "Bogue ve Sharkey nerede? Garson kızlar nerede?"

"Bogue ve Sharkey kim?" diye sordu Bobby.

"Barmenler. Bundan hoşlanmadım." Koltuğundan kalktı, kapıya yürüdü, perdelerden birini hafifçe kenara çekti. "Şu hergeleler orada ne halt karıştırıyor? Hey, Kont, bu senin uzmanlık alanına benziyor. Gel buraya..."

Bobby endişeyle dolu olarak ayağa kalktı -Jackie'ye ya da Jammer'a Leon'un bakışlarına yakalandığına dair bir şey söylemeye dili varmamıştı, çünkü bir vvilson gibi görünmek

istemiyordu- ve kulüp sahibinin dikildiği yere doğru yürüdü.

"Haydi gel. Bir göz at bakalım. Seni görmelerine izin verme. Bizi izlemiyormuş gibi yapmak için o kadar uğraşıyorlar ki, neredeyse kokusunu alabilirsin."

Bobby perdeyi aralığını bir santimden fazla genişletmemeye dikkat ederek çekip dışarı baktı. Alışveriş eden kalabalığın neredeyse tamamının yerini deriler ve düğmeler içindeki siyah ibikli Gothick oğlanları, ve -şaşırtıcı biçimde- aynı sayıda sarışın Kasualler almıştı. İkinci grup, bu hafta moda olan Shinjuku pamuklularına ve altın tokalı beyaz spor pabuçlara bürünmüştü. "Bilmiyorum," dedi Bobby, Jammer'a bakarak, "ama bunlar birlikte *olmamalıydı,* yani Kasualler ve Gothickler, tamam mı? Onlar doğal düşmanlar gibidir, DNA'larında filan vardır bu...." Bir kere daha baktı. "Tanrı belasını versin, burada neredeyse onlardan yüz tanesi var."

Jammer ellerini pileli pantolonunun derinliklerine soktu. "Onlardan kişisel olarak tanıdığın var mı hiç?"

"Gothicklerden konuşabileceğim birkaçı var. Tek sorun, onları ayırmanın zor olması. Kasualler, Kasual olmayan her şeye saldırır. Oldukları şey olmalarının asıl nedeni budur. Ama ben Lobeler tarafından daha yeni bıçaklandım, ve Lobeler güya Gothicklerle anlaşma imzalamışlardı, yani ne olacağını kim bilebilir?"

Jammer içini çekti. "Demek ki dışarıya çıkıp onlardan birine ne planladıklarını sormayı pek istemeyeceksin."

"Hayır," dedi Bobby hararetle, "istemem."

"Hmmm." Jammer aklında bazı hesaplar yapan bir ifadeyle Bobby'ye baktı. Bobby'nin kesinlikle hoşlanmadığı bir ifadeydi bu.

Yüksek siyah tavandan küçük ve sert bir şey düştü ve yuvarlak siyah masalardan birinin üzerinde yüksek sesle takırdadı. Zıplayıp halıya çarptı, yuvarlandı, ve Bobby'nin yeni botlarının parmak ucunda durdu. Bobby otomatik bir hareketle eğilip onu aldı. Eski moda, yarık başlıklı makina vidaşıydı bu. Ucu pastan kahverengileşmiş, başı mat siyah lateks boyasıyla kaplanmıştı. İkinci bir tanesi masaya çarptığında Bobby başını kaldırıp baktı, ve sinir bozucu bir çeviklikle hareket eden Jammer'in evrensel kredi ünitesinin yanından geçip bara doğru atıldığını gördü. Jammer gözden kayboldu, hafif bir yırtılma sesi duyuldu -Velcro- ve Bobby Jammer'in, günün erken saatlerinde orada görmüş olduğu o küçük bodur otomatik silahı kaptığını anladı. Etrafına bakındı, ama Jackie görünürde yoktu.

Üçüncü bir vida masanın formikasında patlarcasına takırdadı.

Bobby kafası karışmış bir halde durakladı, ama sonra Jackie'yi taklit etti ve olabildiği kadar az gürültü çıkararak ortalıktan çekilip saklandı. Kulübün tahta panellerinden birinin ardına çömeldi ve dördüncü vidanın düşüşünü, ardından koyu pudramsı ince bir toz tabakasının gelişini gördü. Bir tırmalama sesi duyuldu, ve sonra kare biçimli çelik bir tavan ızgarası aniden bir tür borunun içine çekilerek yerinden kayboldu. Bobby çabucak bara göz attığında Jammer'in silah namlusundaki tombul geritepme kompansatörünün kalktığını gördü...

Açıklıktan bir çift zayıf kahverengi bacak sarkıyordu şimdi, ve bir de gri köpekbalığı derisinden yapılma giysinin toza bulanmış kenarı.

"Dur biraz," dedi Bobby, "bu Beauvoir!"

"Elbette bu Beauvoir," dedi ses yukarıdan. Borunun içindeki yankısı yüksek ve toktu. "Şu lanet masayı yoldan çek."

Bobby panelin arkasından çıkıp geldi ve masayla sandalyeleri yana çekti.

"Yakala şunu," dedi Beauvoir. Fazla şişmiş kurşuni-yeşil bir sırt çantasını omuz askılarından birinden sarkıttı, sonra da yere bıraktı. Çantanın ağırlığı neredeyse Bobby'yi yere yapıştıracaktı. "Şimdi de yolumdan çekil..." Beauvoir borudan aşağıya sallandı, açıklığın kenarlarına iki eliyle tutunarak asıldı, sonra kendini bıraktı.

"Oraya bıraktığım alarm cihazına ne oldu?" diye sordu Jammer. Elinde küçük makineliyle barın arkasında dikiliyordu.

"İşte burada," dedi Beauvoir, mat gri bir fenolik reçine çubuğunu halının üstüne atarak. Alet ince bir parça siyah telle sarılmıştı. "Görünüşe göre düzenli bir züppeler ordusunu haberdar etmeden buraya girmemin başkaca yolu yoktu. Birinin onlara buranın planlarını vermiş olduğu kesin, ama bunu gözden kaçırmışlar."

"Çatıya nasıl çıktın?" diye sordu Jackie, bir panelin arkasından çıkarak.

"Çıkmadım," dedi Beauvoir, iri plastik gözlük çerçevesini burnundan yukarı iterek. "Komşunun bacasından bir monomolekül kablosu fırlattım, sonra bir seramik makarayla kayarak geçtim." Kısa topaksı saçı fırın bacasının

tozuyla dolmuştu. Jackie'ye ciddi bir ifadeyle baktı. "Biliyorsun," dedi.

"Evet. Legba ve Baba Ougou, matrikste. Bobby ile bağlantı yaptım, Jammer'in terminalinde..."

"Ahmed'i Jersey otoyolunda havaya uçurdular. Büyük olasılıkla Bobby'nin annesi için kullandıkları roketataların aynısıydı..."

"Kim?"

"Hâlâ emin değilim," dedi Beauvoir, çantasının yanında çömelip pratik plastik kilitleri açarak, "ama hepsi bir şekle oturmaya başlıyor... Lucas'ın vurulduğunu öğrenene kadar üzerinde çalıştığım şey, Bobby'ye terminali için saldıran Lobelerin izini sürmekti. Bu büyük olasılıkla bir kazaydı, sadece her zamanki gibi bir iş, ama bir yerlerde bizim BUZ kırıcımızı elinde tutan birkaç Lobe var... Bunda iş vardı, kesinlikle, çünkü Lobeler hackerdir, yani aralarından birkaçı, ve Two-a-Day'le ufak çapta alışveriş yaparlar. O yüzden Two-a-Day ve ben ortalığı biraz dolaşıyorduk, ne öğrenebileceğimize bir bakmak için. Sonunda bir halt bulamadık, sadece biz ikinci yardımcı savaş lordu gibi bir şey olan şu Alix adlı toz bağımlısı vakayla beraberken, diğer taraftaki aynı rütbede birinden ona telefon geldi. Two-a-Day telefonu edenin Raymond adındaki Barrytown'lu bir Gothick olduğunu yakaladı." Konuşurken bir yandan da çantayı boşaltıyor; silahlan, aletleri, cephaneyi, kablo rulolarını dışarıya yayıyordu. "Raymond konuşmak için çok istekliydi, ama Alix bunu bizim önümüzde yapamayacak kadar ciddi takılıyordu. 'Kusura bakmayın beyler, ama bu resmi bir savaş lordu görüşmesidir," dedi boktan budala. Tabii biz naçizane varlıklar ayrılmak için izin istedik, ayak sürmeler, eğilmeler filan, ve köşeyi dönüp fırladık. Sprawl'daki kov-

boylarımızı aramak için Two-a-Day'in modüler telefonunu kullanıp onlardan Alix'in telefonuna girmelerini istedik, hem de hemen. Kovboylar Alix'in Raymond'la sohbetine peynire tel sokar gibi giriverdiler." Çantadan deforme olmuş, önkol boyundan daha uzun olmayan oniki ölçekli bir tüfek çıkardı, halının üstüne açmış olduğu sergiden tombul silindirik bir şarjör seçti, ikisini birbirine geçirdi. "Bu anasını belledi klerimden daha önce hiç gördünüz mü? Güney Afrika'dan, savaş öncesinden..." Sesindeki ve çenesinin duruşundaki bir şey Bobby'ye aniden adamın içinde tuttuğu öfkesini fark ettirdi. "Görünüşe göre herifin biri Raymond'a yanaşmış, ve çok parası olan biriymiş, ve Gothickleri doğrudan kiralamak istemiş, hepsini birden, Sprawl'a gitsinler ve gerçek bir kalabalık numarası çeksinler diye. Bu herif o kadar büyük oynuyormuş ki, Kasualleri de kiralamak istemiş. Eh, dananın kuyruğu kopmuş o zaman, zira Alix biraz muhafazakardır. Ona göre tek iyi Kasual ölü Kasualdir, ve o da sadece *x* saatlik işkenceden sonra, falan filan. 'İttiret,' demiş Raymond, her zamanki diplomatlığıyla. 'Burada büyük paradan bahsediyoruz, *şirketten* bahsediyoruz.'" Bir kum iri kızıl plastik fişek açıp arka arkaya şarjörün içine tıkarak silahı doldurmaya başladı. "Şimdi çok uzaklarda olabilirdim, ama bugünlerde şu Maas Biyolabları Halkla İlişkiler'den tipleri videoda çok sık görüyorum. Arizona'daki mülklerinden birinde çok garip bir şey olmuş. Bazıları nükleer patlama diyor, bazıları başka bir şey olduğunu söylüyor. Şimdi de en önemli biyoprogramcılarının olayla ilgisi olmayan bir kazada öldüğünü iddia ediyorlar. Ölen Mitchell, yani aşağı yukarı biyomalzemeyi icat eden kişi sayılır. Şimdiye kadar başka hiçkimse biyöçip üretimi yapıyormuş gibi bile yapamadı, o yüzden Lucas ve ben baştan beri o BUZ kırıcıyı Maas'ın yaptığını düşünüyorduk.

Tabii *eğer* bu bir BUZ kırıcıysa... Ama Finn'in onu kimlerden bulduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu, ya da *onların* nereden bulduğundan. Ama bütün bunları bir araya getirdiğinizde, Maas Biyolabları hepimizi haşlamak için kollar sıvamış olabilir gibi görünüyor. Ve bunu yapmayı planladıkları yer de burası, çünkü hepimizi burada güzelce kıstırdılar."

"Bilemem," dedi Jammer, "bu binanın içinde çok dostumuz var..."

"Vardı." Beauvoir tüfeği yere bırakıp otomatik bir Nambu'yu doldurmaya başladı. "Bu ve bir alt kattaki kişilerin çoğu bu öğleden sonra satın alındı. Nakitle. Çuval dolusu. Birkaçı tutunuyor, ama yeterli değil."

"Bunun hiç anlamı yok," dedi Jackie, Skoç bardağını Jammer'in elinden alıp dosdoğru kafasına dikerek. "Bizde birinin bu kadar çok isteyebileceği ne var ki?"

"Hey," dedi Bobby, "unutmayın, o Lobelerin BUZ kırıcı için beni bıçakladığını büyük olasılıkla bilmiyorlar. Belki de bütün istedikleri odur."

"Hayır," dedi Beauvoir, sert bir hareketle şarjörü Nambu'nun içine göndererek, "çünkü onu annenin evinde zulalamadığından emin olamazlardı, tamam mı?"

"Ama belki oraya gidip bakmışlardır..."

"Peki Lucas'ın onu Ahmed'de taşımadığını nereden biliyorlardı?" diye sordu Jammer, geri dönüp bara yürürken.

"Finn de birinin o üç ninjayı onu öldürmek için gönderdiklerini sanıyordu," dedi Bobby. "Ama söylediğine göre yanlarında önce onu konuşturup yanıt almak için kullanacak malzemeler varmış..."

"Yine Maas," dedi Beauvoir. "Her kimse, sonuçta Kasuallerve Gothicklerle yapılan anlaşma ortada işte. Daha fazla bilgi alabilirdik, ama Alix denen Lobenin poposu kalktı ve Raymond'la görüşmeye yanaşmadı. Nefretlik Kasuallerle aynı işte çalışmaca yok tabii. Bizim kovboyların çıkarabildiği kadarıyla, dışarıdaki ordu sizi içeride tutmak için burada. Ve *benim* gibilerini dışarıda tutmak için. Silahlı ve malzeme taşıyan benim gibileri yani." Dolu Nambu'yu Jackie'ye verdi. "Silah kullanmasını bilir misin?" diye sordu Bobby'ye.

"Tabii," diye yalan söyledi Bobby.

"Hayır," dedi Jammer, *"onu* silahlandırmadan da yeterince sorunumuz var. İsa aşkına...".

"Bütün bunlar bana şunu söylüyor ki," dedi Beauvoir, "birilerinin burada peşimize düşmesini bekleyebiliriz. Biraz daha profesyonel birinin..."

"Tabii eğer bütün Hypermart'ı uçurup yok etmezlerse," dedi Jammer, "hem de bütün o zombilerle birlikte..."

"Hayır," dedi Bobby. "Yoksa şimdiye kadar bunu çoktan *yapmışlardı."*

Hepsi birden dönüp ona baktılar.

"Çocuğa hakkını verin," dedi Jackie. "Doğru söyledi.'

Otuz dakika sonra Jammer asık yüzle Beauvoir'a bakıyordu. "Hakkını vermem gerek. Bu uzun zamandır duyduğum en kıçıkırık plan."

"Evet, Beauvoir," diye söze girdi Bobby. "Neden o havalandırmadan geri tırmanıp, damdan gizlice geçip yan-

daki binaya kaçmıyoruz? Senin gelirken kullandığın kabloyu kullanırız."

"Çatıda dışkı üzerinde sinekler gibi Kasualler kaynıyor," dedi Beauvoir. "Aralarından bazıları benim buraya inmek için açtığım kapağı bulmaya yetecek kadar zekâ belirtisi bile göstermiş olabilir. Gelirken yola birkaç minik parça tesirli mayın bırakmıştım." Neşesizce gülümsedi. "Bunun dışında, yandaki bina daha yüksek. Onun çatısına çıkıp monomolü bunun üzerine, aşağıya doğru fırlatmak zorunda kaldım. Bir monomoleküler ipten yukarıya ellerinizle tırmanamazsınız; parmaklarınız düşer yoksa."

"Peki öyleyse hangi yolla dışarı çıkmayı umuyordun sen?" diye sordu Bobby.

"Vazgeç Bobby," dedi Jackie hafif bir sesle. "Beauvoir yapması gerekeni yaptı. Şimdi bizimle burada, ve biz de silahlıyız."

"Bobby," dedi Beauvoir, "neden planı bize tekrarlamıyorsun? Böylece hepimizin anladığından emin oluruz..."

Bobby Beauvoir'ın planı anladığından emin olmak istediği kişinin kendisi olduğuna dair rahatsız edici bir hisse kapıldı, ama geriye, bara doğru yaslanıp anlatmaya başladı. "Tamamen silahlanıp bekleyeceğiz, tamam mı? Jammer ve ben, ikimiz onun terminaliyle çıkıp matriksi kolaçan edeceğiz, belki ne olup bittiğini anlayacak bir şeyler buluruz..."

"Sanırım bunu yalnız başıma halledebilirim," dedi Jammer.

"Lanet olsun!" Bobby bardan aşağı indi. "Beauvoir *söyledi]* Ben de gelmek istiyorum, bağlanmak istiyorum! Başka türlü bir şeyler *öğrenmeye* nasıl fırsat bulacağım?"

"Takma kafana Bobby," dedi Jackie. "Sen devam et." '

"Pekala," dedi Bobby somurtarak, "eninde sonunda, Gothicklerle Kasualleri bizi burada tutmaları için kiralayan tipler bizi almaya gelecek. Geldiklerinde onları avlayacağız. En azından birini canlı yakalayacağız. Aynı anda dışarı çıkacağız, ve Gothlar filan elimizdeki silah gücünü beklemiyor olacak, biz de böylece sokağa ulaşıp Gökdelenlere yöneleceğiz..."

"Sanırım hepsi aşağı yukarı bu kadar," dedi Jammer, halının üzerinden geçip kilitli ve perdesi çekilmiş kapıya yürürken. "Galiba bu hepsini özetliyor." Başparmağını şifreli bir kilit levhasına bastırdı ve kapıyı yarım açtı. "Hey, sen!" diye kükredi. "Sen değil! Şapkalı olan, sen! Buraya gel bakalım. Seninle konuşmak-"

Kurşunkalem kalınlığındaki kırmızı ışın kapıyı, perdeyi ve Jammer'in parmaklarından ikisini biçti, sonra barın orada göz kırptı. Bir şişe patladı, içindekiler duman ve buharlaşmış esterler halinde çevreye saçıldı. Jammer kapıyı itip kapattı, mahvolmuş eline baktı, sonra halının üstüne küt diye oturuverdi. Kulübün içi yavaş yavaş kaynatılmış cinin Noel ağacı kokusuyla doldu. Beauvoir bar tezgahından gümüş renkte bir püskürtme şişesi aldı, için için yanan perdeye C02 kartuşu bitip duman azalana dek köpük sıktı. "Şanslısın Bobby," dedi şişeyi omuzundan arkaya atarak, "çünkü Jammer kardeşimiz şimdi terminal filan kullanamayacak..."

Jackie diz çökmüş, Jammer'in eline bakarak cık cık sesler çıkarıyordu. Bobby koterize olmuş cildin halini bir an için gördü, sonra başını hemen başka tarafa çevirdi.

26

PERUK

"Baksana," dedi Rez, Marly'nin önünde baş aşağı asılı bir halde, "hiç üstüme vazife değil, ama oraya gittiğimizde belki birileri seni bekliyor olabilir mi? Yani seni oraya götürüyorum, kesinlikle, ve içeri giremezsen seni JHY terminahne geri götüreceğim. Ama seni içeri almak isteyen kimse çıkmazsa oralarda ne kadar oyalanabileceğimi bilmiyorum. O şey bir teneke yığını, ve zamanını o boş harabenin içinde geçiren tuhaf tipler vardır." Rez -veya Marly'nin *Tatlı Jane'in* konsoluna tutturulmuş ince yaprak halindeki pilot lisansından anladığı kadarıyla, Therese- yolculuk sırasında kanvas iş yeleğini çıkarmıştı.

Marly, Rez'in bileğine uzay adaptasyon sendromunun kıvrandırıcı bulamışına karşı koyması için arka arkaya yapıştırdığı dernderden oluşan gökkuşağı yüzünden uyuşmuş bir halde, gözlerini gül dövmesine dikmişti. Yüzyıllar

öncesinden gelen bir Japon stilinde çizilmişti bu, ve Marly sersemlemiş bir halde bundan hoşlandığına karar verdi. Aslında aynı anda hem sert, hem kız gibi olan ve acayip yolcusu için endişelenen Rez'den de hoşlanmıştı. Rez Marly'nin deri ceketim ve çantasını beğenmişti, tabii hepsini kasetler, kağıda basılmış kitaplar ve yıkanmamış giysilerle zaten tıka basa dolmuş bir tür dar naylon ağ hamağa tıkmadan önce.

"Bilemiyorum," demeyi başardı Marly, "sadece içeri girmeye çalışmam gerekiyor..."

"Oradaki şeyin ne olduğunu biliyor musun, kardeş?" Rez Marly'nin omuzlan ve koltukalümn çevresideki g-ağım ayarlıyordu.

Marly gözlerini kırpıştırdı. "Hangi şey?"

"Gittiğimiz yerdeki. Eski Tessier-Ashpool çekirdeklerinden biri bu. Eskiden şirket hafızalannın bulunduğu ana çatı görevini yapıyordu."

"Adlannı duymuştum," dedi Marly, gözlerini kapatarak. "Andrea bana anlatmıştı...."

"Tabii, onlann adım herkes bilir- bir zamanlar Freeside olduğu gibi onlarındı. Hatta onu onlar inşa etmişti. Sonra battılar ve hisseleri elden çıkardılar. Aile mekanlannın bağlanüsını kestirip başka bir yörüngeye çektirdiler, ama bunu yapmadan önce çekirdekleri sildirdiler, ve gücü kapatıp bir hurdacıya sattılar. Hurdacı onlan hiçbir şey için kullanmadı. Kimsenin orada oturduğunu duymamıştım, ama buralarda yaşayabildiğin yerde yaşarsın... galiba bu herkes için böyle. Lady Jane hakkında dedikleri gibi, yani yaşlı Ashpool'un kızı, hâlâ eski yerlerinde yaşıyormuş, tamamiyle kafayı üşütmüş olarak..." g-ağında profesyonel bir hareketle son bir düzeltme yaptı. "Tamam. Şimdi sadece

gevşe. Ben *Jane'x* yirmi dakika için iyice ısıtacağım, ama bu bizi oraya hızla ulaştıracak, ve sanırım sen de bunun için para ödüyorsun..."

Ve Marly geriye; tamamiyle kutulardan oluşan, sevginin ve anıların katı kalıntılarının üzerine yağmur vurmuş tozlu cam panellerin ardında sergilendiği muazzam ahşap Cornell konstrüksiyonlarından oluşan bir araziye doğru kaydı. Esrarengiz kutu yapımcısının figürü insan dişlerinden oluşan mozayikle kaplanmış geniş caddeler boyunca Marly'den kaçıyor, Marly'nin Paris botları sınırları mat altın taçlarla çizilmiş sembollerin üzerinde körcesine takırdıyordu. Kum yapımcısı erkekti, Alain'in yeşil ceketini giyiyordu, ve Marly'den her şeyden fazla korkuyordu. "Üzgünüm," diye bağırdı Marly, onun peşinden koşarak. "Üzgünüm..."

"Evet, Therese Lorenz, *Tatlı Jane.* Numarayı mı istiyorsunuz? Ne? Evet, biz korsanız, kesinlikle. Ben de anasını bellediğimin Kaptan Kanca'sıyım... Bak ahbap, sana numarayı vereyim, kontrol edersin... Söyledim ya. Bir yolcum var. İniş izni istiyorum, ve diğer kahrolası ayrıntıları.... Marly Bilmemkim, uykusunda Fransızca konuşuyor..."

Marly'nin göz kapaklan kıpırdadı, açıldı. Rez onun tam önünde ağa bağlanmıştı, sırtındaki her bir minik kas ayrıntısıyla görülebiliyordu. "Hey," dedi ağın içinde geriye bakmak için bükülerek, "üzgünüm. Senin için onlan ayağa kaldırdım, ama kulağa epey marazlı geliyorlar. Dindar mısın?"

"Hayır," dedi Marly şaşkınlık içinde.

Rez yüzünü buruşturdu. "Eh, öyleyse umanın sen bu zırvalıklardan mantıklı bir şey çıkarabilirsin." Silkinip ağdan çıktı ve geriye doğru bedenini Marly'nin yüzünün bir-

kaç santim uzağına taşıyan sıkı bir takla attı. Optik bir kurdele Rez'in eliyle konsol arasında dalgalanıyordu, ve Marly ilk defa kızın bileğindeki cilt seviyesinde yerleştirilmiş o hassas gök mavisi soketi gördü. Kız Marly'nin sağ kulağının içine bir boncuk-hoparlör taktı ve buradan kıvrılarak aşağı uzanan saydam mikrofon borusunu ayarladı.

"Bizi burada rahatsız etmeye hiç hakkınız yok," dedi bir erkek sesi. "Bizim işimiz Tanrının işi, ve Onun gerçek yüzünü yalmzca biz gördük!"

"Alo? Alo, beni duyabiliyor musunuz'? Adım Marly Krushkhova ve sizinle acilen görüşmem gerekiyor. Ya da bu koordinatlardaki bir başkasıyla. İşim bir seri kutuyla, kolajlarla ilgili. Bu kutuların yapımcısı korkunç bir tehlike içinde olabilir! Onunla görüşmek zorundayım!"

"Tehlike?" Adam öksürdü. "İnsanın kaderini yalmzca Tamı belirler! Biz korkudan tamamiyle uzağız. Ama aptal da değiliz..."

"Lütfen, beni dinleyin. Ben kutuları yapan kişiyi bulmak için Josef Virek tarafından kiralandım. Ama şimdi sizi uyarmak için geldim. Virek burada olduğunuzu biliyor, ve ajanları beni izleyecek..."

Rez ona dik dik bakıyordu.

"İçeri girmeme izin vermelisiniz! Size daha fazlasını anlatabilirim..."

"Virek?" Uzun, parazit yüklü bir duraklama oldu. "Josef Virek nü?"

"Evet," dedi Marly. "İşte o. Resmini ömrünüz boyunca görmüşsünüzdür, İngiltere kralıyla birlikte olanı... Lütfen, lütfen..."

"Bana pilotunuzu verin," dedi ses. İçindeki esip gürleme ve isteri kaybolmuş, yerini Marly'nin bunlardan bile daha az hoşuna giden bir şey almıştı.

"Bu yedeklerden biri," dedi Rez, aynah başlığı kırmızı giysiden ayırarak. "Bunu karşılayabilirim, ödediğin para buna yeter..."

"Olmaz," diye itiraz etti Marly, "gerçekten, yapman gerekmez... ben..." Başım iki yana salladı. Rez uzay giysisinin belindeki bağlan çözmekteydi.

"Öyle bir şeyin içine elbisesiz giremezsin," dedi. "Atmosferlerinin ne durumda olduğu belli olmaz. Bir atmosferleri *olduğundan* bile emin olamazsın! Hem her çeşit bakteri, sporlar... Ne oldu?" Gümüş rekli başlığı indirdi.

"Klostrofobim var benim!"

"Oh..." Rez gözlerini ona dikti. "Bunu duymuştum... Bir şeyin içinde girmekten korktuğun anlamına mı geliyor?" Samimi bir merakla sormuştu.

"Küçük şeylerin, evet."

"Tatlı Jane gibi mi?"

"Evet, ama..." Paniğiyle savaşarak sıkışık kabine bakü. "Buna dayanabilirim, ama başlığa olmaz." Titredi.

"Şey," dedi Rez, "bak ne diyeceğim. Sana elbiseyi giydirelim, ama başlığı takmadan bırakalım. Onu nasıl takacağını sana öğretirim. Anlaştık? Yoksa gemimden dışan çıkamazsın..." Dudaklannı düz ve sıkı bir ifadeyle tutuyordu.

"Evet," dedi Marly, "evet..."

'1

"Alıştırma yapalım," dedi Rez. "Kilit kilide geleceğiz. Bu kapak açılacak, sen gireceksin, ben kapatacağım. Sonra diğer tarafı açacağım. O zaman orada atmosfer niyetine her ne varsa onun içinde olacaksın. Başlığı takmak istemediğinden emin misin?"

"Hayır," dedi Marly, gözlerini indirip elbisenin kırmızı edivenleriyle kavradığı başlığa, aynalı yüz levhasındaki soluk görüntüsüne bakarak.

Rez diliyle kısa bir cık cık sesi çıkardı. "Senin hayatın. Geri dönmek istediğinde *Tatlı Jane* için JHY Terminali aracılığıyla mesaj göndermelerini sağla."

Marly beceriksizce harekete geçti ve dönerek dik duran bir tabuttan daha geniş olmayan hava kilidinin içine girdi. Kırmızı elbisenin göğüs levhası dış kapağa gürültüyle yaslandı, ve Marly iç kapının arkasından tıslayarak kapandığını duydu. Başımn yamnda bir ışık yandı, ve aklına buzdolaplarının lambaları geldi. "Hoşçakal, Therese."

Hiçbir şey olmadı. Marly kalbinin aüşlanyla başbaşa kalmışü.

Sonra *Tatlı Jane'in* dış kapağı kayarak açıldı. Hafif bir basınç farkı onu eski ve üzüntü verici derecede insansı kokan bir karanlığa doğru itelemek için yeterli olmuştu. Sanki uzun süre önce terkedilmiş bir soyunma odasımn kokusu gibiydi bu. Havada bir koyuluk, temiz olmayan bir rutubet vardı, ve hâlâ sürüklenmekte olan Marly *Tatlı Jane'in* kapağının arkasından kapandığını gördü. Bir ışık huzmesi yanından delip geçti, dalgalandı, döndü, ve onu havada dönerken buldu.

'"Işıklar," diye feryat etü biri boğuk bir sesle, "konuğumuz için ışıkları yakın! Jones!" Marly'nin boncuk-kulaklıktan duyduğu sesti bu. Bu yerin, düşmekte olduğu

bu boşluğun demirsi enginliği içinde garip bir çınlaması vardı sesin, ve sonra bir sürtünme gürültüsü geldi, uzaktaki sert mavi renkte bir halka alevlendi, ışığı Marly'ye bir duvarın ya da çelik bir gövdenin uzak kavsini ve kaynak yapılmış ay kayasını gösterdi. Yüzey düzgün aralıklarla oyulmuş, bir zamanlar içine çeşitli ekipmanın yerleştirildiği kanallar ve girintilerden oluşan haüar ve çukurlarla doluydu. Daha derin girintilerin bazılarında kahverengi yaydım köpüğü topaklan hâlâ pul pul yapışık duruyordu, ve diğerleri yaşamsız kara gölgelerin içinde kaybolmuştu... "Kafasını kırmadan önce ona bir kablo göndersen iyi olacak, Jones..."

Bir şey elbisesinin omuzuna ıslak bir şapırtıyla çarpü, ve Marly başını çevirdiğinde, peşi sıra ince pembe bir kabloyu sürükleyen parlak pembe plasük topağı gördü. O bakarken kablo çekilerek gerildi ve Marly'yi kendi çevresinde döndürdü. Terkedilmiş katedral boşluğu zorlanarak çalışan bir makinenin tiz homurtusuyla doldn, ve kabloyu sararak, oldukça düşük bir hızla, Marly'yi geri çektiler.

"Fazla uzun sürmüştü zaten," dedi ses. "Kimin ilk olacağını merak ediyordum, ve işte şimdi Virek... Mammon..." Sonra Marly'ye ulaşıp onu çevirdiler. Kadın neredeyse başlığı kaybediyordu, elinden kurtulup yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı, ama iki adamdan biri onu alıp yeniden Marly'nin eline tutuşturdu. Botlannın ve ceketinin kadı halde içinde durduğu çantası, omuz askısının ucunda kendince bir başka ark çizmekteydi, ve gelip Marly'nin başının yanına çarpü.

"Kimsiniz?" diye sordu kadın.

"Ludgate!" diye kükredi yaşlı adam. "Wigan Ludgate, senin de çok iyi bildiğin gibi. Kandırmak için başka kimleri gönderdi?" Yara izi ve lekelerle dolu yüzü sinek kaydı

traşlıydı, ama gri renkteki dağınık saçı, bayat hava akıntısında bir deniz yosunu misali özgürce dalgalanıyordu. "Üzgünüm," dedi Marly. "Buraya sizi kandırmaya gelmedim. Artık Virek için çalışmıyorum... Buraya gelmemin nedeni... Demek istediğim, buraya neden geldiğimden hiç emin değilim, başlangıç olarak, ama yola devam ederken kutuları yapan sanatçının tehlikede olduğunu öğrendim. Çünkü başka bir şey var, Virek'in onda olduğunu düşündüğü bir şey, Virek'in kendisini kanserlerinden kurtaracağım düşündüğü bir şey..." Wigan Ludgate'den yayılan deredeyse elle tutulur delilik havasının karşısında, sözleri sessizliğin içine karışıp kayboldu. Adamın eski bir iş elbisesinin çatlak plastik kabuğunu giydiğini fark etti. Ucuz metal haçlar kararmış çelikten başlık halkasının çevresine kolye gibi yapıştırılmıştı. Yüzü çok yakındaydı. Marly adamın çürümekte olan dişlerinin kokusunu alabiliyordu.

"Kutular!" Dudaklarından küçük tükrük kürecikleri kopup Newton fiziğinin zarif kurallarına uyarak saçıldılar. "Seni fahişe! Onlar Tanrının elinden gelir!"

"Ağır ol, Lud," dedi ikinci bir ses, "bayanı korkutuyorsun. Sakin olun bayan, çünkü bizim yaşlı Lud'ın fazla konuğu yoktur. Anlayacağınız, bu onu bayağı heyecanlandırıyor, ama o temelde yaşlı, zararsız bir şamatacıdır..." Marly başını çevirdi ve çok genç bir yüzdeki bir çift kocaman mavi gözün sakin bakışlarıyla karşılaşü. "Adım Jones," dedi adam, "ben de burada yaşıyorum..,"

Wigan Ludgate başını geriye atarak uludu, ve sesi çelik ve taş duvarlarda vahşice çınladı.

"Anlayacağınız, çoğu zaman için oldukça sessizdir," diyordu Jones, Marly kendini sonu yokmuş gibi görünen bir

koridor boyunca gerilmiş bir kablonun düğümleri üzerinde çekerek onun arkasından giderken. "Seslerini dinliyor, bilirsiniz işte. Kendi kendine konuşur, ya da belki sesleriyle, bilemiyorum, ama sonra üzerine bir büyü gelir ve böyle olur..." Adam sustuğunda Marly hâlâ Ludgate'in ulumalarının hafif yansımalarını duyabiliyordu. "Onu orada böyle bırakmamı acımasızca bulabilirsiniz, ama gerçekten en iyisi bu. Kısa süre sonra bıkacakür. Acıkır. Soma da beni bulmaya gelir. Kumanyasını ister, anlayacağınız."

"Avustralyalı mısınız?" diye sordu Marly.

"Yeni Melbourne," dedi adam. "En azından öyleydim, yörüngeye tırmanmadan önce..."

. "Neden burada olduğunuzu sormamın sakıncası var mı? Yani burada, bu şeyin içinde... Nedir burası?"

Genç adam güldü. "Genelde buraya Mekan derim. Lud buraya birçok isim verir, ama genelde Krallık der. Tanrıyı bulduğunu düşünür. Bir açıdan bakarsanız, belki de bulmuştur da. Anlayabildiğim kadarıyla, yörüngeye çıkmadan önce bir tür konsol kaçığıymış. Nasıl olup da buraya geldiğini tam olarak bilmiyorum, yalmzca bunun zavallıya uygun olduğu ortada... Bana gelince, buraya kaçış halindeyken geldim, anlarsınız. Aynnüya girmeden anlatmam gerekirse, bir yerlerde sorun çıkü, benim de arkamı oradan kurtarmam gerekti. Buraya vardım, -bu da başlı başına uzun hikayedir- ve bizim başbelası Ludgate açlıktan ölmek üzereydi. Kendine bir tür iş kurmuş, çöpten çıkardığı şeyleri satıyordu, bir de sizin peşine düştüğünüz o kutuları, ama devam edebilmek için biraz fazla uçuk bir hale gelmişti. Müşterileri, ah, diyelim, yılda üç kere geliyordu, ama o onları geri gönderiyordu. Ben de düşündüm, burada saklanmanın başka bir yerden farkı yok dedim, ve ona yardım etmeye başladım. Hepsi bu kadar, sanırım..."

"Beni sanatçıya ulaştırabilir misiniz? O burada mı? Bu çok acil..."

"Korkmayın, sizi götüreceğim. Ama burası gerçekte insanlar düşünülerek inşa edilmemiş, yani içinde dolaşmak filan, ve bu yüzden yol biraz uzun... O şeyin bir yere gittiği de yok ama. Sizin için bir kutu yapacağım ise garantileyemem. Gerçekten Virek için mi çalışıyorsunuz? Televizyondaki şu inanılmaz zengin, yaşlı, boktan herif mi? Alman o, değil mi?"

"Çalışıyordum," dedi Marly, "yani bir süredir. Hangi milletten olduğuna gelince, sanırım Herr Virek sadece Herr Virek'den oluşan bir ülkenin tek vatandaşı..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Jones neşeyle. "Hep aynı şey, bu yaşlı zengin dallamalann hepsi aynı, her ne kadar böylesi belalı bir zaibatsuyu izlemekten daha eğlenceli olsa da... Bir zaibatsunun böyle berbat bir sona uğradığını görmezsiniz, değil mi? Örneğin bütün bunları inşa eden yaşlı Ashpool -benim hemşehrimdi-; onun gırtlağım kendi kızının kestiğini söylüyorlar, ve şimdi kızı bizim yaşlı Lud kadar kötü durumdaymış, aile şatosunun bir yerlerinde gizli yaşıyormuş. Anlayacağınız, Mekan da daha önce bütün bunların bir parçasıymış."

"Rez... yani pilotum, o da böyle bir şeyden sözetmişti. Ve Paris'deki bir arkadaşım da son zamanlarda Tessier-AshpoolTardan bahsetmişti... Klan şimdi eklipste mi?"

"Eklips? Tanrım! Lağım borusundan aşağı kaymakta demek daha doğru olur. Düşünün: Şu anda siz ve ben. bir zamanlar onların birleşik data çekirdekleri olan şeyin içinde sürünüyoruz. Pakistan'dan bir müteahhit saün aldı bunu; gövde iyi durumda, ve devrelerin içinde haürı sayılır miktarda altın var, ama ayrıştırması bazılarının hoşuna gidecek

kadar ucuza çıkmıyor... O. zamandan beri yörüngede asılı duruyor burası. Sadece yaşlı Lud eşlik ediyor ona, ve o da Lud'a. Yani ben gelene kadar öyleydi. Sanının günün birinde Pakistan'dan buraya ekipler çıkıp kesme işine başlayacaklar... Yine de, en azından ara sıra da olsa hâlâ çalışıyor gibi görünen bölümlerin çokluğunu görmek komik. Duyduğum bir öykü, yani beni buraya getiren asıl neden, T-A'mn çekirdekleri kesip atmadan önce tamamen silip boşalttığını anlatıyordu..."

"Ama siz hâlâ işler durumda olduklarım düşünüyorsunuz?"

"Tannm, evet. Yaklaşık Lud kadar, eğer ona hâlâ işler durumda diyebilirseniz. Sizin şu kutu yapımcısının başka ne olduğunu sanıyorsunuz?"

"Maas Biyolablan hakkında ne biliyorsunuz?"

"Moss ne?"

"Maas. Biyoçip üretirler..."

"Ah. Şunlar. Şey, onlar hakkında tek bildiğim bu..."

"Ludgate onlardan bahseder mi?"

"Bahsedebilir. Her şeyi o kadar dikkatle dinlediğimi söylevemem. Bizim Lud oldukça fazla gevezelik eder çünkü..."

Alamut
Çizgiliforum.com

27

SOLUĞUN DURAKLARI

Birlikte, ölü taşıt araçlarından oluşan paslı tepelerin dizildiği, enkaz temizleyici vinçlerin ve rafinerilerin kara kulelerinin sıralandığı bulvarlardan geçtiler. Sprawl'un baü kanadına yaklaşırlarken arka sokaklarda kalmaya dikkat etti, ve sonunda hoveri bir tuğla kanyonundan aşağı sürdü, j Sürtünmeyle hoverin zırhla kaplı yanlarından kıvılcımlar çıkarken aracı hızla kurum kaplı, sıkışürılmış bir çöp duvarının içine sürdü. Aüklardan oluşan bir çığ aşağı doğru, neredeyse aracın tepesine inercesine kaydı, ve Turner köpük zarların ileri geri, sağa sola sallanmalarını seyrederek *i* kontrolleri bırakü. Kerosen göstergesi son oniki blokluk yol boyunca boşta kalmışü.

"Ne oldu orada?" diye sordu kız. Göstergelerin ışığında elmacık kemikleri yeşil görünüyordu.

"Bir helikopter düşürdüm. Büyük ölçüde kazara oldu. Şanslıydık."

"Hayır, yani daha somasını soruyorum. Ben biraz... buruya gördüm."

"Ne gördün?"

"Büyük şeyleri, hareket ediyorlardı..."

"Bir tür havale geçirdin."

"Hasta mıyım ben? Hasta olduğumu mu düşünüyorsun? Şirket neden beni öldürmek istedi?"

"Hasta olduğunu sanmıyorum."

Kız emniyet kemerim çözdü ve koltuğun üzerinden arkaya, uyudukları yerde çömelerek oturmak üzere geçti. "O kötü bir rüyaydı..." Titremeye başladı. Turner emniyet kemerinden çıkıp onun yamna gitti, başım göğsüne yasladı, saçlarım okşadı, narin kafatasının üzerindeki saçları düzeltti, kulaklarının arkasına doğru taradı. Kızın yüzü, kemiklerinin üzerindeki düzgün ve ince cildi, yeşil ışıkta kabuslardan çekilip terkedilmiş bir şey gibi görünüyordu. Siyah kazağın fermuarı yarıya kadar inikti, Tumer parmak ucunu onun köprücük kemiğinin narin çizgisi boyunca sürdü. Cildi bir ter tabakasıyla kaplanmıştı, serin ve nemliydi. Turner'a sıkıca sarıldı.

Tumer gözlerini kapattı, kendi vücudunu güneş-çizgili bir yatakta, yavaş yavaş dönen kahverengi meşe kollu bir pervanenin altında gördü. Vücudu pompalıyor, kesik bir uzuv gibi kasılıyor; Allison'in başı geriye gitmiş, ağzı açık, dudakları dişlerinin üzerinde gerilmiş.

Angie yüzünü onun boynuna gömdü.

İnledi, kasıldı, geriye doğru sarsıldı. "Kiralık adam," dedi ses. Ve Turner bir anda sürücü koltuğuna dönmüştü bile, ve Smith&Wesson'in namlusundan yeşil gösterge ışığının tek bir huzmesi yansıyor, önündeki ışıklı nişan halkası kızın sol gözbebeğini çevreliyordu.

"Hayır," dedi ses.

Turner silahı indirdi. "Geri döndün."

"Hayır. Seninle Legba konuştu. Ben Samedi'yim."

"Cumartesi?"

"Baron Cumartesi, kiralık adam. Daha önce bir kere benimle bir tepenin eteğinde karşılaşün. Kan üzerine çiy misali yağmıştı. O gün senin tüm kalbinden içmiştim." Kızın vücudu şiddetle sarsıldı. "Bu şehri iyi biliyorsun..."

"Evet." Kızın yüzündeki kasların kasılıp gevşeyişini ve yüz hatlarını yeni bir maske halinde şekillendirişini izledi...

"Çok iyi. Aracı burada bırak, tıpkı planladığın gibi. Ama kuzeye giden istasyonları izle. New York'a. Bu gece. O zaman ben sana Legba'mn aüyla rehberlik edeceğim, ve sen benim için öldüreceksin..."

"Kimi öldüreceğim?"

"Öldürmeyi en çok istediğini, kiralık adam."

Angie inledi, ürperdi, ve ağlamaya başladı.

"Tamam, merak etme," dedi Turner. "Eve dönüş yolunun yansını geldik işte." Kızın oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken, söylediğim anlamsız bir şeydi, diye düşündü: ikisinin de evi filan yoktu. Fişek kutusunu parkanın içinde buldu ve Honda için kullanmış olduğunun yerine yenisini takti. Torpidodaki alet kutusunun içinde üstüne boyalar sıçramış bir jilet bıçağı buldu ve parkanın yırtılma-

yı önleyici bölümünü biçti. O keserken bir milyon poliinsulasyon mikrotübü havada uçuşmaya başladı. Bunu tamamen soyup çıkardığında Smith&Wesson 'ı kılıfına soktu ve parkayı üzerine giydi. Parka fazla büyük gelen bir yağmurluk gibi, sarkık kadar halinde vücudunu sardı, ve iri silahın oluşturduğu şişkinliği gözden tamamen sakladı.

"Niye yaptın bunu?" dedi kız, elinin tersiyle ağzım silerek.

"Çünkü dışarısı sıcak ve benim silahı saklamam gerekiyor." Kullanılmış Yeni Yen dolu fermuarlı keseyi bir cebe tıkü.

"Haydi bakalım," dedi, "tren kaçmadan gidelim..."

Yoğunlaşmış su buharı, rahatsız Federallerin McLean'in alt uzantılarına kaçmasından kırk yıl sonra inşa edilmiş eski Georgetown kubbesinden durmaksızın damlıyordu. Washington bir Güneyli şehriydi, hep öyle kalmıştı, ve Boston'dan sonraki istasyonlardan ürene bindiğinizde Sprawl'un atmosferinin burada değiştiğini hissederdiniz. District'deki ağaçlar gür ve yeşildi, ve Turner ile Angela Mitchell bozuk kaldırımlar üzerinde Dupont Meydanına ve istasyona doğru giderken ağaçların yapraklan ark ışıklarını parçalara ayınyordu. Meydanda variller vardı, ve birileri merkezdeki devin mermer kadehinin içine çöplerle ateş yakmıştı. Geçtikleri yerlerde yayılmış, ticaretin sünealist çeşitliliğiyle dizilnüş battaniyelerin yanında sessiz insanlar oturmuştu: yanlarından sarkan kaba nöron fişleriyle yıpranık takma uzuvlann yanında, siyah plastik müzik disklerinin rutubetle şişmiş mukavva ambalajlan, uzun çelik köpek şeritleriyle dolu tozlu camdan bir balık kavanozu, lastikle sanlı [illegible] solmuş kartpostal demetieri, hâlâ

toptancının naylonlarına sarılı duran ucuz Indo trodları. birbirinin eşi olmayan seramik tuzluk-biberlik takımları, deri tutamacı çözülmekte olan bir golf sopası, bıçakları düşmüş İsviçre ordu çakılan, üzerine ismi Turner'ın dilinin ucuna kadar gelen bir başkamn (Carter? Grosvenor?) yüzü basılmış çentikli tenekeden bir çöp kutusu, Anıt'ın flu hologramları...

İstasyon girişinin yakınındaki gölgelerin içinde, Turner beyaz kot giymiş Çinli bir oğlanla sessizce pazarlık ediyor, Rudy'nin en ufak bozuk paralan karşılığında üzerine süslü BAMA Transit logosu basılmış dokuz alaşım jeton satın alıyordu.

Jetonların ikisi istasyona girişlerini sağladı. Üçü kötü kahve ve bayat çörekler için otomatik saüş makinelerine gitti. Kalan dördü onları manyetik yastığı üzerinde sessizce koşturan trenle kuzeye taşıdı. Turner kollanın kıza sararak arkasına yaslandı, gözlerini kapatmış numarası yapmaya koyuldu; karşı camdaki yansımalarım izliyordu. Uzun boylu bir adam, yanaklan çökmüş ve traşsız; yamna kıvrılmış, gözleri çukura kaçmış bir kızla birlikte, yenik bir halde kıvrılıp geriye yaslanmış. Hoveri bıraktığı dar sokaktan çıktıklanndan beri kız hiç konuşmamıştı.

Bir saat içinde ikinci defadır aklından acentasını aramayı geçirdi. Kural diyordu ki. ille birine güvenmek zorundaysan, **acentana** güven. Ama Conroy Oakey'i ve diğerlerini Turner'ın acentası aracılığıyla kiraladığım söylemişti, ve bu bağlantı Turner'ı şüphede bırakıyordu. Comoy bu gece neredeydi? Turner Oakey'i lazerle peşlerinden gönderenin Conroy olduğundan neredeyse emindi. Hosaka raytopunu beceriksiz bir kaçırma girişiminin kanıtlannı silmek için Arizona da ayarlamış olabilir miydi? Ama öyle olsa

Webber'a doktorları, nöroşirurji ameliyathanesini ve Maas-Neotek terminalini yok etme emri niye verilmişti? Ve yine Maas olayı vardı... Mitchell'i Maas mı öldürmüştü? Mitchell'in gerçekten öldüğüne inanmak için neden var mıydı? Evet, diye düşündü, kız huzursuz uykusu içinde yanında kıpırdanırken, neden var: Angie. Mitchell onların kızı öldüreceklerinden korkmuştu; kaçırma işini onu oradan çıkarmak, Hosaka'ya ulaştırmak için ayarlamıştı, kendi kaçışı için hiçbir planı olmadan. En azından Angie'nin anlattığı şekliyle bu böyleydi.

Gözlerini kapattı, yansımaları dışarıda bıraktı. Mitchell'in kayıtlı anılar birikintisinin derinliklerinde bir yerde bir şey kımıldandı. Utanç. Turner tam olarak ulaşamadı ona... Aniden gözlerim açtı. Rudy'nin oradayken kız ne söylemişti? Babası o şeyi kafasının içine kız yeterince akıllı olmadığı için mi yerleştirmişti? Tumer kızı rahatsız etmemeye dikkat ederek kolunu boynunun arkasından çekti ve iki parmağım pantolonunun bel cebine kaydırdı. Conroy'un boynu kordonla bağlı siyah naylon zarfını çıkardı. Velcro'yu çözdü ve şişmiş, asimetrik gri biyoprogramı sallayarak açık avucuna düşürdü. Makine rüyaları. Korku tünelinin treni. Fazla hızlı, anlaşılmak için fazla yabancı. Ama istediğin bir şey, özel bir şey olduğunda

onu aradan çekip çıkarabilmen gerekir...

Başparmağının tırnağını soketin tozdan koruyucu kapağının altına geçirdi, kapağı çıkardı, aleti yarandaki plastik koltuğa koydu. Tren neredeyse boştu, ve diğer yolcuların hiçbirinin onunla ilgilenir gibi bir hali yoktu. Derin bir soluk aldı, dişlerini sıktı, ve biyoprogramı yerine yerleştirdi...

Yirmi saniye sonra peşinde olduğu şeyi elde etmişti. O gariplik bu kez dokunmamıştı ona. ve bunun nedeninin bu belli bilginin, belli gerçeğin peşini kovalaması olduğuna karar verdi. Tam da zirvedeki bir araştırmacının dosyasında bulmayı umacağınız türden bir bilgiydi bu: kızının her yıl tekrarlanan testlerle saptanmış IQ*su.

Angela Mitchell normalin oldukça üzerindeydi. Hep öyle olmuştu.

Tumer biyoprogramı soketindeıı çıkardı ve baş ve işaret parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirdi. Utanç. Mitchell ve utanç ve mezun okulu... Notlar, diye düşündü. Bu piçin aldığı notları istiyorum. Yazılı suretlerini.

Dosyaya tekrar bağlandı.

Hiçbir şey. Oraya ulaşmıştı, ama lıiçbir şey yoktu.

Hayır. Tekrar.

Tekrar...

"Tanrı belasını versin." dedi görünce.

Saçları traş edilmiş bir genç. koridorun diğer tarafındaki bir sandalyeden ona baktı, sonra arkadaşının monologunun akışına geri döndü: "Oyunları yeniden başlatıcaklar. tepenin üstünde, gece yarısı. Gidicez, ama sadece oyalanıcaz. işe girişmicez, sadece geri çıkıp onların birbirinin poposunu tekmelemelerini izlicez. ve gülüecz, kimin pataklandığını görücez. çünkü geçen hafta Susan kolunu kırdı, onu görmüş **muydun? Komikü** de. çünkü Cal hastaneye götürmeye çalışıyodu ama toz çekmişti ve o boktan Yaınaha'yla bi kasise bindinnişti..."

Tumer biyoprogramı sert bir harekede yine kendi soketine taku.

Bu kez, hepsi bittiğinde, lüçbir şey söylemedi. Kolunu tekrar Angie'ye doladı ve gülümsedi, gülümsemeyi camda gördü. Yabam bir gülümsemeydi; keskin uç'a ait bir şeydi.

Mitchell'in akademik sicili iyiydi, fazlasıyla iyi. Mükemmel. Ama ark yerinde yoktu. Ark, Turner'ın araştırmacıların dosyalarında aramayı öğrendiği bir şeydi, dehaya işaret eden belli bir kavis halindeki sinyaldi o. Turner arkı, usta bir makinistin metalleri biley tekerinden çıkardıkları kıvılcım buharından tanıması gibi tarayabilirdi. Ve Mitchell de bu yoktu.

Utanç. Mezun yatakhaneleri. Mitchell biliyordu, başaramayacağım anlamıştı. Ve soma, her nasılsa, başarmışü. Nasıl? Dosyada yoktu. Mitchell her nasılsa Maas güvenlik mekanizmasına verdiği bilgiyi düzeltmenin yolunu biliyordu. Yoksa tepesine binnüş olurlardı... Birisi, bir şey, Mitchell'i mezuniyet sonrası durgunluğunda bulmuş ve ona bir şeyler vermeye başlamışü. İpuçları, talimatlar. Ve Mitchell zirveye çıkmıştı, o sırada arkı sağlam ve parlak ve mükemmeldi, ve onu en tepeye taşımışü...

Kim? Ne?

Angie'nin uyuyan yüzüne titreyen metto ışıklarının alünda bakü.

Faust.

Mitchell bir anlaşma yapmıştı. Turner anlaşmanın aynnülanm ya da Mitchell'in fiyatını asla öğrenemeyebilirdi. ama diğer tarafım anladığım biliyordu. Karşılık olarak Mitchell'in ne yapması gerekmiş olduğunu.

Legba, Samedi, kızın bükülmüş dudaklarından kıvrılan tükrükçük.

Ve tren geceyansı havasında siyah bir patlama halinde eski Union'a doğru hızla geçip gitti.

"Taksi, bayım?" Adamın gözleri, suyun üzerindeki yağ izleri gibi polikrome renkler saçan gözlüklerin arkasında kımıldanıp duruyordu. El sırtlarında düz, gümüşi yaralar vardı. Tumer adamın dibine kadar yürüdü, kolundan tuttu, adımlarını hiç yavaşlatmadan onu arkadaki çizik beyaz tuğlalı duvara, valiz arayıcıların gri saflarının arasına doğm gerilemeye zorladı.

"Nakit," dedi adama. "Yeni YenTe ödeme yapacağım. Kendime taksi istiyorum. Sürücüyle ilgili *hiçbir* sorun çıkmayacak. Anladın mı?" Adamı daha da sıkı tuttu. "Yolunacak kaz değilim. Madik atmaya kalkarsan buraya döner ve seni öldürürüm, ya da öldürmüş olmamı tercih etmeni sağlarım."

"Anladım. Evet efendim. Anladım. Bunu yapabiliriz efendim, evet efendim. Gitmek istediğiniz yer neresi, efendim?" Adamın harcanmış yüz nadan acıyla çarpılmışü.

"Kiralık adam," diyen ses boğuk bir fısıltı halinde Angie'den yükseldi. Sonra da bir adres geldi. Tumer müşteri avcısının gözlerinin renk anaforlarının ardında sinirli sinirli gidip geldiğini gördü. "Madison mu?" diye gıcırdadı adam. "Evet efendim. Size bir taksi vereyim, gerçekten iyi bir taksi..."

Tumer çelik hoparlör kafesinin yanındaki KONUŞMA düğmesine basmak için uzanarak taksiciye sordu. "Sana verdiğimiz adreste ne var?"

Bir parazit cızırtısı yükseldi. "Hypermart. Gecenin bu saaünde orada fazla açık yer yoktur. Aradığınız özel bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Turner. Burayı tanımıyordu. Madison'un o bölgesini anımsamaya çalışü. Çoğunlukla evlerin olduğu bir bölgeydi. Ticaretin vezne çalışanlarının merkezi bir yerde fiziksel olarak bulunmalarım gerektirdiği zamanlardan kalma ticari binaların gövdelerine oyulmuş sayısız yaşama alanları vardı burada. Binaların bazıları bir kubbeyi delecek kadar yüksekti...

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Angie, eliyle Turner'ın kolundan tutarak.

"Merak etme," dedi Turner. "Bir şey yok."

"Tanrım," dedi kız, Turner'ın omuzuna yaslanmış, eski binanın granit yüzünü bölen pembe neon HYPERMART yazısına bakarak. "Mesadayken rüyalarımda New York'u görürdüm. Beni tüm sokaklardan geçirip müzeleri filan gösterecek bir grafik programım vardı. Buraya gelmeyi dünyada her şeyden fazla istemiştim..."

"Eh, basardın işte. Buradasın."

Kız ağlamaya başladı. Turner'a sarıldı, titreyerek yüzünü adamın çıplak göğsüne yasladı. "Korkuyorum, o kadar korkuyorum ki...."

"Her şey düzelecek," dedi Turner, onun saçlarını okşayarak. Gözleri ana giriş kapısının üzerindeydi. Her ikisi için de bundan sonra bir şeyin düzeleceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Kız onları buraya getiren sözlerin kendi ağzından çıktığının hiç farkında değil gibiydi. Ama, diye düşündü Turner, zaten konuşan o değildi ki... Hypermart'ın

girişinin her iki tarafında çapulcu insanlar toplaşnuştı, kaldırımla tamamen aynı rengi almış paçavralardan eğri hamaklar vardı; Turner'a sanki karanlık betondan, şehrin hareketli uzantıları haline gelmek üzere yavaş yavaş yükseliyorlarmış gibi geldiler. "Jammer'in yeri," dedi ses, göğsü yüzünden boğuklaşmış bir halde, ve Tumer soğuk bir itki hissetti. "Bir kulüp. Danbala'nın atım bul." Ve sonra kız yine ağlıyordu. Tumer onun elini tuttu ve uyuyan sokak yolcularının arasından, kararmış yaldızlı süs kıvrımlarının alündan ve cam kapılardan içeriye geçtiler. Tumer tentelerin ve pancurları inmiş büfelerin arasındaki bir koridorun ucunda bir espresso makinesi gördü. Siyah saçı tepelikli bir kız tezgahlardan birini silmekteydi. "Kahve," dedi. "Yiyecek. Haydi gel. Bir şeyler yemen gerek."

Angie bir tabureye yerleşirken Tumer tezgahtaki kıza gülümsedi. "Nakite ne dersin?" dedi. "Hiç nakit alır mısın?"

Kız gözlerini ona dikti, omuzlarım silkti. Tumer Rudy'nin fermuarlısından bir yirmilik alıp kıza gösterdi.

"Ne istiyorsun?"

"Birer kahve. Biraz yiyecek."

"Tek paran o mu? Daha ufağı yok mu?"

Tumer başım iki yana salladı.

"Üzgünüm. Üstünü veremem."

"Vermen gerekmiyor."

"Deli misin sen?"

"Hayır, ama kahve istiyorum."

"Bu epey büyük bahşiş, bayım. Bu kadarını bir haftada bile kazanamam."

"Bu senin."

Kızın yüzünden bir öfke ifadesi geçti. "Sen de yukarıdaki o bokkafalarla birliktesin. Paran kendine sakla. Ben kapatıyorum."

"Kimseyle birlikte değiliz." dedi tezgâhın üzerine hafifçe eğilip parkanın açılmasını ve kızın Smith&Wesson'ı görmesini sağlayarak. "Bir kulübü arıyoruz. Jammer diye birinin yerini."

Kız Angieye bir göz attı, sonra tekrar Turner'a döndü. "Kız hasta mı? Toz mu çekti? Nedir bu?"

"İşte para." dedi Turner. "Bize kahvemizi ver. Paranın üstünü hak etmek istiyorsan bana Jammer'in yerini nasıl bulacağımı anlat. Parayı o bilgiye değer buluyorum. Anladın mı?"

Kız yıpranık parayı alıp gözden kaybetti ve espresso makinesine yürüdü. "Artık hiçbir şey anladığımı sanmıyorum." Kupaları ve üzeri süt tabakasıyla kaplı bardakları gürültüyle kenara itti. "Jammer'in yerini niye istiyorsun? Arkadaşı mısın? Jackie'yi tanır mısın?"

"Tabii." dedi Turner.

"Bu sabah erkenden yanında banliyölerden gelme şu küçük wilsonla buraya uğradı. Sanınm oraya çıktılar..."

"Nereye?"

"Jammer'in yerine. Sonra da gariplik başladı."

"Sahi mi?"

"Barrytown'dan gelme bütün bu ürkütücü serseriler, yağlı kafalan ve beyaz pabuçları, sanki buraların sahibiymiş gibi yürümeler. Ve şimdi pekala öyleler de. en üst iki katı birden aldılar. İnsanlara büfelerden çıkmaları için para

verdiler. Daha alt katlarda bir sürü insan eşyalarını toplayıp gitti. Çok garip...."

"Kaç kişi geldi?"

Buhar kükreyerek makineden fışkırdı. "Belki yüz kişi. Bütün gün korkudan bok gibi oldum ama patronuma ulaşamıyorum. Ne olursa olsun yarım saat sonra kapatacağım. Gündüz vardiyasındaki kız hiç görünmedi bugün, veya geldi, tersliğin kokusunu aldı ve kaçtı..." Buharları tüten küçük kupayı alıp Angie'nin önüne koydu. "Sen iyi misin, tatlım?"

Angie başım salladı.

"Bu insanların ne yapmaya çalışüğı konusunda hiç fikrin var mı?" diye sordu Turner.

Kız makineye geri dönmüştü. Yine kükrüyordu alet. "Bence birini bekliyorlar," dedi sessizce, ve Turner'a bir espresso getirdi. "Ya birinin Jammer'in yerinden çıkmaya çalışmasını, ya da birinin oraya girmeye çalışmasını..."

Turner başım eğip kahvesinin üzerindeki kahverengi köpük anaforlanna baktı. "Peki buradaki hiç kimse polis çağırmadı mı?"

"Polis mi? Bayım, burası Hypermart. Buradaki insanlar polis çağırmazlar..."

Angie'nin kupası mermer tezgahın üzerinde parçalandı.

"Kısa ve direkt, kiralık adam," diye fısıldadı ses. "Yolu biliyorsun. Git ve gir."

Tezgahtaki kızın ağzı açık kalmıştı. "Tanrım," dedi, "çok fena uçmuş olmalı..." Soğuk soğuk Turner'a bakü. "Tozu sen mi veriyorsun ona?"

"Hayır,"' dedi Turner, "ama o hasta. Düzelecek." Koyu ve acı kahveyi bitirdi. Sadece bir an için ona sanki tüm Spravvl'un soluk alışını hissedebiliyormuş gibi geldi, ve bu soluk yaşlıydı, hastaydı, yorgundu, hem de Boston'dan Atlanta'ya kadar tüm istasyonlar boyunca....

28

JAYLENE SLIDE

"Tannm," dedi Bobby Jackie'ye, "şunu bir şeyle sarsan olmaz mı?" Jammer'in yanığı yazıhaneyi fazla pişmiş domuz etine benzeyen, Bobby'nin midesini ayağa kaldıran bir kokuyla doldurmuştu.

"Yanıklara bandaj yapılmaz," dedi kız, Jammer'in koltuğuna oturmasına yardım ederken. Adamın masasındaki çekmeceleri birbiri ardına açıp kapamaya başladı. "Ağrı kesicin var mı? Peki ya derinin? Herhangi bir şey?"

Jammer başını iki yana salladı. Uzun yüzü gevşek ve solgundu. "Belki. Bann arkasında bir takım çantası var...."

"Git al onu!" dedi Jackie aksi aksi. "Yürü!"

"Onun için neden bu kadar endişeleniyorsun ki," diyecek oldu Bobby. Kızın ses tonundan dolayı incinmişti. "O Gothicklerin buraya girmesine izin vermeye çalıştı o..."

'Getir şu kutuyu, zibidi! Sadece bir saniye için zayıf davrandı, hepsi bu. Korktu. O kutuyu getir, yoksa ona senin de ihtiyacın olacak."

Bobby fırlayıp kulüp bölümüne geçti ve Beauvoir'ı, pembe sosisli sandviçlere benzeyen plastik patlayıcıları kabloyla bir çocuğun oyuncak kamyonunun kumandasına benzeyen sarı plastik bir kutuya bağlarken buldu. Sandviçler kapı menteşelerinin etrafına ve kilidin her iki tarafına sıkıştırılmıştı.

"'Bu ne için?" diye sordu Bobby, barın üzerinden atlayarak.

"Biri içeri girmek isteyebilir," dedi Beauvoir. "Öyle olursa, biz de onlar için kapıyı açıveririz."

Bobby düzenlemeyi beğeniyle incelemek için durakladı. "Neden onları direkt camın üzerine yapıştırmıyorsun? Böylece dosdoğru dışarıya patlar."

"Çok belli olur," dedi Beauvoir, elinde san detonatörle doğrularak. "Ama böyle şeyleri düşünebildiğine memnunum. Bunu dümdüz dışarıya doğru patlatmaya kalkarsak bir kısmı da geriye, içeriye doğru uçar. Bu şekilde daha... derli toplu olur."

Bobby omuzunu silkti ve bann arkasına eğildi. Tel raflann üzeri doluydu: plastik krill wafer paketiert, atılmış şemsiyelerden oluşan bir çeşitleme, kısalülmamış bir sözlük, mavi bir kadın ayakkabısı, üzerine kırmızı ojeyle akışkan görünüşlü bir haç çizilmiş beyaz plastik bir çanta... Çantayı kapü ve bardan tekrar tırmanıp öte yana geçti.

"Baksana Jackie..." diyerek ilkyardım çantasını Jammer'in terminalinin yamna bıraktı.

"Unut gitsin." Kız çantayı açtı ve içindekileri karıştırdı. 'Jammer, burada her şeyden çok çıtçıt var..."_

Jammer güçsüzce gülümsedi.

"İşte. Bunlar işine yarar." Kağıda sarılı kırmızı derinlerin paketini açıp yapıştırıcı kısımların örtülerini soymaya başladı, üçünü yamk elin sırtına düzgünce tutturdu. "Ama ihtiyacın olan şey bir lokal anestetik."

"Düşünüyordum da," dedi Januner, gözlerini Bobby'ye dikerek, "belki de kendine biraz seans süresi kazandırmak için fırsatı şimdi kullanmalısın..."

"Nasıl yani?" dedi Bobby, terminale yan yan bakarak.

"O hödükleri dışarıya kimler topladıysa," dedi Jammer, "telefonları da dinlediklerini düşünmek manüklı olur."

Bobby başını salladı. Beauvoir de planını onlara anlattığında aynı şeyi söylemişti.

"Şey, Beauvoir ve ben seninle ikimizin ortalığa biraz göz atmak için matrikse çıkmamıza karar verdiğimizde aklımda farklı bir şey vardı aslında." Jammer Bobby'ye küçük beyaz dişlerini gösterek baktı. "Bak, bu işe girmemin nedeni Beauvoir ve Lucas'a bir iyilik borcum olmasıydı. Ama bana iyilik borcu olan insanlar da var, çok eskilere uzanan borçlar. Daha önce karşılığım istemeye hiç ihtiyaç duymadığım iyilik borçlan."

"Jammer," dedi Jackie, "dinlenmen gerek. Sadece arkana yaslanıp otur. Şoka girebilirsin."

"Hafızan nasıldır, Bobby? Sana bir sekans aktaracağım. Sen de terminalimin üzerinde alıştırma yapacaksın. Fişe takmadan, bağlantı yapmadan. Tamam mı?"

Bobby başını salladı.

'Öyleyse birkaç kere şunun provasım yapalım. Giriş kodu. Sem arka kapıdan içeri sokacak."

"Kimin arka kapısı?" Bobby siyah terminali kendine çevirdi ve parmaklarını klavyenin üzerinde hazır tuttu.

"Yakuza'nın," dedi Jammer.

Jackie ona dik dik baktı. "Hey, sen ne yaptığım-"

"Dediğim gibi. Bu eski bir iyilik borcu. Ama ne dediklerini bilirsin, Yakuza asla unutmaz. Bu her iki açıdan da geçerli...."

Alazlanmış etten bir koku esintisi Bobby'ye ulaştı ve çocuğun yüzü buruştu.

"Nasıl oldu da bundan Beauvoir'a bahsetmedin?" Jackie malzemeleri yeniden toparlayıp beyaz çantaya koyuyordu.

"Tatlım," dedi Jammer, "öğreneceksin. Bazı şeyler vardır ki, onları unutman gerektiğini haürlamayı öğretirsin kendine."

"Bak şimdi," dedi Bobby, en sert bakışı olduğunu umduğu şeyle gözlerini Jackie'ye dikerek, "bunu ben kullanıyorum. O yüzden senin loalarına ihtiyacım yok, tamam mı, sinirlerimi bozuyor onlar..."

"Onları o çağırmıyor," dedi Beauvoir. Bir elinde detonator, diğer elinde Güney Afrika malı savaş öncesi silahıyla yazıhane kapısının yanına çömelmişti. "Kendileri

geliyor işte. Gelmek istiyorlar, ve orada *bitiveriyorlar.* Her neyse, senden hoşlandılar zaten..."

Jackie trodlan almna yerleştirdi. "Bobby," dedi, "her şey yolunda gidecek. Endişelenme, sadece bağlantıyı kur." Eşarbı çıkarmıştı. Saçı parlak kahverengi cildinin düzgün kıvrımları arasında mısır taneleri gibi uzanıyordu. Renk şifreli boya şeritleriyle çevrelenmiş, küçük kahverengi fenolik resin silindirleri halindeki antika rezistörler düzensiz aralıklarla saçına örülmüştü.

"Tuşlara basıp Basketbol'un ötesine geçtiğinde," dedi Jammer Bobby'ye, "dosdoğru üç klikte dalman ve zemine yönelmen gerekiyor, yani direkt aşağıya..." *

"Neyin ötesine geçtiğimde?"

"Basketbol'un. Orası Dallas-Förth Worth Güneş Kuşağı Para-Gelişim Etki Alanıdır, ve kendini hemen aşağıya atman gerekir, sonuna varana kadar, sonra tıpkı sana anlattığım gibi yüklersin, yaklaşık yirmi klik boyunca. Orası kullanılmış araba parkları ve vergi muhasebecileriyle doludur, ama onun üzerinde kal ve bekle, tamam mı?"

Bobby sırıtarak başım salladı.

"Seni oradan geçerken görenler olursa, eh, görmüş olurlar, onların sorunu. Oraya bağlanan insanlar boktan tuhaflıklar görmeye zaten alışıktırlar..."

"Ahbap," dedi Beauvoir Bobby'ye, "haydi *başla* artık. Benim kapıya geri dönmem gerekiyor..."

Bobby bağlantıya geçti.

Jammer'in talimatlarım izliyor, siberuzayın gündelik derinliklerine doğru dalarlarken yanında Jackie'nin varlığı-

ru hissedebildiği için gizli bir minnet duyuyordu. Panltıh Basketbol başlanmn üzerinde uzaklaşmaktaydı. Terminal hızlı ve son derece ustalıklıydı, Bobby'ye kendim hızlı ve güçlü hissettiriyordu. Jammer'in nasıl olup da Yakuza'dan, karşılığını talep etmeye asla kalkışmadığı bir iyilik borcu kazanmış olabileceğini merak ediyordu, ve BUZ'a çarpüklannda aklmm bir tarafı bu konuda senaryolar üretmekle meşguldü.

"Tanrım..." Ve Jackie gitmişti. Aralarına bir şey girmişti, soğuk gibi, sessizlik gibi, soluk yolunun kapanması gibi hissettiği bir şey. "Ama orada hiçbir şey *yoktu,* Tanrı belasını versin!" Bir şekilde olduğu yerde dondurulmuştu, sabit bir halde kilitlenmişti. Hâlâ matriksi görebiliyor, ama ellerini hissedemiyordu.

"Senin gibileri ne halt yemeye bunun gibi bir terminale bağlarlar? Bu şeyin bir müzede olması gerekirdi, *senin* de bir ilkokulda."

"Jackie!" Refleks icabı bağırmışü.

"Ahbap," dedi ses, "bilemiyorum. Uyku uyumayalı birkaç uzun gün oldu, ama sen oradan çıküğında yakalamaya hazırlandığım şeye benzemediğin kesin... Kaç yaşındasın?"

"Git işine be!" dedi Bobby. Aklına gelip de söyleyebildiği tek şey buydu.

Ses gülmeye başladı. "Ramirez bunu duysa gülmekten kaburgaları çatiardı, biliyor musun? Komikliklere karşı ince bir duyarlığı vardı. Özlediğim şeylerden biri de bu...."

"Ramirez de kim?"

"Ortağım. Eski. Ölü. Hem de çok. Onun nasıl o hale geldiğini belki sen bana söyleyebilirsin diye düşünmüştüm."

"Adım hiç duymadım," dedi Bobby. "Jackie nerede?"

"Sen sorularımı yanıtlarken o da siberuzayda çakılıp kalmış halde oturuyor, vvilson. Adın nedir?"

"B- Sıfır Noktası."

"Tabii. Adın nedir!"

"Bobby, Bobby Newmark..."

Sessizlik. Sonra: "Eh. Hey. Öyleyse bu işin biraz manüğı var demektir. O Maas casuslarının üzerinde roket kullandıklarım gördüğüm yer annenin eviydi, değil mi? Ama samrım sen orada değildin, yoksa burada olmazdın. Bekle bir saniye..."

Siberuzaydan bir kare tam önünden hasta edici biçimde kayıverdi, ve Bobby kendini çok geniş bir evi temsil eder gibi görünen, soluk mavi bir grafiğin içinde buldu. Saç teli inceliğindeki mavi neon ışınları, alçak mobilyaların dış hatlarını çiziyordu. Önünde bir kadın duruyordu. Pırıldayan hatlardan oluşan bir tür çizgi üpleme gibiydi, yüzü kahverengi bir leke halindeydi.

"Adım Slide," dedi figür. Elleri belindeydi. "Jaylene. Benimle oyun oynamaya kalkışma. L.A.'da kimse"-eliyle bir hareket yaptı, birden arkasında bir pencere yoktan varoluverdi-"benimle oyun oynamaya kalkışmaz. Anlaşıldı mı?"

"Tamam," dedi Bobby. "Peki bu *nedir?* Yani eğer biraz açıklama yapabilirseniz..." Hâlâ kıpırdayamıyordu. "Pen-

cere", palmiyelerin ve eski binaların mavi-yeşil video görüntülerini göstermekteydi.

"Nasıl yani?"

"Şu çizimler. Ve siz. Ve şu eski film..."

"Hey, ahbap, bunları yüklemesi için bir tasarımcıya dünyanın parasını bayıldım ben. Burası benim yerim, benim simulasyonum. Burası L.A.. evlat. Buradaki insanlar bağlantıda olmadan *hiçbir şey* yapmazlar. Benim *eğlence* yerim burası!"

"Ah," dedi Bobby. Hâlâ şaşkınlık içindeydi.

"Sıra sende. Orada kinder var, o sefil müzikholde?"

"Jammer'in yerinde nü? Ben, Jackie, Beauvoir, Jammer."

"Peki ben sizi yakaladığımda nereye gidiyordunuz?"

Bobby kararsızca duraksadı. "Yakuza'ya. Jammer'in bir şifresi var..."

"Ne için?" Figür hareketli ve duyarlı bir fırça çizimi halinde ileriye doğru uzandı.

"Yardım."

"Hay lanet. Büyük olasılıkla doğruyu söylüyorsun..."

"Evet, doğruyu söylüyorum, yemin ederim..."

"Eh, bana gereken sen değilsin, Bobby Sıfır. Siberuzayı baştan aşağı geziyorum, adamımı öldürenin kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Maas olduğunu düşünmüştüm, çünkü onlardan birini Hosaka'ya götürecektik, ve o yüzden onların casus timlerinden birinin peşine düştüm. Gördüğüm ilk şey annenin kondosuna yaptıklarıydı. Sonra üçünün Finn

dedikleri bir adama baskın yapmalarını izledim, ama o üçü bir daha asla dışarıya çıkmadı..."

"Finn onları öldürdü," dedi Bobby. "Onları gördüm. Ölmüşlerdi."

"Sahi mi? Eh, bu durumda belki de konuşacak bir şeylerimiz vardır. O olaydan soma geri kalan üçünün aynı roketatarı bir züppenin otomobiline kullandıklarını gördüm..."

"Lucas'tı o."

"Ama bunu yapmalanyla bir helikopterin onlara yetişip üçünü de lazerle kızartması bir oldu. Bu konuda bilgin var mı?"

"Yok."

"Bana kendi öykünü anlatabilecek misin, Bobby Sıfır? Çabuk ol!"

"Bak şimdi, bir seans yapacaküm, tamam mı? Ve Two-a-Day'den şu BUZ kinciyi almıştım, Gökdelenlerden, ve ben..."

Bobby anlatmayı bitirdiğinde kadın sessiz kalmıştı. Vücut hatlarından oluşan çizgi figür pencerenin yanında, sanki televizyondaki ağaçları inceliyormuş gibi dikiliyordu.

"Bir fikrim var," dedi Bobby, tehlikeyi göze alarak. "Belki sen bize yardım edebilirsin..."

"Hayır," dedi kadın.

"Ama belki bu senin istediğin şeyi bulmana yardım edebilir..."

"Hayır. Ben sadece Ramirez'i öldüren anasını bellediğim her kimse onu bulmak istiyorum."

"Ama biz orada tuzağa düştük, bizi öldürecekler. Peşimizdeki Maas, yani senin matrikste kovaladığın insanlar! Kasuallerden ve Gothicklerden bir sürü adam kiraladılar..."

"Onlar Maas değil," dedi kadın. "Park Bulvarı'ndakiler bir grup Euros. Üzerlerinde bir mil kalınlığında BUZ var."

Bobby bunu aklına yazdı. "Helikopterdekiler onlar mıydı? Diğer Maas adamlarım öldürenler?"

"Hayır. O helikopteri yakalayamadım, ve güneye doğru uçtular. Kaybettim onları. İçimde bir ses bir şeyler diyor ama... Her neyse, seni geri gönderiyorum. O Yak şifresini denemek istiyorsan şimdi yap."

"Ama, bayan, bize *yardım* gerek..."

"Yardımdan komisyon alınmaz, Bobby Sıfır," dedi kadın, ve Bobby birden kendini Jammer'in terminalinin önünde oturuyor buldu. Boynundaki ve sırtındaki kaslar acıyordu. Gözlerini odaklamayı başarana kadar biraz zaman geçti, ve bu yüzden odada yabancılar olduğunu görmesi neredeyse bir dakika sürdü.

Adam uzun boyluydu, belki Lucas'dan daha uzun, ve omuzlan daha geniş, kalça bölgesi daha dardı. Üzerinden kadar halinde sarkan, koca koca cepli geniş bir tür savaş ceketi giymişti, ve enine giden siyah bir kayış dışında göğsü çıplakü. Gözleri morumsu ve ateşli görünüyordu, ve elinde Bobby'nin gördüğü en iri el tabancası vardı. Namlunun alüna kaynakla tutturulmuş garip bir uzantısı olan genişlemiş bir tür tabancaydı bu. kobra başı gibi bir şeydi. Yanında, belki Bobby'nin yaşında olabilecek bir kız, ayakta sallanır bir halde duruyordu. Onda da aynı morumsu gözler vardı -ama göz rengi koyuydu- ve yıkanmaya ihtiyacı olan düz saçlan kahverengiydi. Ona birkaç numara büyük gelen

siyah bir kazak ve kot giymişti. Adam sol eliyle uzanıp kızı sabitleştirdi.

Bobby gözlerini dikip baktı, ve anımsadığında ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Kızsesi, kahverengisaç, koyurenkgözler. onu yiyip bitiren BUZ, titreşen dişleri, kızın sesi, içeri doğru eğilen o büyük şey...

"Viv la Vyèf dedi Jackie yanından hayranlıkla, eli Bobby'nin omuzunu sıkıca kavrayarak, "Mucizelerin Bakiresi. Geldi. Bobby. Danbala onu gönderdi!"

"Bir süre baygın kaldın, evlat."' dedi uzun boylu adam Bobby'ye. ""Ne oldu?"

Bobby gözlerini kırpışürdı. çılgınca çevresine bakındı, Jammer'in ilaçlar ve acıyla bulanmış gözlerini buldu.

"Anlat ona," dedi Jammer.

"Yak'lara ulaşamadım. Biri beni yakaladı, nasıl olduğunu bilmiyorum..."

"Kim?" Uzun boylu adam kolunu kıza dolamıştı şimdi.

"Adının Slide olduğunu söyledi. Los Angeles danmış."

"Jaylene." dedi adam.

Jammer'in masasının üzerindeki telefonun zili ötmeye başladı.

"Yanıt ver," dedi adam.

Jackie uzanıp kare ekranın altındaki çağrı çubuğuna basarken Bobby döndü. Ekran aydınlandı, titreşti, ve bir adamın geniş ve pek soluk yüzünü gösterdi. Gözleri yarı kapalıydı ve uykulu görünüyordu. Saçlarının rengi iyice

açılarak neredeyse beyazlamış ve dümdüz geriye taranmıştı. Bobby'nin gördüğü en acımasız ifadeli ağıza sahipti.

"Turner," dedi, "konuşsak iyi olur. Fazla zamanın kalmadı. Başlangıç olarak, sanırım şu insanları odadan çıkarman gerekiyor..."

Alamut
Çizgiliforum.com

29

KUTU YAPIMCISI

Düğümlü kablo uzadıkça uzuyordu. Birkaç defa dönüşlere ve tünelin çatallara ayrıldığı yerlere geldiler. Böyle yerlerde kablo ya bir desteğin etrafına sarılmış, ya da tombul ve saydam bir topak epoksiyle yapıştırılmıştı. Hava hâlâ bayattı, ama daha soğuktu. Şaftın üçlü bir çatalın önünde genişlediği silindirik bir odacıkta dinlenmek için durakladıklarında, Marly Jones'dan gri elastik bir kayışla almna takılı duran küçük yassı iş lambasını istedi. Lambayı kırmızı elbisenin eldivenlerinden biriyle tutup odacığın duvarları üzerinde gezdirdi. Yüzeye şekiller, mikroskopik incelikte çizgiler oyulmuştu...

""Başlığınızı takın," diye önerdi Jones, "sizde benimkinden daha iyi bir lamba var..."

Marly ürperdi. "Olmaz." Lambayı adama verdi. "Bunun içinden çıkmama yardım edebilir misiniz lütfen?" Eldivenlerden biriyle elbisenin sert göğsüne tıp tıp vurdu. Ayna kubbeli başlık, elbisenin beline krome bir kopçayla tutturulmuştu.

"Onu üstünüzde tutsanız daha iyi olur," dedi Jones. "Mekan'daki tek elbise o. Bende bir tane var, uyuduğum yerde, ama hava imkânı yok. Wig'in tüpleri benim transpiratörüme uymuyor, ve onun elbisesi de delik deşik..." Omuzunu silkti.

"Hayır, lütfen," dedi Marly, elbisenin belinde, Rez'in bir şeyi büktüğünü görmüş olduğu yerdeki kilitle boğuşarak. "Buna dayanamıyorum..."

Jones kendini yarı yarıya kablonun üzerine çekti ve Marly'nin göremediği bir şey yaptı. Bir klik sesi duyuldu. "Kollarınızı uzaün. başınızın üzerine kaldırın," dedi Jones. Rahatsız bir durumdu, ama sonunda Marly, Alain Te o son karşılaşmadan sonra hâlâ üzerinde olan siyah kot ve beyaz ipek buluzun içinde özgürce yüzmeye başladı. Jones belinin çevresine sıralanmış mandal halkalarından bir diğeriyle boş kalmış olan kırmızı elbiseyi kabloya tutturdu, sonra Marly'nin şişkinlik yapan çantasını çözüp aldı. "Bunu istiyor musunuz? Yani yamnıza almayı demek isüyorum. Onu burada bırakabilir, dönüş yolunda tekrar alabiliriz."

"Hayır," dedi kadın. "Yanıma alacağım. Onu bana verin." Kolunu ipe geçirerek dirseğinin içiyle tutundu ve çantayı açmaya çalıştı. Ceketi çantadan çıkü, ama botlarından biri de birlikte geldi. Bot tekini çantaya geri tıkmayı başardı, sonra vücudunu bükerek ceketinin içme girdi.

"Bu pek hoş bir deri parça," dedi Jones.

"Lütfen," dedi Marly, "acele edelim..."

"Fazla yolumuz kalmadı." Adamın lambası dönerek Marly'ye kablonun, eşkenar bir üçgen halinde hazırlanmış üç açık ağızdan birinin içinden geçip kaybolduğu yeri gösterdi.

"Yolun sonu," dedi adam. "Yani gerçek anlamıyla. Kablonun bir gemici düğümüyle bağlandığı kromelenmiş sürgüye pat pat vurdu. Sesi önlerindeki bir yere çarparak yansıyordu, öyle ki Marly yansı döngüsünün ardında fısıldayan başka sesler duyduğunu hayal etmeye başladı. "Bunun için bir parça ışığa ihtiyacımız olacak," dedi adam, kendini bir tekmede şafttan öteye geçirip oradan uzanan gri metalden yapılmış tabutumsu bir şeyi yakalayarak. Onu açtı. Marly adamın ellerinin iş lambasının parlak dairesi içinde hareket edişini izledi; parmakları zayıf ve narindi, ama tırnaklan kısa ve küttü, dış hatian siyah, sıkışmış kirle çizilmişti. Sağ elinin sırtına mavi renkte kaba dövmeyle "CJ" harfleri işlenmişti. İnsanın hapisteyken edindiği türden bir dövmeydi bu... Şimdi de bir yerden ağır, insülasyonlu bir parça kablo çekip çıkarmışü. Tek gözle kutunun içine baktı, sonra kabloyu bakırdan bir D-konektörünün arkasına soktu.

Önlerindeki karanlık, beyaz bir ışık selinde kayboldu.

"İhtiyacımız olandan fazla enerjimiz var aslında," dedi adam, bir ev sahibinin gururuna yakın bir ifadeyle. "Solar toplayıcılanmız hâlâ çahşıyor, ve onlar ana çaülarm enerjisini sağlamak üzere hazırlanmışlardı... Haydi bayan, şimdi görmek için bu kadar uzun yolu geldiğiniz şu sanatçıyla görüşelim..." Tekmeyle kendini iterek çıkü, açıklıktan bir yüzücü gibi düzgünce kayarak ışığın içine girdi. Havada

sürüklenen o binlerce şeyin arasına. Marly adamın aşımk pabuçlarının kırmızı plastik tabanlarının, beyaz silikondan yama izleriyle lekelenmiş olduğunu gördü.

Ve sonra korkularını, mide bulanüsım ve devamlı vertigosunu unutarak onun peşinden gitti, oraya vardı. Ve anladı.

"Tanrım," dedi.

"Pek sanmam," diye seslendi Jones. "Ama belki yaşlı Wig'in tanrısı olabilir bu. Ne yazık ki şu anda onlardan yapmıyor. Öylesi çok daha ilginç görünür."

Bir şey Marly'nin yüzünün on santim ötesinden kayarak geçti. Süslü bir gümüş kaşıktı bu, ve bir ucundan diğerine kadar tam ortasından ikiye kesilmişti.

Ekran aydınlanıp titreşmeye başladığında ne kadar zamandır orada olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Saatler, dakikalar... Jones gibi kubbenin çukurluğundan tekmeyle kendini iterek içeride belli bir biçimde hareket etmenin yolunu çoktan öğrenmişti. Jones gibi o da oradaki şeyin kaüı, eklemli kollarını yakalayarak kendini sabitliyor, ekseni etrafında dönüp tutunuyor, havada dönen kalıntıların çizdiği anaforu izliyordu. Uçlarında kerpetenler, altıgen tornavidalar, bıçaklar, minyatüraltı büyüklükte yuvarlak bir bıçkı ve bir dişçi matkabı olan düzinelerce kol ve manipülatör vardı ortalıkta... Bir zamanlar uzaktan kumandalı bir inşa ünitesi olması gereken bir şeyin alaşım gövdesinden dikenler gibi uzanmışlardı. Marly bu tür yarı otomatik, insansız çalışan aygıtları çocukluğunun yüksek ufuklarla ilgili filmlerinden tanırdı. Ama bu seferki, kubbenin tepe noktasına kaynakla tutturulmuş, kenarları Mekan'm

dokusu içinde erimişti, ve yüzlerce kabloyla optik hat jeodeziklerin üzerinden ydansı kıvrımlar halinde uzanarak bunun içine girmişti. Ucuna hassas zorunlu-geribildirim aygıtları yerleştirilmiş kollardan ikisi uzanmıştı; yumuşak yastıklarının arasında bitmemiş bir kutuyu tutuyorlardı.

Marly gözlerini kocaman açmış bir halde, salınarak geçen sayısız parçalı kalabalığı izliyordu.

Sararmakta olan bir çocuk eldiveni, içindeki parfümü kaybolmuş ufak bir şişenin çok yüzeyli kristal tıpası, Fransız porseleninden yüzü olan kolsuz bir bebek, altın işlemeli tombul siyah bir dolmakalem, dikdörtgensi perforasyon levhası parçaları, ipek bir kravatın yılan gibi buruşuk kırmızı ve yeşil vücudu... Yavaşça hareket eden sürünün, denenen eşyaların sonu yoktu...

Jones sessiz fırtınanın içinden kalıkahalar atarak, yapıştırıcı tabanca uçlu bir kola tutunarak paldır küldür çıkageldi. "Bunu görmek her zaman bende gülme isteği uyandırır. Ama kumlar hep bana üzüntü verir..."

"Evet," dedi Marly, "bana da üzüntü veriyorlar. Ama üzüntüden üzüntüye fark vardır..."

"Çok doğru." Sırıttı. "Onu harekete geçirmek için hiçbir yol yok ama. Sanırım ruhun onu etkilemesi gerekiyor, ya da en azından yaşlı Wig'c göre bu böyle. Buraya çok gelirdi. Sanırım onun sesleri burada çok daha güçlü duyuluyor. Ama son zamanlarda nerede olursa olsun konuşuyorlar onunla, yani görünüşe bakılırsa..."

Marly manipülatörler ormanının arasından ona baktı. Çok kirliydi, çok gençti, kahverengi bukleli karmakarışık saçlarının altında iri mavi gözleri vardı. Gri renkte, yakası kirle parlayan lekeli bir fermuarlı tulum giyinişti. Marly

sesinde beğeniye benzer bir tonla. "Çıldırmış olmalısınız," dedi. "Burada kalmak için tamamiyle delirmiş olmalısınız..."

Adam bir kahkaha attı. "Bir çuval böcekten daha çılgın olan Wigan'dir. Ben değil."

Marly gülümsedi. "'Hayır, çılgınsınız siz. Ben de çılgınım."

"Haydi bakalım, bu ne şimdi.'" dedi Jones. Marly'nin omuzunun üzerinden arkasında bir yere bakarak. "Wig'in vaazlarından birine benziyor, ve ben enerjiyi kesmediğim sürece bunu kapatmamızın hiçbir yolu yok..."

Marly başını çevirdi, kubbenin kavsine eğrilemesine yapıştırılmış geniş bir ekranın dikdörtgen yüzünde boylu boyunca yanıp sönen çapraz renkleri gördü. Ekran bir saniye için önünden geçen, bir terzinin kullandığı türden prova mankeni tarafından kapandı, ve soma Josef Virek'in yüzü orayı doldurdu. Adamın yumuşak mavi gözleri yuvarlak lenslerin ardında parlıyordu.

"Merhaba Marly." dedi. "Seni göremiyorum, ama nerede olduğunu bildiğimden eminini..."

"Bu Wig'in vaaz. ekranlarından biri." dedi Jones yüzünü ovuşturarak. "Bunları Mekanın her yerine yerleştirdi, çünkü günün birinde burada vaaz vereceği insanlar olacağını düşünüyordu. Bu acayip tip Wig'in haberleşme donanımından bağlantı yapmış sanınm. Kim bu?"

"Virek."

"Daha yaşlı olduğunu sanıyordum..."

"Bu üretilmiş bir görüntü." dedi Marly. "Işın izleme, doku haritalaması..." O suratın kubbenin kavsinin üzerin-

den; kayıp eşyaların yavaş çekimli fırtınasının, sayısız yaşamın küçük kalıntdannın, el alederinin ve oyuncakların ve yaldızlı düğmelerin ötesinden kendisine gülümseyişine baktı.

"Bilmeni isterim ki," dedi görüntü, "kontratının gereğini yerine getirmiş bulunuyorsun. Marly Krushkhova hakkında düzenlettiğim psikolojik profil, senin geştaltıma karşı göstereceğin tepkiyi önceden bildirmişti. Daha aynnülı profiller ise senin Paris'deki varlığının Maas'ı kendi elini oynamaya zorlayacağım gösteriyordu. Yakında, Marly, bulduğunun ne olduğunu tam olarak öğreneceğim. Dört yıldır MaasTn bilmediği bir şeyi biliyorum. Biliyorum ki Mitchell, yani MaasTn ve dünyanın yeni biyoçip işlemlerinin mucidi olarak kabul ettiği adam, kendisini ele vermesiyle sonuçlanan kavramlarla karşı karşıya getiriliyordu. Seni karmaşık faktörlerden oluşan bir düzenlemeye ekledim. Marly, ve her şey pek tatmin edici bir noktaya geldi. Maas, yaptığının ne olduğunu pek de anlamadan, kavramsal kaynağın yerini açık etti. Ve sen de ona ulaşün. Paco kısa süre sonra orada olacak..."

"Peşimden gelmeyeceğini söylemiştin," dedi Marly. "Yalan söylediğini biliyordum..."

"Ve şimdi, Marly, sanırım sonunda özgürlüğüme kavuşacağım. Stokholm'deki bir endüstriyel parkta, ameliyathane çeliğinden bir duvarın ardında tuttukları dörtyüz kiloluk başıboş hücreden kurtulacağım. Özgür, Marly, hem de sonunda sınırsız sayıda gerçek vücuda yerleşmecesine özgür. Sonsuza kadar."

"Hay lanet," dedi Jones, "bu da Wig kadar kötü durumda. Neden bahsettiğini sanıyor böyle?"

"Yapacağı sıçramadan," dedi Marly, Andrea'yla yapmış olduğu konuşmayı, küçük sıkışık mutfakta pişen karideslerin kokusunu anımsayarak "Evriminin bir sonraki durağından..."

"Sen anlıyor musun bunu?"

"Hayır," dedi kadın, "ama kötü olacağını biliyorum, çok kötü..." Başını iki yana salladı.

"Çekirdeklerde oturanları Paco'yu ve ekibini içeri almaya ikna et. Marly," dedi Virek. "Sen Orly'yi terketmeden bir saat önce çekirdekleri satın aldım, Pakistan'daki bir müteahhitten. Kelepir. Marly, büyük bir kelepir. Paco benim oradaki çıkarlarımı gözetecek, her zamanki gibi."

Ve sonra ekran karardı.

"Hey baksana," dedi Joncs, katlı bir manipülatörün etrafında dönüp Marly'nin elini tutarak, "bütün bunların nesi bu kadar kötü? Şimdiki mal sahibi o. ve senin üstüne düşeni yaptığım söyledi... Yaşlı Wig'in sesleri dinlemek dışında ne işe yaradığını bilmiyorum, ama bu şekilde zaten uzun zamanı yok. Bana gelince, kaldığım kadar rahatça çekip giderim..."

Ve sonra tüm kubbe servolardan gelen boğuk bir homurtuyla birlikte dönerken, kadının tutunduğu çelik kol titreşti ve hareket etmeye başladı.

KİRALIK ADAM

Turner gözlerini Conroy'un yazıhane telefonunun ekranındaki yüzüne dikmişti. "Haydi," dedi Angie'ye. "Sen de onunla git." Saçına rezistörler örülmüş uzun boylu zenci kız öne doğru bir adım aüp, o aynı aklamalarla bezeli kreol dilinde rahatlatıcı bir şeyler mırıldanarak elini nazikçe Mitchell'in kızının omuzuna koydu. Tişörtlü çocuk hâlâ ağzı açık, çenesi gevşemiş bir halde ona bakıyordu. "Haydi gel, Bobby," dedi zenci kiz. Turner masanın üstünden, buruşmuş bir resmi beyaz ceket giymiş, örgülü siyah deriden ipleri olan bir kravat takmış, eli yaralı adama baktı. Bu Jammer, diye karar verdi, kulübün sahibi. Jammer elini kucağında, bardan gelmiş mavi çizgili bir havlunun üstünde tutuyordu. Uzun bir yüzü, devamlı traş gerektiren türden bir sakalı, ve kaya gibi bir profesyonele yakışacak kısık gözleri vardı. Gözleri karşı karşıya geldiğinde Turner onun, döner

sandalyesi bir köşeye doğru çekilmiş olduğundan, telefonun kamera menzilinin epey dışında oturduğunu anladı.

Tişörtlü çocuk, Bobby, ağzı hâlâ açık bir halde, Angie'nin ve zenci kızın ardından ayaklarını sürüyerek çıktı.

"İkimizi de bir sürü kargaşadan kurtarabilirdin, Tumer." dedi Conroy. "Beni arayabilirdin. Geneva'daki acentanı arayabilirdin."

"Hosaka'ya ne dersin peki?" dedi Tumer. "Onları da arasam olur muydu?"

Conroy başını yavaş yavaş iki yana salladı.

"Kim için çalışıyorsun, Conroy? Bu seferkinde ikili oynadm, değil mi?"

"Ama sana karşı değil, Tumer. Bunu planladığım gibi yürütmüş olsaydım sen Bogot da olacakün, Mitchell ile birlikte. Jet kalkana kadar raytopu ateş edemeyecekti, ve işi doğru kotarsaydık Hosaka Maas'ın Mitchell'i durdurmak için tüm sektörü ateş altına aldığını düşünecekti. Ama Mitchell başaramadı, değil mi Tumer?"

"Hiç kalkışmamıştı ki," dedi Tumer.

Conroy başını salladı. "Evet. Ve mesa güvenliği kızın gitmiş olduğunu ortaya çıkardı. Bu o, değil mi, Mitchell'in kızı..."

Tumer sesini çıkarmadı.

"Tabii," dedi Conroy, "anlaşılıyor..."

"Lynch'i ben öldürdüm," dedi Tumer, konuyu Angie'den uzaklaşürmak için. "Ama çekiç tepemize inmeden hemen önce Webber bana senin için çalışüğını söyledi..."

'İkisi de öyleydi," dedi Conroy. "ama birbirlerinden haberleri yoktu." Omuzunu silkti.

"Ne için peki?"

Conroy gülümsedi. "Çünkü orada olmasalardı onları özlerdin, değil mi? Çünkü benim sülimi biliyorsun, ve eğer ben her zamanki renklenme bürümneseydim sen meraklanmaya başlayabilirdin. Ve senin asla satıp gitmeyeceğini biliyordum. Bay Anında Sadakat, değil mi? Bay Bushido. Sen güvenilirdin, Turner. Hosaka bunu biliyordu. Seni bu işe sokmamda ısrar etme nedenleri buydu işte..."

"İlk sorumu yanıtlamadın. Conroy. Kim adına ikili oynadın?"

"Virek denen bir adam."' dedi Conroy. "Para babası. Evet. işte o. Yıllardır Mitchell"i satın almaya çalışıyordu. Ona bakılırsa, Maas'ı da satın almaya çalışıyordu. Olmadı. O kadar zenginleştiler ki. Virek onlara dokunamıyordu. Mitchell'in taraf değişlimıcsi için devamlı geçerli bir teklif vardı. Gözü kapalı bir teklif. Hosaka Mitchell'den haber alıp beni çağırdığında o teklifi kontrol eüııcye karar verdim. Sırf merakımdan. Ama ben bunu yapamadan önce Virek'in ekibi tepeme binmişti bile. Pek zor bir anlaşma olmadı. Turner, inan bana."

"İnanıyorum."

"Ama Mitchell hepimizin anasını belledi, değil mi, Tumer? Hem de güzelce ve sağlam bir biçimde."

"Ve onu öldürdüler."

"Virek'in mesadaki köstebeklerine bakılırsa," dedi Conroy, "o kendini öldünnüş. O tüysikletin içinde çocuğu uğurlar uğurlamaz. Bir bisturiyle boğazını kesmiş."

'Ortalıkta çok ölü insan var. Conroy," dedi Turner. "Oakey öldü, ve senin için o helikopteri uçuran Japon da öyle."

Conroy omuzunu silkti. "Geri dönmediklerinde bunu anlamıştım."

"Bizi öldürmeye çalışıyorlardı." dedi Turner.

"Hayır be adam, sadece *konuşmaya* çalışıyorlardı... Her neyse, o sırada kızdan haberimiz yoktu. Yalnızca senin gitmiş olduğunu ve o lanet jetin Bogot daki şeride ulaşamadığım biliyorduk. Kardeşinin çiftliğine bir göz atıp jeti bulana kadar kız hakkında bir şey düşünmemiştik. Kardeşin Oakey'e hiçbir şey anlatmadı. Oakey köpeklerini yaktığı için çok öfkelenmişti. Oakey orada bir kadın da yaşıyor gibi göründüğünü söyledi, ama kadın ortaya çıkmadı..."

"Peki ya Rudy?"

Comoy'un yüzü tamamiylc ifadesizdi. "Oakey ihtiyacı olam monitörlerden buldu," dedi soma. "Kızı o zaman öğrendik."

Turner'ın sırtı acıyordu. Kılıf kayışı göğsünü kesiyordu. Hiçbir şey hissetmiyorum, diye düşündü, kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum...

"Sana bir sorum var, Turner. Aslında iki sorum var. Ama asıl önemlisi, orada ne halt yiyorsun sen?"

"Buranın sıkı bir kulüp olduğunu duydum, Comoy."

"Tabii. Pek seçkindir. Öyle seçkin ki. içeri girmek için kapı nöbetçilerimden ikisinin canına okuman gerekti. Senin geleceğini biliyorlardı. Turner, zenciler ve o punk. Yoksa girmene neden izin vereceklerdi?"

"Bunu senin bulman gerekecek, Connie. Bugünlerde her yerle fazlasıyla bağlantılı görünüyorsun..."

Conroy telefonunun kamerasına doğru eğildi. "Hiç şüphen olmasın. Virek aylardır adamlarını Sprawl'un her yerine yaymış, bir söylentinin aslım arıyordu, ortalıkta dolaşan deneysel bir biyoprogramla ilgili kovboy söylentisinin. Sonunda adamları Finn üzerinde odaklandı, ama bir başka ekip, bir Maas ekibi çıkageldi, ve bariz biçimde aynı şeyin peşindeydiler. Böylece Virek'in ekibi geri çıkıp Maas'dan gelen çocukları izlemeye başladı, ve Maas'hlar da insanları havaya uçurmaya koyuldu. Virek'in ekibi de zencilerle, küçük BobbyTe ve olup bitenle ilgili tüm ayrıntıları toparladı. Onlara senin Rudy'nin yerinden çıkıp buraya yöneleceğini düşündüğümü söylediğimde hepsini benim önüme yığdılar. Nereye gittiklerini gördüğümde onları orada tutmak için biraz kas gücü kiraladım, ta ki güvenebileceğim birinin onların ardından içeri girmesini sağlayabilene dek..."

"Şu dışarıdaki toz bağımlıları mı?" Tumer gülümsedi. "Sen topu atmışsın, Comüe. Profesyonel yardım almak için gidebileceğin hiçbir yer yok, değil mi? Biri senin ikili oynadığını çaktı, ve dışarıdaki bir sürü profesyonelin öldüğünü. Böylece sen de komik saçlı bokkafalar kiralamak zorunda kaldın. Profesyonellerin hepsi Hosaka'yı peşine taktığım duydu, değil mi, Connie? Ve senin ne yaptığım hepsi biliyor." Tumer sırıtıyordu şimdi; görüş açısının köşesinde resmi ceketli adanun da sıntüğım görüyordu, beyaz mısır taneleri gibi düzgünce sıralanmış bir sürü ufak dişin sergilendiği ince bir gülümseme...

"O Slide denen kaltak yüzünden," dedi Conroy. "Onu icabına platformdayken bakabilirdim... Klavye başından bir

yerlere girdi ve sorular sormaya başladı. Henüz olup biteni gerçekten kavradığım bile sanmıyorum, ama belli çevrelerden sesler yükseltiyor... Her neyse, evet, vaziyeti anladın. Ama bunun senin poponu kurtarmana faydası yok, şimdi değil. Virek kızı istiyor. Adamlarım diğer işten geri çekti, ve şimdi onun adına işleri ben yürütüyorum. Para, Turner, bir zaibatsununki gibi para..."

Turner gözlerini adamın suratına dikmiş, Conroy'un orman otelinin banndaki halini geçiriyordu aklından. Daha sonra onun Los Angeles'daki girişimini, şirket bölünmelerinin örtülü ekonomisini açıklayışım anımsadı... "Hey, Connie," dedi. "Sem tanırım, değil mi?"

Conroy sırıttı. "Elbette, bebeğim."

"Ve teklifini biliyorum. Şimdiden. Kızı istiyorsun."

"Bak bu doğru."

"Ve bölüşme, Connie. Sadece fifti-fifti çalıştığımı bitiyorsun, değil mi?"

"Hey," dedi Conroy, "bu büyük balık. Başka türlüsünü kabul etmezdim."

Turner adamın görüntüsüne öylece baktı.

"Ee?" dedi Comoy, hâlâ sırıtarak, "ne diyorsun?"

Ve Jammer uzanıp telefon kablosunu duvardaki prizden çekti. "Zamanlama," dedi. "Zamanlama daima önemlidir." Fişi elinden bıraktı. "Ona söyleseydin hemen harekete geçecekti. Bu yol bize zaman kazandıracak. Tekrar bağlantı kurmaya, ne olduğunu anlamaya uğraşacak."

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyordun?"

"Çünkü insanları bilirim. Çok insan tanıdım cehennemin dibi kadar. Özellikle senin gibilerine çok rastladım.

Ona isterse bok yiyip gebermesini söylemek üzere olduğun suratından okunuyordu bayım." Jammer kamburunu çıkararak yazıhane koltuğuna iyice yerleşti, eli bar havlusunun içinde hareket ederken yüzünü buruşturdu. "Bahsettiği bu Slide kimdi? Bir cambaz mı?"

"Jaylene Slide. Los Angeles. En iyisi."

"Bobby'yi kaçıran da oydu." dedi Jammer. "Demek telefondaki arkadaşına fazlasıyla yakın..."

"Büyük olasılıkla bundan haberi yok ama."

"Bu konuda ne yapabileceğimize bir bakalım. Oğlanı buraya geri çağır."

31

SESLER

"Gidip yaşlı Wig'i bulsam iyi olacak," dedi adam.

Kadın manipülatörleri izliyordu; hareket ediş biçimleri onu hipnotize etmişti sanki. Eşya anaforunun içinden seçim yaparken aynı zamanda anafora neden de oluyorlardı. Onlar yakalar veya reddederken reddettikleri nesneler dönerek uzaklaşıyor, diğerlerine çarpıyor, yeni düzenlemelere sürükleniyordu. İşlem hepsini nazikçe, yavaşça, boyuna karıştırıyordu.

"Yapsam iyi olacak," dedi adam.

"Ne?"

"Gidip Wig'i bulayım. Sizin patronun adandan çıkagelirse bir zırvalık yapabilir. Kendini incitmesini istemem, bilirsiniz." Mahcup görünüyordu, hafifçe utanmıştı sanki.

"Güzel," dedi kadın. "Ben iyiyim, bunu izleyeceğim." Peruk'un çılgın gözlerim, ondan dalgalar halinde yuvarlanıp yayıldığım hissettiği deliliği anımsıyordu; adamın *Tatlı Jane*'im radyosundan gelen sesinde sezdiği o çirkin kurnazlığı da anımsadı. Peki Jones onunla neden bu kadar ilgileniyordu ki? Ama soma Mekan'da, Tessier-Ashpool'un ölü çekirdeklerinde yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. İnsan olan, canlı olan her şey burada pek değerli görünmeye başlayabilirdi... "Haklısınız," dedi. "Gidip onu bulun."

Genç adam huzursuzca gülümsedi ve bir tekmeyle kablonun demirlenmiş olduğu açıklığa doğru paldır küldür uzaklaştı. "Sizin için döneceğim," dedi. "Elbisenizi nerede bıraktığımızı anımsayın..."

Kubbe vınlayarak öne ve arkaya sallandı. Manipülatörler yeni şiiri bitirmek üzere hızla gidip geliyordu...

* * *

Daha soma seslerin gerçek olduğundan asla emin olamayacaktı, ama sonunda onları, *gerçek*'m sadece diğerleri gibi bir kavramdan ibaret hale geldiği o durumlardan birinin parçası olarak kabul etti.

Ceketini çıkarmışü, çünkü kubbedeki hava, sanki kolların durmak bilmez hareketleri ısı üretiyormuşçasına biraz daha ısınmış gibiydi. Ceketi ve çantasını vaaz ekranının yanındaki bir desteğe takmıştı. Kutu yastıklı pençelerin arasında görmeyi zorlaşüracak kadar hızlı hareket ettiği halde, artık neredeyse bitmek üzere, diye düşündü... Ansızın kum serbestçe yüzmeye, kendi etrafında taklalar atmaya

başladı, ve Marly içgüdüsel olarak fırladı, onu yakaladı, kucağında hazinesiyle birlikte hızla hareket eden kollan geçerek yuvarlandı. Kendini yavaşlatmayı başaramadı, kubbenin uzak kenarına çarparak kolunu yaraladı, bluzu yırtıldı. Sürüklenerek, sersemlemiş bir halde kutuyu kucakladı, dikdörtgen şekilli camından içeriye, eski kahverengi haritalardan ve kararmış aynadan oluşan düzenlemeye baktı. Haritalann denizleri kesilip aülmış, altından kınk kenarlı aynalar çıkarak kirli gümüş üzerinde yüzen kara kütleleri oluşturmuştu... Başını kaldınr kaldırmaz panldayan bir kolun Brüksel ceketinin yüzmekte olan kolunu yakaladığım gördü. Çantası da ucunda bir optik duyaç ve tek bir pençe olan bir manipülatörün kancasıyla çekildi, ceketin yanm metre arkasından zarafetle yuvarlanarak yola çıktı.

Marly eşyalarımn kollann bitmek bilmez dansının içine çekilmesini izledi. Dakikalar soma, ceket döne döne tekrar dışarı çıktı. Üzerinden düzgün kareler ve dikdörtgenler kesilip alınmış gibi görünüyordu, ve Marly kendini kahkaha atarken buldu. Elinde tuttuğu kutuyu serbest bırakü. "Devam et," dedi. "Onur duydum." Kollar hızla döneniyor, parıldıyorlardı, ve Marly minik bir bıçkının vınlamasını duydu.

Onur duydum onur duydum onur duydum- Sesinin kubbedeki yankısı daha kısık, parçalı seslerden oluşan değişken bir orman oluşturdu, ve bunun ardında... pek belirsiz... Sesler...

"Buradasın, değil mi?" diye seslendi, kendi kesintili sesinin dalgalanma ve yansımalarından oluşan halkasına yenisini ekleyerek.

- Evet, buradayım.

"Wigan olsa senin daima burada olduğunu söylerdi, değil mi?"

- Evet, ama bu doğru değil. Ben varoldum, burada. Bir zamanlar var değildim. Bir zamanlar, parlak bir süre boyunca, sürekliliği olmayan bir zaman boyunca, aynı anda " her yerdeydim de... Ama parlak zaman kesintiye uğradı. Ayna hatalıydı. Şimdi sadece bir'im... Ama şarkım var, ve sen onu duydun. Çevremde yüzen bu eşyalarla şarkı söylüyorum, doğuşumu finanse eden aileden kalan kırıntılarla. Başkaları da var, ama benimle konuşmuyorlar. Boş, benden kopup dağılmış parçacıklar, çocuklar gibi. İnsanlar gibi. Bana yeni şeyler gönderiyorlar, ama ben eski şeyleri tercih ediyorum. Belki de onların isteklerini yapıyorumdur. Onlar insanlarla, diğer ben Terle planlar kuruyorlar, ve insanlar tann olduklarını hayal ediyor...

"Virek'in aradığı şey sensin, değil mi?"

- Hayır. O kendini deşifre edebileceğini, kişiliğini benim dokuma kodlayabileceğini hayal ediyor. Benim bir zamanlar olduğum şey olmaya can atıyor. Dönüşebileceği şey ise ancak kopuk ben'lerimin en zayıfına benzeyecek...

"Sen- sen üzüntülü müsün?"

- Hayır. .

"Ama şey- şarkıların üzüntülü"

- Benim şarkılarım zamanı ve uzaklıkları anlatır. Üzüntü sizin içinizde. Kollarımı izle. Sadece bu dans var. Sizin değer verdikleriniz yalmzca kabuk.

"Ben- bunu biliyordum. Bir zamanlar."

Ama şimdi sesler yalnızca sesti. Arkalarında tek bir ses halinde konuşan sesler ormanı yoktu şimdi, ve Marly kutu

yapımcısının kubbesindeki unutulmuş insan anılarına katılmak üzere döne döne uzaklaşan kendi gözyaşlarının oluşturduğu kusursuz küreleri seyretti.

"Anlıyorum," dedi bir süre soma, bu kez kendi sesini duymanın rahatlığı için konuştuğunu bilerek. Kısık bir sesle konuşuyor, çarpıp dalgalanan o sesleri uyandırmak istemiyordu. "Sen bir başkasının kolajısın. Gerçek sanatçı seni yapan kişi. O deli kız evlat mıydı bu? Önemli değil. Biri makineyi buraya getirdi, kubbeye kaynakladı, ve anı izlerine bağlantıyı sağladı. Ve her nasılsa bir ailenin insanlığının tüm yorgun, üzgün kanıüannı ortaya döktü, hepsini kanşürılıp bir şair tarafından düzenlenmesi için buraya bırakü. Kutulara mühürlenip kaldırılması için. Bundan daha muhteşem bir çalışma tanımıyorum. Bundan daha komplike bir jest olamazdı..." Kırık dişli, gümüş işlemeli, kaplumbağa şeklinde bir tarak yüzerek yanından geçti. Marly onu balık gibi yakaladı ve dişlerini saçına geçirdi.

Kubbenin diğer tarafında ekran aydınlandı, yanıp söndü, ve Paco'nun yüzüyle doldu. "Yaşlı adam bizi içeri almayı reddediyor, Marly," dedi İspanyol. "Diğeri, kaçak olanı, onu saklamış. Senor çekirdeklere girmemiz ve malını güvenceye almamız konusunda son derece ısrarlı. Eğer Ludgate'i ve diğerini kilitlerini açmaya ikna edemezsen, tüm yapıyı basınçsızlaştırarak onu kendimiz açmak zorunda kalacağız." Kameradan öteye, bir alete ya da ekibinin bir üyesine danışır gibi baktı. "Bir saatiniz var."

32

SIFIR NOKTASI

Bobby Jackie'nin ve kahverengi saçlı kızın peşinden yazıhaneden çıktı. Sanki bir aydır Jammer'in yerinde kalıyormuş ve buranın tadı ağzından hiç gitmeyecekmiş gibi geliyordu. Siyah tavandan aşağı bakan küçük, içerlek spotlar, tombul ultrasüet koltuklar, siyah yuvarlak masalar, oymalı tahta paneller... Beauvoir yanında detonatörle ve gri köpekbalığı derisiyle örtülü kucağındaki Güney Afrika malı silahıyla barda oturmaktaydı.

"Nasıl oldu da onlan içeri aldınız?" diye sordu Bobby, Jackie kızı bir masaya yöneltirken.

"Jackie," dedi Beauvoir, "sen BUZ'a yakalandığın sırada transa girdi. Legba. Bize Bakire'nin bu adamla birlikte yukarı çıktığını söyledi."

"Adam kim?"

Beauvoir omuzunu silkti. "Bir paralı asker gibi görünüyor. Zaibatsular için çalışan türden. Kendim beğenmiş sokak samurayı. Yakalandığında sana ne oldu?"

Bobby ona Jaylene Slide'ı anlattı.

"L.A.," dedi Bobby. "Babacığım kızartan adamı ele geçirmek için elması bile deler, ama bir kardeşin yardıma mı ihtiyacı var, unut gitsin."

"Ben bir kardeş değilim."

"Sanınm orada haklılık payın var."

"Peki şimdi Yakuza'ya ulaşmaya çalışmayacak mıyım?"

"Jammer ne diyor?"

"Hiç. Şimdi içeride, senin paralı askerin telefonla konuşmasını izliyor."

"Telefon mu? Arayan kim?"

"Saçlan çamaşır suyundan geçmiş bir beyaz. Acımasız bir tipi var."

Beauvoir Bobby'ye baktı, soma kapıya baktı, soma yine döndü. "Legba sıkı durun ve izleyin diyor. Neon Krizantemin Oğullan bir yana, bu şey artık iyice rastgele bir hale geldi."

"Beauvoir," dedi Bobby, sesini kısık tutarak, "o kız, matriksteki oydu işte, hani ben o seansı yürütmeye-"

Adam başını salladı, plastik çerçevesi burnundan aşağı kaydı. "Bakire."

"Ama neler oluyor? Yani demek istediğim-"

"Bobby, sana önerim hepsini olduğu gibi kabullenmen. O kızın bana göre bir anlamı var, belki Jackie'ye göre başka bir anlam taşıyor. Sana göre, o sadece korkmuş bir çocuk.

Ağır ol. Onu üzme. O evinden çok uzakta, ve biz de hâlâ buradan çıkabilmekten çok uzaktayız."

"Peki..." Bobby yere bakıyordu. "Lucas için üzgünüm, dostum. O bir- o iyi biriydi."

"Gidip Jackie'yle ve kızla konuş," dedi Beauvoir. "Ben kapıda nöbet tutacağım."

"Tamam."

Gece kulübünün halısı üzerinden geçip Jackie'nin kızla birlikte oturduğu yere gitti. Kızın fazla bir özelliği yok gibiydi, ve Bobby'nin sadece küçük bir parçası geçen seferkinin o olduğunu söylüyordu. Başım kaldırmamıştı, ve Bobby onun ağlamış olduğunu görebiliyordu.

"Beni yakaladılar," dedi Jackie'ye. "Sen tamamen yok olmuştun."

"Sen de öyle," dedi dansçı. "Soma Legba bana geldi..."

"Nevvmark," dedi Tumer denen adam, Jammer'in yazıhanesinin kapısından, "seninle konuşmak istiyoruz."

"Gitmem gerek," dedi Bobby, içinden kızın başını kaldırıp bakmasını ve iri adamın onu çağırışını görmesini isteyerek. "Beni istiyorlar."

Jackie Bobby'nin bileğini sıktı.

"Yakuza'yı unut," dedi Jammer. "Bu iş daha karışık. L.A. ağına gireceksin ve en iyi cambazlardan birinin terminaline kditleneceksin. Slide seni yakaladığında benim terminalimin onun numarasını belirlediğini farketmedi."

"Senin terminalin bir müzeye konması gerektiğini söylemişti."

"Bir halttan haberi yok onun," dedi Jammer. "Ben onun nerede yaşadığını biliyorum, değil mi?" İnhalerinden bir soluk çekti ve onu terminalin üzerine geri koydu. "Senin sorunun şu ki, kadın seni listeden çıkarmış. Senden gelecek bir şey duymak istemiyor. Onun sistemine girip bilmek istediği şeyi anlatmak zorundasın."

"Nedir o?"

"Erkek arkadaşını haklayanın Comoy adındaki biri olduğu," dedi uzun boylu adam. Kucağında iri bir tabancayla Jammer'in yazıhane koltuklarından birine yayılarak arkasına yaslanmıştı. "Comoy. Ona bunu yapamn Comoy olduğunu söyle. Dışarıdaki o kocakafaları da o kiraladı."

"YakTan denemeyi yeğlerdim," dedi Bobby.

"Hayır," dedi Jammer, "bu Slide denen kadın, her şeyi bırakıp önce adamın peşine düşecek. Yak'lar ise önce onlardan alacağımı inceleyecekler, her şeyi gözden geçirecekler. Ayrıca, senin terminal kullanmayı öğrenmek için yanıp tutuştuğunu sanıyordum."

"Ben de onunla giderim," dedi Jackie kapıdan.

Bağlantıyı kurdular.

Jackie neredeyse amnda öldü, ilk sekiz saniye içinde.

Bobby olanı hissetti, sonuna kadar içinden geçip yaşadı ve ne olduğunu neredeyse tanıdı. Çığlık atıyor, dönüyor, onlan beklemekte olan buzulsu beyaz huniden içeri çekiliyordu...

İçinde bulundukları şeyin boyutları imkân dışıydı, fazla engindi, sanki bir çokuluslunun tümünü simgeleyen türden sibernetik megayapı olanca ağırlığıyla Bobby NewmarkTn

ve Jackie adındaki dansçının üzerine yüklenmişti. İmkân dışıydı bu...

Ama bir yerde, bilincinin bir köşesinde, tam ipin ucunu kaybettiği noktada, bir şey vardı... Kolundan tutup çekiştiren bir şey...

Sert zemin üzerinde yüzüstü yatmaktaydı. Gözlerini açü. Yuvarlak taşlardan yapılma bir yürüyüş yolu, yağmurdan ıslanmış. Çabalayarak ayağa kalktı, sendeledi, ve ötesinde deniziyle garip bir şehrin sisli panoramasını gördü. Sivri kuleler vardı, bir tür kilise, kaplamalı taştan çılgın parmaklıklar ve spiraller... Döndü, bir yokuştan aşağı ona doğru kayan, ağzım gepgeniş açmış iri bir kertenkele gördü. Gözlerini kırpıştırdı. Kertenkelenin dişleri yeşil lekeli seramiktendi, yavaşça akan sudan oluşan salyası mavi çin mozayiğinden dudağından dökülüyordu. Bir fıskiyeydi bu şey, ve yanlan binlerce parçalanmış çin porseleni kırıntısı yapıştınlarak kaplanmıştı. Bobby kızın ölümüyle çılgına dönmüş bir halde dönenmeye başladı. BUZ, buz, ve bir parçası annesinin oturma odasındayken oraya gerçekten tam olarak ne kadar yaklaşmış olduğunu o anda anlayıverdi. Tuhaf kavisler yapan, kınk çin porseleninden aym baş döndürücü mozaikle kaplı banklar vardı orada, ve ağaçlar, çimler... Bir park.

"Olağanüstü," dedi birisi. Yılansı banklardan birine oturduğu yerden kalkan bir adam Fırçamsı, düzgün gri saçlan, bronzlaşmış yüzü, ve mavi gözlerini büyük gösteren çerçevesiz, yuvarlak gözlükleri vardı. "Dosdoğru içinden geçip geldin, değil mi?"

"Nedir bu? Neredeyim ben?"

"Güell Park, yani öyle sayılır. İstersen Barselona da diyebilirsin."

"Jackie'yi sen öldürdün."

Adam kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Sanınm anlıyorum. Yine de, sen burada olmamalıydın. Bir kaza."

"Kaza mı? *Jackie 'yi sen öldürdün H*

"Bugün sistemlerim fazla genişlemiş durumda," dedi adam. Ellerim esmer renkte gevşek bir paltonun ceplerine koymuştu. "Bu gerçekten oldukça olağanüstü..."

"Bu kadar boktan bir şeyi yapamazsın," dedi Bobby, görüş alam gözyaşlan içinde yüzerek. "Yapamazsın. Sadece oradaydı diye birini öldüremezsin..."

"Sadece nerede?" Adam gözlüklerini çıkardı ve paltosunun cebinden aldığı lekesiz beyaz bir mendille parlatmaya başladı.

"Sadece hayatta," dedi Bobby, ileriye doğru bir adım atarak.

Adam gözlüklerini tekrar taktı. "Bu daha önce hiç olmamıştı "

"Bunu yapamazsın." Daha yakına.

"Bu sıkıcı olmaya başlıyor, Paco!"

"Senor."

Bobby çocuğun sesine döndü ve garip, fazla resmi bir elbisenin içinde, düğmeli siyah deri botlar giymiş küçük bir oğlan gördü.

"Uzaklaştır onu."

"Senor," dedi oğlan, sertçe eğildi, ve koyu renk paltosundan küçük mavi bir Browning otomatik çıkardı. Bobby parlak perçemin altındaki koyu renk gözlere baktı ve hiçbir

çocuğun gözlerinde asla belirmemiş bir ifade gördü. Oğlan silahı kaldırdı, Bobby'ye nişan aldı.

"Kimsin sen?" Bobby silalu görmezden geldi, ama paltom adama daha fazla yaklaşmaya da çalışmadı.

Adam ona merakla baktı. "Virek. Josef Virek. Bildiğim kadarıyla birçok insan benim yüzümü tanır."

"Önemli İnsanlar'da filan nu çıkarsın?"

Adam kaşlarını çatarak gözlerini kırpışürdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Paco, bu kişi burada ne yapıyor?"

"Kazara oluşmuş bir taşma," dedi çocuk. Sesi hafif ve güzeldi. "Angela Mitchell'in kaçışım engellemek için sistem hacmimizin büyük bölümünü New York üzerinden angaje ettik. Bu kişi bir başka operatörle birlikte matrikse girmeye çalıştı, ve bizim sistemimizle karşı karşıya geldi. Hâlâ savunmalarımızı nasıl yardığına karar vermeye çalışıyoruz. Hiçbir şekilde tehlikede değilsiniz." Küçük Browning'in namlusu tamamiyle sabitti.

Ve sonra kolundan çekiştiren bir şey hissi geldi. Tam olarak kolu değil, ama aklının bir köşesi, bir şey...

"Sefior," dedi çocuk, "matrikste anormal fenomenlerle karşılaşıyoruz. Bunların şu anki kendi fazla genişlememizin sonucu olması olasılık dahilinde. Biz anormalliğin doğasını kavrayana dek sizin simulasyonla olan bağlantınızı kapatmamıza izin vermenizi kuvvetle öneririz."

O his daha da güçlenmişti şimdi. Bir kaşınü, kafasının gerisinde bir yerde...

"Ne?' dedi Virek. "Sonra da tanklara geri mi döneyim yani? Bu hiç de gerekli görünmüyor..."

"Gerçek tehlike olasılığı var," dedi oğlan, ve bu kez sesinde bir gerilim vardı. Browning'in namlusunu hafifçe hareket ettirdi. "Sen", dedi Bobby'ye, "kaldırım taşlarının üzerine uzan ve kollarınla bacaklarını aç..."

Ancak Bobby onun omuzunun üzerinden arkasına, bir çiçek tarhına bakıyor, çiçeklerin solup ölüşünü izliyor, o bakarken çimlerin grileşip pudra haline gelmelerini, tarhın üzerindeki havanın kıvrılıp bükülmesini seyrediyordu. Kafasının içinde kaşımp duran şeyin verdiği his daha da güçlenmiş, ısrarlı bir hale gelmişti.

Virek ölmekte olan çiçeklere bakmak üzere dönmüştü. "Nedir bu?"

Bobby gözlerini kapattı ve Jackie'yi düşündü. Bir ses duyuldu, ve başarıya ulaşmakta olduğunu anladı. Ses hâlâ gelirken Bobby dönüp kendi içine uzandı, ve Jammer'in terminaline dokundu. Gel! diye bağırdı, kendi içinde, çağrıda bulunduğunun ne olduğunu bilmeden, umursamadan. Şimdi gel! Bir şeyin yıkıldığını hissetti, bir tür bariyerin, ve kaşmü hissi kayboldu.

Gözlerini açtığında, ölü çiçeklerin tarhında bir şey vardı. Gözlerini kırpıştırdı. Birbirine çatılmış basit, beyaza boyanmış tahtalara benziyordu; biri tarihten kalma bir bahriyeli tüniğini kollarından yatay tahtalara bağlamıştı. Kararmış, attın örgülü, ağır, saçaklı apoletleri, paslanmakta olan düğmeleri, ve kol ağızlarında biraz daha örgüsü olan, küf lekeli bir tür kuyruklu ceketti bu... Paslı bir kılıç, kabzası yukarı gelecek şekilde beyazın önüne dikilmişti, ve yanında berrak bir sıvıyla yan yarıya dolu bir şişe vardı.

Paco kendi etrafında döndü, küçük tabanca bulanıklaştı... ve buruştu, içindeki hava çekildikçe sönüp hiçliğe doğru giden bir balon gibi kendi üzerine katlanıp çöktü.

Browning unutulmuş bir oyuncak gibi gürültüyle taş patikanın üzerine düştü.

"Benim adım Samedi," dedi bir ses, ve Bobby bunun kendi ağzından çıktığını farkettiğinde çığlık atmak istedi. "Ve sen benim kuzenimin atım katlettin..."

Ve Virek yılansı banklarla sıralı kavisli patikayı izleyerek kaçıyor, koca paltosu ardında uçuşuyordu, ve Bobby beyaz haçlardan birinin daha orada, tam patikanın çizerek gözden kaybolduğu son kaviste beklediğini gördü. Soma Virek de onu görmüş olmalıydı ki. bir çığlık attı, ve Baron Samedi, Mezarlıklar Lordu, krallığı ölüm olan loa, soğuk ve karanlık bir yağmur gibi Barselona'ya inerek yayıldı.

"Ne istiyorsun, lanet olası? Kimsin sen?" Ses tanıdıktı, bir kadının sesi. Jackie'ninki değildi.

"Bobby," dedi, karanlık dalgalan içinden nabız gibi atarak geçerken. "Bobby...",

"Buraya nasıl geldin?"

"Jammer. Biliyordu. Sen daha önce beni yakaladığında terminali seni tespit etti." Az önce bir şey görmüştü, muazzam bir şey... Ammsayamıyordu... "Turner gönderdi beni. Conroy. Sana onu yapanın Conroy olduğunu söylememi istedi. Aradığın kişi Conroy...." Kendi sesini sanki bir başkasınınkiymiş gibi duymak. Bir yere gitmiş, geri dönmüştü, ve şimdi buradaydı, Jaylene Slide'ın iskeletsi neon çiziminde. Geri dönüş yolundayken büviik şeyi görmüştü onlan emip çeken şeyi; şekilleri ve yerleri değişmeye başlamış, muazzam bloklar dönmeye, birleşmeye, yeni kalibrasyonlara girmeye, tüm dış haüanyla değişime uğramaya koyulmuştu...

"Conroy," dedi kadın. Seksi çizim video ekranının yanına yaslanmıştı. Çizgilerinde bir şey bir tür yorgunluk, hatta can sıkıntısı ifadesi veriyordu. "Tahmin etmiştim." Video görüntüsü beyazlayarak kayboldu, tarihten kalma bir taş binanın fotoğrafı halinde yeniden oluştu. "Park Bulvarı. O bütün şu Euroslarla birlikte orada, yeni bir dalavere tezgahlıyor." İçini çekti. "Güvende olduğunu sanıyor, anlıyor musun? Ramirez'i sinek gibi ezdi. yüzüme karşı yalan söyledi, kaçıp New York'a ve yeni işine uçtu, ve şimdi de güvende olduğunu düşünüyor..." Figür hareket etti, ve görüntü yine değişti. Bu kez Bobby'nin Jammer'in telefonunda iri adamla konuştuğunu gördüğü beyaz saçlının yüzü doldurdu ekranı. Kadın onun haltına girmiş, diye düşündü Bobby...

"Ya da değil," diyordu Conroy, ses devreye girdiğinde. "Her iki durumda da kızı yakaladık. Sorun yok." Adam yorgun görünüyor, diye düşündü Bobby, ama duruma hakim. Sert biri. Turner gibi.

"Seni izliyordum, Comoy," dedi Slide yumuşak bir sesle. "Sevgili dostum Bunny, seni benim için izliyordu. Bu gece Park Bulvarı'nda uyamk olan tek kişi sen değilsin..."

"Hayır," diyordu Comoy. "sizin için yarın kızı Stokholm'e getirebiliriz. Kesinlikle." Kameraya gülümsedi. "Öldür onu, Bunny," dedi kadın. "Hepsini öldür. Tüm tanrının belası kaü ve bir alündakini yok et. Şimdi."

"Bu doğru," dedi Conroy, ve sonra bir şey oldu; kamerayı sarsan, görüntüsünü bulanıklaşman bir şey. "Nedir bu?" diye sordu çok farklı bir ses tonuyla, ve sonra ekran kararda.

"Yan, seni anasını bellediğim.'' dedi kadın.

Ve Bobby karanlığın içine geri çekildi...

33

WRACK VE WHIRL

Marly bir saati yavaş fırtınanın içinde sürüklenerek, kutu yapımcısının dansım izleyerek geçirdi. Paco'nun tehdidi onu korkutmamıştı, hem de adanun onu gerçekleştirmek konusundaki istekliliğinden hiçbir şüphe duymadığı halde. Paco bunu yapacaktı, bundan emindi. Kilit sistemi yanldığında ne olacağı konusunda Marly'nin hiçbir fikri yoktu. Öleceklerdi. O ölecekti, ve Jones, ve Wigan Ludgate. Belki kubbenin alündakiler dış uzaya dökülecek, danteller ve kararmış alün-gümüş, bilyeler ve sicim parçaları, ve eski kitapların kahverengi yapraklarından oluşan bir bulut halinde çiçek gibi açacak, sonsuza kadar çekirdeklerin yörüngesinde dönecekti. İşte bunda doğru bir üm vardı, her nasılsa; kum yapımcısını harekete geçirmiş olan sanatçı memnun olacaktı bu işe...

Yeni kutu bir sıra köpük uçlu pençenin arasında dönüyordu. Aülmış dikdörtgensi tahta ve cam parçaları yaratım odağından dönerek uzaklaşıyor, geri kalan binlercesine kaülıyorlardı. Marly büyülenmiş bir halde olup bitenlerin içinde kaybolmuşken, Jones, yüzü ter ve kir tabakasıyla kaplanmış, deli çıkmış bir halde, kırmızı elbiseyi kalın bir halatın ucunda sürükleyerek kendini kubbenin içine attı. "Peruk'u mühürleyip izole edebileceğim bir yere götüremiyorum," dedi, "ve bu senin için..." Elbise altından dönmeye koyuldu, ve adam çılgın bir hareketle onu yakaladı. "İstemiyorum," dedi Marly, dansı izleyerek.

"Giy şunu! Hemen! Zaman yok!" Ağzı hareket ediyor, ama hiç ses gelmiyordu. Marly'nin kolunu yakalamaya çalıştı.

"Hayır," dedi kadın, Jones'un elinden kendini çekip kurtararak. "Peki ya sen?"

"Giy şu tanrının belası elbiseyi!" diye kükredi adam. Yankıların daha derin menzilim uyandırmıştı.

"Hayır."

Adamın başının gerisindeki ekranın kendi kendine canlandığım, Paco'nun yüz hatlarıyla dolduğunu gördü.

"Senor öldü," dedi Paco. Düzgün yüzü ifadesizdi. "Ve sahip olduğu çeşitli hisseler yeniden organize edilmekte. Bu arada benim Stokholm'da bulunmam gerekiyor. Marly Krushkhova'ya artık merhum Josef Virek için çalışmadığını, aynca beyefendinin malikanesinin bir çalışanı da sayılmadığını bildirme yetkisine sahibim. Kendisine yapılacak ödemenin tümü Fransa Bankasının herhangi bir şubesinden, yasal bir kimlik gösterimi karşılığında çekilmeye hazır durumdadır. Gerekli vergi bildirimleri Fransa ve Belçi-

ka'daki gelir vergisi yetkililerinin dosyalarında mevcuttur. Çalışma kredisi hatları geçersiz kılınmıştır. Tessier-Ashpool SA'nın eski birleşik çekirdekleri merhum Herr Virek'in yan kuruluşlarından birinin mülkiyetindedir, ve bu bölgede bulunan herkes haneye tecavüzle suçlanacaktır.

Jones olduğu yerde donup kalmıştı. Kolunu kaldırmış, elim vurucu kenanm sertleştirecek şekilde açıp germişti.

Paco kayboldu.

"Bana vuracak mısın?" diye sordu Marly.

Jones kolunu gevşetti. "Oyle yapacaktım. Seni karga tulumba edip bu lanet elbisenin içine tıkacaküm..." Gülmeye başladı. "Ama artık bunu yapmak zorunda olmadığıma memnunum... Hey, bak, yeni birini daha yapmış."

Yeni kutu kolların kıpır kıpır hareketinin içinden döne döne çıkıp geldi. Marly kolayca yakaladı onu.

İçi, dikdörtgen camın arkası, ceketinden kesilmiş olan deri parçalarıyla düzgünce döşenmişti. Kutunun siyah deri zemininden minyatür mezar taşları gibi yedi adet numaralı holofiş etiketi dikilmişti. Bir paket Gauloise'dan çıkmış buruşuk paket kağıdı en arkadaki siyah deriye bindirilmişti, ve yanında Napoleon Court'daki bir Fransız lokantasından gelmiş siyah-gri çizgili kibrit kutusu duruyordu.

Ve hepsi de bu kadardı.

Daha soma, Marly Jones'un çekirdeklerin uzak ucundaki koridorların labirentinde Wigan Ludgate'i aramasına yardım ederken, adam kaynakla yapıştırılmış bir kulba tutunarak durakladı. "Biliyor musun," dedi, "o kutular konusundaki en garip şey..."

"Evet?"

"Wig'in onları müthiş bir fiyatla satabilmesi, New York'da bir yere. Para, demek istiyorum. Ama bazen başka şeyler de, yani yukarıya geri çıkan şeyler..."

"Ne tür şeyler?"

"Programdılar sanırım. İş seslerinin ona yapmasım söylediklerini düşündüğü şeylere geldiğinde, Wig sır vermez yaşlı keçinin teki haline geliverir... Bir seferinde gelen, biyoprogram olduğuna yemin ettiği bir şeydi, hani şu yeni malzemelerden..."

"Ne yaptı onunla?"

"Hepsini çekirdeklerin hafızasına yüklerdi." Jones omuzunu silkti.

"Peki sonra sakladı mı onu?"

"Hayır," dedi Jones, "Bir somaki yola çıkacak yükleme için toparlamayı başardığımız her ne malzeme varsa onların arasına atıverdi. Yalmzca çekirdeklere bağlantısını yaptı ve koparabildiği para karşılığında tekrar sattı."

"Neden olduğunu biliyor musun? Ne içerdiğini?"

"Hayır," dedi Jones, kendi öyküsüne karşı ilgisini kaybederek. "Yalnızca Tanrının garip biçimlerde iş gördüğünden bahsederdi..." Omuzunu silkti. "Tanrının kendi kendine konuşmaktan hoşlandığını söylemişti..."

Alamut
Çizgiliforum.com

34

YAKLAŞIK DOKUZ MİLLİK BİR ZİNCİR

BeauvoirTn Jackie'yi sahneye taşımasına yardım etti. Birlikte onu kiraz kırmızısı renkteki akustik davul takımının önüne yatırdılar ve üzerine vestiyerde buldukları, orada omuzlarında yılların tozu birikecek kadar uzun süredir asılı duran kadife yakalı eski siyah bir paltoyu örttüler. *"Map fi jubile mnan,"* dedi Beauvoir, başparmağıyla ölü kızın alnına dokunarak. Başını kaldırıp Turner'a baktı. "Kendini kurban etti," diyerek çeviri yaptı, ve sonra siyah paltoyu yumuşak bir hareletle yukarı çekerek kızın yüzünü örttü.

"Ani oldu," dedi Turner. Söyleyecek başka bir şey düşünemiyordu.

Beauvoir gri elbisesinin cebinden bir paket mentollü sigara çıkardı ve birini altın bir Dunhill'le yaktı. Pakedi

Turner'a uzattı, ama Tumer başını iki yana salladı. "Kreol dilinde bir deyiş vardır," dedi Beauvoir.

"Nedir o?"

'"Kötülük vardır.'"

"Hey," dedi Bobby Nevvmark, keyifsizce, cam kapıların yanında çömeldiği yerden. Bir gözü perdenin kenarındaydı. "İşe yaramış olmalı, öyle ya da böyle... Gothickler uzaklaşmaya başladı, ve görünüşe göre Kasuallerin de çoğu gitmiş..."

"Bak bu iyi," dedi Beauvoir yumuşak bir sesle. "Bu senin sayende oldu, Kont. İyi iş yaptm. Lakabını hak ettin."

Tumer çocuğa baktı. Onun hâlâ Jackie'nin ölümünün yarattığı sisin içinde yüzdüğüne karar verdi. Trodlann altodan çığlıklar atarak çıkmıştı, ve Beauvoir çığlıkları durdurabilmek için çocuğun yüzüne üç sert tokat atmak zorunda kalmıştı. Ama Jackie'nin karşılığında hayatım vermiş olduğu bu seans hakkında onlara tek söylediği, Turner'ın mesajım Jaylene Slide'a iletmiş olduğuydu. Bobby kaskatı bir halde ayağa kalkıp bara yürürken Tumer onu izledi; çocuğun sahneye bakmamak için verdiği uğraşı gördü. O ikisi sevgili miydiler ki? Yoksa ortak mıydılar? Her ikisi de olası görünmüyordu.

Sahnenin kenarında oturduğu yerden kalktı ve Jammer'in yazıhanesine geri yürüdü. Bir masanın altında, Turner'ın halıya serilmiş kesik parkasının üzerine kıvrdmış uyuyan Angie'yi kontrol etmek için durakladı. Jammer de koltuğunda uyuyakalmıştı. Yanık eli çizgili havluya gevşekçe sarılmış, hâlâ kucağında duruyordu. Sağlam eski toprak, diye düşündü Tumer. eski bir cambaz. Adam Bobby seansı bitirip hattan çıkar çıkmaz telefonunu yeniden fişe

takmıştı, ama Comoy bir daha hiç aramamıştı. Şimdi de aramıyordu, ve Turner bunun Jaylene'in saldırıya geçme, Ramirez'in intikamım alma hızı konusunda Jammer'in haklı çıkması anlamına geldiğini biliyordu. Buna göre Comoy neredeyse kesinlikle ölüydü artık. Ve şimdi de Bobby'ye bakılırsa, banliyöden kiraladığı kocakafalar ordusu kampı terketmekteydi...

Turner telefona gidip haber özetlerini çevirdi, soma izlemek için bir sandalyeye yerleşti. Macau'da bir sürat feribotu minyatür bir denizalüyla çarpışmışü; sürat feribotunun can yeleklerinin standartları karşılamadığı ortaya çıkmışü, ve en az onbeş kişinin boğulduğu tahmin ediliyordu. Bu arada Dublin'e kayıtlı bir eğlence aracı olan denizaltının yeri henüz belirlenememişti.... Birileri Park Bulvarı'ndaki yan-operasyon binalarından birinin iki katına yangın bombalarıyla seri taarruzda bulunmak amacıyla geri tepmesiz silah kullanmıştı, Aüş ve Taktik ekipleri halen olay yerinde incelemedeydiler; içeride oturanların kimlikleri henüz açıklanmamıştı, ve şimdiye kadar eylemi üstlenen kimse çıkmamıştı.... (Turner bu haberi ikinci kere dinlemek için düğmeye bastı...) Arizona'daki nükleer olduğu iddia edilen patlama bölgesinde bulunan Fizyon Müdürlüğü araştırma yetkilileri, burada saptadıkları düşük dozlu radyoaktivitenin bilinen herhangi bir taktik savaş başlığı türünün yol açmış olması için çok düşük olduğu konusunda ısrarlıydılar.... Stokholm'de son derece büyük servet sahibi bir sanat hamisi olan Josef Virek'in öldüğü bildirilmişti. Ölüm ilam, Virek'in onyıllardır hasta olduğuna, ve ölümünün Stokholm'ün bir banliyösünde çok sıkı korunan özel bir klinikteki yaşam-destek sistemlerinde meydana gelen ani bir aksaklık sonucu gerçekleştiğine dair garip söylentilerin arasından gün yüzüne çıkmıştı... (Turner bu haberin üzerin-

den tekrar geçti, sonra bir üçüncü defa daha izledi, kaşlarını çattı, sonra da omuzunu silkti.) Bu sabahın ilgi çekici notlar bölümünde, bir New Jersey banliyösündeki polisin bildirdiği-

"Turner..."

Özeüeri kapaüp döndü, Angie'nin kapının ağzmda durduğunu gördü.

"Nasılsın, Angie?"

"İyidir. Kabus görmedim." Siyah kazağa sarınmış, sarkık kahverengi kâkülünün altından Turner'a bakıyordu. "Bobby bana nerede duş alınacağını gösterdi. Soyunma odası gibi bir yer. Biraz sonra oraya gireceğim. Saçım berbat halde."

Turner onun yamna gidip ellerini omuzlarına koydu. "Bütün bunlarla çok iyi başa çıkün. Yalanda buralardan gideceksin."

Kız omuzlarım silkeleyerek Turner'ın ellerinden kendini kurtardı. "Buradan gidecek miyim? Nereye? Japonya'ya mı?"

"Şey, belki Japonya'ya değil. Belki Hosaka'ya değil..."

"Bizimle gelecek," dedi Beauvoir kızın arkasından.

"Bunu neden isteyecekmişim?"

"Çünkü," dedi Beauvoir, "biz senin kim olduğunu biliyoruz. Gördüğün o rüyalar gerçek. Onlardan birinde BobbyTe karşılaştın, onun hayatım kurtardın, ve onu kara BUZ ile bağlamışını kestin. 'Sana bunu neden yapıyorlar?' demiştin ona..."

Angie'nin gözleri büyüdü, bakışları bir anda Turner'a kaydı, soma yine dönüp Beauvoir'a baktı.

"Bu upuzun bir hikaye," dedi Beauvoir, "ve yoruma açık. Ama eğer benimle gelirsen, birlikte Gökdelenlere dönersek, insanlarımız sana bir şeyler öğretebilir. Sana bizim anlamadığımız, ama belki senin anlayabileceğin şeyleri öğretebiliriz..."

"Neden?"

"Kafanın içindekiler yüzünden." Beauvoir ciddi bir ifadeyle başını salladı, soma plastik gözlük çerçevelerini burnunun üstüne geri oturttu. "Eğer istemiyorsan bizimle kalmak zorunda değilsin. Aslına bakarsan biz yalnızca sana hizmet etmek için oradayız..."

"Bana hizmet etmek mi?"

"Dediğim gibi, bu uzun bir hikaye... Ne dersiniz, Bay Turner?"

Turner omuzunu silkti. Kızın gidebileceği başkaca bir yer düşünemiyordu, ve Maas kesinlikle onu ya geri almak ya da ölmesini sağlamak için para dökecekti, ve tabii Hosaka da. "En iyisi bu olabilir," dedi.

"Ben seninle kalmak istiyorum," dedi kız Turner'a. "Jackie'den hoşlandım, ama o da..."

"Boşver," dedi Turner. "Biliyorum." Bir şey bildiğim yok, diye çığlık attı sessizce. "Seni ararım..." Seni bir daha asla göremeyeceğim. "Ama bir şey var, sana şimdi anlatsam iyi olacak. Baban ölmüş." Kendini öldürdü. "Maas güvenliğinin adamları onu öldürmüş; sen tüysikleti mesadan çıkarırken o onları oyalamış."

"Bu doğru mu? Yani onları oyaladığı? Demek istediğim, bunu seziyordum zaten, yani onun ölmüş olduğunu, ama..."

"Evet," dedi Turner. Cebinden Conroy'un siyah cüzdanını çıkardı, kayışını kızın boynuna astı. "Bunun içinde bir biyoprogram dosyası var. Yaşının biraz daha büyüdüğü zamanlar için. Öykünün tamamım anlatmıyor ama. Bunu hatırla. Hiçbir şey bir öykünün tamamım anlatamaz..."

İri adam Jammer'in yazıhanesinden çıkarken Bobby barın yanında ayaktaydı. İri adam kızın uyumuş olduğu yere gitti ve dökümtü asker paltosunu alıp giydi, soma Jackie'nin siyah paltonun alünda -pek ufak görünerek- yattığı sahnenin kenarına yürüdü. Adam elini kendi paltosunun içine uzattı ve silahı, o iri Smith& Wesson Tactical T çıkardı. Kabzasım açıp kurşunlan çıkardı, paltonun cebine koydu, sonra silahı Jackie'nin vücudunun yanına koydu, sessizce, öyle ki en ufak bir gürültü bile duyulmadı.

"İyi iş yaptın. Kont," dedi yüzünü Bobby'ye dönerek. Elleri paltosunun ceplerinin derinliklerindeydi.

"Sağol, ahbap." Bobby uyuşukluğunu aşıp geçen bir gurur duygusu hissetti.

"Hoşça kal, Bobby." Adam kapıya gitti ve çeşitli kilitleri denemeye başladı.

"Dışan mı çıkacaksın?" Bobby aceleyle kapıya gitti. "İşte. Jammer bana göstennişti. Gidecek misin, ahbap? Nereye gideceksin?" Kapı açıldı, ve Tumer terkedilmiş satış barakalanmn arasından yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Bilmiyorum," dedi geriye, Bobby'ye seslenerek. "Önce seksen litre kerosen almam gerekiyor, sonrasını da düşüneceğim..."

Bobby gidene kadar onu izledi, görünüşe göre çalışmayan asansörden inmişti. Soma kapıyı kapatıp tekrar kilitledi. Bakışlarım sahneden uzak tutarak Jammer'in yerini geçip yazıhanenin kapısına gitti ve içeriye baktı. Angie ağlıyordu, yüzünü Beauvoir'ın omuzuna bastırmıştı, ve Bobby içinde kendi kendini şaşırtan bir kıskançlık hissetti. Beauvoir'ın arkasında telefon çalışıyordu, ve Bobby ekrandakinin haber özetleri olduğunu gördü.

"Bobby," dedi Beauvoir, "Angela bir süre için gelip bizimle birlikte Gökdelenlerde yaşayacak. Sen de gelmek ister misin?"

Beauvoir'ın arkasında, telefon ekranında Marsha NewmarkTn yüzü belirdi, Marsha-annenin, annesinin. "-bakın ilgi çekici notlar bölümünde, bir New Jersey banliyösündeki polisin bildirdiği olayda, bölgede oturan ve içinde yaşadığı kondo yakın zamanda gerçekleşen bir bombalama olayının hedefi olan kadının dün gece geri dönüp durumu keşfettiğinde şoka-"

"Evet," dedi Bobby aceleyle, "tabii isterim, dostum."

35

TALLY ISHAM

"Kız çok iyi," dedi ünite müdürü, iki yıl sonra, salata kasesinin dibindeki yağ havuzuna bir parça kahverengi köy ekmeğini banarak. "Gerçekten, o çok iyi. Çok çabuk öğreniyor. Ona hakkını vermek zorundasın, değil mi?"

Yıldız bir kahkaha attı ve buzlu retsina dolu bardağım kaldırdı. "Ondan nefret ediyorsun, değil mi Roberts? Senin için fazla şanslı, değil mi? Henüz hiçbir yanlış adım atmadı..." Kaba taştan bir balkona yaslanmış, Atina'ya doğru yola çıkan akşam teknesini izliyorlardı. İki teras aşağıda, tersaneye doğru, kız güneşin ısıttığı bir su yatağının üzerinde yayılmış yatıyordu, çıplakü, kolları iki yana açıktı, sanki güneşten geriye ne kaldıysa hepsini kucaklıyormuş gibi.

Adam yağı çekmiş lokmayı ağzına atıp ince dudaklarını yaladı. "Hiç de değil," dedi. "Ondan nefret etmiyorum. Bunu bir dakika için bile düşünme."

"Erkek arkadaşı," dedi Tally, ikinci bir figür, erkek, aşağıdaki terasta belirdiğinde. Genç çocuğun koyu renk saçları ve sırtında gevşek, pahalı marka Fransız spor giysileri vardı. Onlar izlerken su yatağına gitti ve kızın yanına çömeldi, ona dokunmak üzere elini uzattı. "Güzel bir kız, Roberts, öyle değil mi?"

"Şey," dedi ünite müdürü, "onun 'öncekilerini' de gördüm. Estetik ameliyat bu." Omuzunu silkti, gözleri hâla genç çocuğun üzerindeydi.

"Eğer benim 'öncekilerimi' de gördüysen, biri bunun için ipe çekilecek. Ama kızda kendine has bir şey var. İyi kemikler..." Şarabını yudumladı. "Bu kız o mu? Yani 'Yeni Tally Isham?'"

Adam tekrar omuzunu silkti. "Şu küçük edepsize bak," dedi. "Onun neredeyse benimki kadar bir maaş aldığından haberin var mı? Ve o parayı kazanmak için tam olarak ne yapıyor? Bir badigard..." İnce dudaklarını ekşi bir ifadeyle gerdi.

"Kızı mutlu ediyor." Tally gülümsedi. "Onları paket halinde işe aldık. Kızın kontraünda ek madde olarak var bu. Bunu biliyorsun."

"O küçük piçten nefret ediyorum. Sokak çocuğundan başka bir şey değil, bunu da biliyor, ve umursamıyor. Bir çöplük o. Valizinde ne taşıdığını biliyor musun? Bir siberuzay terminali! Dün Türk gümrüğünde o lanet şeyi bulduklarında üç saat bekletildik..." Başını iki yana salladı.

Genç çocuk ayağa kalkmıştı şimdi. Döndü ve terasın kenarına yürüdü. Kız onu izleyerek doğruldu, saçlarını gözlerinden geriye taradı. Genç çocuk orada uzun süre Atina teknelerinin ardından bakarak dikildi. Ne Tally Isham'ın, ne ünite müdürünün, ne de Angie'nin onun Gökdelenlerin karanlık kulelerine doğru yükselen Barrytown kondolanmn gri manzarasını gördüğünden haberleri vardı.

Kız kalktı, ona katılmak üzere terası geçti, genç çocuğun elini tuttu.

"Yarın ne yapıyoruz?" diye sordu Tally sonunda.

"Paris," dedi adam, taş parmaklıkların üzerinden Hermes dosyasını alıp, yazıcı çıktılarından oluşan sarı renkteki ince bir destenin sayfalarını otomatik bir hareketle çevirirken. 'Krushkhova adındaki kadın."

"Onu tanıyor muyum?"

"Hayır," dedi adam. "Bir sanat spotu bu. Kadın onların en gözde iki galerisini idare ediyor. Geçmişi pek hareketli değil, ama kariyerinin erken devrelerindeki bir skandala dair ilginç bir ipucumuz da var."

Tally Isham onu duymazdan gelerek başım salladı, ve dublörünün kolunu koyu renk saçlı çocuğa dolayışım izledi.

Alamut
Çizgiliforum.com

36

SİNCAP ORMANI

Çocuk yedi yaşına girdiğinde Turner Rudy'nin eski naylon kabzalı WinchesterTni aldı, ve birlikte eski yol boyunca yürüyerek gerideki açıklığa çıktılar.

Açıklık çoktan özel bir yer haline gelmişti bile, çünkü annesi onu evvelki yıl oraya götürüp ağaçların içinde bir uçak göstermişti, gerçek bir uçak. Yavaşça oradaki humuslu toprağm içine yerleşiyordu, ama kokpitte oturabilir ve onu uçuruyormuş gibi yapabilirdin. Annesi bunun bir sır olduğunu, ve ondan babasından başka hiç kimseye bahsetmemesi gerektiğini söylemişti. Elim uçağın plastik derisine koyduğunda sonunda derinin rengi değişiyor, orada tam avucunun renginde bir el izi kalıyordu. Ama o zaman annesi bir garip olmuş, ağlaınışü, ve ona Rudy amcasından bahsetmek istemişti. Amcasını anımsamıyordu. Rudy Amca anlamadığı şeylerden biriydi, tıpkı babasımn yaptığı bazı

şakalar gibi. Bir defasında babasına neden kızıl saçı olduğunu, onu nereden aldığını sormuştu, ve babası sadece bir kahkaha atıp onu Hollandalı'dan aldığını söylemişti. Sonra annesi babasına bir yastık fırlatmıştı, ve çocuk Hollandalı'nın kim olduğunu asla öğrenememişti.

Açıklığa geldiklerinde, babası bir ağacm gövdesine çam dallan dayayarak ona ateş etmesini öğretti. Çocuk bundan yorulduğunda arka üstü yatıp sincaplan seyrettiler. "Sally'ye hiçbir şeyi öldürmeyeceğimize dair söz verdim," dedi babası, ve sonra ona sincap avlamanın temel prensiplerini anlattı. Çocuk onu dinliyordu, ama bir parçası da uçakla ilgili gündüz hayalleri kurmaktaydı. Hava sıcaktı, ve yakınlarda bir yerde vızıldayan anların, kayalann üstünden akan suyun sesi duyulabiliyordu. Annesi ağladığında Rudy'nin iyi bir adam olduğunu söylemişti. Onun hayatını kurtardığını, bir keresinde onu genç ve aptal olmaktan, ve bir keresinde de çok kötü bir adamın elinden kurtardığım anlatmıştı...

"Bu doğru mu? diye sordu babasına, babası sincaplan anlatmayı bitirdiğinde. "Tekrar tekrar geri gelip vurulacak kadar beyinsiz mi onlar?"

"Evet," dedi Tumer, "öyle." Sonra gülümsedi. "Şey, neredeyse her zaman..."

Bobby derin bir soluk aldı. "Beauvoir Jackie'nin bir yılanın atı olduğunu söyledi. Danbala adında bir yılanın. Bunun sokak teknosunda ne anlama geldiğini söyler misin?"

"Elbette. Jackie'yi bir terminal olarak düşün, Bobby, bir siberuzay terminali olarak, güzel ayak bilekleri olan çok hoş bir terminal olarak. Bazılarının yılan dediği Danbala'yı da bir program olarak düşün. Diyelim ki bir BUZ kırıcı olarak. Danbala Jackie terminaline yüklenir. Jackie BUZ kırar. Hepsi bu."

"Peki," dedi Bobby, ipucunu yakalayarak, "öyleyse matriks nedir? Eğer kız bir terminal, Danbala da bir programsa, o zaman siberuzay ne?"

"Dünya," dedi Lucas.

Siberuzay ve sanal gerçeklik kavramlarının fikir babası William Gibson, bu romanda da NEUROMANCER'daki çizgi üzerinden yürüyor ve bilgisayar ağına bağlı global gettoya boylu boyunca dalıyor. Bilimkurgunun klasik kalıplarının dışında, burada, bildiğimiz bir coğrafyada geçen ama çoğu zaman 'gerçek' olanla 'sanal' olanın birbirinden ayrılamadığı nefes kesen bir serüven...

ALAMUT